biblioteca rao

JOHN LE CARRÉ

CEL MAI VÂNAT OM DIN LUME

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LE CARRÉ, JOHN
Cel mai vânat om din lume / John le Carré; trad.: Gabriel Stoian. –
Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-51-6

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ
A Most Wanted Man

2010

ISBN 978-606-8251-51-6

Pentru nepoții mei,
născuți și nenăscuți

„Regula de aur este să-i ajutăm pe cei iubiți să scape de noi.“

Friedrich von Hügel

1

Turcul cu o constituție masivă, campion de box la categoria grea, nu prea poate fi învinuit că, în vreme ce se plimba pe o stradă din Hamburg, având-o la braț pe mama lui, nu a băgat de seamă că era urmărit de un băiat numai piele și os, purtând un pardesiu negru.

Marele Melik, numele sub care îl știau admiratorii din cartier, era un bărbat uriaș, cu un aer sălbatic, destul de neîngrijit, dar mereu amabil, cu un zâmbet firesc până la urechi, purtându-și părul negru și lung într-o coadă de cal și având un mers cât se poate de dezinvolt cu care, chiar și fără mama lui alături, ocupa jumătate din lățimea trotuarului. La vârsta de douăzeci de ani, devenise o celebritate în lumea lui restrânsă, iar asta nu doar pentru curajul dovedit în ringul de box: fusese ales reprezentant al tineretului din cadrul clubului islamic de sport din care făcea parte, fiind de trei ori vicecampion în proba de fluture a campionatelor naționale germane de natație și, ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, portar aproape imbatabil al echipei de fotbal în care juca în fiecare duminică.

Ca mai toți oamenii cu statură impozantă, era obișnuit mai curând să fie privit decât să privească el însuși, ceea ce reprezintă încă un motiv pentru care băiatul cel slăbănog care îl urmărea a scăpat nedepistat vreme de trei zile și trei nopți la rând.

Cei doi s-au văzut ochi în ochi atunci când Melik și mama lui, Leyla, au ieșit din agenția de turism al-Umma, imediat după ce cumpăraseră bilete de avion pentru a merge la nunta surorii lui Melik, aceasta urmând să aibă loc în satul lor natal din apropiere de Ankara. Melik a simțit privirea cuiva ațintită asupra lui, s-a uitat în jur și a ajuns față în față cu un băiat înalt, înspăimântător de slăbănog, cam

de aceeași înălțime, având o barbă rară, ochii înroșiți și adânciți în orbite și un pardesiu lung de culoare neagră, în care s-ar fi putut ascunde cu ușurință trei magicieni. La gât avea înfășurat un *keffiyeh*[1] alb cu negru și pe un umăr îi atârna o desagă din piele de cămilă, precum acelea folosite de turiști. L-a țintuit cu privirea pe Melik, apoi și-a mutat căutătura spre Leyla. După care a revenit la Melik, fără să clipească, dar implorându-l cu ochii lui intenși, scufundați în orbite.

Cu toate acestea, aerul disperat al tânărului nu ar fi trebuit să-l tulbure prea mult pe Melik, întrucât agenția de turism era situată la marginea pieței din preajma gării principale a orașului, unde puteai găsi tot soiul de suflete pierdute – vagabonzi de origine germană, asiatici, arabi, africani sau turci ca și el, dar mai lipsiți de noroc, care își făceau veacul pe-acolo, fără a mai vorbi de invalizi în cărucioare electrice, plasatori de droguri și clienții acestora, cerșetori însoțiți de câini și un cowboy în vârstă de șaptezeci de ani, purtând o pălărie de rigoare și pantaloni de călărie din piele cu ținte argintii. Puțini aveau un loc de muncă, iar unii dintre ei nu aveau nici măcar dreptul de a trăi pe pământ german, în cel mai bun caz fiind tolerați, în baza unei politici deliberate de acceptare a nenorocirii, după care, de obicei în zori, urma deportarea lor fără prea multă discuție. Numai proaspăt sosiții ori îndărătnicii înrăiți riscau să apară acolo. Imigranții ilegali care aveau mai multă minte se fereau cât puteau de vecinătatea gării.

Un alt motiv întemeiat pentru a-l ignora pe tânăr era muzica clasică pe care autoritățile gării o difuzau la volum maxim în acea porțiune a pieței prin câteva difuzoare bine direcționate. Departe de a răspândi sentimente de pace și de bunăstare în rândul ascultătorilor, scopul acestora era de a-i alunga cât mai departe.

În ciuda acestor impedimente, trăsăturile feței tânărului scheletic s-au imprimat în conștiința lui Melik și, preț de o clipă, s-a simțit rușinat de propria stare de fericire. Și de ce să nu se simtă astfel? Tocmai se petrecuse ceva minunat, și abia aștepta să-i telefoneze surorii lui ca să o anunțe că mama ei, Leyla, după șase luni în care își

---

[1] Acoperământ de cap purtat de bărbații musulmani pentru a se apăra de soare sau de praf. (n.tr.)

îngrijise bărbatul grav bolnav și după un an în decursul căruia îi jelise pierderea, deborda de încântare la gândul că va participa la nunta fiicei sale și se agita deja în legătură cu hainele pe care urma să le poarte la eveniment, vrând să știe dacă zestrea era suficient de mare și dacă mirele arăta atât de atrăgător pe cât susțineau toți cei care îl văzuseră, inclusiv sora lui Melik.

Așadar, de ce să nu-și continue Melik flecăreala cu mama lui? – lucru pe care l-a și făcut, ba chiar cu entuziasm, tot drumul spre casă. Mai târziu, a socotit că tăcerea împietrită a băiatului slăbănog îi atrăsese atenția. Ridurile ce trădau bătrânețea pe o față la fel de tânără ca a lui. Aspectul iernatic într-o zi frumoasă de primăvară.

Asta s-a întâmplat joi.

Iar vineri seară, când Melik și Leyla au ieșit împreună din moschee, același băiat le-a apărut din nou în față, purtând același *keffiyeh* și același pardesiu imens, ghemuit în semiîntunericul unui intrând mizer. De această dată, Melik a observat că trupul costeliv al băiatului stătea oarecum aplecat într-o parte, ca și cum cineva l-ar fi dezechilibrat din poziția firească, iar el rămăsese astfel până când cineva i-ar fi spus că se putea îndrepta. Iar privirea sa intensă ardea chiar mai puternic decât în ziua precedentă. Melik i-a întâlnit-o direct, și-a dorit imediat să nu fi făcut asta, după care și-a îndreptat ochii în altă parte.

Iar acea a doua întâlnire a fost cu mult mai puțin probabilă, pentru că Leyla și Melik se duceau extrem de rar la moschee, ocolindu-le chiar și pe acelea de limbă turcă și promovând o atitudine moderată. După atentatul din 11 septembrie, moscheile din Hamburg deveniseră locuri periculoase. Cel care frecventa moscheea nepotrivită, sau pe cea potrivită, dar având un imam radical, se putea trezi pentru tot restul vieții, atât el, cât și familia sa, pe lista de supraveghere a poliției. Nimeni nu se îndoia că, practic, fiecare astfel de loc de rugăciune avea cel puțin un informator care, turnând, se punea bine cu autoritățile. Puțin probabil ca oamenii, fie ei musulmani, spioni ai poliției sau și una, și alta, să uite ușor că orașul-stat care este Hamburg găzduise fără de voie trei dintre teroriștii care deturnaseră avioanele

pe 11 septembrie, fără a-i mai aduce în discuție pe tovarășii cu care complotaseră în cadrul celulelor secrete și fără a mai menționa faptul că Mohammed Atta, cel care îndreptase primul avion spre Turnurile Gemene, își venerase Dumnezeul răzbunător într-o umilă moschee din Hamburg.

Pe de altă parte, după moartea soțului, Leyla și fiul ei încetaseră să fie la fel de credincioși ca înainte. Da, bineînțeles că bătrânul fusese musulman, și încă unul laic. Dar era un susținător militant al drepturilor muncitorilor, motiv pentru care se văzuse alungat din patria lui. Singurul motiv pentru care se duseseră la moschee era că, în temperamentul ei impulsiv, Leyla simțise nevoia de a se ruga. Era fericită. Povara suferinței se ridica de pe umerii ei. Cu toate acestea, se apropia data comemorării unui an de la moartea soțului. Trebuia să poarte o discuție cu el și să-i anunțe vestea cea bună. Pierduseră deja rugăciunea principală de vineri și ar fi putut la fel de bine să se roage și acasă. Însă capriciile ei erau lege. Susținând, în mod corect, că invocațiile personale au șanse sporite de a fi ascultate dacă sunt înălțate seara, ea insistase să meargă la ultima oră de rugăciune a zilei, ceea ce, întâmplător, însemna că moscheea era aproape pustie.

Așadar, este evident că, la fel ca și prima, această a doua întâlnire dintre Melik și băiatul costeliv a fost rodul purului hazard. Ce altceva putea să fie, la o adică? Cel puțin, în gândirea lui simplistă și sinceră, așa a socotit inimosul Melik.

Cum a doua zi era sâmbătă, Melik a luat un autobuz pentru a traversa orașul ca să-și viziteze unchiul cel înstărit din partea tatălui, care avea o fabrică de lumânări. Relațiile dintre unchi și tatăl lui fuseseră câteodată încordate, dar, după moartea tatălui său, Melik ajunsese să țină la prietenia unchiului său. Iar când a sărit în autobuz, pe cine a văzut el, dacă nu pe băiatul cel slăbănog stând în adăpostul din sticlă al refugiului, urmărindu-l cum se îndepărtează? Iar șase ore mai târziu, când s-a întors la aceeași stație de autobuz, băiatul se afla încă acolo, înveșmântat cu *keffiyeh*-ul și cu pardesiul lui de magician, ghemuit în același colțișor al adăpostului, așteptând.

Văzându-l, Melik, a cărui regulă jurată de viață era să iubească întreaga omenire în mod egal, a fost cuprins de o aversiune neîndurătoare. A avut senzația că băiatul îl acuza de ceva, iar acest lucru îi displăcea cumplit lui Melik. Ba mai rău: în ciuda stării lui mizerabile, tânărul părea să aibă un aer de superioritate. Oare ce-și închipuia că va obține apărând mereu cu pardesiul acela negru și ridicol? Credea că el îl făcea cumva invizibil? Ori încerca să sugereze că era atât de străin de obiceiurile occidentale, încât nu-și dădea seama ce imagine radia în jurul lui?

În orice caz, Melik a decis să scape de respectiva prezență. De aceea, în loc să se apropie de el și să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor ori dacă era bolnav, lucru pe care l-ar fi făcut în alte circumstanțe, a pornit spre casă cu pași mari și hotărâți, încredințat că băiatul cel costeliv nu va avea nici o șansă de a se ține după el.

Ziua era neobișnuit de călduroasă pentru acea perioadă a primăverii, iar razele soarelui inundaseră trotuarele aglomerate. Cu toate acestea, băiatul cel slab a izbutit, printr-un soi de miracol, să țină pasul cu Melik, șchiopătând și gâfâind, șuierând și transpirând, ba chiar sărind în sus de câteva ori, ca și cum ar fi avut dureri insuportabile, și totuși reușind să ajungă alături de el la trecerile de pietoni.

Iar când a intrat în cele din urmă în căsuța din cărămidă care, după decenii de economii făcute de întreaga familie, ajunsese să fie deținută de mama lui aproape fără datorii, Melik a avut de așteptat doar cât să răsufle de câteva ori până să audă soneria de la ușă scoțând triluri multitonale. Iar când a revenit la parter, l-a văzut pe băiatul costeliv stând în prag, având desaga pe umăr și ochii arzând de la efortul impus de mersul forțat, cu sudoarea curgându-i pe față ca o ploaie de vară și ținând în mâna tremurătoare o bucată cafenie de carton pe care scria în turcește: „Sunt musulman, student la medicină. Sunt ostenit și aș dori să locuiesc în casa ta. Issa“. Și, ca și cum ar fi vrut să transmită mai apăsat acel mesaj, avea la încheietura mâinii o brățară fină de aur și, atârnând de ea, o replică miniaturală, aurită, a Coranului.

Însă Melik era deja cuprins de o mânie de nedescris. De acord, nu fusese cel mai inteligent elev din școala pe care o urmase, dar

nu avea nici un chef să trăiască sentimente de vinovăție și de inferioritate, și nici să fie urmărit și terorizat de prezență unui cerșetor îndrăzneț. Atunci când îi murise tatăl, Melik își asumase cu multă mândrie rolul de stăpân al casei și de protector al mamei și, ca afirmare suplimentară a autorității sale, făcuse ceea ce tatăl lui nu reușise până murise: ca rezident german la a doua generație, pornise, împreună cu mama, pe drumul lung și anevoios de a obține cetățenia, situație în care orice aspect al stilului de viață personal și familial era pus sub lentila microscopului, iar opt ani de comportament fără de greșeală reprezentau o cerință esențială. Astfel că ultimul lucru de care el și mama lui aveau nevoie era prezența unui vagabond cu mintea razna care să pretindă a fi student la medicină și să vină la cerșit până în pragul casei lor.

– Pleacă naibii de aici, s-a răstit el aspru în turcește la băiatul costeliv, dominându-l prin statură în fața ușii. Du-te de aici! Nu ne mai urmări, și să nu te mai prind prin zonă!

Neobservând vreo altă reacție pe fața uscățivă în afară de o tresărire, ca și cum ar fi fost plesnit, Melik și-a repetat spusele în germană. Însă când a dat să îi trântească tânărului ușa în nas, a descoperit-o pe Leyla stând pe trepte în spatele lui, uitându-se peste umărul său la băiat și la inscripția de pe cartonul care tremura incontrolabil în mâna lui.

Și atunci Melik a văzut că mama sa avea lacrimi de milă în ochi.

Duminica a trecut, iar luni dimineață Melik și-a găsit o scuză pentru a evita să apară la magazinul de legume din cartierul Wellingsbüttel, care aparținea vărului său. Trebuia să rămână acasă pentru a se antrena în vederea participării la Campionatele Open de Box Amator, așa i-a spus mamei. Trebuia să se pregătească la sală și la bazinul olimpic. În realitate însă, socotise că nu era bine ca mama să rămână singură cu un psihopat deșirat cu accese de grandomanie, care, când nu se ruga sau nu stătea cu privirea țintă la perete, umbla de aiurea prin toată casa, atingând iubitor orice obiect, ca și cum și l-ar fi amintit după ce nu îl văzuse multă vreme. După judecata fiului, Leyla era o femeie de neprețuit, dar, după moartea soțului,

devenise imprevizibilă și se lăsa îndrumată exclusiv de simțăminte. Cei pe care socotea că merită să-i iubească nu erau în stare de nici un rău pe lume. Purtarea blândă a lui Issa, timiditatea lui și izbucnirile neașteptate de fericire incipientă îl făceau numaidecât un membru al acelei companii alese.

Luni, și apoi marți, Issa nu prea a făcut nimic în afară de a dormi, de a se ruga și de a se îmbăia. Ca să comunice, vorbea pocit turcește, cu un accent aparte, gutural, parcă hoțește, în scurte rafale, ca și cum vorbitul ar fi fost interzis, însă, într-un mod greu de înțeles, cuvintele îi sunau oarecum didactic lui Melik. În rest, Issa mânca. Oare unde naiba vâra în el atâta mâncare? La orice oră din zi, când intra în bucătărie, Melik îl găsea pe Issa aplecat deasupra unui castron de miel cu orez și legume, mișcând tot timpul lingura și furișând ochii când spre stânga, când spre dreapta, de parcă s-ar fi temut să nu-i fure cineva mâncarea de sub nas. După ce isprăvea, ștergea bine castronașul cu o bucată de pâine, o mânca și pe aceasta și, murmurând un „Mulțumescu-ți ție, Allah“ și purtând un zâmbet vag pe față, ca și cum ar fi deținut un secret prea mare pentru a-l împărtăși altora, ducea vasul la chiuvetă și îl spăla, un lucru pe care Leyla nu l-ar fi îngăduit niciodată fiului sau soțului, chiar dacă luna ar fi fost alcătuită doar din duminici. Bucătăria era moșia ei exclusivă. Bărbații nu aveau ce căuta acolo.

– Bun, și când crezi că vei putea să începi studiul medicinei, Issa? l-a întrebat Melik pe un ton oarecum nepăsător, în prezența mamei lui.

– Dacă Allah va voi, asta se va întâmpla curând. Trebuie să fiu tare. Nu trebuie să arăt ca un cerșetor.

– Vei avea nevoie de aprobare de rezidență, să știi. *Plus* o legitimație de student. Ca să nu mai vorbim de ceva de genul a o sută de mii de euro pentru masă și cazare. Și de o mașinuță isteață cu două locuri, cu care să-ți scoți prietena la plimbare.

– Allah este atoateiertător. Când n-o să mai fiu cerșetor, El are să-mi dea de toate.

După părerea lui Melik, o asemenea siguranță de sine trecea cu mult dincolo de simpla credință în Allah.

– Mamă, șederea lui aici ne costă o groază de bani, a spus el apăsat, dând buzna în bucătărie pe când Issa se afla departe, tocmai în mansardă. Mai ales dacă ții seama cât mănâncă. Și de câte ori se spală.

– Nu costă mai mult decât tine, Melik.

– Poate, dar eu sunt eu, nu? Nici nu știm cine este.

– Issa e oaspetele nostru. După ce se înzdrăvenește, cu ajutorul lui Allah, ne vom gândi și la viitorul lui, i-a răspuns mama, cu un aer afectat.

Eforturile neverosimile ale lui Issa de a rămâne cât mai mult în umbră nu-l făceau decât să devină mai bătător la ochi pentru Melik. Trecând într-o dungă pe coridorul îngust ori pregătindu-se să urce scara spre mansardă, unde Leyla îi aranjase dormitorul, recurgea la ceea ce Melik socotea o circumspecție exagerată, căutând să obțină îngăduință cu ochii săi ca de căprioară speriată și lipindu-se una cu peretele când Melik sau Leyla treceau pe lângă el.

– Issa a stat în închisoare, l-a anunțat Leyla cu glas afectuos într-o dimineață.

Melik a rămas stupefiat.

– Știi sigur asta? Cum, adăpostim un infractor? Poliția știe asta? El ți-a spus?

– Mi-a zis că în închisorile din Istanbul deținuții primesc doar o bucată de pâine și un bol de orez pe zi, a precizat Leyla și, înainte ca Melik să poată protesta, a adăugat una dintre spusele preferate ale soțului ei: Trebuie să-i respectăm pe oaspeții noștri și să-i ajutăm pe cei aflați la ananghie. Orice faptă bună va fi răsplătită în paradis, a rostit ea cu glas cântat. Melik, știi bine că tatăl tău a făcut închisoare în Turcia. Nu toți cei care sunt închiși sunt și infractori. Pentru oameni ca Issa și ca tatăl tău, închisoarea reprezintă un semn de onoare.

Însă Melik știa că mama lui avea alte gânduri nemărturisite, pe care era prea puțin dispusă să le dezvăluie. Allah răspunsese rugilor ei. Îi trimisese un al doilea fiu ca să compenseze lipsa soțului pe care îl pierduse. Faptul că tânărul era un imigrant ilegal, un fost pușcăriaș pe jumătate dement, care avea năluciri în privința propriei persoane, nu prezenta nici o importanță pentru ea.

*

Issa venea din Cecenia.

Au izbutit în cele din urmă să afle acest lucru în cea de-a treia seară, când Leyla a reușit să-i uimească pe amândoi rostind, ca pe un tril, câteva propoziții în cecenă, ceva ce Melik nu auzise până atunci din gura ei. Fața smochinită a lui Issa s-a luminat îndată de un zâmbet mirat, care s-a șters la fel de iute, iar după aceea el a părut amuțit pe deplin. Cu toate acestea, explicația dată de Leyla privind aptitudinile ei lingvistice s-a dovedit extrem de simplă. Când era mică, în Turcia, avusese prilejul să se joace cu copii ceceni din satul ei și deprinsese câteva crâmpeie din limba acestora. Ea bănuise că Issa era cecen încă de când îi apăruse în fața ochilor, dar socotise a fi mai înțelept să se arate rezervată, deoarece niciodată nu știai cum să te porți cu cecenii.

Așadar, Issa venea din Cecenia, iar mama lui murise, și tot ce-i mai amintea de ea era brățara de aur de care era prins Coranul minuscul, pe care chiar ea i-o prinsese la încheietură înainte de a muri. Însă momentul și felul în care murise aceasta, precum și vârsta pe care o avea el atunci când moștenise brățara rămâneau întrebări pe care Issa fie nu le pricepea, fie nu voia să le priceapă.

– Cecenii sunt detestați pretutindeni, i-a explicat Leyla lui Melik, în vreme ce Issa, cu capul plecat, continua să mănânce. Dar noi nu-i urâm. Melik, auzi ce vorbesc eu?

– Bineînțeles că te aud, mamă!

– În afară de noi, toți îi persecută pe ceceni, a continuat ea. Este ceva normal pentru Rusia și restul lumii. Nu e vorba doar de ceceni, ci de musulmanii din Rusia, de oriunde ar fi ei. Putin îi persecută, iar domnul Bush îl încurajează. Atâta vreme cât numește asta războiul lui împotriva terorismului, Putin le poate face cecenilor orice dorește, și nimeni nu-l va împiedica. Nu e adevărat, Issa?

Însă, pentru Issa, evanescentul moment al plăcerii zburase de mult. Umbrele reveniseră pe fața lui zdrobită, scânteia suferinței se întorsese în ochii ca de căprioară, iar degetele uscățive se încleștaseră protector peste brățară. „Vorbește odată, l-a îndemnat Melik, simțindu-se cuprins de indignare, dar rostind cuvintele doar în gând. Dacă

mă ia cineva prin surprindere și mi se adresează în turcește, și eu îi răspund în turcă, fiindcă așa e politicos! Și atunci, de ce nu-i răspunzi mamei cu câteva cuvinte amabile în cecenă, ori ești prea ocupat să te ghiftuiești cu mâncarea pe care ea ți-o oferă pe degeaba?“

Pe Melik îl îngrijorau și alte lucruri. După ce a efectuat o inspecție de securitate în mansarda pe care Issa o trata acum drept teritoriul peste care era suveran – verificare întreprinsă pe furiș, cât tânărul era în bucătărie, vorbind, ca de obicei, cu mama lui –, a făcut o serie de descoperiri foarte șocante: resturi de mâncare dosite, ca și cum Issa ar fi plănuit cine știe ce evadare; o fotografie miniaturală, într-o ramă aurită, înfățișând un portret de la umeri în sus al surorii lui care urma să se căsătorească, poză făcută de ea la optsprezece ani și șterpelită de Issa din colecția păstrată cu sfințenie în sufragerie de mama lui, în care se regăseau portrete ale întregii familii; și lupa care aparținuse tatălui său, stând așezată pe un exemplar din Pagini Aurii pentru Hamburg, deschis la secțiunea rezervată numeroaselor bănci existente în oraș.

– Allah i-a dăruit surorii tale un zâmbet blând, a spus Leyla cu un aer de mulțumire, drept răspuns la protestele scandalizate ale lui Melik, care socotea că adăposteau nu doar un imigrant ilegal, ci și un obsedat sexual. Zâmbetul ei va lumina inima lui Issa, a adăugat ea.

Chiar dacă vorbea ori nu limba țării sale, Issa venea din Cecenia. Ambii lui părinți muriseră, dar atunci când era întrebat despre ei, rămânea la fel de confuz ca și gazdele lui, privind candid spre un colț al încăperii cu sprâncenele ridicate. Era un om fără de țară, un fost deținut și un imigrant ilegal, dar Allah urma să îi asigure mijloacele necesare pentru a studia medicina imediat ce nu avea să mai fie un cerșetor.

Ei bine, și Melik visase cândva să se facă doctor și chiar reușise să obțină din partea tatălui și a unchilor lui promisiuni de finanțare a studiilor, lucru care ar fi presupus sacrificii mari pentru întreaga familie. Iar dacă el s-ar fi prezentat ceva mai bine la examene și dacă ar fi renunțat, poate, la o serie de jocuri, asta ar fi făcut acum: ar fi urmat facultatea de medicină, fiind în primul lui an și muncind

pe rupte pentru a-și onora familia. Drept urmare, era de înțeles că afirmația făcută cu dezinvoltură de Issa, cum că Allah îi va îngădui într-un fel sau altul să obțină ceea ce Melik nu reușise, în ciuda eforturilor depuse, l-au îndemnat să ignore cu desăvârșire avertismentele Leylei și, așa cum i-a îngăduit inima generoasă, să declanșeze o examinare minuțioasă a oaspetelui său nedorit.

Casa îi aparținea în întregime. Leyla se dusese la cumpărături și nu avea să revină decât spre mijlocul după-amiezii.

– Și spui că ai studiat medicina, da? a început Melik, așezându-se lângă Issa, ca să creeze iluzia de apropiere și socotindu-se cel mai inteligent anchetator din lume. Frumoasă treabă!

– Am fost prin spitale, domnule.

– Ca student?

– Am fost bolnav, domnule.

„La ce bun acest «domnule»? Și cuvântul ăsta fusese deprins în închisoare?“

– Dar a fi pacient nu e totuna cu a fi doctor, nu crezi? Doctorul trebuie să știe ce e în neregulă cu oamenii. Pacientul doar stă în pat și așteaptă ca doctorul să-l pună din nou pe picioare.

Issa a analizat această afirmație în modul complicat în care evalua toate afirmațiile, indiferent de mărimea lor, ba surâzând în gol, ba scărpinându-și barba cu degetele subțiri ca niște picioare de păianjen și, în cele din urmă, oferi un zâmbet sclipitor, fără a răspunde.

– Ce vârstă ai? l-a întrebat Melik, devenind mai direct decât își propusese. Sper că nu te deranjează întrebarea mea, a adăugat el, sarcastic.

– Douăzeci și trei de ani, domnule.

Răspunsul a venit însă din nou după o analiză prelungită.

– Ești cam mare, nu crezi? Chiar dacă ai primi dreptul de reședință mâine, tot nu ai ajunge doctor cu toate drepturile decât după ce ai împlini treizeci și cinci de ani, sau pe acolo. Plus că va trebui să înveți germană. Și pentru asta va trebui să plătești.

– În plus, dacă va voi Allah, o să mă însor cu o soție bună și voi avea mulți copii, doi băieți și două fete.

– Dar nu cu sora mea. Ea se mărită luna viitoare, îmi pare rău!

– Dacă va voi Allah, o să aibă mulți fii, domnule.

Melik a analizat următoarea cale de atac și s-a lansat.

– Ia spune, cum ai ajuns la Hamburg? l-a întrebat.

– Acest lucru este insignifiant.

Insignifiant? De unde învățase cuvântul ăsta? Și încă în turcește?

– Nu știai că în orașul ăsta refugiații sunt tratați mai aspru decât oriunde în Germania?

– La Hamburg îmi voi stabili căminul, domnule. Aici m-au adus. Asta a fost dorința divină a lui Allah.

– *Cine* te-a adus aici? Cine sunt cei care te-au adus?

– A fost o combinație, domnule.

– Ce fel de combinație?

– Poate de turci. Poate de ceceni. Noi îi plătim. Ei ne duc cu vasul. Ne bagă în containere. Iar în containere este puțin aer.

Issa începuse să transpire, însă Melik împinsese lucrurile prea departe pentru a mai da înapoi.

– *Noi?* La cine te referi?

– Am fost un grup, domnule. De la Istanbul plecat. Grup alcătuit rău. Oameni răi. Eu nu respect așa oameni.

Din nou tonul de superioritate, în ciuda limbajului chinuit în turcă.

– Câți ați fost?

– Probabil douăzeci. În container era frig. După câteva ore, s-a făcut foarte frig. Vasul mergea spre Danemarca. Eram fericit.

– Te referi la Copenhaga, da? Copenhaga, din Danemarca, asta e capitala.

– Da... și Issa s-a luminat la față, ca și cum Copenhaga ar fi reprezentat o idee bună – la *Copenhaga*. Acolo, trebuie să se aranjeze totul. Urma să scap de oamenii răi. Dar vasul ăsta nu mers direct la Copenhaga. A trecut întâi prin Suedia. *Gothenburg*. Da?

– Există un port suedez care se cheamă Gothenburg, așa cred, a recunoscut Melik.

– La Gothenburg, vasul trebuie să tragă la doc, să încarce marfă, apoi să plece la Copenhaga. Când vasul ajunge la Copenhaga, noi suntem foarte bolnavi, ne este foame. Pe vas, ne-au spus: „Nu faceți zgomot. Suedezii nu au milă. Suedezii vă vor ucide“. Nu am făcut

zgomot. Dar suedezilor nu le-a plăcut containerul în care eram noi. Aveau un câine. Issa a rămas pe gânduri câteva clipe. „Cum vă numiți, vă rog?“ a întrebat el apoi cu intonație, suficient de răstit ca să-l facă pe Melik să se îndrepte de spate în scaun. „Ce documente aveți? Ați fost închiși? Pentru ce infracțiuni, vă rog? Ați evadat din închisoare? Cum, vă rog?“ Doctorii sunt buni. Îi admir pe acei doctori. Ne-au lăsat să dormim. Le rămân recunoscător acelor doctori. Într-o zi o să fiu și eu așa un doctor. Dar, cu voia lui Allah, trebuia să evadez. Nu am nici o șansă să evadez în Suedia. Acolo e sârmă ghimpată, de la NATO. Multe santinele. Dar există și toaletă. Iar acolo au fereastră. Dincolo de fereastră este poartă spre port. Prietenul meu poate să deschidă poartă. Prietenul meu lucrează pe vapor. M-am întors pe vapor. Vaporul mă duce la Copenhaga. În sfârșit, zic eu. În Copenhaga era camion pentru Hamburg. Domnule, țin la Allah. Dar iubesc și Occidentul. În Occident o să fiu liber să Îl slăvresc.

– Deci ai sosit la Hamburg cu un *camion?*

– A fost aranjat.

– Un camion *cecen?*

– Prietenul meu trebuie să mă scoată întâi la șosea.

– Prietenul tău din echipajul vasului? Prietenul acela? Același individ?

– Nu, domnule. Altul. Era greu să ajung la șosea. Înainte de a urca în camion, trebuie să dormim o noapte pe câmp. Issa a ridicat privirea, iar trăsăturile lui uscate au fost cuprinse brusc de o expresie de bucurie pură. Erau stele. Allah e milostiv. Slavă Lui.

Chinuindu-se să priceapă aspectele incredibile ale acestei relatări, umilit de înflăcărarea ei și totodată înfuriat atât de omisiunile existente, cât și de incapacitatea proprie de a le depăși, Melik a simțit cum frustrarea i se răspândește prin brațe și prin pumni, iar încordarea tipică boxerilor îi strânge stomacul.

– Și atunci, unde te-a lăsat camionul ăsta, camionul minunat care a apărut ca de niciunde? Unde ai coborât din el?

Însă Issa nu-l mai auzea, lăsând impresia că nici până atunci nu fusese întru totul atent. Pe neașteptate – ori poate pe neaștepate din perspectiva candidă, incapabilă să înțeleagă, a lui Melik – tot ce se acumulase până atunci în el a explodat. Cu o șovăială de bețiv, s-a

ridicat în picioare și, ținându-și palma apăsată peste gură, s-a împleticit cocârjat spre ușă, s-a muncit să o deschidă, cu toate că aceasta nu era încuiată, și s-a repezit împiedicat pe coridor, spre baie. Câteva momente mai apoi, în toată casa au răsunat gemetele și icnetele lui, sunete pe care Melik nu le mai auzise de la moartea tatălui său. Treptat, zgomotele s-au stins, fiind urmate de plescăiturile apei, de deschiderea și de închiderea ușii de la baie, apoi de scârțâitul scării ce ducea spre mansardă, semn că Issa urca treptele. După aceea s-a lăsat o tăcere profundă, tulburătoare, întreruptă la fiecare sfert de ceas de ciripitul ceasului electronic sub formă de pasăre al Leylei.

În aceeași după-amiază, la ora patru, Leyla a revenit încărcată de cumpărături și, interpretând corect atmosfera existentă în casă, l-a muștruluit pe Melik pentru că-și depășise îndatoririle de gazdă și pătase astfel numele tatălui său. După aceea, s-a retras și ea în propria cameră, unde a rămas într-o izolare îndărătnică până la vremea când trebuia să pregătească masa de seară. Curând, mirosul de gătit s-a răspândit în toată casa, dar Melik a rămas în patul lui. La opt și jumătate, Leyla a anunțat cina bătând în gongul ei din alamă, un prețios cadou de nuntă care, pentru Melik, sunase întotdeauna pe tonuri de reproș. Știind că ea nu admitea nici o clipă de întârziere în astfel de momente, s-a grăbit să se strecoare în bucătărie, evitând privirea ei critică.

– Issa, dragul meu, coboară, te rog! a strigat Leyla și, cum nu a primit răspuns, a înșfăcat bastonul regretatului ei soț și a bătut în tavan cu capătul în care se găsea apărătoarea din cauciuc, rămânând cu ochii ațintiți acuzator spre Melik care, sub privirea ei înghețată, și-a făcut curaj și a urcat până la mansardă.

Issa zăcea întins pe salteaua lui doar în chiloți, scăldat în sudoare și ghemuit pe o parte. Își scosese de la încheietura mâinii brățara moștenită de la mama lui și o ținea strâns în mâna transpirată. În jurul gâtului avea o trăistuță murdară din piele, legată cu un șnur tot din piele. Avea ochii larg deschiși, însă părea să nu perceapă prezența lui Melik. În momentul când a întins mâna să-l atingă pe umăr, Melik și-a retras-o îngrozit. Torsul lui Issa era o adevărată rețea de linii

încrucișate vineții și gălbui, urme de lovituri. Unele păreau să fi fost produse de bici, altele, de bâtă. Pe tălpi – aceleași care călcaseră în lung și-n lat trotuarele din Hamburg – Melik a văzut găuri supurând a căror mărime sugera că fuseseră făcute cu țigara aprinsă. Încleștându-și brațele în jurul lui Issa și înfășurând o pătură în jurul taliei lui pentru mai multă decență, Melik l-a ridicat cu blândețe și l-a coborât, inert, prin deschizătura podului, așezându-l în brațele Leylei.

– Pune-l în patul meu, a șoptit Melik printre lacrimi. Eu o să dorm pe podea. Nu mă deranjează. Sunt gata chiar să o pun pe surioara mea să-i zâmbească, a adăugat el, amintindu-și de miniatura furată pe care o descoperise în pod, apoi a urcat din nou scara ca să o aducă jos.

Cu trupul plin de lovituri învelit în halatul lui Melik, cu picioarele învinețite trecute dincolo de marginea patului, ținând în continuare strâns în palmă lanțul de aur, Issa zăcea neclintit cu privirea ațintită cu hotărâre asupra peretelui cu trofee al lui Melik: erau acolo fotografii decupate din ziare înfățișându-l pe triumfătorul campion, centurile câștigate și mănușile folosite în luptă. Melik se ghemuise pe podea, alături de suferind. Inițial, voise să cheme un doctor pe propria cheltuială, însă Leyla îi interzisese. Era prea primejdios. „Pentru Issa, dar și pentru noi. Ce se va alege de cererea noastră de obținere a cetățeniei? Spre dimineață, temperatura are să-i scadă, și va începe să-și revină.“

În ciuda așteptărilor, temperatura nu i-a scăzut.

Ascunzându-și fața sub o eșarfă și făcând o parte a călătoriei cu taxiul ca să-și lase de căruță eventualii urmăritori, Leyla a făcut o vizită neprevăzută la o moschee situată de cealaltă parte a orașului, unde se spunea că se ruga un doctor turc abia sosit în oraș. Trei ore mai târziu, Leyla a revenit acasă ca o furie. Tânărul doctor era un nătărău și un neisprăvit. Nu se pricepea la nimic. Îi lipseau până și cele mai elementare calități. Nu avea sentimentul răspunderii religioase. Și, lucru aproape sigur, nici măcar nu era doctor.

Între timp, în lipsa ei, temperatura lui Issa mai scăzuse o idee, astfel că ea a putut să se slujească de puținele și elementarele cunoștințe

de îngrijire pe care le dobândise în perioada dinainte de momentul când familia își putuse permite serviciile unui doctor sau îndrăznise să meargă la un specialist. Dacă ar fi suferit vătămări interne, a spus ea răspicat, Issa nu ar fi fost în stare să înghită atâta mâncare, astfel că nu a avut nici o temere în a-i administra aspirină pentru a reduce starea febrilă, și nici în a-i da o fiertură făcută din orez, amestecată cu ierburi lecuitoare de origine turcă.

Știind că nici sănătos, nici mort, Issa nu i-ar fi îngăduit să-i atingă trupul dezgolit, Leyla i-a pus lui Melik la dispoziție prosoape, o compresă pentru frunte și a ținut alături un vas cu apă rece pentru a-l șterge cu buretele măcar o dată pe oră. Pentru a reuși asta, cuprins de remușcări, Melik s-a văzut silit să desfacă trăistuța din piele prinsă în jurul gâtului lui Issa.

Abia după o îndelungată ezitare, și în interesul clar al oaspetelui său bolnav – cel puțin așa și-a spus el, ca să-și dea curaj –, dar numai după ce Issa și-a întors fața spre peretele opus și a căzut într-un somn greu, întrerupt de bolboroseli în limba rusă, a îndrăznit să dezlege șnurul din piele și să scoată de la gâtul lui acea trăistuță.

Mai întâi a descoperit în ea un mănunchi de tăieturi decolorate din ziare rusești, făcute sul și ținute laolaltă cu un elastic. Scoțând elasticul, le-a împrăștiat pe podea. Elementul comun al tuturor era fotografia unui ofițer purtând uniforma Armatei Roșii. Arăta ca o brută, cu sprâncene groase și fălci masive, și părea trecut binișor de șaizeci de ani. Două tăieturi reprezentau anunțuri mortuare în ceea ce-l priveau, fiind împodobite cu cruci de rit ortodox și cu însemne ale regimentului din care făcuse parte dispărutul.

Cea de-a doua descoperire a lui Melik a fost un teanc de bancnote de cincizeci de dolari americani, absolut noi, zece la număr, ținute laolaltă de o agrafă specială pentru bani. La văzul acestora, vechile lui bănuieli au revenit în forță, cotropindu-l. Un fugar aproape mort de foame, fără cămin, fără nici o lețcaie, să aibă asupra lui *cinci sute de dolari neatinși* în acea trăistuță? Îi furase? Îi falsificase? De aceea fusese azvârlit în închisoare? Atât îi mai rămăsese după ce îi plătise pe traficanții de persoane din Istanbul, pe săritorul membru de echipaj care îl ascunsese și pe șoferul de camion care îl adusese pe ascuns

tocmai de la Copenhaga până la Hamburg? Dacă acum îi rămăseseră cinci sute de dolari, câți avusese la plecarea din țara lui? Poate că fantasmele lui referitoare la medicină nu erau chiar atât de nebunești precum păreau.

Cea de-a treia descoperire a fost un plic alb la origine, dar acum murdar, făcut ghem, ca și cum cineva ar fi avut intenția de a-l arunca la gunoi, după care se răzgândise; nu era timbrat, nu prezenta adresă, iar clapeta îi fusese sfâșiată. După ce a netezit plicul, Melik a scos din el o singură foaie, mototolită, reprezentând o scrisoare cu caractere chirilice. Avea o adresă tipărită, data și numele expeditorului – cel puțin, așa a presupus el – imprimate cu litere mari și negre în partea de sus. Dedesubtul textului indescifrabil se vedea o semnătură indescifrabilă în cerneală albastră, urmată de un număr alcătuit din șase cifre, scris de mână, însă foarte atent, fiecare cifră fiind îngroșată de câteva ori, ca și cum ar fi vrut să sugereze „Nu uita asta!".

Ultima dintre descoperiri a fost o cheie, una tubulară, care nu depășea ca mărime încheietura unui deget de la mâna de boxer a lui Melik. Era frezată mecanic și avea dinți foarte complicați pe trei laturi: prea mici pentru a se potrivi la ușa vreunei celule de închisoare, bănuia el, prea mică pentru poarta din Gothenburg care conducea înapoi până spre vas. Însă foarte potrivită pentru cătușe.

După ce a reașezat în trăistuță lucrurile lui Issa, Melik a strecurat-o sub perna scăldată în sudoare, pentru ca bietul suferind să o găsească imediat ce se va trezi. Însă a doua zi dimineață sentimentul de vinovăție care îl cuprinsese nu îl părăsise pe Melik. Cât veghease în acea noapte, stând întins pe podea, avându-l pe Issa câțiva zeci de centimetri mai sus, în pat, Melik fusese torturat de imaginile membrelor martirizate ale oaspetelui său și de conștiința propriei incapacități de a pricepe astfel de lucruri.

Ca luptător în ring, știa ce înseamnă durerea, ori cel puțin așa își închipuia. Fiind un copil de origine turcă, se alesese cu bătăi pe stradă, dar reușise să administreze la rândul lui câteva corecții. În cadrul unei confruntări recente de campionat, o ploaie de pumni îl trimisese în întunecimea sângerie din care boxerii se tem că nu vor mai

reveni niciodată. Și înotând contra unor adversari neaoși germani, își dusese la limita extremă rezistența, ori cel puțin așa socotea.

Însă, în comparație cu Issa, se considera lipsit de experiență.

„Issa este adevăratul bărbat, iar eu sunt doar un băiat oarecare. Mi-am dorit mereu un frate și, iată, acesta îmi este adus la ușă, iar eu îl alung. A suferit ca un adevărat apărător al credinței lui, în vreme ce eu am căutat să obțin o glorie trecătoare în ringul de box."

Spre primele ore ale zorilor, respirația chinuită, care îl făcuse pe Melik să stea ca pe ghimpi toată noaptea, s-a stabilizat, devenind un hârâit constant. Când a înlocuit compresa, Melik a respirat ușurat, descoperind că febra lui Issa scăzuse. Pe la jumătatea dimineții, Issa s-a pomenit proptit în capul oaselor, ca un pașă între pernele de catifea aurie cu ciucuri ale Leylei, aduse din sufragerie, în timp ce ea îl hrănea cu un amestec menit a-l înzdrăveni, după o rețetă proprie, iar brățara de aur a mamei lui îi reapăruse la încheietura mâinii.

Îmbolnăvit de rușine, Melik a așteptat ca Leyla să închidă ușa în urma ei. Îngenunchind alături de Issa, și-a plecat capul.

– M-am uitat în trăistuța ta, a spus el. Mă simt profund rușinat de ceea ce am făptuit. Fie ca milostivul Allah să mă ierte.

Issa s-a cufundat în una dintre tăcerile lui eterne, după care și-a lăsat o mână uscată pe umărul lui Melik.

– Să nu mărturisești niciodată, prietenul meu, l-a sfătuit el cu glas adormit, prinzându-l de mână pe Melik. Dacă faci asta, te vor ține acolo pe vecie.

2

A doua zi, vineri, la ora șase seara, banca privată sub numele de Brue Frères SRL, cu sediul stabilit inițial la Glasgow, apoi la Rio de Janeiro și la Viena, iar la acea dată în Hamburg, a încheiat pregătirile în vederea weekendului.

La ora cinci și jumătate fix, un om de serviciu musculos închisese ușile de intrare ale frumoasei vile cu terasă aflate în apropierea lacului Binnen Alster. La câteva minute după aceea, casierul-șef încuiase camera de valori și activase alarma, secretara principală îi făcuse cu mâna în semn de la revedere ultimei fete întârziate și verificase computerele și coșurile de gunoi ale angajatelor din subordinea ei, după care persoana cu cele mai îndelungate state de serviciu din bancă, Frau Ellenberger, scosese din priză telefoanele, își îndesase bereta pe cap, își dezlegase bicicleta din stativul de fier din curte și se îndepărtase pedalând, ducându-se să-și recupereze nepoata de la cursul de balet.

Însă nu făcuse asta înainte de a se opri o clipă ca să îi adreseze o critică glumeață patronului ei, domnul Tommy Brue, singurul partener în viață al băncii, și purtător al faimosului nume al instituției.

– Domnule Tommy, sunteți mai rău decât noi, germanii, protestase ea într-o engleză stăpânită perfect, ițindu-și capul pe după ușa sanctuarului său. De ce vă torturați atât de mult prin muncă? Doar a sosit primăvara! Nu ați văzut încă șofranul și magnolia înflorind? Amintiți-vă că ați ajuns la vârsta de șaizeci de ani. S-ar cuveni să vă duceți acasă ca să beți un pahar de vin cu doamna Brue în frumoasa dumneavoastră grădină! Dacă nu veți face asta, atunci *o să vă uzați pân' la urzeală*, îl avertizase ea, mai curând pentru a-și demonstra

aprecierea deosebită față de modul de exprimare al doamnei Beatrix Potter[1] decât nutrind speranța de a îndrepta purtările patronului ei.

Brue ridicase mâna dreaptă și o răsucise în aer, sugerând o parodiere a unui gest papal de binecuvântare.

– Mergi cu bine, Frau Elli, rostise el îndemnul, cu un aer resemnat și sardonic. În situația în care angajații mei refuză să lucreze pentru mine în cursul săptămânii, nu am altă soluție decât să lucrez eu în locul lor pe timpul weekendului. *Tschüss,* adăugase el, făcându-i o bezea.

– Multe sărutări și dumneavoastră, domnule Tommy, și cele mai alese urări soției.

– Mă voi strădui să i le transmit.

Așa cum știau prea bine și unul, și celălalt, realitatea era cu totul alta. Acum, când telefoanele și coridoarele amuțiseră, când nici un client nu solicita să fie băgat în seamă de el, iar soția lui, Mitzi, ieșise pentru a-și petrece seara cu prietenii ei din familia von Essen, la un joc de bridge, Brue rămăsese singurul stăpân asupra regatului său financiar. Acum putea să verifice tot ce plecase din bancă în cursul săptămânii ce se scursese, după cum putea să vadă și tot ce intrase în conturile ei. Acum, dacă simțea dispoziția necesară, putea să-și examineze și sufletul nemuritor.

Din considerație față de vremea neobișnuit de caniculară pentru acea perioadă a anului, Brue rămăsese în cămașă și în pantaloni, la care purta bretele. Haina costumului de comandă stătea frumos aranjată pe un portmantou de lemn, având o vârstă venerabilă, așezat lângă ușă: Randall's of Glasgow, croitori ai familiei Brue de patru generații. Pupitrul la care trudea era același pe care Duncan Brue, fondatorul băncii, îl luase pe vas cu el în 1908, când pornise din Scoția având cu sine doar speranța din suflet și cincizeci de sovereigni din aur în buzunar.

---

[1] Autoare britanică (1866–1943) cunoscută mai mult pentru cărțile destinate copiilor, în care apar personaje reprezentate de animale cu trăsături antropomorfe, precum în *Croitorul din Gloucester,* din care este citată expresia de mai sus. (n.tr.)

Biblioteca uriașă din lemn de mahon care acoperea în întregime un perete reprezenta și ea o parte din legenda familiei. În spatele geamurilor frumos gravate se odihneau șir după șir de capodopere ale culturii lumii, toate legate în piele: Dante, Goethe, Platon, Tolstoi, Dickens, Shakespeare și, oarecum straniu, Jack London. Biblioteca fusese primită de bunicul lui Brue ca plată parțială a unei credit neperformant, la fel ca și cărțile, de altfel. Se simțise obligat să le citească? Legenda spunea că nu. El doar le transformase în valoare.

Iar pe peretele din fața lui Brue, ca un indicator de circulație aflat permanent în calea sa, stătea agățat arborele genealogic al familiei sale, în original, pictat de mână și prins într-o ramă aurită. Rădăcinile străvechiului stejar stăteau înfipte adânc în malurile râului cu ape argintii ce se numea Tay. Ramurile lui se întindeau spre răsărit în Vechea Europă și spre apus, până la Lumea Nouă. Ghinde aurii marcau orașele în care căsătoriile contractate în străinătate îmbogățiseră moștenirea de sânge a familiei Brue, fără a mai vorbi de rezervele financiare aflate la dispoziție.

Iar Brue era un demn descendent al acestui nobil neam, chiar dacă rămăsese ultimul său reprezentant. În adâncul sufletului știa probabil că Frères, așa cum vorbeau membrii familiei despre afacere, devenise o oază de practici abandonate. Banca Frères avea să dispară odată cu el, dar ea își cam încheiase drumul firesc. Adevărat, din familie mai făcea parte și fiica lui, Georgie, pe care o avusese cu Sue, prima soție, însă ultima adresă cunoscută a lui Georgie era un ashram din apropiere de San Francisco. Conducerea unei bănci nu apăruse niciodată drept obiectiv important în planurile ei de viață.

Și totuși, prin înfățișare, Brue nu era nicidecum demodat. Era bine clădit și atrăgător într-un mod neostentativ, având fruntea lată și pistruiată și un smoc tipic scoțian de păr roșcat și sârmos, pe care reușise cumva să-l mai îmblânzească printr-o cărare. Avea siguranța de sine a omului înstărit, dar nici urmă din aroganța care însoțește de obicei bogăția. Când nu deveneau impersonale pentru a-i conferi un aer impenetrabil și profesional, trăsăturile feței lui trădau amabilitatea și, în ciuda faptului că lucra ca bancher de când se știa, ori poate tocmai din această cauză, tenul îi rămăsese proaspăt, lipsit de

riduri. Când nemții îi spuneau că este un englez tipic, el izbucnea într-un râs sănătos și promitea că va suporta insulta cu o dârzenie de scoțian. Chiar dacă făcea parte dintr-o specie pe cale de dispariție, în secret era destul de satisfăcut de sine tocmai din această pricină: Tommy Brue, pâinea lui Dumnezeu, bun să-l ai alături într-o noapte întunecoasă, lipsit de ambiții mari, dar tocmai de aceea mai agreabil, cu o soție de toată lauda, un minunat comesean, un om capabil să joace golf fără să-i fie rușine de rezultate. Cel puțin așa i se dusese vestea, socotea el, și așa trebuiau să rămână lucrurile.

După ce a aruncat o ultimă privire la situația de pe piețele care se închideau și după ce a calculat influențele acestora asupra stării valorilor deținute de bancă – obișnuita scădere ce se înregistrează vineri seara, dar fără a reprezenta ceva care să dea fiori –, Brue și-a oprit computerul și apoi și-a plimbat ochii peste teancul de dosare pe care Frau Ellenberger le alesese spre a i le supune atenției.

Toată săptămâna se luptase cu complexitatea aproape de neînțeles a lumii moderne în care trăia bancherul, unde cunoașterea persoanei căreia îi împrumutai banii era posibilă în aceeași măsură ca și cunoașterea omului care îi tipărise. Prioritățile lui în astfel de analize pe care le efectua vinerea după program erau impuse atât de dispoziție, cât și de necesitate. Când se simțea în toane bune, își petrecea seara reorganizând pe gratis fondurile rezervate de un client pentru acțiuni caritabile; dacă avea chef de joacă, se ocupa de vreo fermă de creștere a armăsarilor ori de o stațiune balneoclimaterică, ori de un lanț de cazinouri. Sau, dacă era anotimpul destinat pritocirii cifrelor, o abilitate pe care o căpătase mai curând prin muncă intensă decât ca urmare a genelor moștenite, atunci probabil că ar fi ascultat vreun concert de Mahler cât studia prospectele de emisiuni ale brokerilor, ale caselor de capital de risc și ale fondurilor de pensii concurente.

În acea seară însă, nu se putea bucura de o astfel de libertate de alegere. Un client important devenise ținta unei anchete declanșate de Bursa de Valori din Hamburg și, cu toate că Brue primise asigurări din partea lui Haug von Westerheim, președintele comisiei, că nu

vor apărea citații, el se simțea obligat să analizeze ultimele meandre ale cazului. Dar, mai întâi, rezemându-se de spătarul fotoliului, a retrăit momentul incredibil când bătrânul Haug încălcase regulile de păstrare a confidențialității, pe care singur le stabilise și le respectase cu o hotărâre de fier:

În splendoarea interiorului încărcat de marmură al Clubului Anglo-German, este în plină desfășurare o cină somptuoasă, la care participanții poartă cu toții costume de gală. Cei mai mari și mai sclipitori oameni ai comunității financiare din Hamburg îl sărbătoresc pe unul de-ai lor. Tommy Brue împlinește în această seară șaizeci de ani și, chiar dacă nu vrea, ar face bine s-o creadă, pentru că reprezintă adevărul, după cum îi plăcea tatălui său, Edward Amadeus, să-l exprime: „Tommy, fiule, în meseria noastră, singura care nu minte este aritmetica". Dispoziția mesenilor este euforică, mâncarea, bună, vinul, și mai bun, cei bogați sunt fericiți, iar Haug von Westerheim, septuagenarul proprietar de flotă, broker influent, anglofil și om de spirit, propune un toast în sănătatea lui Brue.

– Tommy, băiete, am ajuns toți la concluzia că ai citit prea mult din opera lui Oscar Wilde, spune el cântat și subțirel în engleză, ținând paharul de șampanie în mână și stând în fața unui portret al reginei din tinerețe. Cred că ai auzit de Dorian Gray, da? Noi socotim că da. Credem că ai extras o pagină din cartea lui Dorian Gray. Credem că în camera de valori a băncii tale se găsește portretul hidos al lui Tommy la adevărata vârstă a lui de acum. Între timp, spre deosebire de scumpa voastră regină, îți recunoști cinstit vârsta reală, dar stai acolo și ne zâmbești ca un spiriduș de douăzeci și cinci de ani, exact cum o făceai când ai sosit aici venind de la Viena, acum șapte ani, cu gândul de a ne lipsi de bogățiile pe care noi le-am dobândit cu atâta greutate.

Aplauzele continuă pe când Westerheim ia grațioasa mână a lui Mitzi, soția lui Brue, cu o galanterie sporită, deoarece ea este vieneză, i-o sărută și îi anunță pe cei prezenți că frumusețea ei, spre deosebire de aceea a lui Brue, este cu adevărat eternă. Copleșit de o emoție sinceră, Brue se ridică de pe scaun cu intenția de a-i strânge mâna lui Westerheim drept răspuns la frumoasele cuvinte rostite, însă

bătrânul, amețit deopotrivă de acel triumf și de vin, îl cuprinde în brațele puternice ca de urs și îi șoptește răgușit la ureche:

– Tommy, băiete... ancheta aceea referitoare la un client de-al tău... mă voi ocupa de ea... întâi o vom amâna din motive tehnice... apoi o azvârlim în Elba... la mulți ani, Tommy, prietene... ești un tip de treabă...“

Punându-și pe nas ochelarii cu jumătate de ramă, Brue a început să studieze din nou acuzațiile aduse clientului său. Presupunea că un alt bancher l-ar fi sunat deja pe Westerheim ca să-i mulțumească pentru vorbele discrete, făcându-l în acest fel să și le respecte. Numai că Brue nu procedase astfel. Nu avea obrăznicia de a-l obliga pe bătrân să-și îndeplinească o promisiune făcută în atmosfera încinsă de la aniversarea lui de șaizeci de ani.

Luând un pix, a scris o instrucțiune către Frau Ellenberger:

> Luni, la prima oră, te rog să telefonezi la Secretariatul Comisiei de Etică și să întrebi dacă s-a stabilit o dată. Mulțumesc! TB.

„Am făcut-o, și-a zis în sinea lui. Acum bătrânul poate hotărî cu sufletul împăcat dacă va continua ancheta cu o audiere ori dacă va face cazul uitat.“

Cea de-a doua chestiune esențială a acelei seri era cea legată de Marianne Nebuna, cum o numea Brue, dar numai față de Frau Ellenberger. Văduva unui bogat negustor de cherestea din Hamburg, Marianne reprezenta pentru Brue Frères telenovela cu cea mai îndelungată durată de difuzare, clienta care făcea să se adeverească toate clișeele referitoare la băncile private. În episodul din această seară, ea suferise recent o convertire religioasă provocată de un pastor luteran danez în vârstă de treizeci de ani și era pe cale de a renunța la bunurile ei lumești – mai precis și la obiect, la trei procente din rezervele băncii – în favoarea unei misterioase fundații nonprofit care se afla sub pastoralul lui control.

Rezultatele anchetei private pe care Brue o comandase din proprie inițiativă se găseau în fața lui, și nu erau încurajatoare. Pastorul se văzuse acuzat recent de fraudă, dar fusese achitat,

deoarece martorii refuzaseră să depună mărturie. Același pastor zămislise copii mai multor femei. Dar cum să procedeze bietul Brue, bancherul pentru a aduce asemenea lucruri la cunoștința clientei îndobitocite, fără să piardă contul ei din bancă? Marianne Nebuna prezenta o toleranță redusă față de veștile proaste, asta în cel mai fericit caz, lucru pe care Brue îl descoperise pe propria piele. Fusese nevoie de tot farmecul lui – ajungând aproape de sacrificiul suprem, ar fi fost gata să asigure el pe oricine! – pentru a o împiedica să-și mute contul la Goldman Sachs, convinsă cu vorbe dulci de cine știe ce tânăr de acolo. Exista și un fiu, care își putea pierde averea, iar Marianne avea momente când îl adora, dar – aici apărând altă întorsătură a scenariului! – acesta se afla în prezent într-un sanatoriu de dezintoxicare situat undeva pe dealurile Taunus. Răspunsul ar fi probabil o călătorie discretă până la Frankfurt...

Așa că Brue a înjghebat un al doilea bilet pentru mereu loiala Frau Ellenberger:

> Te rog să iei legătura cu directorul clinicii și să stabilești dacă băiatul este în starea potrivită pentru a primi un vizitator (eu!).

Reținându-i atenția bolboroselile sistemului telefonic plasat alături de biroul lui, Brue a aruncat o privire către luminițele care clipeau. Dacă apelul venea pe linia lui de urgență, care nu figura în cartea de telefon, avea să răspundă. Nu era; prin urmare, s-a concentrat asupra proiectului de bilanț semestrial al băncii care, deși era bine întocmit, mai trebuia lucrat ca să fie sclipitor. Nu a putut zăbovi prea mult timp asupra lui, pentru că sistemul telefonic l-a întrerupt din nou.

Să fi fost acela un mesaj nou ori zgomotele bolborosite de mai devreme se insinuaseră cumva în memoria lui? La ora șapte, și încă într-o zi de vineri? Pe linia pentru public? Sigur greșise cineva numărul. Cedând în fața curiozității, Brue a apăsat butonul de rulare a benzii. Mai întâi a auzit un țiuit electronic, întrerupt de vocea politicoasă a doamnei Ellenberger, care ruga apelantul în germană, apoi în engleză, să lase un mesaj sau să revină în orele de program.

După aceea, a auzit glasul unei tinere femei de origine germană, cristalină ca vocea unui băiețel din corul bisericii.

După un scotch sau două într-o companie agreabilă, lui Brue îi plăcea să afirme cu un aer sfătos că principala caracteristică a vieții unui bancher privat nu erau banii numerar, așa cum ar fi fost destul de firesc să se presupună. Esența nu era reprezentată de piețe de titluri financiare, de piețe cu prețuri în scădere, de fonduri de garantare sau derivate. Esența ținea de nenorociri. Ținea de sunetul persistent, iar el mergea chiar până acolo încât spunea că era vorba de sunetul *permanent,* exprimându-se pe șleau, al excrementelor care ajung în palele ventilatorului. Așadar, dacă nu se întâmpla să-ți placă viața într-o stare de asediu neiertător, însemna că situația de bancher privat nu era de tine. Rostise același lucru cu oarecare succes și în cuvântarea pregătită ca răspuns la cele spuse de bătrânul Westerheim.

Și, ca veteran în materie de asemenea nenorociri, Brue elaborase de-a lungul anilor două reacții distincte față de momentul impactului. Dacă se găsea într-o ședință de consiliu și ochii multora erau ațintiți asupra lui, se ridica în picioare, își vâra degetele mari sub betelia pantalonilor și dădea ocol încăperii, adoptând o atitudine de calm exemplar.

Când nu îl observa nimeni, exista posibilitatea de a prefera cea de-a doua soluție, aceea de a încremeni în poziția în care îl izbise vestea, lipindu-și arătătorul de buza de jos, lucru pe care tocmai îl făcea în acel moment, pe când asculta mesajul a doua, apoi a treia oară, începând cu țiuitul inițial.

„Bună seara. Mă numesc Annabel Richter, sunt avocat și doresc să discut personal cu domnul Tommy Brue cât de curând posibil în numele unui client pe care îl reprezint."

„Îl reprezinți, dar nu-l numești", observă Brue în mod metodic la a treia ascultare a mesajului. O voce cu o exprimare precisă, aparținând unei persoane din sudul Germaniei, educată și care nu iubește verbozitatea. „Clientul meu m-a rugat să transmit cele mai bune urări unui domn – aici face o pauză, ca și cum și-ar consulta notițele – unui domn *Lipizzaner*. Repet. Numele este *Lipizzaner*. Ca și rasa de cai,

domnule Brue. Acei cai albi, renumiți, aparținând Școlii Spaniole de Echitație din Viena, unde a fost situată banca dumneavoastră? Cred că banca dumneavoastră cunoaște lipițanii foarte bine."

Tonul vocii urcă. Mesajul referitor la caii albi trădează un băiat de cor în suferință.

„Domnule Brue, clientul meu are *foarte* puțin timp la dispoziție. Firește, nu doresc să spun mai multe la telefon. Este de asemenea posibil să cunoașteți mai bine decât mine situația clientului meu, ceea ce va urgenta rezolvarea problemei. Prin urmare, v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați apela pe telefonul meu mobil după primirea acestui mesaj, pentru a putea stabili o întâlnire."

S-ar fi putut opri aici, dar nu a făcut-o. Cântecul băiatului de cor capătă o tonalitate ceva mai intensă:

„Dacă acest lucru se va putea seara târziu, sunt de acord, domnule Brue. Chiar *foarte* târziu. Trecând prin dreptul biroului dumneavoastră, am văzut lumină. Poate că nu sunteți personal la birou, dar oricum este cineva acolo. Dacă așa stau lucrurile, rog respectiva persoană să fie amabilă și să transmită acest mesaj domnului Tommy Brue ca pe o chestiune de urgență, deoarece doar domnul Tommy Brue are puterea de a acționa în această problemă. Vă mulțumesc pentru înțelegere."

„Și, mulțumesc pentru înțelegerea *dumitale*", Frau Annabel Richter, a gândit Brue, ridicându-se în picioare și, având degetul mare și arătătorul încă lipite de buza de jos, s-a îndreptat spre fereastră, ca și cum aceasta ar fi fost calea cea mai lesnicioasă de evadare.

„Într-adevăr, banca mea cunoaște *prea* bine lipițanii, doamnă, dacă prin *bancă* te referi la mine și la singura mea persoană de încredere, Frau Elli, și la nimeni altcineva de pe lumea asta. *Banca* mea este dispusă să plătească sume importante în dolari ca să-l vadă până și pe ultimul dintre lipițani galopând dincolo de orizont, înapoi spre Viena, de unde au venit ei, fără să se mai întoarcă vreodată. Probabil că știi și asta."

Apoi în minte i s-a născut un gând îngrozitor. Ori poate că el existase în acești ultimi șapte ani și doar acum se hotărâse să iasă din umbrele în care se ascunsese. „Oare ești în căutarea de sume

importante în *dolari,* Frau Annabel Richter? – tu și sfântul tău client, care are la dispoziție atât de puțin timp?

Nu cumva există posibilitatea, chiar îndepărtată, de a încerca să mă șantajezi?

Și nu cumva tu, cu puritatea ta de băiețel de cor și cu aerul că urmărești în mod profesional un scop înalt, îmi arunci o aluzie – tu și complicele, pardon, clientul tău – cum că acești cai lipițani posedă caracteristica, foarte curioasă, de a se naște negri ca pana corbului, devenind albi doar cu trecerea anilor? – calitate care i-a făcut să-și împrumute numele unui soi de cont bancar exotic, inspirat de eminentul Edward Amadeus Brue, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, iubitul și regretatul meu tată pe care continui să îl respect din toate celelalte privințe drept pilon de neclintit al probității bancare, în cursul ultimelor sale zile de entuziasm și de idealism petrecute la Viena, când camioane întregi de bani negri provenind din Imperiul Răului, care se prăbușea, se scurgeau ca o hemoragie prin Cortina de Fier ce se destrăma cu repeziciune?"

Fără să se grăbească, Brue a făcut un tur al încăperii.

„Dar de ce Dumnezeu ai făcut asta, scumpul meu părinte?

De ce, când toată viața te-ai bizuit pe bunul tău renume și pe acela al strămoșilor tăi, și ai trăit conform acestuia atât în viața privată, cât și în cea publică, în tradițiile cele mai înalte ale prevederii, prudenței și seriozității scoțiene: de ce să primejduiești toate acestea de dragul câtorva escroci și aventurieri din Răsărit, ale căror singure realizări au fost acelea de a jefui bogățiile țărilor din care proveneau în momentele când acestea aveau nevoie de ele mai mult decât oricând?

De ce ai deschis ușile băncii tale pentru asemenea oameni? Banca ta iubită, cel mai prețios lucru pe care îl aveai? *De ce* să oferi adăpost sigur prăzilor luate de ei pe căi necinstite, oferindu-le, în plus, condiții fără precedent de confidențialitate și de protecție?

De ce să forțezi orice normă și reglementare până la punctul de ruptură și chiar dincolo de acesta, într-o încercare disperată și – așa cum o percepuse Brue chiar în acele momente – nechibzuită de a deveni bancherul vienez preferat de un anumit grup de gangsteri ruși?

De acord, ai urât comunismul, iar comunismul zăcea pe patul de moarte. Nu ai mai avut răbdare să aştepţi înmormântarea lui. Însă ticăloşii faţă de care te-ai purtat atât de frumos făceau parte din acel regim!

Tovarăşi, nu este nevoie de nici un nume! Daţi-ne doar prada să v-o păstrăm vreme de cinci ani, iar noi vă vom da un număr! Iar când veniţi data viitoare ca să ne vizitaţi, lipiţanii voştri vor fi investiţii externe, la maturitate, şi albe precum crinul! Vom proceda la fel ca elveţienii, dar noi suntem britanici şi ne pricepem mai bine decât ei!

Numai că lucrurile nu merg chiar aşa, a gândit Brue cu tristeţe, ţinându-şi mâinile prinse la spate şi oprindu-se pentru a arunca o privire pe fereastră.

Nu merge, pentru că oamenii mari care îşi pierd minţile la bătrâneţe mai şi mor; pentru că banii îşi schimbă locul, iar băncile îşi schimbă sediile; şi pentru că pe scenă apar oameni ciudaţi, care se cheamă reglementatori, iar trecutul se îndepărtează. Doar că asta nu se întâmplă aproape niciodată, adevărat? Câteva cuvinte rostite de cineva cu glas de băiat de cor şi totul revine la viaţă în tropot de copite."

La cincisprezece metri dedesubtul lui, cavalerii în armură ai celui mai bogat oraş din Europa gonesc spre casă cu zgomot mare ca să-şi îmbrăţişeze copiii, să mănânce, să se uite la televizor, să facă amor şi să meargă la culcare. Pe lac, schifuri şi iahturi mici se deplasează în amurgul roşiatic.

„Femeia e acolo, a gândit el. A văzut lumină la fereastra mea.

Este acolo şi îşi foloseşte cunoştinţele de drept faţă de aşa-zisul ei client în timp ce se consultă înfriguraţi privind modul în care mă vor estorca pentru că nu am pus punct existenţei conturilor tip lipiţan.

«Este de asemenea posibil să cunoaşteţi mai bine decât mine situaţia clientului meu.»

Ei bine, este de asemenea posibil să nu o cunosc, Frau Annabel Richter. Şi, ca să fiu sincer, nici nu vreau să o cunosc, deşi lucrurile par să arate că aşa ar trebui.

Și cum nu vrei să-mi spui nimic mai mult despre clientul tău pe cale telefonică – o reticență pe care o apreciez – și cum nu posed calități extrasenzoriale și, drept urmare, mi-e imposibil să îl identific între cei șase lipițani supraviețuitori – presupunând că există vreunii – care nu au fost împușcați, azvârliți în închisoare ori, pur și simplu, la beție, au uitat unde naiba și-au vârât milioanele furate, în baza celor mai bune tradiții ale șantajului, nu am altă soluție decât să dau curs solicitării tale.“

A format numărul.

– Richter.

– Sunt Tommy Brue de la Banca Brue. Bună seara, Frau Richter!

– Bună seara, domnule Brue! Aș dori să discut cu dumneavoastră cât de curând posibil, vă rog!

„De exemplu, acum.“ Mai puțin melodic și pe un ton o idee mai agresiv decât în momentele când ruga să i se acorde atenție.

Hotelul Atlantic se găsea la zece minute de mers pe jos de la bancă, urmând pe marginea lacului o alee presărată cu pietriș, aglomerată la ora aceea. Alături de ea, pe o a doua alee se auzeau, șuierate, suduielile mulțimii la adresa bicicliștilor care se îndreptau spre casele lor. Se stârnise o briză foarte rece, iar cerul căpătase o culoare neagră-albăstruie. Începuseră să cadă picături alungite de ploaie. În Hamburg, ele erau numite mănunchiuri de fire. În urmă cu șapte ani, când Brue abia sosise în oraș, mersul lui prin mulțime ar fi putut fi împiedicat de rămășițe de sfiiciune tipic britanică. În seara asta însă, își croia drum în mod hotărât și își ținea pregătit cotul pentru a se feri de umbrelele care i-ar fi putut tăia calea.

La intrarea în hotel, un ușier înveșmântat cu o mantie roșie și-a ridicat jobenul. În hol, Herr Schwarz, recepționerul, s-a apropiat aproape pe nevăzute și l-a condus la masa pe care Brue o solicita atunci când avea întâlniri cu clienți ce preferau să discute chestiuni de afaceri în afara băncii. Se afla în colțul cel mai îndepărtat, între o coloană de marmură și picturi în ulei înfățișând corăbii hanseatice, sub privirea parcă puțin bolnavă a kaizerului Wilhelm al II-lea.

– Peter, aștept o doamnă pe care nu am avut plăcerea de a o fi întâlnit până acum, s-a destăinuit Brue, însoțindu-și vorbele de un zâmbet ce invita la complicitate masculină. O anumită doamnă Richter. Am bănuiala că este destul de tânără. Te rog mult să te asiguri că e și frumoasă.

– Voi face tot posibilul, a promis Herr Schwarz cu gravitate, de-acum mai bogat cu douăzeci de euro.

Din senin, Brue și-a adus aminte de o conversație dureroasă pe care o avusese cu fiica lui, Georgie, când aceasta avea doar nouă ani. Îi explicase că Mami și Tati încă se iubeau, dar că aveau să locuiască departe unul de celălalt. Era mai bine să trăiască despărțiți, într-o relație de iubire, decât să se certe, îi spusese el, procedând astfel la recomandarea unui psihiatru pe care îl detesta. Și îi mai spusese că două cămine fericite erau mai bune decât unul nefericit. Și că Georgie va putea să îi vadă pe Mami și pe Tati oricât de des dorea, doar că nu împreună, ca până atunci. Însă pe Georgie o interesa mai mult noul ei cățel.

– Dacă ai avea singurul șiling austriac existent pe lume, ce ai face cu el? întrebase ea, scărpinând gânditor cățelul pe burtă.

– Păi, l-aș investi, bineînțeles, draga mea. Dar *tu* ce ai face cu el?

– L-aș da bacșiș cuiva, îi răspunsese ea.

Descumpănit mai mult de propriile gânduri decât de vorbele de atunci ale lui Georgie, Brue a încercat să-și dea seama de ce trebuia să se pedepsească acum amintindu-și acel episod. Probabil era vorba de similitudinea vocilor lor, a socotit el, stând cu ochii pe ușile automate. „Oare va avea microfon asupra ei? Iar «clientul», dacă va veni însoțită de el, va avea și el dispozitive de ascultare asupra lui? Ei bine, dacă se va întâmpla asta, norocul nu le va surâde."

Și-a adus aminte de ultima oară când se întâlnise cu un șantajist: un alt hotel, o altă femeie, o britanică locuind la Viena. Convins de un client al Băncii Frères care nu voia să-și încredințeze problema altcuiva, Brue se întâlnise cu femeia într-unul dintre pavilioanele discrete de la hotelul Sacher. Era o *madame* corpolentă, purtând straie de văduvă. Pe fata ei o chema Sophie.

– E una dintre cele mai bune fete pe care le am, Sophie a mea, de aceea, firește, mi-e rușine, îi explicase ea pe sub borul pălăriei negre din pai. Numai că ea se gândește să se adreseze ziarelor, înțelegeți? I-am spus să nu facă asta, dar, tânără cum e, nu vrea să mă asculte. Prietenul dumneavoastră a avut o comportare foarte urâtă, da, așa s-a întâmplat, nu știe să se poarte. Nimănui nu-i place să citească despre sine, nu-i așa? Îndeosebi în ziare. Și mai ales când este director general al unei mari companii, asta doare.

Însă Brue se sfătuise cu șeful poliției din Viena, care, întâmplător, era client al Băncii Frères. La recomandarea polițistului, el consimțise cu umilință să plătească o sumă care să-i asigure liniștea, în vreme ce detectivi în civil, aflați la o masă apropiată, înregistrau discuția.

De data asta însă, nu avea de partea lui nici un șef de poliție. Ținta nu era un client, ci chiar el însuși.

În holul spațios al hotelului Atlantic, la fel ca și pe stradă, era oră de vârf. Din punctul lui privilegiat de observație, Brue vedea cu ușurință sosirea și plecarea oaspeților hotelului. Unele femei purtau blănuri și eșarfe, bărbații, uniformele ca de înmormântare ale celor din mediile de afaceri, alții, blugi zdrențuiți, trădându-și apartenența la grupul milionarilor vagabonzi.

Dintr-un coridor, a apărut o procesiune alcătuită din bărbați vârstnici îmbrăcați în costume de seară, iar femeile cu rochii de bal cu paiete, conduși cu toții de un paj care împingea un cărucior cu buchete de flori învelite în celofan. „Cineva bogat și bătrân își sărbătorește ziua de naștere“, s-a gândit Brue, și s-a întrebat vreme de o clipă dacă era vreunul dintre clienții lui și dacă Frau Elli trimisese o sticlă de ceva. „Probabil că nu e mai vârstnic decât mine“, și-a zis el curajos.

Oare oamenii chiar îl socoteau bătrân? Probabil că da. Sue, prima lui soție, avea obiceiul să se plângă că el se *născuse* bătrân. Toate bune, dar vârsta de șaizeci de ani rămânea scrisă în contract, asta dacă reușeai să ajungi până acolo. Ce anume îi spusese Georgie cândva, când începuse să fie atrasă de budism? „Cauza morții este nașterea.“

A aruncat o privire la ceasul de aur de la mână, cadou din partea lui Edward Amadeus la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Peste două minute, femeia avea să fie în întârziere, dar avocații și bancherii nu întârziau niciodată. Și, presupunea el, nici șantajiștii.

De cealaltă parte a ușilor automate, pe stradă bătea un vânt asemănător mistralului. Pe când se grăbea să treacă de la o limuzină la alta, ușierul cu joben părea să aibă o pereche de aripi inutile, închipuite de mantia ce flutura. Pe neașteptate, a izbucnit o ploaie torențială aproape dramatică, iar oamenii și mașinile s-au pierdut într-un soi de ceață lăptoasă. Din ea, ca un unic supraviețuitor al unei avalanșe, s-a ivit o siluetă scundă și îndesată, cu haine fără nici o formă și cu o eșarfă înfășurată în jurul gâtului și al capului. Preț de o clipă, îngrozit, Brue a avut impresia că femeia își atârnase un copil peste umeri, și abia după aceea și-a dat seama că era un rucsac destinat mai degrabă unui bărbat zdravăn.

A urcat treptele, s-a lăsat condusă de ușile automate, a pătruns în hol și s-a oprit. Îi împiedica să se miște pe cei aflați în spatele ei, dar, chiar dacă își dăduse seama de asta, nu s-a sinchisit. Și-a scos ochelarii plini de picături de ploaie, a tras un capăt al eșarfei din măruntaiele hanoracului, a curățat lentilele, după care și i-a așezat înapoi pe nas. Herr Schwarz i s-a adresat, iar ea a încuviințat scurt cu un gest din cap. Amândoi s-au uitat în direcția lui Brue. Herr Schwarz a dat să o însoțească, dar ea a clătinat din cap. Trecându-și rucsacul pe un umăr, a pornit spre el printre mese, cu ochii ațintiți înainte și ignorându-i pe ceilalți clienți din drumul ei.

Fără machiaj, fără nici un centimetru pătrat de piele expus de la gât în jos, a remarcat Brue în momentul când s-a ridicat să o întâmpine. Mișcări sigure, fluide, ale unui trup mărunt și agil, dincolo de îmbrăcămintea foarte simplă. Puțin cam marțială, dar așa sunt femeile din ziua de azi. Ochelari rotunzi, fără rame, în care se reflectau candelabrele. Ochi care nu clipesc des. Piele ca de copil. „Cu vreo treizeci de ani mai tânără decât mine și cu treizeci de centimetri mai scundă, dar statura șantajiștilor nu prea contează, și ei sunt zi de zi mai tineri.“ O față de băiețel de cor se asorta cu vocea de băiețel de cor.

Nici un complice vizibil. Blugi bleumarin, bocanci militari. O frumusețe de buzunar, deghizată. Dură, dar vulnerabilă; cât se poate de hotărâtă să-și ascundă căldura feminității, dar fără a reuși. Un fel de Georgie.

– Frau Richter? Minunat! Sunt Tommy Brue. Cu ce vă pot fi de folos?

Mâna ei era atât de mică, încât, fără să vrea, Brue și-a îndulcit strânsoarea.

– Au apă aici? a întrebat ea, ridicând privirea spre el prin lentilele ochelarilor.

– Desigur. După ce a făcut semn unui chelner, el a întrebat-o: Ați venit pe jos?

– Am venit cu bicicleta. Plată, vă rog. Fără lămâie. La temperatura camerei.

S-a așezat în fața lui, stând dreaptă chiar în centrul tronului tapisat în piele, ținându-și mâinile prinse de brațele lui, genunchii foarte strâns lipiți, având rucsacul la picioare. L-a examinat: întâi mâinile, apoi ceasul de aur și pantofii, după care ochii, dar fugar. A lăsat impresia că nimic din ceea ce a văzut nu a surprins-o. La rândul lui, Brue a supus-o unei inspecții la fel de atente, chiar dacă a făcut-o mai pe furiș: modul cumpănit în care a sorbit din paharul cu apă, ținându-și cotul lipit de corp, antebrațul de-a curmezișul torsului; siguranța de sine în acel mediu ce radia bogăție, pe care părea hotărâtă să-l dezaprobe; aerul tăinuit de bună-creștere; stilistul ascuns care nu se poate ascunde cu totul.

Își scosese eșarfa de pe cap și lăsase la vedere o beretă de lână. O șuviță rebelă de păr castaniu-auriu îi căzuse peste frunte. A vârât-o înapoi în captivitate, după care a mai luat o gură de apă, continuându-și acțiunea de inspectare a lui Brue. Ochii, măriți de lentilele ochelarilor, erau verzi spre cenușiu, și nu clipeau. „Cu steluțe de culoarea mierii“, și-a adus el aminte: oare unde citise asta? Într-unul dintre zecile de romane aflate mereu pe noptiera lui Mitzi. Sâni mici, ridicați, ascunși cu intenție în spatele straielor.

Brue a scos o carte de vizită dintr-un buzunar al hainei Randall, căptușite cu mătase albastră, și, cu un zâmbet curtenitor, i-a înmânat-o peste masă.

– De ce *Frères?* a întrebat ea.

El a remarcat lipsa inelelor și unghiile copilăresc de scurte.

– A fost ideea străbunicului meu.

– Era cumva francez?

– Mă tem că nu. Dar ar fi vrut să fie, i-a răspuns Brue, servindu-i astfel răspunsul pe care îl avea gata pregătit. A fost scoțian. Și o mulțime de scoțieni se simt mai apropiați de Franța decât de Anglia.

– Atunci, a avut frați?

– Nu. Din păcate, nici eu nu am.

Ea s-a aplecat înspre rucsac, a tras fermoarul unui compartiment, apoi altul. Peste umărul ei, Brue a observat, într-o ordine rapidă: șervețele de hârtie, un flacon cu loțiune de curățat lentile de contact, un telefon mobil, chei, un blocnotes, cărți de credit și un dosar de culoare galben-deschis, marcat și numerotat ca rezumatul de caz al unui avocat pledant. Nu a reușit să identifice vreun casetofon sau vreun microfon, dar, ținând cont de tehnologia din prezent, n-aveai de unde să fii sigur. Și, oricum, pe sub straiele acelea ale ei se putea ascunde chiar și o centură care să conțină zece–douăsprezece kilograme de explozibil.

Tânăra i-a întins cartea ei de vizită.

„SANCTUARUL DE NORD, a citit Brue. Fundație Caritabilă Creștină pentru protecția persoanelor dislocate și fără cetățenie din regiunea de nord a Germaniei.“ Cu birouri în estul orașului. Numere de fax și telefon, e-mail. Număr de cont la Comerzbank. „Luni o să am o discuție discretă cu directorul lor pentru Hamburg, dacă va fi nevoie, ca să-i verific ratingul de creditare.“ „Annabel Richter, consilier juridic.“ Cuvintele rostite cândva de tatăl lui i-au răsărit în minte, cât să nu-i dea pace: „Niciodată să nu crezi o femeie frumoasă, Tommy! Fac parte din categoria criminalilor, cele mai bune asasine care există pe lumea asta“.

– N-ar fi rău să vă aruncați privirea și la asta, a spus ea, și a împins spre el o carte de identitate.

– Asta-i bună, de ce să fac așa ceva? a protestat el, cu toate că și lui îi venise aceeași idee.

– Poate nu sunt cine susțin c-aș fi.

– Serios? Și cine altcineva ați putea fi?

– Unii dintre clienții mei se trezesc vizitați de oameni care pretind că ar fi avocați, deși nu sunt.

– Șocant! Dumnezeule mare! Sper să nu pățesc niciodată așa ceva. Sigur, cred că s-au întâmplat asemenea lucruri, nu? Și nu aș fi avut cum să-mi dau seama. Cumplit gând, a rostit el cu o falsă frivolitate, dar, dacă se așteptase ca ea să-i țină hangul, a rămas dezamăgit.

Fotografia o înfățișa cu părul lăsat liber, cu ochelari mai bătrânicioși și cu același chip, dar fără intensitatea privirii. Annabel Richter, născută la Freiburg im Breisgau, în 1977, ceea ce o făcea să fie cât se putea de tânără pentru un avocat din Germania, dacă era într-adevăr ceea ce susținea că e. Se lăsase pe spătarul scaunului, ca un boxer care se relaxează între două runde, continuând totuși să-l urmărească prin ochelarii de bunică de dincolo de trupul mărunt, dar ferm, acoperit de sus până jos de haine.

– Ați auzit vreodată de noi? l-a întrebat ea.

– Poftim?

– Ați auzit de Sanctuarul de Nord? Despre activitatea noastră? Nu v-au ajuns la urechi lucruri despre noi?

– Nu, îmi pare rău.

Clătinând încet din cap, ea și-a plimbat privirea prin holul hotelului, parcă nevenindu-i să creadă. A măsurat perechile vârstnice îmbrăcate în ce aveau mai bun. Tinerii bogați, care făceau hărmălaie în bar. Pianistul casei, care interpreta melodii de dragoste pe care nu le asculta nimeni.

– Și de cine este finanțată organizația aceasta caritabilă a dumneavoastră? s-a interesat Brue pe tonul cel mai practic de care era în stare.

Ea a înălțat din umeri.

– De câteva biserici. Și de autoritățile din Hamburg, atunci când se simt virtuoase. Ne descurcăm.

– Și de cât timp sunteți în afaceri? Organizația, adică?

– Nu suntem în afaceri. Noi lucrăm *pro bono.* De cinci ani.

– Și dumneavoastră?

– De doi ani. Aproximativ.

– Cu normă întreagă? Nu aveți și alte activități?

Ceea ce voia să spună: „N-aveți și o a doua slujbă? Nu recurgeți la un picuț de șantaj ca să vă completați veniturile?“

Ea se săturase de chestionările lui.

– Domnule Brue, am un client. În mod oficial, el este reprezentat de Sanctuarul de Nord. Cu toate acestea, cu puțin timp în urmă, el m-a împuternicit în mod oficial ca avocat personal în toate chestiunile legate de banca dumneavoastră și și-a dat consimțământul ca eu să iau legătura cu dumneavoastră. Lucru pe care îl fac acum.

– Consimțământ? a întrebat Brue, zâmbetul strâmb lățindu-i-se pe figură.

– Mi-a dat instrucțiuni. Care ar fi diferența? Așa cum am precizat la telefon, situația clientului meu în Hamburg este delicată. Există limite în ce privește ceea ce este dispus să-mi declare, totodată există limite în privința lucrurilor pe care vi le pot împărtăși. După ce am petrecut ore destule în compania lui, consider că puținele amănunte pe care mi le-a divulgat sunt adevărate. Nu reprezintă întregul adevăr, ci probabil o mică parte din el, croit anume pentru mine, dar cât se poate de real. Aceasta este o apreciere la care trebuie să ajungem toți cei care facem parte din organizația caritabilă. Trebuie să ne mulțumim cu puținul pe care îl putem obține, și să pornim de la asta. Preferăm să fim induși în eroare decât să devenim cinici. Așa suntem noi. Asta reprezentăm, a adăugat ea cu o atitudine sfidătoare, lăsându-l pe Brue să răspundă unei acuzații nerostite potrivit căreia el ar fi preferat ca lucrurile să se desfășoare în cu totul alt mod.

– Am priceput ce ați spus, a asigurat-o el. Și respect acest lucru.

O mică partidă de scrimă. Se pricepea la astfel de lucruri.

– Clienții noștri nu pot fi socotiți drept *obișnuiți,* domnule Brue.

– Chiar așa? Nu sunt deloc sigur că am întâlnit vreodată un client normal – aceasta fiind o glumă pe care ea a refuzat din nou să o guste.

– Clienții noștri, în esență, se încadrează mai curând în descrierea făcută de Frantz Fanon[1] Dezmoșteniților Pământului. Ați citit cumva cartea lui?

– Am auzit de ea, dar, regret, nu am citit-o.

– Acești oameni sunt fără de țară. De aceea, suferă aproape tot timpul. Ei se tem de noi la fel de mult ca și de lumea în care au pătruns și de lumea pe care au lăsat-o în urmă.

– Am înțeles.

De fapt, nu prea înțelesese.

– Clientul meu crede, pe bună dreptate sau nu, că reprezentați salvarea lui, domnule Brue. Datorită dumneavoastră a venit la Hamburg. Mulțumită dumneavoastră, el va putea să rămână în Germania, să capete un statut legal și să studieze. Fără concursul dumneavoastră, va trebui să se întoarcă în iad.

Brue s-a gândit să spună „Vai, Doamne“ sau „Vai, ce trist“, însă, întâlnind privirea ei neclintită, a renunțat la o astfel de idee.

– El socotește că va trebui doar să menționeze „domnul Lipizzaner“ și să vă prezinte un anumit număr de referință – eu nu am habar la cine sau la ce se referă acesta și, probabil, nici el nu are idee – și, abracadabra, după aceea, toate ușile i se vor deschide

– Îmi permiteți să vă întreb de câtă vreme se află în țară?

– Să spunem că de câteva săptămâni.

– Și i-a trebuit atât de mult timp ca să ia legătura cu mine, cu toate că tocmai de aceea a venit în Germania, din câte înțeleg? Mi se pare cam greu de priceput acest lucru.

– La sosirea în Germania, era bolnav și îngrozit, și nu cunoștea absolut pe nimeni. Se află în Occident pentru prima oară. Nu știe deloc germană.

Brue a dat să spună din nou „am înțeles“, dar s-a răzgândit.

---

[1] Frantz Omar Fanon (1925–1961), psihiatru, filosof cu idei revoluționare și scriitor, născut în Martinica, ale cărui lucrări au inspirat mișcările de eliberare de sub jugul colonialismului. Cartea *Dezmoșteniții Pământului (Les Damnés de la Terre),* publicată la scurtă vreme după moartea lui, în 1961, tratează în profunzime efectele torturilor aplicate algerienilor de către forțele franceze. (n.tr.)

– De asemenea, din motive pe care încă nu le pot descâlci, detestă necesitatea acestei abordări a dumneavoastră. În majoritatea timpului, ar prefera să stea în izolare și să sufere de foame. Din nefericire, având în vedere situația lui actuală, reprezentați singura lui șansă.

Îi venise rândul să vorbească, dar ce să spună? „Tommy, când ai nimerit într-o groapă, nu te apuca să sapi, mai bine întărește pereții." Iarăși, un citat din înțelepciunea tatălui său.

– Iertați-mă, Frau Richter, a început el pe un ton respectuos, deși nu recunoștea în vreun fel că făcuse ceva ce trebuia să fie iertat de ea. Cine, sau ce, i-a oferit clientului dumneavoastră informația – deși eu prefer să o numesc *impresia* – că banca mea ar putea realiza acest miracol pentru el?

– Domnule Brue, nu e vorba doar de bancă. E vorba de dumneavoastră, ca persoană.

– Mi-e teamă că sunt cam derutat în privința unei astfel de posibilități. Întrebarea mea se referea la sursa informațiilor.

– Poate i-o fi spus vreun avocat. Unul dintre *ai noștri,* a adăugat ea, pe un ton din care răzbătea disprețul de sine.

Brue a ales altă abordare.

– Și, dacă-mi permiteți să întreb, în ce *limbă* ați obținut aceste informații de la clientul dumneavoastră?

– Referitoare la domnul Lipizzaner?

– Și despre alte lucruri. Numele meu, de exemplu.

Chipul ei tânăr părea împietrit.

– Clientul meu ar spune că întrebarea aceasta este irelevantă.

– Îmi permiteți să întreb dacă au existat intermediari prezenți atunci când v-a transmis instrucțiunile? Un traducător autorizat, de pildă? Ori sunteți capabilă să comunicați cu el în mod direct?

Șuvița rebelă scăpase încă o dată pe sub marginea beretei, dar acum ea a prins-o și a răsucit-o, pe când își plimba privirea prin sală.

– În rusă, a spus ea – și, cu o izbucnire neașteptată de interes față de el, a adăugat: Vorbiți cumva rusește?

– Cât să mă descurc. De fapt, destul de bine, i-a răspuns el.

Mărturisirea lui a părut să declanșeze în ea un soi de conștiință de sine feminină, pentru că Annabel Richter a zâmbit și, pentru prima oară până în acel moment, l-a privit în ochi.

– Unde ați învățat rusește?

– Eu? A, mă tem că la Paris. O chestiune decadentă.

– La *Paris?* De ce tocmai la Paris?

– Am fost trimis de tatăl meu. Chiar el a insistat asupra acestui lucru. Trei ani la Sorbona și cunoștințe printre nenumărați poeți bărboși, emigranți. Dar dumneavoastră?

Momentul de comuniune trecuse. Ea s-a apucat să scotocească prin rucsac.

– Mi-a dat o referință, a spus ea. Un număr special care va face să sune un clopoțel pentru domnul Lipizzaner. Poate va suna cunoscut și pentru dumneavoastră.

A rupt o foaie din blocnotes și i-a întins-o. Șase cifre, scrise de mână, probabil de ea, a presupus Brue. Începând cu 77, așa cum erau numerotate conturile lipițane.

– Se potrivește? a întrebat ea, țintuindu-l cu o privire neiertătoare.

– Dacă se potrivește, cu ce?

– Numărul pe care vi l-am dat este o referință folosită la Banca Brue Frères? Sau nu? a precizat ea, ca și cum s-ar fi adresat unui copil recalcitrant.

Brue a analizat întrebarea – sau, mai precis, cum să evite un răspuns.

– Ei bine, Frau Richter, accentuați în mod deosebit asupra confidențialității în privința clientului, lucru pe care îl fac și eu, a început el pe un ton degajat. Banca mea nu trâmbițează identitatea clienților săi și nici natura tranzacțiilor făcute de aceștia. Sunt convins că respectați acest principiu. Noi nu divulgăm nimic decât dacă ne obligă legea. Dacă rostiți „domnul Lipizzaner“, vă aud și pricep. Dacă îmi prezentați un număr de înregistrare, trebuie să consult registrele. A făcut o pauză pentru a îngădui apariția unui semn de aprobare, dar fața ei a rămas neclintită în adversitate. Sunt sigur că dumneavoastră sunteți cât se poate de sinceră, a continuat el. Cu toate acestea, ați rămâne uimită dacă ați ști câți escroci există pe lume.

După care i-a făcut un semn chelnerului.

– Omul nu este un escroc, domnule Brue.

– Bineînțeles. Doar vă este client.

S-au pomenit amândoi în picioare. Brue nu și-a dat seama care se ridicase primul. Probabil că ea. Nu se așteptase ca întâlnirea lor să fie atât de scurtă și, în ciuda haosului care domnea înăuntrul său, s-a trezit dorindu-și ca întrevederea să fi fost mai lungă.

– Vă voi telefona când voi termina verificările. Ce părere aveți?

– Când anume?

– Depinde. Dacă nu găsesc nimic, atunci va dura foarte puțin.

– În seara aceasta?

– Posibil.

– Vă întoarceți acum la bancă?

– De ce nu? Dacă e vorba despre o situație tragică, după cum dați de înțeles, trebuie să facem tot ce se poate. Evident. Așa trebuie să facem toți.

– Se îneacă. Nu trebuie decât să-i întindeți o mână.

– Mda... ei bine, din păcate, în profesiunea mea aud frecvent asemenea apeluri.

Tonul lui i-a stârnit furia.

– Are *încredere* în dumneavoastră, a spus ea.

– Cum asta, dacă nu ne-am întâlnit niciodată?

– Bine, atunci, *nu* are încredere. Însă tatăl lui a avut. Iar el nu vă are decât pe dumneavoastră.

– Mda, mi se pare foarte derutant. Pentru amândoi, sunt convins.

Punându-și rucsacul pe umăr, ea a străbătut holul îndreptându-se spre ușile automate. Dincolo de acestea, ușierul cu joben o aștepta cu bicicleta. Ploaia continua să biciuiască asfaltul. Ea a scos o cască din cutia de lemn prinsă de ghidon, și-a pus-o pe cap, a încopciat-o, după care și-a tras o pereche de pantaloni impermeabili. Fără să privească în urmă și fără să facă vreun semn de rămas-bun, s-a îndepărtat pedalând.

Camera de valori a Băncii Frères se găsea într-un demisol aflat în partea din spate a clădirii. Avea dimensiunile de 3,6 pe 2,4 metri, iar arhitectul făcuse destule glume proaste, întrebând câți creditori

rău platnici puteau încăpea acolo, de unde și porecla de *oubliette*[1] dată acelei încăperi. Odată cu progresele tehnologiei moderne, alte bănci private probabil că se dispensaseră complet de arhive și chiar de camere de valori, însă Frères își purta istoria în spinare, iar aici se găsea ce mai rămăsese din aceasta, transportată cu un camion blindat de la Viena și pusă la păstrare într-un mausoleu din cărămidă, văruit în alb și unde funcționau dezumidificatoare, fiind păzită de console cu luminițe și cifre ce necesitau un cod de intrare, o amprentă digitală și câteva cuvinte de alint. Compania de asigurări sugerase folosirea unui sistem de recunoaștere a irisului, dar ideea îl făcuse pe Brue să simtă o revoltă lăuntrică.

După ce a pătruns înăuntru, a mers pe un culoar mărginit de cutii de valori vechi, ajungând la un fișet de oțel lipit de peretele din spate. A introdus un cod, a deschis ușa și a scotocit printre dosarele atârnate până ce, consultând pagina ruptă din blocnotesul lui Annabel Richter, l-a găsit pe cel pe care îl căuta. Avea culoarea oranj, cam ștearsă, și era prins laolaltă cu clipsuri metalice cu arc. Pe cotor, o căsuță prezenta numărul de referință, dar fără nume. În lumina bolnăvicioasă a lămpilor de pe tavan, a întors paginile fără grabă, fără să citească ce scria acolo, ci mai curând trecându-și privirea peste ele. A căutat din nou în fișet și de această dată a scos o cutie de pantofi în care se aflau cărți de vizită ponosite și îndoite la colțuri. A frunzărit printre ele și a scos-o pe aceea care prezenta același număr ca și dosarul.

„KARPOV, a citit el. Grigori Borisovici, colonel în Armata Roșie. 1982. Membru fondator.“

„Anul tău de glorie, a gândit el. Potirul meu otrăvit. Nu am auzit niciodată de Karpov, dar nici nu aș fi avut cum, nu-i așa? Lipițanii erau odoarele secrete ale grajdului tău.“

„Toate operațiunile din acest cont și toate instrucțiunile transmise de client se anunță imediat și personal lui EAB înainte de a

---

[1] *Oubliette* (în lb. fr.) – încăpere fără ferestre care slujea drept temniță dintr-un castel medieval, unde accesul era posibil doar printr-o trapă existentă în tavan. Sensul termenului ar fi mai complet prin faptul că este derivat din verbul *oublier* care înseamnă „a uita“, lucru valabil pentru deținuții indezirabili. (n.tr.)

se întreprinde orice acțiune, semnat Edward Amadeus Brue“, a citit el mai departe.

„Carevasăzică, ție personal. Escrocii ruși fiind moșia ta personală. Escrocii mai mărunți – directorii de investiții, brokerii de asigurări, colegii bancheri – puteau sta în sala de așteptare jumătate de oră, mulțumindu-se până la urmă să discute cu casierul-șef, dar escrocii ruși, conform ordinului dat de tine, merg direct la EAB.

Biletul nu este tipărit. Nici nu e ștampilat de Frau Elli, pe vremea aceea, secretara ta devotată și foarte personală, ci e scris de mână de tine, cu literele elegante desenate cu cerneală albastră de stiloul tău atotprezent, sfârșind cu semnătura ta completă, ca nu cumva vreun cititor ocazional – deși, Dumnezeu mi-e martor, nu cred că a existat vreodată așa ceva – să nu-și dea seama că EAB însemna Edward Amadeus Brue, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, bancherul care, în întreaga lui viață, nu a încălcat cu o iotă reglementările, mai puțin la sfârșitul ei, când le-a jucat în picioare pe toate.“

Încuind fișetul, apoi camera de valori, Brue și-a prins ferm dosarul sub braț și a urcat scara elegantă până în camera unde, în urmă cu două ore, pacea acestui weekend fusese spulberată atât de brutal. Împrăștiate pe birou, documentele referitoare la cazul Marianne Nebuna păreau să fi rămas acolo de cel puțin un an, iar îngrijorarea etică a Bursei de Valori din Hamburg devenise irelevantă.

„Și totuși, *de ce?*

Nu aveai nevoie de bani, scump părinte al meu, și nici vreunul dintre noi nu ducea lipsa banilor. Aveai nevoie să rămâi ceea ce erai deja: decanul respectat și bogat al lumii bancare vieneze, seriozitatea fiind cuvânt de ordine pentru tine.

Iar atunci când, într-o seară, am dat buzna în biroul tău și am rugat-o pe Frau Ellenberger să ne lase singuri – Fräulein, cum era ea pe vremea aceea, ba încă una foarte atrăgătoare – și am închis ușa cu un gest semnificativ, când ne-am turnat câte un scotch mare și ți-am spus că mi se făcea rău tot auzind spunându-se despre noi că suntem Mafia Frères, tu ce ai făcut?

Ai arborat zâmbetul tău de bancher – de acord, o versiune dureroasă a acestui zâmbet, recunosc –, apoi m-ai bătut pe umăr și

mi-ai spus că existau pe lume secrete pe care este mai bine să nu le cunoască nici măcar un fiu iubit.

Așa au sunat cuvintele tale. O manipulare totală. Până și Fräulein Ellenberger știa mai multe decât mine, dar încă din ziua în care își începuse noviciatul o puseseși să jure că va păstra secretul.

Și cu toate astea, tot tu ai fost cel care a râs la urmă, adevărat? Erai deja muribund, dar ăsta a fost încă unul dintre secretele tale pe care nu aveam dreptul să le cunosc. Tocmai când totul începuse să semene cu o cursă foarte strânsă între Doamna-cu-Coasa și autoritățile vieneze pentru a se stabili care să te înhațe mai întâi, hop, a intrat în scenă iubita bătrânului Westerheim regină a Angliei, care, din senin, a hotărât, fără nici un motiv cunoscut vreunui muritor, să te convoace la Ambasada Britanică unde, cu pompa de rigoare, credinciosul său ambasador te-a declarat cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, o onoare, am fost eu informat ulterior, la care ai jinduit toată viața, deși *mie* nu mi-ai spus asta vreodată.

Iar la învestire ai plâns.

La fel am făcut și eu.

Tot astfel ar fi plâns și soția ta, mama mea, dacă ar mai fi trăit, însă, în cazul ei, Doamna-cu-Coasa învinsese de mult.

Iar când i te-ai alăturat la Banca Fericirii din Cer, lucru pe care, conform renumitei tale prudențe, l-ai realizat la doar două luni mai apoi, mutarea la Hamburg a părut mai atrăgătoare ca niciodată."

„Clienții noștri nu pot fi socotiți drept *obișnuiți,* domnule Brue."

Stând cu bărbia în palmă și cu buzele strânse, Brue a răsfoit înainte și înapoi prin dosarul sărăcăcios. Indicele fusese modificat, fuseseră îndepărtate documente pentru a se proteja identitatea deținătorului. Un raport al întâlnirilor – doar dosarele lipițane aveau așa ceva – înregistra data și locul discuțiilor dintre clientul-escroc și banca-infractoare, însă nu și subiectul conversațiilor.

Capitalul posesorului de cont se investea într-un fond de gestionare offshore din Bahamas, o practică standard pentru conturile lipițane.

Fondul de gestionare aparținea unei fundații din Liechtenstein.

Participarea deținătorului de cont la fundația din Liechtenstein era sub forma unor obligațiuni la purtător, încredințate Băncii Frères.

Aceste obligațiuni urmau să fie cedate *solicitantului aprobat* la prezentarea *numărului relevant de cont, a documentelor de identitate corespunzătoare* și a ceea ce se definea, în mod timid, *drept instrumentul necesar de acces.*

Pentru detalii suplimentare, a se vedea dosarul personal al deținătorului de cont, cu excepția că acest lucru nu se poate face, deoarece el s-a făcut scrum în ziua în care Edward Amadeus Brue, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, i-a predat fiului său cheile băncii.

Pe scurt, nu s-a efectuat nici un transfer oficial și, ca și cum acest aspect nu ar fi prezentat aproape nici o importanță, nu a avut loc nici procedura obișnuită: doar ceva de genul „Salut, sunt eu", din partea fericitului deținător al numărului de înregistrare, un permis de conducere și așa-numitul *instrument*, iar un număr nedeclarat de obligațiuni cu risc mare și dobândă mare treceau dintr-o labă murdară în alta, la fel de murdară – acesta fiind scenariul de vis al oricărui individ care se ocupă de spălarea de bani.

– *Doar că...* a murmurat Brue cu voce tare.

„Numai că, în cazul colonelului Grigori Borisovici Karpov, fost militar al Armatei Roșii, *solicitantul aprobat* – dacă asta se va dovedi a fi – este unul dintre Năpăstuiții Pământului, care detestă necesitatea unei asemenea abordări, iar în majoritatea timpului ar prefera să moară de foame. Pe de altă parte, se îneacă, iar eu nu ar trebui decât să îi întind mâna salvatoare. Consideră că eu reprezint salvarea lui, și că fără mine se va întoarce în iad."

Însă Brue își amintea mâna lui Annabel Richter: nici un inel, unghiile copilăresc de scurte.

Traficul se liniștise de tot. Era vineri. Seara de bridge a lui Mitzi. Brue a aruncat o privire la ceasul de la încheietura mâinii. Dumnezeule mare, unde se scursese timpul? Chiar se făcuse atât de târziu? Dar ce însemna *târziu?* Câteodată, partidele lor țineau până la primele ore ale dimineții. Spera că ea era în câștig. Pentru ea, acest lucru prezenta importanță. Nu contau banii, conta ideea de câștig. Pe de altă parte, fiica lui, Georgie, era cu totul altfel. Georgie era slabă

de înger. Nu se simțea fericită decât dacă ieșea în pierdere. Dacă o aduceai legată la ochi într-o încăpere plină de bărbați printre care exista vreun individ lipsit de orice șanse, puteai paria pe orice că ea se va împrieteni cu el în decurs de câteva minute.

„Și Annabel Richter, de la Sanctuarul de Nord, tu cum ești? O învingătoare ori o fraieră? Dacă vrei să salvezi omenirea, atunci faci parte din a doua categorie. Însă vei pierde luptând din răsputeri, acest lucru este sigur. Edward Amadeus te-ar fi iubit necondiționat."

Fără să mai stea pe gânduri, Brue a format din nou numărul ei de telefon celular.

3

Primul indiciu privind prezența lui Issa în oraș a pătruns în sediul aglomerat al Unității de Achiziții Străine a pompos denumitului Oficiu din Hamburg pentru Apărarea Constituției – în cuvinte mai simple, serviciul de informații interne – spre sfârșitul după-amiezii celei de-a patra zile de când el cutreiera prin oraș, cam în momentul în care tremura și transpira în pragul Leylei, cerșind să fie lăsat înăuntru.

Unitatea, după cum era cunoscută în termeni disprețuitori gazdelor sale lipsite de tragere de inimă, nu era adăpostită în corpul principal al complexului din afara orașului ce aparținea protectorilor, ci se afla pe latura cea mai îndepărtată a curții față de corpul principal, fiind împinsă spre perimetrul de sârmă ghimpată pe cât de mult se putea să te apropii fără să te tai. Căminul neatrăgător al echipei alcătuite din șaisprezece oameni, la care se adăuga un grup redus de analiști, filori, urechiști și șoferi, era situat în fostele grajduri pentru cai de călărie ale SS-ului, unde se găsea un turn cu ceas, acum rămas cu limbile încremenite, și se oferea o perspectivă fără piedici asupra unui teren plin de urme de pneuri și a unor loturi de grădină rămase în paragină.

Impusă protectorilor de către recent înființata la Berlin Comisie Reunită de Îndrumare, care susținea că avea ca misiune remodelarea comunității germane de informații, recunoscute pentru fragmentarea sa și pentru totala ei ineficiență, Unitatea era privită drept premergătoare a unui plan menit să elimine demarcațiile rigide, în numele realizării unei instituții moderne și eficiente. Deși, pe hârtie, se afla în subordine locală și era lipsită de puterile de care se bucura Poliția Federală, această comisie nu răspundea nici față de comandamentul din

Hamburg al protectorilor, nici față de sediul din Köln, ci față de același atotputernic și greu de identificat organism din Berlin care o impusese protectorilor.

Și, în această situație, ce anume reprezenta acest organism omnipotent din Berlin? Însăși existența sa era capabilă să vâre groaza în inima spionocrației înstăpânite în Germania. Adevărat, ca nume, Comisia Reunită nu reprezenta decât o adunătură a capilor selectați din principalele servicii, cu sarcina de a îmbunătăți cooperarea dintre ele după un șir de comploturi teroriste care fuseseră cât pe ce să izbândească pe teritoriul Germaniei. După o perioadă de gestație de șase luni – aceasta fiind versiunea oficială –, recomandările aveau să fie transmise către centrele gemene de putere ale serviciilor de informații germane, adică spre Ministerul de Interne și spre Biroul Cancelarului, pentru a fi analizate, și, cu asta, totul s-ar fi rezolvat.

Sau nu.

Pentru că, în realitate, mandatul Comisiei Reunite avea o importanță zguduitor de mare: nici mai mult, nici mai puțin decât crearea unui nou sistem de comandă și control, care să cuprindă toate serviciile de informații, mari sau mici, și, lucru neobișnuit pentru sistemul Germaniei Federale, fiind prezidate de un coordonator al Informațiilor de școală nouă – un adevărat țar – cu puteri nemaiîntâlnite până atunci.

Dar cine avea să fie acest înspăimântător coordonator?

Nimeni nu se îndoia că el urma să fie ales dintre membrii Comisiei Reunite. Bine, dar din care facțiune? Cum stabilitatea politică a Germaniei era prinsă în chingile unei coaliții destul de capricioase, în ce direcție se va înclina balanța? Față de cine va fi credincioasă noua instituție, ce program va aplica în activitatea sa prodigioasă noul coordonator? Ce promisiuni trebuia să respecte acesta? Și de cine va asculta el când va pune în mișcare mătura cu care va voi să facă ordine?

De pildă, Poliția Federală va continua să-i priveze de drepturi pe protectorii lor, care participau la interminabila luptă pentru putere și întâietate în domeniul informațiilor interne? Serviciul Federal de Informații Externe avea să rămână singurul organism autorizat să

funcționeze în mod secret în străinătate? Iar dacă da, se va curăța de uscături, adică de foștii militari și de cvasidiplomații care se călcau pe picioare la oficinele din întreaga lume? – cu toții oameni foarte utili când trebuiseră să apere ambasadele germane în perioadele de tulburări civile, neîndoielnic, dar mai puțin pricepuți când venea vorba de chestiunea de a recruta și pune în acțiune rețele secrete de informații.

Prin urmare, nici nu era de mirare că, atinse de boala neîncrederii și temerii, care cuprinsese întreaga comunitate germană de informații, relațiile dintre interlopii misterioși din Berlin și gazdele lor circumspecte din Hamburg erau în cel mai fericit caz glaciale, afectând până și cele mai neînsemnate aspecte ale raporturilor zilnice dintre ele; ori că interesul stârnit de apariția lui Issa într-o parte a curții nu însemna în mod obligatoriu declanșarea unei reacții similare în cealaltă parte. Fără ochiul imaginativ – unii ar fi spus *super*-imaginativ – al lui Günther Bachmann, omul volatil al Unității, sosirea neașteptată a celui care își spunea Issa nu ar fi fost remarcată deloc.

Iar acest Günther Bachmann din Berlin – cine era el de fapt, când se găsea acasă?

Dacă există pe lume oameni pentru care spionajul să fi reprezentat singura vocație posibilă, atunci Bachmann se numără printre ei. Vlăstarul poliglot apărut dintr-un șirag de căsătorii mixte realizate de o femeie scânteietoare de origine ucraineano-germană, și recunoscut drept singurul ofițer din acel serviciu care nu poseda educație universitară, pregătirea lui rezumându-se la exmatricularea din liceu, până la vârsta de treizeci de ani, Bachmann călătorise pe mare, străbătuse lanțul muntos Hindu Kush, făcuse închisoare în Columbia și scrisese un roman de vreo mie de pagini rămas nepublicat.

Cu toate acestea, într-un fel sau altul, în perioada cât acumulase aceste experiențe ciudate, își descoperise naționalitatea și adevărata vocație: la început ca agent ocazional al unui avanpost german dintr-o zonă uitată de lume, apoi ca funcționar oficial cu activitate secretă, fără rang diplomatic, la Varșovia, pentru cunoștințele lui de limbă poloneză, la Aden, Beirut, Bagdad și Mogadishu pentru cunoștințele

de arabă, și la Berlin pentru păcatele lui, cât timp fusese retras pe tușă după ce dezlănțuise un scandal de dimensiuni epopeice, din care de notorietate deveniseră doar elementele cele mai neînsemnate, zvonurile susținând că ar fi fost vorba de exces de zel, de o acțiune de șantaj împinsă prea departe, de o sinucidere și un ambasador german rechemat de la post în mare grabă.

Apoi, cu multă precauție, sub un cu totul alt nume, revenit la Beirut, pentru a face încă o dată ceea ce făcuse întotdeauna mai bine decât oricine, chiar dacă nu în mod obligatoriu în litera regulamentelor – dar de când erau regulamentele obligatorii la Beirut? –, în acțiuni care în realitate erau de depistare, recrutare și dirijare, prin orice mijloace, a unor agenți activi în teren, ceea ce reprezintă etalonul de aur al adevăratei activități de culegere de informații. În cele din urmă, până și Beirutul a devenit prea periculos pentru el, iar un birou din Hamburg a părut dintr-odată locul cel mai sigur – dacă nu pentru Bachmann, atunci măcar pentru stăpânii lui din Berlin.

Însă Bachmann nu era omul care să se lase tras pe linie moartă. Cei care susțineau că transferul la Hamburg reprezenta o pedeapsă nu știau despre ce vorbeau. Trecut de mai bine de patruzeci de ani, era o corcitură explozivă și șleampătă, cu umeri masivi și având de cele mai multe ori scrum de țigară pe reverele hainei, asta dacă nu cumva acesta îi era curățat de Erna Frey, colega și asistenta lui dintotdeauna, o femeie care îi sărea oricui în ochi. Era un bărbat insistent, charismatic și convingător, un împătimit al muncii, un om care purta mereu pe față un zâmbet ce dădea gata pe oricine. Avea o hălăciugă de păr nisipiu care părea prea tineresc pentru ridurile care se încălecau pe fruntea lui. Ca un actor, era capabil să dezmierde, să farmece sau să intimideze. Putea vorbi dulce, dar și spurcat, în aceeași propoziție.

– Vreau să-l mențin în stare de funcționare și să-l fac să meargă înainte, i-a spus el Ernei Frey într-un moment în care stăteau alături în igrasioasa sală de analize din fostele grajduri SS, urmărindu-l pe Maximilian, hackerul lor nepereche, aducând pe ecrane imagini succesive ale lui Issa. Vreau să stea de vorbă cu toți cei cu care i s-a cerut să vorbească, să se roage unde i s-a spus să se roage și să doarmă unde

i s-a sugerat. Nu vreau să-l tulbure nimeni înainte de a interveni noi. Și, îndeosebi, nu vreau să fie deranjat de ticăloșii din cealaltă parte a curții.

Prima depistare a lui Issa, dacă i se putea spune așa, părea să nu fi stârnit interesul nimănui. Era o Notificare de Căutare, emisă în baza reglementărilor Tratatului European de către poliția din Stockholm, anunțând toți semnatarii că un imigrant ilegal, de origine rusă, ale cărui nume, fotografie, semnalmente erau puse la dispoziție, evadase din custodia organelor de poliție suedeze, locul în care se afla acesta în prezent nefiind cunoscut. Într-o singură zi puteau fi primite cinci, șase astfel de înștiințări. În centrul de operațiuni ale protectorilor, aflat de cealaltă parte a curții, această notificare fusese confirmată în baza procedurilor de rutină, descărcată și adăugată șirurilor de alte înștiințări asemănătoare ce decorau pereții sălii de odihnă, iar apoi ignorată.

Însă trăsăturile lui Issa probabil că se întipăriseră bine pe retina ochiului interior al lui Maximilian, deoarece, în următoarele ore, pe măsură ce atmosfera din bârlogul analiștilor lui Bachmann a devenit tot mai încărcată, membrii echipelor din alte colțuri ale fostelor grajduri au început să se adune acolo pentru a fi părtașii stării de entuziasm. La vârsta de douăzeci și șapte de ani, Maximilian era aproape complet bâlbâit, dar avea memoria unui lexicon de douăsprezece volume și o intuiție deosebită, care îl ajuta să pună laolaltă cele mai disparate fragmente de informații. Dar trecuse mult de ora cinei atunci când el s-a trântit satisfăcut pe spătarul scaunului și și-a împreunat degetele lungi, pistruiate, la ceafă, peste părul de culoarea ghimbirului.

– Maximilian, mai rulează o dată, te rog, a ordonat Bachmann, tulburând liniștea ca de biserică prin câteva cuvinte rostite în engleză.

Maximilian a roșit și a rulat totul din nou:

Fotografia-portret făcută de poliția suedeză, din față, din profil stânga, din profil dreapta, cu inscripția „CĂUTAT“ așternută ca un blazon deasupra imaginilor și cu numele de familie trecut cu majuscule, ca un avertisment: „KARPOV, Issa“.

Un text de zece rânduri cu caractere îngroșate îl prezenta drept un militant musulman evadat, născut la Groznîi, în Cecenia, în urmă

cu douăzeci și trei de ani, cu un comportament probabil violent, care trebuia abordat cu precauție.

Cu buzele strânse ferm. Zâmbet inexistent și parcă interzis.

Cu ochii larg deschiși de durere după zilele și nopțile petrecute în bezna puturoasă a containerului. Nebărbierit, tras la față, disperat.

– Cum putem fi siguri că și-a dat numele adevărat? a întrebat Bachmann.

– Nu și-a dat numele real, a intervenit Erna Frey, în vreme ce Maximilian se chinuia să răspundă. A spus un nume cecen, dar camarazii lui din container l-au dat de gol. „Îl cheamă Issa Karpov, au declarat ei. Aristocratul rus evadat."

– *Aristocrat?*

– Așa scrie în raport. Camarazii lui au considerat că era cu nasul pe sus. Că se socotea oarecum deosebit. Ar trebui să aflăm cum poți fi „cu nasul pe sus" când te afli într-un container.

Maximilian își învinsese bâlbâiala.

– Poliția suedeză cred că s-a întors la navă și i-a plătit pe cei din echipaj, a izbucnit el, rostind cuvintele rapid, în cascadă. Iar ultimul port de escală al vasului a fost *Copenhaga*... – cuvântul devenind un triumf clar al voinței ce izbândise împotriva naturii.

Imagini încețoșate ale unui bărbat bărbos și slab, îmbrăcat cu un pardesiu lung, de culoare închisă, cu *keffiyeh* pe cap și cu o calotă având un model în zigzag, coborând din spatele unui camion în miez de noapte.

Șoferul camionului face un semn de rămas-bun cu mâna.

Pasagerul ce se îndepărtează nu-i răspunde în același fel.

Reperele familiare ale incintei gării principale din Hamburg, cu șiruri de taxiuri de culoare galben aprins la intrare.

Aceeași siluetă sfrijită întinsă pe o bancă din gară.

Aceeași siluetă costelivă, stând în capul oaselor, vorbind cu un grăsan care gesticulează, acceptând un pahar de hârtie cerată cu o băutură răcoritoare, apoi sorbind din pahar.

Imagini comparative între fotografia-portret făcută de poliția suedeză și capturi mărite ale bărbosului de pe banca din gară.

O altă imagine statică a aceluiași om slăbănog și bărbos, aflat în picioare în incinta gării.

– Suedezii l-au măsurat, a rostit Maximilian după vreo două încercări eșuate. E înalt. Are în jur de doi metri.

Pe ecran apare o riglă virtuală, alături de bărbatul bărbos, care e întins, apoi în poziție șezând. Rigla indică un metru nouăzeci și trei.

– Dar ce Dumnezeu te-a împins să alegi înregistrările făcute la gara din Hamburg? a întrebat Bachmann, pe un ton revoltat. Nu înțeleg; cineva îți trimite o fotografie făcută în Suedia unui bărbat care a plecat spre Danemarca, iar tu scotocești prin cotloanele în care-și fac veacul bețivanii în gara din Hamburg? Cred că o să cer să fii arestat, pentru că ai început să semeni a vrăjitor!

Îmbujorat de încântare, Maximilian a ridicat o mână, solicitând atenția celor din jur – care oricum, îi era acordată –, și cu cealaltă a apăsat pe mouse.

Pe ecran apare imaginea mărită a aceluiași camion, în zona gării, cu o vedere din lateral, fără însemne.

Apoi imaginea mărită a aceluiași camion, vedere din spate. Maximilian focalizează asupra plăcuței de înmatriculare. Aceasta este acoperită parțial cu o cârpă neagră care a fost înnodată peste ea. Sunt însă vizibile, într-o latură, emblema Uniunii Europene și primele două cifre ale unui număr de înmatriculare din Danemarca. Maximilian se zbate să vorbească, dar nu reușește. Atrăgătoarea lui prietenă, Niki, pe jumătate arăboaică, de la Secția Ascultări, vorbește în locul lui:

– Suedezii i-au luat la întrebări pe ceilalți fugari în legătură cu acest Issa, spune ea, iar Maximilian o aprobă cu mișcări din cap. Mergea spre Hamburg. Nu voia să ajungă altundeva. Toate aveau să i se împlinească la Hamburg.

– A precizat cumva *în ce mod?*

– Nu. Când a fost întrebat, a devenit cât se poate de secretos și misterios. Tovarășii lui l-au socotit nebun.

– Când au ieșit din containerul ăla, cred că toți erau cu mintea dusă. În ce limbă au vorbit cu el?

– În rusă.

– Doar în rusă? Nu în cecenă?

– Potrivit autorităților sudeze, nu. Poate că nici nu l-au pus la încercare.

– Dar numele lui mic este *Issa*. De la *Isus.* Isus Karpov. Are nume de familie rusesc și prenumele îi este de origine musulmană. Cum naiba se poate explica treaba asta?

– Dragul meu Günther, nu Niki l-a botezat așa, a murmurat Erna Frey.

– Și nu are patronimic, s-a văicărite Bachmann. Ce s-a întâmplat cu patronimicul rusesc? L-a lăsat în adâncul temniței?

În loc să-i răspundă, Niki a reluat povestirea în locul iubitului ei:

– Maximilian a avut o sclipire, Günther. A bănuit că, dacă următorul port de escală al vasului era Copenhaga, iar destinația tânărului era Hamburg, n-ar fi fost rău să verifice imaginile video înregistrate în gara din Hamburg la ora sosirii trenurilor dinspre Copenhaga.

Zgârcit ca întotdeauna în privința laudelor, Bachmann s-a prefăcut că nu o aude.

– Acest Issa Fără-patronimic Karpov a fost singurul care a coborât din camionul ăla danez care avea plăcuțele de înmatriculare acoperite?

– A fost singurul. Adevărat, Maximilian? Doar el.

Maximilian a răspuns prin încuviințări entuziaste din cap, iar prietena lui a continuat:

– Din camionul danez nu a mai coborât altcineva, iar șoferul a rămas în cabină.

– Atunci, ia spune-mi: cine este grăsanul ăla nenorocit?

– Grăsan nenorocit? a repetat Niki, descumpănită pentru moment.

– Da, tipul gras cu paharul de hârtie. Un ticălos vârstnic și gras a vorbit cu omul nostru în incinta gării. Avea pe cap o șapcă neagră de marinar. Cum, sunt singurul care l-a văzut pe individ? Nu se poate! Băiatul nostru *i-a răspuns* acelui grăsan. În ce limbă au vorbit? În rusă? În cecenă? Arabă? Latină? În greaca veche? Ori băiatul vorbește germană și noi nu știm asta?

Maximilian ridică din nou o mână. Cu cealaltă, dă clic pe imaginile care îl au ca subiect doar pe ticălosul gras și bătrân, mărindu-le și aducându-l mai aproape. Derulează filmul în timp real, apoi cu

încetinitorul. Un bătrân chel, mătăhălos, cu purtare de fost militar și având cizme de cavalerie în picioare, întinzând foarte politicos un pahar din polistiren sau din hârtie cerată. Prin gesturile pe care le face, are o demnitate ciudată, aproape preoțească. Și, da, bătrânul gras și băiatul schimbă replici, este clar acest lucru.

– Acum, arată-mi încheietura mâinii lui.

– Încheietura mâinii?

– Da, încheietura băiatului, se răstește Bachmann. Încheietura mâinii drepte – ce Dumnezeu? –, când acceptă cafeaua. Arată-mi totul de aproape.

O brățară fină, din aur sau argint. Și având o carte minusculă, deschisă, atârnând de lănțișor.

– Unde-i Karl? Am nevoie de Karl, strigă Bachmann, răsucindu-se și desfăcându-și brațele în lături, ca și cum ar fi fost jefuit.

Însă Karl se află chiar în fața lui: Karl, cândva copil al străzii din Dresda, având trei condamnări ca adolescent și acum deținând o diplomă în sociologie. Karl, care arborează un zâmbet timid, ca și cum ar cere ajutor.

– Karl, te rog să te duci până la gară. Poate că întâlnirea dintre bătrânul gras și băiatul nostru nu a fost cu totul întâmplătoare. S-ar putea ca băiatul să fi primit ordine sau să-și fi întâlnit omul de legătură. Ori poate avem în față doar un bătrânel jalnic, a cărui singură plăcere în viață a rămas aceea de a oferi pahare cu cafea vagabonzilor tineri și simpatici din gări, la ora două dimineața. Stai de vorbă cu băieții aceia de treabă, care se ocupă de Misiunea de ajutorare a celor amărâți. Întreabă-i dacă știu cine este individul care i-a dat omului nostru paharul acela cu nu știu ce în miez de noapte. Poate e un client obișnuit al gării. Nu le arăta fotografii, altfel o să bagi groaza în ei. Slujește-te de dulceața limbii și ferește-te cât poți de poliția gării. Și pregătește-ți o legendă simpatică, s-o ai la îndemână, pentru orice eventualitate. Poți pretinde chiar că individul acela bătrân și gras e un unchi care a dispărut de acasă de multă vreme. Sau că îi datorezi niște bani. Numai să nu te dai de gol, ai priceput? Acționează discret, fă-te nevăzut, în măsura în care poți. Clar?

– Clar.

Apoi Bachmann se adresează tuturor: lui Niki, prietenei ei Laura, celor doi filori care îl urmaseră pe Karl până la etaj, lui Maximilian și Ernei Frey:

– Prieteni, iată cum stă treaba. Avem în față un bărbat care nu are patronimic și nici o legătură cu normalitatea. Cazierul lui ne spune că e un rus de origine cecenă care este violent și criminal și a reușit să iasă dintr-o închisoare turcă prin mită – și ce naiba căuta el acolo, dacă îmi dați voie să întreb? –, îi păcălește pe polițiștii portuari suedezi, își croiește loc pe bani înapoi pe vasul de pe care a coborât, iese pe ascuns din docurile Copenhagăi, își găsește singur un camion care merge până la Hamburg, acceptă un pahar de ceva răcoritor de la un hoțoman bătrân și gras, cu care se apucă să discute în Dumnezeu știe ce limbă, și, în plus, are la încheietură o brățară de care se leagănă un Coran miniatural. Un astfel de om este demn de respectul și considerația noastră. Amin, da?

După care pornește cu pași apăsați spre biroul lui, ca întotdeauna, urmat îndeaproape de Erna Frey.

Erau căsătoriți?

Din toate punctele de vedere posibile, Bachmann și Erna Frey se deosebeau precum cerul și pământul, prin urmare, poate că erau căsătoriți. În vreme ce Bachmann detesta mișcarea, fuma, înjura, bea prea mult whisky și nu accepta nimic dacă nu aducea a muncă, Erna Frey era înaltă, bine făcută, lipsită de pretenții, având un păr destul de frumos, tuns scurt, și un mers ce trăda hotărârea. Alegându-se cu numele mic din partea unei mătuși rămase fată mare și trimisă de părinții ei înstăriți la școala mănăstirească, exclusivistă, la care mergeau fetele celor eminenți, a absolvit-o împovărată de rigidele virtuți nemțești de castitate, hărnicie, pietate, sinceritate și onoare: respectate strict până când toate au devenit de domeniul trecutului, când s-a născut în ea un simț usturător al umorului și un scepticism sănătos. O altă femeie și-ar fi schimbat numele demodat, alegând unul mai la modă. Nu era cazul Ernei. La turneele de tenis, făcea meciuri în care nu ierta pe nimeni, indiferent dacă adversarul era bărbat ori femeie, folosindu-se de mingi tăiate și de voleuri ucigătoare,

care îi aduceau victoria. Când mergea în excursie pe munte, îi lăsa în urmă pe bărbații care aveau jumătate din vârsta ei. Marea ei pasiune era navigația solitară cu ambarcațiuni cu vele și toată lumea știa că economisea fiecare bănuț câștigat pentru a-și cumpăra un iaht cu care să poată da ocol lumii.

Însă, la muncă, aceste două persoane atât de diferite deveneau soț și soție, împărțind aceeași încăpere, aceleași telefoane, computere, dar și mirosurile și obiceiurile celuilalt. Când Bachmann, drept sfidare a prevederilor regulamentului, își aprindea vreuna dintre țigările cu mahorcă rusească, Erna Frey începea să tușească demonstrativ și deschidea ferestrele. Însă protestul ei se limita la aceste gesturi. Bachmann putea să pufăie până când încăperea se umplea de fum ca o afumătoare, iar ea nu mai scotea nici o vorbă. Avuseseră loc relații intime între ei? Potrivit zvonurilor, făcuseră o încercare și socotiseră că sexul era o zonă calamitată pentru ei. Însă în zilele în care stăteau până târziu, nu ezitau să se culce împreună într-un dormitor îngrămădit, pregătit pentru situații de urgență, aflat la capătul coridorului.

Iar când membrii echipei în devenire s-au adunat pentru prima oară în galeria superioară a grajdurilor, renovată în mare grabă, care devenise noul lor cămin, pentru a fi tratați cu vin de Baden, ales chiar de Bachmann, și cu mistreț cu coacăze, gătit chiar de Erna, cei doi au fost atât de apropiați unul de celălalt, încât nici unul dintre oaspeți nu ar fi rămas surprins să-i vadă ținându-se de mână: asta până în momentul când Bachmann a găsit prilejul de a le explica oamenilor care alcătuiau trupa lui proaspăt constituită ce sarcină aveau pe acest pământ. Cuvântarea lui, într-un limbaj când vulgar, când mesianic, a fost într-un fel o lecție de istorie idiosincretică și, în alt fel, o chemare la luptă. În mod inevitabil, ea a ajuns să fie recunoscută sub numele de Cantata lui Bachmann. Ea suna astfel:

– Când s-a petrecut atentatul de la 11 septembrie, au existat două zone zero, a anunțat el, adresându-se când dintr-o latură a galeriei, când din partea ei din spate, după care a apărut ca un spiriduș șezând sub grinzile din fața lor, punctând cuvintele cu mișcări hotărâte ale

mâinilor. Un punct zero a fost în New York. Celălalt, despre care nu auziți vorbindu-se prea mult, a existat aici, la Hamburg.

Și a împuns cu brațul spre fereastră.

– Curtea de acolo era plină-ochi cu resturi, majoritatea lor fiind hârtii. Iar pateticii noștri baroni din comunitatea germană de informații scotoceau prin stratul gros de aproape treizeci de metri încercând să descopere ce dracu' se întâmplase de lucrurile merseseră atât de dezastruos. Genii din întreaga emisferă de nord au sosit imediat în acest oraș ca să ne ofere sfaturi și să-și salveze pielea. Protectorii de vârf ai sacrei noastre Constituții din Köln, Dumnezeu să ne păzească de protectori – au urmat râsete, pe care el nu le-a băgat în seamă –, spionocrați din distinsul nostru serviciu de informații externe, doamne elegante și gentlemeni de la comisia de control a activității de informații din atotcunoscătorul nostru Bundestag, americani de la mai multe agenții decât aș fi în stare să țin minte – șaisprezece, după ultima numărătoare –, călcându-se în picioare unii pe alții ca să arunce vină pe oricine altul, dar nu asupra lor. Ascultați-mă bine: în acele săptămâni, s-au găsit atâția proști cu aer de înțelepți care să ne ofere din deșteptăciunea lor, încât amărâții care se străduiau să facă lucrurile să meargă aici și-au dorit ca ei să fi picat aici cu câteva săptămâni mai devreme. În acest fel nu ar mai fi existat nici un Mohammed Atta și nici maimuțele urlătoare din presă nu i-ar mai fi făcut albie de porci.

Ținându-și coatele depărtate de corp și pumnii strânși, a făcut un tur în jurul galeriei.

– Hamburgul a dat-o rău în bară. Toți o dăduseră în bară, dar Hamburgul a primit o lovitură drept în bărbie. Apoi Bachmann a început să facă pe bufonul, imitând participanții la o conferință de presă imaginară: „Domnule, ne puteți spune, vă rugăm, câți vorbitori de arabă are angajați organizația dumneavoastră în acest oraș în prezent?“ a rostit el cu glas pițigăiat, țopăind spre stânga. „La ultima numărătoare, unul și jumătate.“ Apoi a țopăit spre dreapta – „Domnule, pe cine ați ascultat și urmărit în tot orașul în lunile care au precedat acest Armaghedon?“ Un alt salt. „Cum să spun, doamnă, dacă mă gândesc mai bine... pe vreo doi chinezi suspectați de furt de

secrete industriale... adolescenți, membri ai unui grup de neonaziști care desenează zvastici pe morminte evreiești... următoarea generație care vor face parte din Facțiunea Armatei Roșii[1]... A, și douăzeci și opt de foști comuniști de vârste înaintate, care vor să reînvie scumpa lor Republică Democrată Germană."

A dispărut apoi din fața lor, ca să apară la capătul îndepărtat al galeriei, de această dată devenind un bărbat sobru.

– Hamburgul este un oraș vinovat, a anunțat el cu glas încet. Și în mod conștient, și inconștient. Poate că Hamburgul a *atras* acei teroriști. Ei au ales orașul? Ori noi i-am ales? Ce semnale transmite Hamburgul către teroristul obișnuit islamist și antisionist, care vrea să răstoarne ordinea lumii occidentale? Secole de antisemitism? Hamburgul se putea lăuda cu asta. Centre de concentrare în apropiere? Hamburg a avut și așa ceva. De acord, se poate spune: Hitler nu s-a născut la Blankenese. Dar nu-ți imagina că asta nu s-ar fi putut întâmpla. Grupul terorist Baader-Meinhof[21]? Ulrike Meinhof, născută nu departe de acest loc, a fost o mândră fiică adoptivă a Hamburgului. S-a lăsat chiar instruită de arabi. A făcut petreceri cu cei mai demenți dintre ei și s-a apucat de deturnări împreună cu aceștia. Probabil că Ulrike a constituit un soi de semnal. Probabil că și răpitorii au reprezentat un semnal. Nu i-am întrebat niciodată. Și nici nu vom mai putea face asta.

Bachmann a lăsat liniștea să domine o vreme, după care a părut că prinde viață.

– Și apoi există vestea *bună* referitoare Hamburg, și-a reluat el cuvântarea pe un ton voios. Suntem oameni ai mării. Suntem un oraș-stat cât se poate de deschis lumii, liberal de stânga și cât se poate de înțelept. Suntem negustori de clasă mondială, cu un port de talie mondială și cu un simț de înaltă clasă când e vorba de scos profituri. Străinii noștri nu ne sunt străini. Nu suntem un oraș izolat și oarecare de pe interiorul uscatului, unde străinii arată ca niște marțieni. Aici, ei fac parte din peisaj. Vreme de secole, milioane de oameni

[1] Grup german terorist de extremă stânga, care a declanșat „un război antiimperialist de gherilă urbană" în perioada 1970–1998. (n.red.)

[2] O altă denumire a Facțiunii Armatei Roșii (n.red.)

asemănători lui Mohammed Atta ne-au băut berea, s-au culcat cu târfele noastre, după care s-au întors pe vasele lor. Iar noi nu le-am spus nici bun venit, nici la revedere, și nici nu i-am întrebat ce caută aici, pentru că i-am socotit oameni serioși. Facem parte din Germania, dar suntem *alături* de Germania. Suntem *mai buni* decât Germania. Suntem Hamburgul, dar și New Yorkul. De acord, nu avem Turnuri Gemene. Însă nici New Yorkul nu le mai are. În schimb, prezentăm *interes*. Încă *mirosim* bine pentru anumiți oameni răi.

S-a lăsat încă o dată tăcerea, cât timp el a cântărit ceea ce tocmai spusese.

– Dar, dacă vorbim de *semnale,* cred că aș da vina pe toleranța noastră de dată recentă și pe toleranța slugarnică față de diversitatea etnică și religioasă. Deoarece un oraș cu sentimentul vinovăției face concesii de dragul păcatelor sale din trecut – etalându-și generos toleranța lui lipsită de discriminări, uimitoare și nelimitată –, ei bine, și acesta este un soi de semnal. Practic, reprezintă o invitație de a veni și de a ne pune la încercare.

Se apropia de momentul când avea să abordeze subiectul lui preferat, acela pe care îl așteptau cu toții, motivul pentru care se treziseră târâți departe de Berlin sau de München și siliți să lucreze într-un fost grajd prăpădit ce aparținuse SS-ului în Hamburg. Spumega împotriva eșecului cumplit înregistrat de serviciile de informații occidentale – și, în primul rând, împotriva celui german –, pentru faptul că nu reușiseră să recruteze nici un informator eficient privind acțiunile islamiste.

– Vă închipuiți că totul s-a schimbat după 11 septembrie? a întrebat el, furios pe ei, sau poate pe sine. Credeți că, pe 12 septembrie oamenii din minunatul nostru serviciu de informații externe, stimulați de viziunea globală a amenințării teroriste, și-au pus *keffiyeh*-urile pe cap și s-au dus în cartierele din Aden, Mogadishu, Cairo, Bagdad și Kandahar, ca să cumpere ceva informații privind locul și data la care va exploda următoarea bombă sau omul care va apăsa pe buton? De acord, știm cu toții gluma aia proastă: nu poți cumpăra un arab, dar măcar poți închiria unul. Noi n-am fost în stare nici măcar *să închiriem* unul, la naiba! Cu vreo două excepții notabile, cu care nu vă voi plictisi, la acea dată nu aveam nici o sursă umană. Și tot așa

stau lucrurile și în prezent... Da, bineînțeles, am avut nenumărați jurnaliști și oameni de afaceri galanți de origine germană, și chiar și unii care nu erau germani, însă care s-au arătat foarte dornici să ne vândă deșeurile lor industriale drept venit secund neimpozabil. Însă acestea nu reprezintă *surse umane*. Nu sunt imami venali, nemulțumiți, cu vederi radicale, și nici puști islamiști pe cale de a-și pune bombe la centură. Nu sunt agenți inactivi ai lui Osama, nici vânători de talente ori curieri, și nici intendenți ori casieri plătitori, nici măcar pe departe! Aceștia sunt oaspeți de treabă, primiți la masă.

A așteptat până când râsetele s-au potolit.

– Iar după aceea noi ne-am deșteptat și am constatat ceea ce nu avuseserăm, ceea ce nu găsiserăm până atunci.

Cei prezenți au constatat folosirea lui *„noi"*. *Noi,* la Beirut. *Noi,* la Mogadishu și la Aden. Pluralul maiestății folosit de Bachmann. El găsise informatori, adevărați informatori, buni, toată lumea din informații recunoscuse asta. Îi cumpărase ori îi închiriase, cui îi păsa care variantă? Dar probabil că îi și pierduse. Sau poate că sentimentul de securitate îl obligase să se debaraseze de ei.

– Ne-am închipuit că îi vom putea *hipnotiza,* ca să treacă de partea noastră. Ne-am imaginat că i-am putea *ademeni* cu mutrele noastre atrăgătoare și cu portofelele noastre umflate. Am stat în parcări nopți după nopți, așteptând trădători de înalt nivel să se urce în mașinile noastre, ca să facă târguri cu noi. Numai că nu a apărut nimeni. Am cercetat eterul ca să descoperim codurile folosite de ei. Dar nu mai aveau nici un nenorocit de cod. De ce nu? Pentru că nu mai purtam un Război Rece. Acum luptam cu fragmente ale unei națiuni ce se cheamă Islam, având o populație de un miliard și jumătate de oameni și cu o infrastructură pasivă pe măsură. Ne-am închipuit că puteam reuși asta la fel ca înainte, și *ne-am înșelat* grav, ca niște proști!

Furia lui s-a domolit, astfel că și-a îngăduit o diversiune.

– Ascultați aici. Am călcat în acele locuri, s-a confesat el. Înainte de a fi lucrat cu ținte de origine arabă, am lucrat împotriva unor agenți sovietici de același rang cu mine. Am cumpărat oameni și i-am vândut. Am dublat și împătrit numărul informatorilor până când nici nu mai știam de mine. Dar nimeni nu mi-a luat capul pentru asta. Și

nimeni nu mi-a aruncat soția și copiii în aer cât făceau plajă în Bali sau se duceau la școală cu trenul la Madrid sau la Londra. Regulile s-au schimbat. Din nefericire, *noi* nu ne-am schimbat deloc, a încheiat el pe un ton apăsat și s-a îndreptat spre o altă parte a galeriei, pentru a anunța o altă modificare de atitudine și de dispoziție.

– Și chiar și *după* 11 septembrie, iubita noastră patrie – iertare, *Heimat* – era *imună,* bineînțeles că era! a afirmat el cu un hohot de râs amar. Noi, germanii, puteam merge și *goi pușcă,* oriunde! *Și totuși!* Nimeni nu avea să se atingă de noi, pentru că noi eram minunat de *germani* și de imuni. Sigur, adăpostiserăm câțiva teroriști islamiști, iar trei dintre ei se duseseră să arunce în aer Turnurile Gemene și Pentagonul. Și ce dacă? Pentru asta veniseră aici, și reușiseră. Problema se rezolvase. Îl loviseră pe Marele Satan drept în inimă, și, în acele acțiuni, muriseră și ei. Noi eram *platforma de lansare* pentru ei, ce Dumnezeu, nu ținta lor! De ce să ne facem probleme? Și atunci am aprins lumânări pentru sărmanii americani. Și ne-am *rugat* pentru bieții americani. Și le-am arătat sentimente de *solidaritate* cât cuprinde. Dar nu e nevoie să vă spun că în această țară au existat nenumărați idioți care nu s-au sinchisit prea mult de faptul că Fortăreața America s-a ales cu o porție din propria doctorie, iar unii dintre acești ticăloși erau foarte bine situați la Berlin, și încă ocupă aceleași poziții. Iar când a izbucnit războiul din Irak, și noi, germanii, am stat departe de el, asta ne-a făcut și *mai* imuni. Apoi s-a petrecut atentatul de la Madrid. Bun. După aceea, cel de la Londra. Bun. Dar nu la Berlin, nici la München, și nici la Hamburg. Noi eram prea imuni ca să ni se întâmple așa ceva.

Alegând un colț al galeriei, le-a vorbit celor prezenți în diagonală, cu o voce mai apropiată aceleia în care se fac mărturisirile.

– Însă, prieteni, au existat două probleme mărunțele. Prima dintre ele a fost aceea că Germania a asigurat americanilor baze militare de cinci stele pe fundamentul unor tratate rămase de pe vremea când aceștia ne aveau în proprietate pentru că ne învinseseră în război. Amintiți-vă frumosul banner negru pe care stăpânii noștri aleși l-au atârnat la Poarta Brandenburg. „Jelim alături de voi.“ Nu a ajuns acolo din greșeală. A doua mică problemă a fost faptul că noi am

sprijinit în mod neabătut, fără nici o rezervă, dintr-un sentiment de vinovăție, statul Israel. I-am sprijinit împotriva egiptenilor, a sirienilor și a palestinienilor. Împotriva mișcărilor Hamas și Hezbollah. Iar când Israelul a făcut țăndări Libanul cu bombe, noi, germanii, ne-am consultat cum se cuvenea conștiințele neliniștite și am vorbit doar despre modul în care putea fi apărat micuțul și galantul Israel. Și ne-am trimis băieții galanți în uniformă tocmai până în Liban să facă exact asta: ceea ce nu ne-a făcut mai dragi acelor libanezi și altor arabi care considerau că ne grăbiserăm să sărim în ajutorul unui agresor dezlănțuit, care acționa cu permisiunea și încurajarea domnilor Bush, Blair și ale altor câțiva oameni de stat curajoși care, dintr-o modestie deosebită, au preferat ca numele lor să nu fie trecute pe lista celor încărcați de onoruri... Iar dacă mai țin bine minte, au fost descoperite câteva bombe libaneze pregătite să lovească sistemul feroviar german, și care, dacă ar fi explodat, ar fi făcut ca Londra și Madrid să pară doar niște repetiții pentru marele spectacol. După aceea, până și politicienii noștri au acceptat ideea că trebuie să plătim un oarecare preț pentru că în public le arătăm degetul mijlociu americanilor, iar în particular îi pupăm în cur. Orașele germane erau victime aflate în așteptarea loviturilor. Situația nu s-a schimbat nici în prezent.

Și-a plimbat privirea prin încăpere, examinând fețele oamenilor, una după alta. Maximilian înălțase o mână, drept semn că avea de formulat o obiecție. Aflată alături de el, la fel a procedat și Niki. Au urmat și alții. Acest lucru i-a făcut plăcere lui Bachmann, așa că a zâmbit generos.

– Bine, bine. Nu vă răciți gura de pomană. Vreți să-mi ziceți că acei libanezi care au plasat bombele nici măcar *nu știau* despre distrugerea Libanului atunci când au început să comploteze, adevărat?

Oamenii au lăsat mâinile în jos. Era adevărat.

– Ei au fost scoși din țâțâni de câteva caricaturi cât se poate de neinspirate, desenate de un danez, înfățișându-l pe profetul Mahomed, caricaturi pe care niște ziare germane le-au difuzat deoarece redactorii lor au socotit că ele erau curajoase și că prin asta demonstrau libertatea noastră de gândire, nu-i așa?

Așa era.

– Drept urmare, mă înșel, cumva? Nu, *nu* mă înșel! Nu contează nici cât negru sub unghie ce anume a declanșat furia lor. Ceea ce prezintă importanță este că amenințarea cu care ne confruntăm nu percepe diferența între vinovăția colectivă și cea personală. Ea nu spune: „*Tu ești* bun, și *eu sunt* bun, dar Erna, de pildă, nu este deloc o fată de treabă". Ea spune: „Noi suntem până la ultimul niște apostați de nimic și niște păcătoși, niște ucigași și perverși care îl urăsc pe Dumnezeu, așa că, să ne ia dracu'!" Pentru oamenii aceia, și pentru toți ceilalți cu care am vrea să stăm de vorbă, dar care le împărtășesc percepțiile, problema se pune în următorii termeni: emisfera vestică împotriva Islamului, fără nici un punct intermediar.

Imediat după aceea, Bachmann a trecut direct la miezul problemei.

– Sursele pe care noi, cei proaspăt deveniți niște paria la Hamburg, le vom căuta, trebuie să fie trezite la viață. Ele nu știu că există decât atunci când le vom spune noi asta. Nu vor veni la noi de bunăvoie. Trebuie să le descoperim. Vom rămâne neluați în seamă. Dar vom fi prezenți pe străzi. Trebuie să avem o viziune de detaliu, nu una de ansamblu. Nu avem vreo țintă preconcepută împotriva cărora să îi dirijăm pe astfel de informatori. Dacă descoperim pe cineva, îl facem să evolueze și vedem ce potențial are, după care îl determinăm să meargă cât de departe va putea. Iar de va fi femeie, vom proceda la fel. Ne vom ocupa de oamenii la care nimeni altcineva nu are acces. Indivizii ăia scunzi și cu șalvari, de la moschei, care abia de vorbesc trei cuvinte în germană. Ne împrietenim cu ei și le cunoaștem amicii. Stăm atenți să descoperim orice nou-venit care se poartă cu fereală, nomadul invizibil care se îndreaptă către o anumită țintă, fiind trecut din casă în casă și de la o moschee la alta... Să scotocim prin dosarele nemuritoare ale lui Herr Arni Mohr și ale protectorilor lui din partea cealaltă a curții, să reanalizăm cazuri vechi, care au demarat în trombă, iar apoi s-au fâsâit când persoana în chestiune s-a speriat sau s-a stabilit în alt oraș, unde cei de la biroul local de informații erau atât de prostovani, încât nu au știut cum să-l folosească și nici nu au dorit asta. O să ignorăm protestele gazdelor noastre, și îi vom depista pe acești posibili informatori. Le vom lua din nou pulsul. Și apoi vom stabili felul în care vom face jocurile.

Mai avea de rostit câteva cuvinte care îndemnau la prevedere, deși acestea erau, în mod prea tipic, îndemnuri la anarhie.

– Și vă rog să nu uitați că noi acționăm ilegal. Întrucât nu sunt un avocat de finețe, ca mulți dintre augușții noștri colegi, nu-mi dau seama cât de ilegal acționăm. Dar, din câte mi s-a spus, nu putem nici măcar să ne ștergem la fund fără să primim aprobare prealabilă din partea unui consiliu alcătuit din înalți magistrați, din partea Sfântului Scaun, a Comisiei Reunite din Berlin și a iubitei noastre Poliții Federale care nu deosebește spionajul de un rahat pe potecă, însă deține puterile de care serviciile de informații sunt pe drept cuvânt private, astfel încât să nu devenim, din greșeală, un nou Gestapo. Iar acum să trecem la treabă. Simt nevoia să beau ceva.

Barul deschis toată noaptea se chema Hampelmanns și era situat pe o stradă lăturalnică, pavată cu piatră cubică, din apropierea gării. Un dansator din fier forjat, purtând un coif înalt și ascuțit pe cap, se legăna deasupra terasei slab luminate, iar în acea seară, ca în multe altele, din câte se părea, barul devenise gazdă pentru un domn cunoscut inițial oamenilor din echipa lui Günther Bachmann sub numele de „ticălosul bătrân și gras“.

Deloc spectaculosul prenume al acelui domn, după cum știau ei acum, era Müller, dar pentru tovarășii *habitués*[1] de la Hampelmanns el era cunoscut exclusiv drept Amiralul. Era unul dintre cei care se întorseseră după zece ani de captivitate în Uniunea Sovietică, asta drept recompensă pentru cariera lui de comandant de submarin din Flota Nordică a lui Hitler. Karl, copilul străzii reeducat din Dresda, era cel care îl depistase și, după ce anunțase telefonic numele și locul unde se găsea, îl supraveghea în mod discret de la o masă alăturată. Maximilian, bâlbâitul geniu informatic, reușise ca printr-un act de magie să afle data nașterii, amănunte despre viața, dar și cazierul lui, totul în decurs de doar câteva minute. Iar acum, Bachmann în persoană cobora treptele scării afumate din cărămidă care ducea spre barul de la subsol. În acest timp, Karl, copilul străzii, s-a strecurat pe lângă el, dispărând în noapte. Era ora trei dimineața.

---

[1] „Obișnuiți“ (în lb. fr., în orig.)

La început, Bachmann a văzut doar oamenii care stăteau cel mai aproape de dârele de lumină ce se reflectau dinspre casa scării. Apoi a distins câteva lumânări electrice pe fiecare masă, și chipurile din jurul acestora. Doi bărbați cu fețe trase, purtând costume negre și cravate, jucau șah. La bar, o femeie singuratică a ținut să-i ofere ceva de băut. „Mulțumesc, dar altă dată, draga mea“, i-a răspuns Bachmann. Într-un colț retras, sub privirile a două fete cu ochi parcă morți, patru tineri despuiați până la brâu erau adânciți într-o partidă de biliard. Un al doilea separeu era dedicat câtorva vulpi împăiate, unor scuturi argintii și drapele miniaturale cam șterse, cu puști puse cruciș. Și, în cea de-a treia firidă, înconjurat de modele de nave de război închise în vitrine prăfuite din sticlă, de panglici de beretă zdrențuite și de fotografii decolorate ale unor marinari pe submarine în splendoarea tinereții lor, stăteau trei bărbați foarte bătrâni, la o masă care ar fi putut găzdui și douăsprezece persoane. Doi dintre ei erau slabi și fragili, ceea ce conferea întreaga autoritate celui de-al treilea, care, având o chelie lucioasă doar în porțiunea creștetului, prin volumul pântecului și al pieptului, era cât cei doi comeseni puși laolaltă. Însă, judecând la prima vedere, Amiralul nu dorea să aibă autoritate asupra celorlalți. Mâinile uriașe, în acele clipe nemișcate, păreau incapabile să prindă amintirile care nu-i dădeau pace. Ochii mici, care se retrăseseră de mult în orbite, păreau cumva întorși spre înlăuntru.

Cu un salut din cap, care i-a avut în vedere pe toți cei trei bărbați, Bachmann s-a așezat discret alături de Amiral și, din buzunarul de la spate al pantalonilor, a scos un portofel negru și a arătat fotografia personală și adresa unui cvasioficial Birou pentru Persoane Dispărute, cu sediul la Kiel, care nu exista. Era una dintre identitățile de lucru pe care lui Bachmann îi plăcea să le poarte asupra lui pentru a le folosi în diverse circumstanțe.

– Noi îl căutăm pe puștiul acela amărât de origine rusă pe care l-ați întâlnit în gară acum câteva nopți, a explicat el. Tânăr, înalt și flămând. Un tip cu un aer demn. Purta o calotă pe cap. Îl mai țineți minte?

Amiralul s-a trezit suficient din reveriile lui ca să-și întoarcă spre Bachmann capul uriaș pentru a-l examina, timp în care restul corpului i-a rămas imobil.

– Care *noi?* a întrebat el în cele din urmă, după ce a examinat fără grabă haina de piele, cămașa și cravata, toate modeste, precum și aerul de îngrijorare moderată care – în mod aproape legitim – slujeau ca o carte de vizită pentru Bachmann.

– Băiatului nu îi este bine, a explicat Bachmann. Ne este teamă că-și va face singur rău. Sau că va face rău altora. Lucrătorii din domeniul sănătății de la biroul la care lucrez s-au arătat îngrijorați în privința lui. Vor să ajungă la el înainte de a se întâmpla ceva neplăcut. Chiar dacă e tânăr, a avut o viață grea. Ca și dumneata, de altfel, a adăugat el.

Amiralul nu a lăsat impresia că l-ar fi auzit.

– Ești cumva pește? a întrebat el.

Bachmann a clătinat din cap în semn că nu.

– Polițist?

– Dacă dau de el înainte de a-l găsi poliția, îi voi face un bine, a spus Bachmann, în timp ce Amiralul continua să nu-l slăbească din ochi. O să-ți fac și *dumitale* un serviciu cu ocazia asta, a urmat el. O sută de euro, bani gheață, pentru tot ce-ți poți aminti despre el. Și nu voi mai reveni ca să te sâcâi în plus, îți garantez asta.

Amiralul a ridicat o mână masivă și, după ce s-a șters gânditor la gură, s-a ridicat cât era de înalt și, fără să arunce nici o privire spre tovarășii lui tăcuți, a pășit spre următoarea firidă, care era goală și cufundată în întuneric.

Amiralul mânca extrem de elegant, folosind o mulțime de șervețele de hârtie pentru a-și păstra degetele curate și turnând doze sănătoase de sos tabasco dintr-o sticluță pe care o ținea în buzunarul hainei. Bachmann comandase o sticlă de votcă. Amiralul adăugase la comandă pâine, castraveciori, cârnați, hering sărat și un platou cu brânză tilsit.

– Ei au venit la mine, să știi, a spus el într-un târziu.

– Care ei?

– Cei de la Misiune. Toți îl cunosc pe Amiral.

– Dar dumneata unde erai?

– În sediul Misiunii. Unde altundeva?

– Dormeai acolo?

Amiralul a arborat un surâs strâmb, ce voia să sugereze că somnul era apanajul altora.

– Sunt vorbitor de rusă. Chiar dacă sunt un șobolan de port de la docurile din Hamburg, vorbesc rusa mai bine decât germana. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Poate că Siberia e de vină, a sugerat Bachmann, iar Amiralul a dat aprobator din capul masiv.

– Cei de la Misiune nu știu rusește. Însă Amiralul știe. Apoi, după ce și-a turnat și a băut un pahar plin cu votcă, bărbatul a adăugat: Vrea să se facă doctor.

– Cine, băiatul?

– Aici, la Hamburg. Vrea să salveze lumea. De cine? De umanitate, normal. Un tătar. Așa a zis el. *Musulman*. Allah i-a poruncit să vină la Hamburg pentru a studia, pentru a putea salva omenirea.

– A dat vreun motiv pentru care Allah l-a ales tocmai pe el?

– Drept compensație pentru sărmanii oameni pe care i-a măcelărit tatăl lui.

– A spus cine erau acești sărmani oameni?

– Rușii ucid pe oricine, prietene. Preoți, copii, femei, tot universul ăsta nenorocit.

– Și tatăl lui a ucis musulmani?

– Nu a spus precis cine i-au fost victime.

– N-a zis ce profesiune avea tatăl lui? Și, în primul rând, cum de a reușit să ucidă atâția oameni?

Amiralul a luat o nouă gură de votcă. Apoi încă una. După care și-a reumplut paharul.

– Era curios să afle unde își au sediile bancherii bogați din Hamburg.

Pentru Bachmann, un specialist al interogatoriilor, nici o informație, indiferent cât de neobișnuită, nu părea vreodată surprinzătoare, așa că a întrebat calm:

– Și ce i-ai răspuns?

– Am râs. Mă pricep la asta. L-am întrebat: „La ce-ți trebuie bancheri? Ai vreun cec de încasat? Aș putea să te ajut eu“.

Bachmann s-a arătat amuzat de glumă.

– Și cum a reacționat la asta?

– „Cec? Ce este acela cec?“ După aia m-a întrebat dacă bancherii locuiau la birou sau aveau și locuințe personale.

– Și dumneata ce i-ai spus?

– „Ascultă, i-am zis eu. Ești un tânăr bine-crescut, iar Allah ți-a spus să te faci doctor. Așa că încetează cu întrebările astea prostești despre bancheri. Stai și te liniștește în căminul nostru puricos, dormi și tu pe un pat adevărat, și fă cunoștință cu câțiva dintre domnii de treabă de aici, care vor să salveze omenirea.“

– Și așa a făcut?

– Mi-a vârât cincizeci de dolari în palmă. Un tătar hămesit și dement îi dă unui bătrân internat cândva într-un lagăr de concentrare o bancnotă nouă de cincizeci de dolari pentru un blid de supă vai de mama ei.

După ce a primit și banii lui Bachmann și și-a îndesat în buzunare ceea ce mai rămăsese pe masă, sfârșind cu sticla de votcă, Amiralul s-a întors la colegii lui de marinărie din popota alăturată.

Vreme de câteva zile după această discuție, Bachmann a căzut într-una dintre binecuvântatele lui perioade de muțenie din care Erna Frey nu a făcut nici un efort să-l scoată. Într-o primă fază, nu a reușit să-l trezească la viață nici măcar știrea că danezii îl arestaseră pe șoferul camionului sub acuzația de trafic de persoane.

– Șoferul lui? a repetat el. Șoferul de camion care l-a lăsat la gara din Hamburg? De *acel* șofer este vorba?

– Da, de acel șofer, i-a răspuns Erna. Cam acum două ore. Ți-am transmis informația, dar erai prea ocupat. Copenhaga spre Comisia din Berlin, Comisia, către noi. E destul de interesantă știrea.

– Omul e de naționalitate daneză?

– Corect.

– De origine daneză?

– Corect.

– Dar convertit la religia musulmană?

– Nici vorbă de așa ceva. N-ar fi rău ca din când în când să-ți citești e-mailurile. E luteran, și fiu de luteran. Singurul lui păcat e că are un frate în crima organizată.

Abia acum reușise Erna să-i stârnească interesul.

– Fratele cel rău i-a telefonat fratelui cel bun în urmă cu două săptămâni și i-a spus că un tânăr bogat și-a pierdut pașaportul, și urma să sosească la Copenhaga pe o anumită navă de mărfuri de la Istanbul.

– Bogat? a sărit Bachmann ca ars. *Cât* de bogat?

– Onorariul avea să fie de cinci mii de dolari pe loc pentru scoaterea lui din docuri și alți cinci la sosirea în siguranță în Hamburg.

– Cine urma să plătească suma asta?

– Tânărul.

– El, dacă ajungea în siguranță? Din buzunar? Cinci mii, spui?

– Așa se pare. Fratele cel bun era lefter, de aceea a fost suficient de neghiob încât să accepte slujba. Nu știa numele pasagerului și nici nu vorbește rusește.

– Și unde e fratele cel rău?

– Tot în închisoare. Firește. Îi țin departe unul de celălalt.

– Și el ce spune?

– E înspăimântat de moarte și preferă să stea în temniță decât să fie ucis de mafia rusă la o săptămână după eliberare.

– Și acest șef mafiot e rus rus? Ori musulman rus?

– Legătura moscovită a fratelui cel rău – după cum susține fratele cel rău – este un gangster respectabil, educat, care riscă mult și are interese pe măsură, aparținând cremei crimei organizate de acolo. Nu are treabă cu musulmanii, indiferent de originea lor, și ar prefera să-i vadă până la unul înecați în Volga. Contractul lui cu fratele șoferului era un serviciu făcut unui amic. Iar un escroc amărât de origine daneză nu avea să întrebe cine era acel prieten căruia i se făcea serviciul.

Erna s-a rezemat de spătar și a coborât pleoapele, așteptând ca Bachmann să se trezească din letargie.

– Și cei de la Comisia Reunită ce spun? a întrebat el.

– Bat câmpii. Cei de la Comisie au o fixație pentru un imam important, care trăiește în prezent la Moscova și trimite bani unor organizații caritabile de origine islamică. Rușii sunt la curent cu activitățile lui. Iar el știe că rușii știu cu ce se ocupă. Dar nimeni nu pricepe de ce îl lasă să facă asta. Cei de la Comisie țin neapărat să creadă că imamul este prietenul necunoscut al șefului mafiot. Și asta, în ciuda faptului că, din

câte se cunoaște, nu există indicii că ar fi finanțat căi de fugă pentru vagabonzi ceceni din Rusia care vor să plece la studii de medicină tocmai la Hamburg. A, și omul i-a dat pardesiul.

– Cine anume?

– Fratelui cel bun, care l-a dus pe băiatul nostru la Hamburg, i s-a făcut milă de el și s-a temut că o să moară de frig în nordul friguros. Așa că i-a dat pardesiul lui, ca să-i țină de cald. Unul lung și negru. Și mai am o bomboană pentru tine.

– Mai precis?

– Herr Igor de cealaltă parte a curții are o sursă ultrasecretă infiltrată în comunitatea ortodoxă rusă din Köln.

– Și?

– Potrivit sursei descurcărețe a lui Igor, recent, măicuțele sihastre ortodoxe dintr-un oraș aflat nu departe de Hamburg i-au oferit adăpost unui musulman rus care era mort de foame și cam nebun.

– Bogat?

– Averea nu i-a fost evaluată.

– Dar s-a purtat politicos?

– Foarte politicos. Igor se întâlnește în seara asta în mare secret cu informatorul, ca să discute plata pentru restul poveștii.

– Igor e un ticălos, iar poveștile lui sunt niște prostii, a spus apăsat Bachmann, după care și-a strâns hârtiile de pe birou și le-a îngrămădit într-o geantă diplomat veche și prăpădită, pe care nimeni nu s-ar fi deranjat să o fure.

– Unde te duci? a întrebat Erna Frey.

– De partea cealaltă a curții.

– Pentru ce?

– Ca să le spun galanților protectori că ăsta e cazul nostru. Și să ne scutească de prezența poliției în treburile noastre. Vreau să mă asigur că, dacă poliția *va da* de el, deși e cu totul improbabil, să nu intervină în forță, pentru că asta ar putea porni un mic război, ci să stea ascunsă și să ne informeze imediat. Vreau ca băiatul ăsta să facă tot ce și-a propus venind aici.

– Ți-ai uitat cheile, a spus Erna Frey.

4

„Dacă nu luați metroul, vă rog să nu sosiți la cafenea cu taxiul."

Annabel Richter vorbise la fel de clar și când se referise la hainele pe care trebuia să le poarte Brue. „Pentru clientul meu, bărbații în costume sunt toți de la poliția secretă. Vă rog să purtați ceva sport." Tot ce reușise să descopere în garderoba lui au fost niște pantaloni din flanelă, un sacou sport de la magazinul Randall's din Glasgow, pe care obișnuia să-l poarte când se ducea la clubul de golf, și o haină de ploaie Aquascutum în caz că ar fi izbucnit un nou potop. Ca gest de bunăvoință, a renunțat la cravată.

Peste oraș coborâse întunericul. Ploaia torențială de mai devreme curățase cerul nopții. O briză răcoroasă mătura luciul lacului când s-a suit în taxi și a repetat către șofer instrucțiunile primite de la avocată. Stând singur pe trotuar, într-o zonă mai săracă și necunoscută a orașului, s-a simțit pe moment frustrat, dar a căpătat curaj când a văzut indicatorul străzii, așa cum îi spusese ea. Rafturile cu fructe ale magazinului *halal*[1] de legume străluceau orbitor în roșu și verde. Luminile albe ale gheretei de alături, unde se vindea kebab, băteau până pe cealaltă parte a străzii. Înăuntru, la o masă de un violet sclipitor, plasată într-un colț, stătea Annabel Richter, având în față o sticlă cu apă plată și un castron abandonat, în care, după părerea lui Brue, se găsea ceva semănând cu un puding respingător din tapioca, având presărat pe deasupra zahăr brun.

La o masă alăturată, patru bătrâni jucau domino. La o alta, doi tineri, el purtând cel mai bun costum al lui, iar ea, cea mai frumoasă

---

[1] „Legal" sau „permis", aici, în materie de alimente (în lb. arabă, în orig.)

rochie a ei, se curtau stângaci. Hanoracul avocatei era așezat pe spătarul scaunului. Purta un pulover fără forme și aceeași bluză înaltă pe gât. Telefonul mobil era pus pe masă, iar rucsacul îi stătea la picioare. Așezându-se în fața ei, Brue a surprins un miros cald venind dinspre părul ei.

– Merge așa? a întrebat el.

Ea și-a plimbat ochii peste sacoul sport și peste pantalonii de flanelă.

– Ce ați descoperit în arhivă?

– Că, prima *facie*[1], e vorba de un caz care necesită o investigare mai atentă.

– Doar atât îmi puteți spune?

– Regret, dar în stadiul actual, doar atât.

– Atunci permiteți-mi să vă spun câteva lucruri de care nu aveți cunoștință.

– Sunt convins că există multe asemenea lucruri.

– Tânărul e musulman. Asta, în primul rând. Și foarte credincios. Prin urmare, îi vine foarte greu să trateze cu un avocat femeie.

– Dar mai greu e pentru dumneavoastră, desigur.

– Mi-a cerut să port ceva pe cap. Și port. Îmi cere să-i respect tradițiile. Și le respect. Își folosește numele musulman: Issa. După cum v-am spus, vorbește rusă; în rest, o turcă stâlcită cu gazdele lui.

– Și cine îi sunt gazde, dacă-mi permiteți să vă întreb?

– O văduvă de origine turcă și fiul ei. Soțul ei a fost client al Sanctuarului de Nord. Eram pe punctul de a obține cetățenia pentru el, dar a murit. Acum fiul se străduiește în numele familiei, ceea ce înseamnă că formalitățile trebuie luate de la capăt, și privesc fiecare membru de familie, separat, motiv pentru care el s-a speriat și a apelat la noi. Țin la Issa, dar vor să se debaraseze de el. Consideră că vor fi expulzați pentru găzduirea unui imigrant ilegal. Nu-i putem convinge de contrariu, și, în prezent, s-ar putea să aibă dreptate. Pe de altă parte, au bilete de avion ca să plece în Turcia, unde fiica femeii se va căsători, și ar fi imposibil să-l lase singur în casă pe Issa. Cei doi nu vă cunosc numele. Issa îl cunoaște, dar nu l-a repetat, și

[1] „La prima vedere“ (în lb. lat., în orig.)

nici n-o va face. Sunteți o persoană care are puterea de a-l ajuta pe Issa, atâta tot. Vă mulțumește această descriere?

– Cred că da.

– Doar credeți?

– Mă mulțumesc cu atât.

– Le-am spus, de asemenea, întrucât așa trebuia, că nu veți dezvălui numele lor față de autorități.

– De ce Dumnezeu să fac așa ceva?

Ignorând intenția lui de a o ajuta, ea și-a îmbrăcat singură hanoracul, apoi și-a atârnat rucsacul pe umăr. În timp ce se îndrepta spre ușă, Brue a observat un tânăr foarte înalt mergând precaut pe trotuar. Urmându-l la o distanță respectuoasă, au pătruns pe o stradă lăturalnică. Băiatul părea să devină tot mai înalt pe măsură ce se îndepărta de ei. Ajuns lângă o farmacie, băiatul s-a uitat iute în lungul străzii către mașini, apoi la două femei de vârsta a doua care priveau vitrina unei bijuterii. Într-o laterală a vitrinei se găsea un magazin cu articole pentru mirese, unde o pereche de miri de vis strângeau în brațe flori de hârtie cerată, iar în cealaltă laterală era o ușă de intrare, vopsită cu mai multe straturi, având un buton de sonerie iluminat.

Când să traverseze strada, Annabel s-a oprit, și-a dat rucsacul jos de pe umăr, a extras din el eșarfa, pe care și-a pus-o pe cap, trăgând apoi două colțuri pe care și le-a legat sub bărbie. În lumina stradală, fața ei a părut brusc încordată și mai bătrână.

Băiatul deșirat a descuiat ușa, le-a făcut semn să intre în tăcere și a întins mâna uriașă. Brue i-a strâns-o, dar nu și-a rostit numele. Femeia Leyla era mică și durdulie, îmbrăcată pentru a primi oaspeți, având un batic pe cap, pantofi cu toc și un taior negru cu gulerul încrețit. S-a uitat fix la Brue, apoi, cu o expresie de neliniște, i-a strâns mâna, rămânând apoi cu ochii îndreptați către fiul ei. Urmând-o pe Leyla în camera de zi, Brue și-a dat seama că intrase într-o casă a spaimei.

Tapetul era de culoare roșie-brună, iar tapițeria, aurie. Peste brațele fotoliilor erau așezate huse de dantelă. În postamentul de sticlă al unei lămpi de masă se roteau bule de plasmă, care se despărțeau

și se uneau încontinuu. Leyla îi acordase lui Brue tronul prezidențial. „Era al soțului meu, a explicat ea, aranjându-și baticul cu gesturi agitate. Vreme de treizeci de ani, soțul meu nu a vrut să stea pe alt scaun“, așa i-a zis ea. Era ornamentat, oribil și desăvârșit prin lipsa de confort. Pentru a face plăcere gazdei, Brue s-a simțit obligat să-l admire. Și el avea unul aproape la fel în biroul lui: moștenit de la bunicul său, iar șederea pe el era sinonimă cu caznele iadului. S-a gândit să spună ceva în acest sens, dar a preferat să se abțină. „Sunt o persoană care poate oferi ajutor. Asta e tot ce sunt.“ Pe farfurii din cel mai bun porțelan, Leyla așezase bucăți triunghiulare de baclava în sirop și un tort cu cremă de lămâie, gata feliat. Brue a acceptat o felie de tort și un pahar de ceai de mere.

– Minunat, a rostit el, după ce a gustat din tort, dar nimeni nu a dat impresia că îl auzise.

Cele două femei, una frumoasă, cealaltă lipsită de orice farmec, ambele cu expresii posomorâte, s-au așezat pe o canapea tapisată cu catifea. Melik a rămas cu spatele lipit de ușă. „Issa va coborî într-un minut, a spus el, uitându-se spre tavan și trăgând cu urechea. Issa se pregătește. Issa e agitat. Probabil că se roagă. Va veni imediat.“

– Polițiștii aceia abia dacă au așteptat până când Frau Richter a ieșit din casă, a izbucnit Leyla, adresându-se lui Brue, dând frâu liber sentimentelor care, evident, o măcinaseră până atunci. Am închis ușa în urma ei, am dus farfuriile la bucătărie și, cinci minute mai târziu, au apărut ei și au sunat. Mi-au arătat legitimațiile și eu le-am notat numele, așa cum obișnuia să procedeze și soțul meu. Erau în civil. Adevărat, Melik?

Apoi a îndesat hotărâtă un blocnotes în palmele lui Brue. Un sergent și un agent de poliție simplu, cu nume cu tot. Neștiind ce să facă mai departe, Brue s-a ridicat stângaci și i l-a arătat lui Annabel, care a înapoiat blocnotesul Leylei.

– Au așteptat până când mama a rămas singură acasă, a intervenit Melik din dreptul ușii. Eu aveam antrenament la înot. Fac parte dintr-o echipă de ștafetă la două sute de metri.

Brue a dat din cap, în semn de înțelegere și de compătimire. Trecuse multă vreme de când nu mai participase la o discuție la care să nu fie moderator și președinte.

– Unul în vârstă, și celălalt tânăr, a precizat Leyla, reluându-și plângerea. Issa era în pod, slavă Cerului. Când a auzit soneria, a urcat scările și a închis trapa de la pod. De atunci încoace nu a mai coborât de acolo. Spune că oamenii aceia se vor întoarce. Se prefac doar că pleacă, după care vin înapoi și te deportează.

– Nu-și fac decât datoria, a spus Annabel. Fac vizite oamenilor din întreaga comunitate turcă. Ei numesc asta legătură cu mediul.

– La început au spus că au venit privitor la clubul islamic la care este membru fiul meu, după care au zis că e vorba despre nunta fiicei mele din Turcia, de luna viitoare, și ne-au întrebat dacă suntem siguri că avem dreptul să ne întoarcem în Germania după aceea. „Bineînțeles că suntem siguri!“ am zis eu. „Nu neapărat, dacă ați obținut drept de reședință din motive umanitare“, au zis ei. „Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani!“ le-am răspuns eu.

– Leyla, te agiți în mod inutil, a spus Annabel cu fermitate în glas. Este nevoie de o operațiune în care să fie folosite inima și mintea ca să desparți musulmanii de treabă de puținii musulmani răi, asta e tot. Liniștește-te!

Nu cumva glasul băiețelului de cor era mai sigur pe sine decât se cuvenea? Brue avea bănuiala că așa stăteau lucrurile.

– Vreți să auziți ceva amuzant? l-a întrebat Melik pe Brue, cu o expresie care sugera orice, mai puțin amuzamentul. O să-l ajutați, de aceea ar fi bine să mă ascultați. Issa nu e la fel ca orice musulman pe care l-am cunoscut. Chiar dacă e credincios, el nu *gândește* ca un musulman, și nici nu *acționează* ca un musulman.

Leyla s-a răstit la el în turcește, dar fără nici un folos.

– Când era slăbit – înțelegeți? –, când zăcea în patul meu, ca să-și revină, i-am citit versete din Coran. Din Coranul tatălui meu. În turcește. Apoi a vrut să citească singur. În turcește. Știa suficient cât să recunoască vorbele sfinte, a spus el. Și atunci m-am dus la masa unde țineam Coranul – *deschis,* înțelegeți? – și rostesc *Bismillah*[1], așa

[1] „În numele lui Allah“ (în lb. arabă, în orig.)

cum m-a învățat tata... am dat să sărut cartea, dar *nu am făcut-o,* tot el m-a învățat și asta, doar am atins-o cu fruntea, și i-am pus-o în mâini. „Poftim, Issa, i-am zis eu. Ăsta e Coranul tatălui meu. Nu se cuvine să citești în pat Coranul, dar tu ești bolnav, așa că poate ți se va ierta așa ceva." După o oră, când m-am întors în cameră, unde credeți că era? *Zăcea pe podea.* Coranul care a aparținut tatei era pus pe podea. Pentru orice musulman care se respectă, ca să nu mai vorbesc de tata, un asemenea lucru este de *neconceput!* Și atunci m-am gândit: „Bine, asta e. N-o să mă supăr. E bolnav și i-a căzut din mână, pentru că nu mai are putere. Și îl iert. E frumos să te arăți cu inima largă". Dar când am țipat la el, a întins mâna spre podea și a ridicat Coranul – *doar cu o mână,* nu cu amândouă – și mi l-a dat de parcă era... – la început, Melik nu a putut găsi o comparație potrivită – ... așa, o carte oarecare dintr-o librărie! Cine *ar proceda* astfel? *Nimeni!* Fie că e cecen, turc, arab sau... cum să spun, mi-e frate, înțelegeți? Îl iubesc pe acest om. E un adevărat erou. Dar pe podea... Cu o singură mână... Fără să rostească o rugăciune... Fără *nimic.*

Leyla ascultase îndeajuns.

– Melik, drept cine te crezi ca să-ți vorbești de rău fratele? s-a răstit la el, tot în germană, ca să fie înțeleasă de cei prezenți. Tocmai tu, care asculți toată noaptea muzică rap germană în dormitor...! Ce crezi că ar spune tatăl tău despre *asta?*

Brue a auzit venind dinspre hol sunete care sugerau că o persoană cobora treptele unei scări șubrede.

– Plus că a luat fotografia surorii mele și a ținut-o în camera lui, a spus Melik. A luat-o, pur și simplu! Pe vremea când trăia tata, ar fi trebuit să-l omor, așa cred. O fi frate cu mine, dar e ciudat.

Cu glasul ei de băiețel de cor, Annabel Richter a preluat controlul.

– Ți-ai ratat ziua de copt, Leyla, a spus ea, uitându-se cu subînțeles spre paravanul din sticlă vitrată ce separa bucătăria de sufragerie.

– Din cauza lor.

– Și-atunci, de ce nu te duci să coci câte ceva? i-a sugerat Annabel pe un ton calm. În felul ăsta, vecinii vor ști că nu ai nimic de ascuns. S-a întors apoi spre Melik, care se așezase într-o parte a ferestrei. E frumos că stai de pază. Te rog să rămâi tot așa. Dacă se aude soneria,

indiferent cine ar fi, acei oameni nu pot intra. Spune-le că avem o discuție cu promotorii tăi sportivi. Ai înțeles?

– Am înțeles.

– Dacă apar din nou polițiștii, aceștia vor trebui fie să vină altă dată, fie să stea de vorbă cu mine.

– Pe de altă parte, nici cecen adevărat nu e. Doar se preface că ar fi, a mai spus Melik.

S-a deschis ușa și un bărbat înalt cât Melik, însă având doar jumătate din lățimea lui, a înaintat cu pași înceți în cameră. Brue s-a ridicat în picioare, etalându-și zâmbetul superior, de bancher, și a întins mâna cu gestul distant al bancherului tipic. Cu coada ochiului, a văzut că și Annabel se ridicase, însă ea nu înaintase deloc.

– Issa, acesta este domnul pe care ai dorit să-l întâlnești, a spus Annabel într-o rusă de manual. Sunt încredințată că acest om este ceea ce pretinde a fi. La cererea ta, a venit în mod special să te întâlnească în această seară, și nu a apucat să discute cu nimeni. Vorbește limba rusă și trebuie să-ți pună niște întrebări importante. Îi suntem recunoscători, iar eu am convingerea că, de dragul tău, dar și al Leylei și al lui Melik, vei coopera cu el cât de mult va fi nevoie. Eu vă voi asculta și îți voi reprezenta interesele ori de câte ori va fi nevoie.

Așteptând ordine, Issa se așezase în mijlocul covorașului auriu al Leylei, ținându-și brațele lipite de corp. Cum nu a primit nici un ordin, și-a ridicat capul, apoi și-a așezat palma mâinii drepte peste inimă și l-a țintuit pe Brue cu o privire ce sugera adorația.

– Vă mulțumesc foarte respectuos, domnule, a murmurat el printre buzele ce păreau să exprime un zâmbet ce nu era încă dorit. Mă simt deosebit de privilegiat, domnule. Sunteți un om de treabă, am primit asigurări în această privință. Se vede asta din trăsăturile dumneavoastră, dar și din hainele frumoase. Aveți și o limuzină la fel de frumoasă?

– Mda, am un Mercedes.

Din motive ce țineau de ceremonie și de protecție personală, Issa își pusese pardesiul negru și își atârnase desaga din piele de cămilă pe umăr. Se bărbierise. Cele două săptămâni în care beneficiase de atenția

maternă a Leylei făcuseră ca ridurile din obraji să i se netezească, ceea ce, din perspectiva lui Brue, a dat naștere unei irealități serafice: „Cum adică, acest frumușel băiat slăbănog a fost torturat?“ Vreme de o clipă, Brue nu i-a dat deloc crezare. Zâmbetul radios, stilul pretențios de exprimare, cu mult prea înflorit ca să sune bine, aerul de falsă stăpânire de sine constituiau înzestrarea clasică a impostorului. Însă după aceea, când s-au așezat față în față la masa Leylei, Brue a observat broboanele de sudoare de pe fruntea lui Issa, iar când a coborât ochii, a văzut mâinile lui, care se împreunau pe sub masă, ca și cum ar fi așteptat să-i fie puse în lanțuri. A observat lănțișorul fin din aur de la încheietura mâinii și Coranul talisman atârnând de el, ca semn menit să-l protejeze. Și în acea clipă și-a dat seama că se uita la un copil distrus.

Cu toate acestea, a rămas stăpân pe propriile simțăminte. Trebuia să se socotească inferior față de o persoană doar pentru că aceasta suferise torturi? Trebuia să își suspende judecata din același motiv? Aici apărea o problemă de principiu.

– Păi, bun venit, a început el voios, exprimându-se într-o rusă bine deprinsă și îngrijorată care, lucru curios, era cam de aceeași calitate ca și aceea vorbită de Issa. Am înțeles că avem puțin timp la dispoziție. De aceea, va trebui să ne grăbim și să fim eficienți. Pot să-ți spun Issa?

– De acord, domnule...

Același zâmbet, urmat de o privire aruncată spre Melik, aflat la fereastră, și de o coborâre a ochilor, ferindu-se de Annabel, care își alesese un loc într-un colț îndepărtat al încăperii, unde stătea oarecum pieziș, ținând un blocnotes așezat cast pe genunchii pe care parcă și-i ferea de privirile celorlalți.

– Și să nu mi te adresezi în nici un fel, a adăugat Brue. Cred că ne-am înțeles asupra acestui aspect. Da?

– Ne-am înțeles, s-a grăbit Issa să răspundă. Îmi permiteți totuși să fac o remarcă?

– Desigur.

– Va fi scurtă!

– Te rog.

– Vreau doar să devin student la medicină. Îmi doresc să duc o viață curată și ordonată și să ajut întreaga omenire întru gloria lui Allah.

– Da, ei bine, acest lucru este demn de toată lauda, și sunt convins că vom ajunge și la asta, a spus Brue și, drept semn al intențiilor lui serioase, a scos dintr-un buzunar interior al sacoului un blocnotes îmbrăcat în piele și un pix aurit din altul. Însă, până una-alta, dacă nu te superi, să stabilim câteva lucruri simple. Să începem, așadar, cu numele tău complet.

Însă era evident că nu asta voise Issa să audă.

– Domnule!

– Da, Issa.

– Domnule, ați citit opera marelui gânditor francez Jean-Paul Sartre?

– N-aș putea afirma asta.

– La fel ca și Sartre, am o nostalgie față de viitor. Când am un viitor, nu voi mai avea trecut. Voi avea doar pe Allah și viitorul meu.

Brue a resimțit privirea lui Annabel îndreptată asupra lui. Deși nu a reușit să-i vadă ochii, i-a simțit. Ori așa a avut impresia.

– Și totuși, în seara aceasta suntem siliți să analizăm prezentul, a răspuns el cu eleganță. De ce nu vrei să-mi spui numele tău complet?

Brue a rămas cu pixul în aer, gata să noteze.

– Salim, i-a răspuns Issa, după o clipă de indecizie.

– Mai ai și altele?

– Mahmoud.

– Așadar, Issa Salim Mahmoud.

– Da, domnule.

– Și acestea sunt numele ce ți s-au dat ori cele pe care le-ai ales singur?

– Sunt alese de Allah, domnule.

– Prea bine. Și Brue a zâmbit în mod deliberat către sine, pe de o parte pentru a detensiona atmosfera, pe de alta, pentru a demonstra că era stăpân pe situație. Atunci, dă-mi voie să te întreb ceva, bine? Vorbim rusește. Ești rus. Înainte ca Allah să-ți fi ales numele pe care mi le-ai spus, ai avut și un nume *rusesc?* Și un patronimic rus care să-l

însoțească? Ce nume ar putea să apară, de pildă, pe certificatul tău de naștere?

După ce a consultat-o pe Annabel din priviri, Issa a vârât mâna scheletică sub pardesiu, apoi în partea din față a cămășii, și a scos o trăistuță murdară din piele de căprioară. Iar din ea a extras două tăieturi din ziare, pe care le-a împins de-a curmezișul mesei.

– *Karpov,* a spus Brue, gândind cu voce tare pe când dădea citire numelui. Cine e acest Karpov? Karpov ți-e numele de *familie?* De ce mi-ai dat aceste petice de ziar?

– E lipsit de importanță, domnule. Vă rog. Nu pot, a murmurat Issa, scuturând din cap, cu fruntea transpirată.

– Ei bine, mă tem că pentru mine *prezintă* importanță, a zis Brue, cât de blând a putut, fără să-și abandoneze totuși poziția dominantă. Îmi pare rău, dar acest lucru este foarte important pentru mine. Cu alte cuvinte, colonelul Grigori Borisovici Karpov este, sau a fost, rudă cu tine? Asta vrei să spui? Brue s-a întors către Annabel, căruia, în opinia lui, i se adresase în tot acest timp. Frau Richter, lucrurile se complică, s-a plâns el în germană, după care, instinctiv, și-a moderat tonul vocii. În cazul în care are de exprimat pretenții, clientul dumneavoastră trebuie fie să spună cine este și să demonstreze acest lucru, fie să bată în retragere. Nu cred că este cazul să se aștepte ca eu să joc în ambele terenuri.

Imediat după aceea, s-a stârnit un moment de derută atunci când, din bucătărie, Leyla a rostit ceva pe un ton plângăreț către Melik în turcește, după care Melik a spus ceva liniștitor drept răspuns.

– Issa, a zis Annabel, după ce s-au liniștit cu toții. După părerea mea, indiferent cât de dureros ar fi, trebuie să încerci să răspunzi la întrebarea pe care ți-a adresat-o domnul.

– Domnule. Așa cum Allah este mare, eu nu vreau decât să trăiesc o viață liniștită, a repetat Issa, cu glas sugrumat.

– Cu toate acestea, îmi pare rău, dar vreau să mi se răspundă la întrebare.

– Logic vorbind, Karpov este tatăl meu, domnule, a recunoscut în cele din urmă Issa, zâmbind cu tristețe. El a făcut tot ce era necesar din punct de vedere al naturii pentru a-și asigura această calitate,

sunt convins. Însă eu nu am fost niciodată fiul acestui Karpov. Nici acum nu sunt fiul lui. Iar dacă Allah va voi, nu am să fiu niciodată copilul colonelului Grigori Borisovici Karpov.

– Bine, dar, din câte se pare, colonelul Karpov este *mort,* a ținut să evidențieze Brue, ceva mai brutal decât intenționase, făcând un semn cu mâna spre tăieturile din ziare care stăteau pe masă, între ei.

– Este mort, domnule, și, dacă Allah va voi asta, va rămâne pe vecie în iad.

– Însă înainte de a muri – la data nașterii tale, aș trebui să spun mai degrabă –, ce prenume ți-a dat, în afara patronimicului, care este, din câte presupun, *Grigorievici?*

Issa și-a lăsat capul în jos, clătinându-l.

– A ales ceea ce era mai curat, a spus el, ridicându-și capul spre Brue și zâmbind cu un aer de cunoscător.

– Ce era mai curat, în ce sens?

– Dintre toate numele rusești, l-a ales pe cel mai rusesc. Domnule, eu am devenit *Ivan*-ul lui. Micuțul și drăguțul lui Ivan din Cecenia.

Cum nu era omul care să permită înstăpânirea unui moment neplăcut, Brue a decis că sosise momentul să schimbe subiectul.

– Am înțeles că ai venit aici din *Turcia*. Pe o rută neoficială, să spunem? a sugerat Brue, pe tonul binedispus pe care l-ar fi folosit, probabil, la un cocteil.

Nesocotind instrucțiunile date de Annabel, Leyla revenise din zona bucătăriei.

– În Turcia am fost închis, domnule.

Își desfăcuse brățara de aur de la încheietură și acum o ținea în palmă, agitând-o în vreme ce vorbea.

– Și, dacă nu te superi, cât timp ai fost închis?

– O sută unsprezece zile și jumătate, domnule. Exact atât. Într-o închisoare din Turcia, ești cât se poate de stimulat să studiezi aritmetica timpului, a spus Issa, însoțindu-și vorbele cu un râs gutural, nepământean. Iar înainte de asta, am stat în închisoare și în Rusia, înțelegeți? De fapt, în trei închisori, pe o perioadă totală de opt sute paisprezece zile și șapte ore. Dacă doriți, voi enumera închisorile

prin care am trecut în ordinea calității lor, a continuat el nestăpânit, ridicând glasul, care a căpătat o insistență lirică. Am ajuns un bun cunoscător al închisorilor, domnule! Exista o închisoare atât de apreciată, încât au trebuit să o împartă în trei părți. Da, sigur! Într-o parte dormeam, în alta eram torturați, iar în a treia exista un spital în care să ne refacem. Tortura era eficientă, și după tortură omul doarme bine, însă, din păcate, spitalul nu se ridica la înălțime. Aș spune că asta este o problemă pe care statul rus nu o poate rezolva. Asistentele erau specialiste în privarea de somn, dar se vedea de departe că prezentau lipsuri în privința altor cunoștințe medicale. Domnule, permiteți-mi să fac o remarcă. Pentru a fi un bun specialist în tortură, este esențial să ai capacitatea de a-ți arăta compasiunea. Fără sentimente frățești față de subiectul torturii nu poți atinge adevăratele culmi ale artei. Am întâlnit doar unul sau doi oameni care să se încadreze în acest grup de elită.

Brue a așteptat câteva secunde, în eventualitatea că Issa mai avea ceva de spus, dar acesta, cu ochii negri măriți de suferință, a tăcut. Și de această dată, Leyla fu aceea care a reușit fără să vrea să pună capăt stării de încordare. Tulburată de agitația emoțională a lui Issa, chiar dacă nu era capabilă să priceapă cauzele acesteia, Leyla s-a dus grăbită la bucătărie și a adus un pahar cu o băutură tonică, pe care l-a așezat dinaintea lui pe masă, țintuindu-i pe Brue, apoi pe Annabel cu o privire încărcată de reproș.

– Și ne permiți să te întrebăm *de ce* ai ajuns în închisoare? a continuat Brue.

– A, desigur, domnule! Vă rog să mă întrebați! Orice întrebare este bine-venită, a exclamat Issa cu virulența unui cărturar condamnat, care vorbește de pe eșafod. Domnule, este o crimă să fii cecen, vă asigur! Noi, cecenii, suntem vinovați din naștere. Încă de pe vremea țarismului, nasurile noastre au fost turtite în mod vinovat, iar părul și pielea noastră au fost ceva mai negricioase în mod criminal. Asta este o ofensă de neiertat la adresa ordinii publice, domnule!

– Numai că nasul dumitale nu e turtit, dacă-mi îngădui s-o spun.

– Spre regretul meu, domnule.

– Dar, într-un fel sau altul, ai reușit să ajungi în Turcia, iar de acolo ai evadat, i-a sugerat Brue pe un ton liniștitor. Și ai ajuns apoi la Hamburg. Asta, cu siguranță, a fost o mare reușită.

– A fost voia lui Allah.

– Dar beneficiind de un oarecare ajutor și din partea ta, așa bănuiesc.

– Domnule, când omul are bani, lucru pe care îl știți mai bine decât mine, totul este posibil.

– Da, dar *ai cui* bani? a întrebat Brue pe un ton aspru, intervenind cu iuțeală acum că se adusese vorba de bani. Cine a asigurat banii cu care s-au plătit numeroasele și minunatele dumitale evadări, dacă-mi dai voie să te întreb?

– Domnule, eu aș spune... – a răspuns Issa după ce și-a consultat îndelung sinele, răstimp în care Brue mai că se aștepta să audă că tot Allah era finanțatorul – eu aș spune că numele lui este foarte probabil Anatoli.

– *Anatoli?* a repetat Brue, după ce a lăsat numele să-i rezoneze în minte – dar și într-o încăpere îndepărtată din trecutul regretatului său părinte.

– Anatoli, domnule, corect. Anatoli este cel care plătește totul. Dar îndeosebi evadările. Îl cunoașteți pe acest om, domnule? a întrebat Issa cu o vioiciune neașteptată în glas. E prieten cu dumneavoastră, cumva?

– Nu, regret.

– Pentru Anatoli, banii reprezintă scopul vieții. Și al morții, aș zice eu.

Brue era pe punctul de a insista asupra acestui aspect, însă, din punctul lui de observație de la fereastră, Melik i-a luat-o înainte.

– Sunt încă acolo, a mârâit el în germană, uitându-se pe lângă marginea perdelei. Femeile alea două în vârstă. Acum nu le mai interesează bijuteriile. Una din ele citește anunțurile din vitrina farmaciei, iar cealaltă stă în dreptul unei uși și vorbește la telefonul mobil. Sunt prea urâte ca să fie prostituate, chiar și pentru zona asta.

– Sunt doar două femei oarecare, i-a răspuns Annabel cu glas hotărât, ducându-se la fereastră și uitându-se în stradă, în vreme ce

Leyla și-a dus mâinile la față și a închis ochii, sugerând suferința. Melik, devii dramatic!

Însă acest lucru nu a fost mulțumitor pentru Issa, care, înțelegând sensul cuvintelor lui Melik, s-a ridicat, ținându-și desaga atârnată peste piept.

– Ce ați văzut acolo? a întrebat-o pe Annabel cu glas strident, răsucindu-se spre ea și uitându-se acuzator la ea. Iar a apărut KGB-ul vostru?

– Nu e nimic, Issa. Iar dacă ar apărea probleme, vom avea noi grijă de tine. De aceea suntem aici.

Și, încă o dată, Brue a trăit senzația că vocea băiețelului de cor se străduia din greu să pară nonșalantă.

– Așadar, acest *Anatoli,* a reluat Brue discuția cu hotărâre, după ce pacea fusese restabilită în bună măsură și Leyla, la insistențele lui Annabel, se dusese să facă un nou ceai de mere. După câte s-ar părea, acest Anatoli este un foarte bun prieten de-al tău.

– Domnule, putem spune fără a greși că acest Anatoli este un bun prieten al deținuților, nici nu încape îndoială, l-a aprobat Issa cu o grabă exagerată. Din păcate, se întâmplă ca el să fie și prieten al violatorilor, ucigașilor, gangsterilor și cruciaților. Anatoli este destupat la minte în privința relațiilor prietenești, aș spune, a adăugat el, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii și reușind în același timp să arboreze un surâs fioros.

– A fost prieten bun și cu colonelul Karpov?

– Aș afirma că Anatoli este cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea un ucigaș și un violator, domnule. Pentru Karpov, el mi-a găsit loc la cele mai bune școli din Moscova, chiar și atunci când fusesem exmatriculat din motive disciplinare.

– Și tot Anatoli a plătit pentru evadarea ta din închisoare. De ce oare a făcut asta? I-ai câștigat recunoștința în vreun fel?

– A plătit Karpov.

– Scuză-mă. Tocmai ai spus că plata a fost făcută de Anatoli.

– Scuzați-mă *dumneavoastră*, domnule! Vă rog să-mi iertați această eroare tehnică. Aveți dreptate să mă dojeniți. Sper că acest lucru nu

va apărea în cazierul meu, a continuat Issa cu îndărătnicie, de astă dată incluzând-o și pe Annabel în apelul lui. *Karpov* a plătit. Acesta este inevitabilul adevăr, domnule. Banii provin din salbele de aur purtate la gât și la încheietura mâinii de morții din Cecenia, acest lucru este foarte corect. Însă Anatoli i-a mituit pe directorii de închisori și pe gardieni. Anatoli mi-a dat scrisoarea de recomandare către dumneavoastră. Anatoli este un sfetnic înțelept și pragmatic, și el știe prea bine cum se rezolvă treburile cu funcționarii corupți, fără să le jignească standardele de probitate.

– Scrisoare de recomandare? a repetat Brue. Nimeni nu mi-a arătat o asemenea scrisoare.

S-a întors spre Annabel, dar nu a căpătat răspuns. Ea era la fel de capabilă ca și el să rămână cu chipul împietrit. Ba chiar mai capabilă.

– E o scrisoare de mafiot. A fost scrisă de avocatul mafiei, Anatoli, în legătură cu moartea ucigașului și violatorului colonel Grigori Borisovici Karpov, fost militar în Armata Roșie.

– Către cine?

– Către mine, domnule.

– O ai cu tine?

– O port lângă inimă, întotdeauna.

Strecurându-și brățara din nou la încheietură, Issa a scos iarăși trăistuța din ascunzișurile pardesiului negru și i-a întins lui Brue o scrisoare mototolită. Antetul, tipărit în litere romane și chirilice, era al unei firme de avocatură, cu adresă cu tot, din Moscova. Textul era scris în rusă, și începea cu „Dragul meu Issa“. Deplângea faptul că tatăl lui Issa murise în urma unui infarct când se afla în compania unor iubiți tovarăși de arme. Fusese înmormântat cu onoruri militare. Nu se făcea nici o referire la vreun Karpov, însă numele „Tommy Brue“ și „Brue Frères“ erau tipărite cu litere îngroșate, iar cuvântul LIPIZZANER, urmat de numărul contului, era trecut în partea de jos cu cerneală. Semnat Anatoli, fără nume de familie.

– Și ce anume ți-a spus acest domn *Anatoli* că eu și banca mea vom face pentru tine?

Prin paravanul de geam vitrat s-au auzit zgomote de cești și farfurioare ciocnindu-se, semn că Leyla se pregătea să revină.

– Că mă veți proteja, domnule. Mă veți înconjura cu grija dumneavoastră, așa cum a făcut-o și Anatoli. Sunteți un om bun și puternic, un oligarh al acestui oraș minunat. Mă veți face student la medicină la universitatea de aici. Datorită măreței dumneavoastră bănci, eu voi deveni doctor în slujba lui Allah și a umanității, și voi duce o viață curată, în conformitate cu jurământul solemn făcut criminalului și ucigașului Karpov de către iubitul dumneavoastră tată și transmis la moarte fiului său. Socot că sunteți fiul tatălui dumneavoastră, nu?

Brue i-a aruncat un surâs isteț.

– Da, spre deosebire de tine, eu sunt fiul tatălui meu, a recunoscut el, fiind recompensat cu un zâmbet excesiv de sclipitor atunci când privirea de om hăituit a lui Issa a alunecat spre Annabel, a rămas fixată câteva secunde asupra ei de parcă ar fi fost fascinat, după care a renunțat.

– Domnule, tatăl dumneavoastră i-a făcut multe promisiuni frumoase acestui colonel Karpov! a spus Issa pe nerăsuflate, sărind din nou în picioare, pentru că surescitarea și teama îl copleșiseră încă o dată. A tras grăbit aer în piept, a făcut o grimasă feroce și a adoptat tonul hârâit, autocratic, al tatălui imaginar al lui Brue: „Grigori, prietenul meu! Când Ivan, băiețelul tău, va veni la mine, deși să sperăm că asta se va întâmpla peste cât mai mulți ani, banca mea îl va trata ca pe unul de același neam și sânge, a strigat el, aruncându-și un braț în față și despicând aerul cu degetele ca să întărească jurământul sacru. Dacă eu nu voi mai fi pe pământ, atunci fiul meu Tommy îl va onora pe Ivan, îți jur! Aceasta este promisiunea pe care o fac din inimă, Grigori, și este o promisiune făcută și de domnul Lipizzaner“. Glasul lui Issa a revenit cu greu la tonul firesc. Acestea au fost, domnule, cuvintele rostite de iubitul dumneavoastră tată, repetate mie de avocatul mafiot Anatoli, care, dintr-o iubire perversă față de tatăl meu, a fost salvatorul meu în multe situații nefericite, a încheiat Issa, vocea stingându-i-se, după care a început să respire gâfâit.

În tăcerea apăsătoare ce a urmat, a venit rândul lui Melik să-și dea glas sentimentelor.

– Ar trebui să aveți grijă, l-a prevenit el pe Brue în germană. Dacă îl faceți să fie prea încordat, s-ar putea să aibă o criză. Și ca și cum

Brue nu ar fi fost capabil să priceapă aluzia, a adăugat: Luați-l mai ușor, bine? Issa mi-e frate.

Când a vorbit din nou, Brue a făcut-o în germană, folosind cuvinte de o detașare studiată care nu-i erau destinate lui Issa, ci lui Annabel.

– Și avem acea promisiune solemnă în scris undeva, Frau Richter, ori trebuie să depindem exclusiv de dovezi din auzite, provenind de la domnul Anatoli și transmise nouă de clientul dumneavoastră?

– Tot ce avem în scris se reduce la numele și la numărul de înregistrare al unui cont din banca dumneavoastră, i-a răspuns ea sec.

Brue s-a prefăcut a cumpăni situația.

– Issa, dă-mi voie să-ți explic mica problemă cu care mă confrunt, a spus el în rusește, alegând, dintre vocile ce-i urlau în minte, una ce se voia a unui om rațional care face socoteli. Avem un Anatoli, despre care afirmi că este ori a fost avocatul tatălui tău. Avem un colonel Karpov, despre care îmi spui că este tatăl tău natural, deși, în rest, îl renegi. Dar noi nu te avem pe *tine,* înțelegi? Nu deții documente, și în contul tău există un lung șir de condamnări cu detenție, lucru ce nu prea inspiră încredere unui bancher, indiferent care au fost rațiunile condamnărilor.

– Sunt musulman, domnule! a protestat Issa, glasul lui căpătând tonuri agitate pe când privea spre Annabel, solicitând sprijinul ei. Sunt un cecen negricios! De ce ar trebui să existe motive pentru care să fiu închis?

– Este nevoie să fiu *convins,* înțelegi? a continuat Brue pe un ton implacabil, ignorând privirea dezaprobatoare a lui Melik. Trebuie să știu cum ai ajuns în posesia unor informații secrete privind un client important al băncii mele. Trebuie, dacă-mi dai voie, să obțin informații mai amănunțite despre situația familiei tale, începând cu acel aspect de la care pornește tot ce e bun și rău pe lumea asta, adică *mama* ta. Dădea dovadă de cruzime, și era conștient de asta, ba chiar dorea să fie astfel. În ciuda cuvintelor de avertisment rostite de Melik, maimuțăreala grotescă de către Issa a lui Edward Amadeus îl îngrețoșase. Cine este ea, scumpa ta mamă, sau cine a fost ea? Mai ai frați sau surori, în viață sau decedați?

La început, Issa nu a scos nici o vorbă. Își ținea trupul deșirat aplecat în față, cu coatele pe masă, brățara ajungându-i acum până la jumătatea antebrațului slab, iar palmele lungi îi adăposteau capul în interiorul gulerului ridicat de la pardesiul negru. Brusc, a scos capul din ascunziș, iar fața de copil de până atunci a devenit a unui bărbat.

– Domnule, mama mea e moartă. Cât se poate de moartă. A murit de mai multe ori. A murit în ziua când soldații comandați de Karpov au smuls-o din satul ei și au dus-o la cazarmă pentru a fi pângărită de Karpov. Avea cincisprezece ani. A murit în ziua când bătrânii satului ei au hotărât că ea colaborase la pângărire, și au poruncit ca unul dintre frații ei să fie trimis pentru a o ucide, conform tradiției poporului nostru. A murit în fiecare zi cât a așteptat să mă nască, știind că, imediat ce mă va aduce pe lume, va fi silită să mă abandoneze, deoarece copilul ei avea să fie trimis la un orfelinat militar pentru copiii născuți de mamele cecene violate. A avut dreptate să-și anticipeze moartea, dar nu și acțiunile bărbatului care a provocat totul. Când regimentul a fost rechemat la Moscova, Karpov a preferat să ia copilul cu el, drept trofeu.

– Și ce vârstă aveai la acea dată?

– Domnule, băiatul avea șapte ani. Suficient de mare ca să fi văzut pădurile, dealurile și râurile din Cecenia. Îndeajuns de mare ca să se întoarcă la ele când Allah avea să-i îngăduie. Domnule, vreau să mai declar ceva.

– Te rog.

– Domnule, sunteți un om important și bine educat. Sunteți un englez onorabil, nu un barbar de rus. Cecenii au visat cândva să aibă o regină englezoaică pentru a-i apăra de tiranul rus. Voi accepta protecția pe care respectatul dumneavoastră tată i-a promis-o lui Karpov și, în numele lui Allah, vă mulțumesc din inimă. Dar, dacă vorbim despre banii lui Karpov, cu regret trebuie să-i refuz. Nu vreau nici un euro, nici un dolar, nici o rublă și nici o liră sterlină, vă rog. Aceștia sunt banii tâlharilor, ai necredincioșilor și ai cruciaților imperialiști. Sunt bani ce s-au înmulțit prin cămătărie, ceea ce încalcă legea noastră divină. Sunt bani ce mi-au trebuit pentru greaua călătorie pe care am făcut-o până aici, dar eu nu vreau să mă mai

ating de ei. Vă rog frumos să obțineți un pașaport german pentru mine și un permis de rezidență, și un loc unde să pot studia medicina și să mă rog în umilința mea. Asta este tot ce vă cer, domnule! Vă mulțumesc!

Și-a lăsat apoi torsul să cadă pe masă, după care și-a îngropat capul sub brațele împreunate și îndoite. Leyla s-a grăbit să vină din bucătărie ca să-i liniștească suspinele și icnetele. Melik s-a așezat în fața lui Brue, de parcă ar fi vrut să-l apere pe Issa de un nou atac. Annabel s-a ridicat, dar, din motive de bună-creștere, nu a îndrăznit să se apropie de clientul ei.

– Și eu îți mulțumesc, Issa, a spus Brue după o tăcere îndelungată. Frau Richter, aș vrea să-mi spuneți dacă putem vorbi între patru ochi, vă rog.

Stăteau la mai puțin de un metru unul de celălalt, în dormitorul lui Melik, în apropierea unui sac de antrenament. Dacă Annabel ar fi fost cu treizeci de centimetri mai înaltă, ar fi stat față în față. De după ochelari, ochii cu steluțe aurii priveau neclintiți spre el. Respira rar și cumpănit și, a constatat Brue, la fel făcea și el. Cu o mână, femeia și-a desfăcut nodul eșarfei de pe cap, expunându-și trăsăturile, provocându-l parcă să lanseze prima lovitură. Însă ea avea temeritatea lui Georgie, precum și frumusețea ei intangibilă, și o parte a ființei sale a realizat că deja era pierdut.

– Cât de mult din toate acestea ați știut? a întrebat el, cu un glas pe care abia de l-a recunoscut ca aparținându-i.

– Aceasta este treaba clientului meu, nu a dumneavoastră.

– Este solicitant, dar în același timp nu e. Ce ar trebui să fac eu? Și-a retras pretențiile, însă dorește protecția mea.

– Exact.

– Eu nu mă ocup de *protecție*. Reprezint o bancă. Nu pot oferi permise de ședere. Nu mă ocup de pașapoarte germane sau de locuri la facultatea de medicină!

A făcut gesturi firești, lucru pe care rareori îl reușea. La fiecare enumerare, a lovit cu pumnul mâinii drepte în palma stângă.

– Din punctul de vedere al clientului meu, sunteți o persoană oficială foarte importantă, i-a răspuns ea. Dețineți o bancă, așadar, orașul vă aparține. Tatăl dumneavoastră și al lui au fost amândoi escroci. Asta vă face frați de sânge. Bineînțeles că-l veți proteja.

– Tatăl meu *nu* a fost un escroc! Apoi Brue a reușit să se controleze. Am înțeles, sunteți implicată emoțional. Se pare că și eu. Așa și trebuie. Clientul dumneavoastră reprezintă un caz tragic, iar dumneavoastră sunteți o...

– O simplă femeie?

– O avocată conștiincioasă care face tot posibilul pentru clientul ei.

– Domnule Brue, e și clientul dumneavoastră.

În orice altă situație, Brue ar fi respins energic această afirmație, dar acum a lăsat-o fără răspuns.

– Acest om a fost torturat și, din câte îmi dau seama, în consecință, mintea lui este tulburată, a zis el. Din păcate, asta nu înseamnă că spune adevărul. Cine ar putea să ne asigure că nu și-a însușit bunurile și identitatea vreunui tovarăș de închisoare ca să emită niște pretenții false în baza drepturilor prin naștere ale altei persoane?... Cum, am spus ceva amuzant?

Ea zâmbea, dar numai întrucât se simțea răzbunată.

– Tocmai ați spus că e dreptul lui prin naștere.

– Ba nu am recunoscut nimic în acest sens! a replicat Brue, întărâtat. Am afirmat exact contrariul. Am spus că s-ar putea să *nu* fie dreptul lui prin naștere! Și chiar dacă *ar fi* dreptul lui, și nu și-l revendică, atunci care este deosebirea?

– Deosebirea este că dacă banca dumneavoastră împuțită nu ar exista, domnule Brue, clientul meu nu s-ar afla aici.

A urmat un armistițiu armat, cât timp fiecare a evaluat cuvântul șocant folosit de ea. Brue încerca să fie agresiv, dar nu se simțea în stare. Dimpotrivă, avea tot mai pregnant sentimentul că trecea de partea ei.

– Frau Richter.

– Domnule Brue.

– Nu voi recunoaște, fără să mi se prezinte dovezi extrem de convingătoare, că banca mea – tatăl meu – a oferit ajutor și adăpost unor escroci ruși.

– Dar *ce* veți recunoaște?

– Întâi de toate, clientul dumneavoastră trebuie să facă o revendicare.

– Nu vrea. I-au rămas cinci sute de dolari din banii pe care i-a primit de la Anatoli și nu vrea să se atingă de ei. Intenționează să-i dea Leylei când va pleca de aici.

– Dacă nu revendică banii, atunci nu am la ce să dau răspuns, iar întreaga situație rămâne... doar la nivelul de discuție. Chiar mai puțin de atât. Nulă.

Ea a analizat spusele lui, dar nu îndelung.

– De acord. Să presupunem că revendică banii. *După aceea* ce se va întâmpla?

Simțind că ea încerca să-l prindă pe picior greșit, Brue a șovăit.

– Ei bine, întâi voi avea nevoie, evident, de probe esențiale, minime.

– Și ce înseamnă minime?

Brue a privit situația într-un context mai larg. Își căuta refugiul în spatele reglementărilor, deși conturile lipițane fuseseră create tocmai pentru a ocoli reglementările. „Asta este acum, nu ceea ce a fost atunci“, își dădea singur asigurări. „Ăsta-s eu, la vârsta de șaizeci de ani, nu Edward Amadeus la anii lui de ramolisment și de aventurism.“

– O dovadă a identității, evident, începând cu certificatul de naștere.

– De unde se obține așa ceva?

– Presupunând că el nu are posibilitatea de a-l pune la dispoziție, voi solicita sprijinul Ambasadei Ruse din Berlin.

– Și după aceea?

– Voi avea nevoie de dovada că tatăl lui a decedat și de un testament al acestuia, în caz că există, împreună cu o declarație din partea avocatului său, autentificată de un notar, desigur.

Ea nu a zis nimic.

– Doar nu vă așteptați ca eu să iau în serios câteva tăieturi din ziare și o scrisoare oarecare!

Aceeași tăcere.

– Asta ar fi procedura normală, a continuat el curajos, însă perfect conștient că într-un asemenea caz nu se aplicau procedurile normale. După ce se prezintă dovezile necesare, vă recomand să vă prezentați cu clientul la un tribunal german și să obțineți o succesiune oficială sau un ordin judecătoresc. Banca mea funcționează aici în baza unei licențe. O condiție impusă de această licență este respectarea legilor și reglementărilor Statului Hamburg și ale Republicii Federale.

A urmat o altă pauză descumpănitoare, răstimp în care ea l-a măsurat cu o privire neclintită.

– Așadar, acestea sunt regulile. Da? a întrebat ea.

– Unele dintre ele.

– Ce s-ar întâmpla dacă le-ați ocoli? Să presupunem că ar apărea un director elegant din Rusia, purtând un costum de o mie de dolari, sosit cu avionul, la clasa întâi, de la Moscova, ca să-și încaseze porția: „Bună, domnule Tommy. Eu sunt, puștiul lui Karpov. Tatăl tău și al meu erau amici de pahar. Unde sunt banii mei?" Ce ați face în acest caz?

– Exact ceea ce fac și acum, a răspuns el pe un ton vioi, dar fără convingere.

Acum Annabel Richter era cea înfrântă, iar Tommy Brue era învingătorul. Trăsăturile chipului ei se înmuiaseră, făcând loc resemnării. A tras aer încet în piept.

– Bine. Ajutați-mă. Situația mă depășește. Spuneți-mi cum să procedez.

– Așa cum procedați mereu, îmi imaginez. Încredeți-vă în autoritățile germane și normalizați-i situația. Din câte îmi dau eu seama, cu cât mai curând se întâmplă asta, cu atât mai bine.

– Normalizare, în ce fel? E tânăr, mai tânăr decât mine. Dacă autoritățile *nu* îi normalizează situația? Câți dintre cei mai frumoși ani ai vieții va pierde el de data asta?

– Mda, aceasta este lumea dumneavoastră, ce să facem? Din fericire, nu este și lumea mea.

– E vorba de ambele noastre lumi, s-a răstit ea, fața ei căpătând brusc o culoare care nu s-a mai șters. Doar că nu vă sinchisiți să trăiți în ea! Vreți să auziți partea cea mai interesantă a poveștii? Nu prea cred că vreți! Oricum, iată cum sună ea. Ați spus să-l duc la un tribunal. Să obțin o succesiune oficială. În momentul când voi face asta, el va fi probabil un om mort. Înțelegeți? *Mort!* A ajuns aici prin Suedia. Suedia, apoi Danemarca, apoi Hamburg. Vasul pe care se afla nu trebuia să oprească în Suedia, dar așa s-a întâmplat. Căpitanii de vas procedează câteodată astfel. Suedezii l-au arestat. Omul era atât de istovit după șederea în închisoare și după călătorie, încât polițiștii nu l-au socotit în stare nici să stea în picioare. Și totuși el a reușit cumva să evadeze. L-au ajutat banii. El vorbește în mod deliberat confuz despre bani. Înainte de a fugi, poliția suedeză l-a fotografiat și i-a luat amprentele. Știți ce înseamnă asta?

– Încă nu.

Ea își recăpătase echilibrul interior, dar cu greutate.

– Înseamnă că amprentele și fotografia lui există pe site-urile tuturor organelor de poliție. Asta înseamnă că, în baza prevederilor Tratatului de la Dublin din 1990, pe care sunt convinsă că l-ați citit din scoarță în scoarță, germanii nu au altă soluție decât să-l expedieze în mod expres în Suedia. Fără apel, fără nici un proces. Este un deținut evadat și imigrant ilegal în Suedia, dat în urmărire în Rusia și în Turcia, având cazier de activist musulman. Suedezii trebuie să-l deporteze, nu germanii.

– Am înțeles că suedezii sunt cât se poate de umani.

– Da. Sunt. În probleme de imigrație ilegală, sunt deosebit de înțelegători. Din punctul lor de vedere, el este un imigrant ilegal și un terorist evadat pentru a se sustrage judecății, *punct.* Dacă turcii îl cer înapoi pentru a executa restul de pedeapsă – la care se vor adăuga câțiva ani pentru că a mituit oameni ca să fugă din închisoare –, suedezii îl vor preda turcilor, și îi va durea în cot de el. De acord, există șanse de unu la mie ca vreun sfânt suedez să intervină în favoarea lui, dar nu pun eu mare bază pe asemenea sfinți. După ce turcii își vor termina socotelile cu el, îl vor preda rușilor pentru a-l azvârli și ei în închisoare. Pe de altă parte, s-ar putea ca turcii să considere că l-au

pedepsit de ajuns și să nu-i mai intereseze omul, caz în care suedezii îl vor preda direct rușilor. Indiferent ce vor face, asta înseamnă din nou ani de temniță și de tortură. L-ați văzut cum arată. Cât va mai putea îndura închisoarea? Mă ascultați? Nu-mi dau seama dacă da sau nu. După fața dumneavoastră, nu-mi dau seama.

Nici el nu știa dacă o ascultase sau nu. Nu-și dădea seama cum ar fi trebuit să arate fața lui și ce să transmită figurii sale ca să dea impresia de simțire.

– Vorbiți de parcă nu ar exista motive pentru un apel simplu și înțelegător, s-a plâns el nu prea convins, în timp ce ea continua să-l măsoare atent.

– Anul trecut am avut un client pe nume Magomed. Un cecen de douăzeci și trei de ani care fusese torturat de ruși. Nimic personal, nimic făcut științific, ci doar bătăi în mod repetat. Însă era un tânăr moale, puțin nebun, cam ca și Issa. Bătăile nu-i priiseră. Poate încasase prea multe. Noi am solicitat să i se acorde drept de azil, mizând pe cartea compasiunii. Lui îi plăcea la grădina zoologică. Pe mine mă îngrijora soarta lui, așa că Sanctuarul a golit contul din bancă și a angajat o somitate dintre avocați, care a spus că acest caz era copleșitor, după care s-a dus să pregătească procesul. Teoretic vorbind, Germania are legi stricte privind destinațiile unde nu poate trimite oameni. În așteptarea verdictului, am plănuit o vizită la grădina zoologică. Magomed nu avea cazierul lui Issa. Nu era nici militant, nici nu plana asupra lui bănuiala de terorism. Nu era căutat prin Interpol. La ora cinci dimineața, l-au ridicat cu forța din patul lui de la cămin și l-au urcat într-un avion cu destinația Sankt Petersburg. Au trebuit să-i pună căluș la gură. În afară de țipetele acelea, nu am mai auzit de el de atunci. Femeia a roșit, practic fără motiv, și a inspirat adânc, după care a continuat: La facultatea de drept, am discutat mult despre lege și viață. Este un adevăr al istoriei noastre germane: legea e dată nu să protejeze viața, ci să o violenteze. Am făcut asta în cazul evreilor. În forma ei actuală americană, legea consfințește tortura și răpirea din rațiuni de stat. Și acest lucru este molipsitor. Țara dumneavoastră nu a rămas imună la asta, și nici a mea. Eu nu vreau să slujesc o astfel de lege. Eu sunt slujitorul lui

Issa Karpov. El este clientul meu. Îmi pare rău dacă acest lucru vă provoacă un sentiment de jenă.

Însă se părea că o jena pe ea, pentru că ajunsese să fie stacojie în obraji.

– Cât de conștient este clientul dumneavoastră de propria situație? a întrebat Brue, după o tăcere prelungită.

– Meseria mea e să-i spun asta, așa că i-am spus-o.

– Și cum a reacționat?

– Ceea ce reprezintă o veste proastă pentru noi, nu e neapărat așa pentru el. S-a arătat interesat de chestiune, dar e încredințat că dumneavoastră veți rezolva lucrurile. Casa este urmărită, în caz că nu ați observat. Polițiștii aceia bine intenționați, care i-au făcut Leylei o vizită de curtoazie... desigur, se pricep să treacă drept oameni de treabă.

– Mi s-a părut că îi cunoașteți.

– Toată lumea de la Sanctuar îi știe. Sunt copoii care adulmecă.

Pe de o parte pentru a scăpa de privirea ei insistentă și pe de alta pentru a mai câștiga câteva momente de gândire, Brue a făcut un tur în jurul camerei.

– Am o întrebare pentru clientul dumneavoastră, a spus el, întorcându-se cu fața spre ea. Poate îmi puteți răspunde în numele lui. În baza condițiilor referitoare la presupusul cont al defunctului său tată, există prevăzut ceva numit *instrument*. Iar acest *instrument* reprezintă o parte esențială a oricărei revendicări.

– E cumva o cheie?

– S-ar putea.

– Una mică, având dinți pe trei laturi?

– Tot ce se poate.

– Îl voi întreba, a spus ea.

Oare zâmbea? Brue a avut impresia că între ei apăruse o scânteie de complicitate, și se ruga să se fi întâmplat așa.

– Asta, dacă va revendica banii, evident, a adăugat el cu glas ferm. Doar *dacă* poate fi convins să procedeze astfel. În caz contrar, ne întoarcem de unde am plecat.

– Este o sumă mare?

– Dacă o revendică, dacă revendicarea reușește, fără îndoială că vă va spune despre ce sumă este vorba, a răspuns el din vârful buzelor.

Însă în acest punct, ca din senin, fie inima lui bună a devenit o povară pentru el, fie preț de o clipă a uitat că era un bancher născut și educat să fie încăpățânat și pragmatic. S-a simțit cuprins de straniul sentiment că altcineva – cineva real, cineva pregătit să îmbrățișeze umanitatea spontană, în loc să o trateze drept o amenințare la adresa gestionării eficiente a banilor – îl luase în stăpânire, și acum vorbea cu gura lui:

– Dar dacă există ceva personal ce pot face între timp... pentru a ajuta la rezolvarea situației, adică... cu toată sinceritatea, dacă e ceva în limite rezonabile – voi fi bucuros să fiu de folos. Încântat, chiar. Aș socoti acest lucru drept un privilegiu.

Ea îl urmărea atât de neclintită cu privirea, încât Brue s-a întrebat dacă spusese cu adevărat ceva.

– Cum să ajutați, mai precis? a întrebat ea.

Singura variantă pentru Brue era să ducă ideea mai departe, dar el oricum voia să ajungă la precizări.

– În limite rezonabile, în orice mod se poate. Mă las îndrumat de dumneavoastră. În totalitate. Presupun că e sincer în ce spune. Trebuie să fac asta, evident.

– Amândoi trebuie să presupunem asta, a spus ea parcă pierzându-și puțin răbdarea. Încerc să aflu la ce vă refereați când ați spus că ați dori să dați o mână de ajutor.

Brue nu știa mai bine decât ea la ce se referise, dar și-a dat seama că privirea femeii nu mai era acuzatoare: mai curând, sugera că spusese ceva care se potrivea cu scopul pe care și-l propusese ea, chiar dacă abia acum se făcea lumină în mintea ei în această privință.

– Cred că în realitate m-am gândit la *bani*, a spus el, puțin stânjenit.

– Îi puteți împrumuta bani acum, de pildă pe loc, în baza așteptărilor pe care le are în viitor?

Bancherul din Brue s-a trezit din nou pentru câteva clipe.

– Prin bancă? Nu. Nu, atâta vreme cât așteptările lui sunt nefondate și el nu revendică nimic. Acest lucru este exclus.

– Și atunci despre ce bani vorbiți?

– Instituția dumneavoastră nu are bani pentru situații de acest gen?

– Sanctuarul de Nord are în acest moment suficiente fonduri pentru a-i plăti biletul până la cel mai apropiat centru de deportare.

– Și nici un... loc în care să poată fi cazat temporar?

– Nu, fără ca poliția să-l găsească în următoarele cinci minute.

Brue nu renunțase definitiv.

– Și dacă este cu adevărat bolnav? Dacă pledează în acest sens? Nimeni nu deportează un om grav bolnav, desigur.

– Dacă susține că e bolnav – lucru pe care îl fac jumătate dintre cei în situația lui, și am procedat astfel și în cazul lui Magomed – iar doctorii convin că nu este în stare să călătorească, va fi tratat într-un spital în condiții de pază, până când va fi apt pentru deportare. Permiteți-mi să vă mai întreb o dată: la ce bani vă gândeați?

– Suma ar depinde mai curând de *nevoile* reale, așa cred, a spus Brue, revenind la rolul de bancher. Dacă îmi dați *vreo* sugestie cu privire la ce vă propuneți să faceți cu ei...

– Nu pot. E secretul clientului.

– Desigur. Așa se și cuvine. Evident. Dar ne referim aici la, cum să zic, la o sumă relativ modestă, doar ca să depășească această situație...

– Nu e o sumă chiar atât de modestă...

– ... atunci, în acest caz, date fiind circumstanțele, ar fi vorba de bani dați cu împrumut din resursele mele. Clientului dumneavoastră, evident. Prin intermediul dumneavoastră, dar pentru uzul lui.

– Și va fi nevoie de garanții?

– Dumnezeule mare, nu! (Oare de ce era atât de șocat?) Pur și simplu, un împrumut neoficial, despre care sper să fie restituit la momentul potrivit – sau nu, ca să spun așa. În funcție de suma la care vă gândiți, firește. Dar nu. Nu se va impune și nici nu va fi nevoie de prezentarea unei garanții.

Ei, acum o spusese. Iar acum, după ce se angajase, și-a dat seama că și credea în acele vorbe, și era pregătit să le repete și, dacă ar fi fost nevoie, să le reîntărească.

Venise rândul ei să fie nesigură.

– Ar putea fi nevoie de... de mulți bani.

– A, dar asta depinde ce înseamnă *mulți,* a zis el, neputând să reziste ispitei de a răspunde astfel, cu zâmbetul tipic de bancher care îți spune că suma ce *ție* ți se pare mare *lui* nu i se pare chiar așa.

– Dacă nu va avea nevoie de bani, vi-i voi restitui. Trebuie să fiți convins de asta.

– Nu am nici o îndoială. Așadar, la ce sumă v-ați gândit?

Ce anume calcula ea? Cam cât ar fi fost el în stare să ofere ori mărimea sumei pe care o avea ea în minte? Și de câtă vreme avea în minte o sumă? Din momentul în care intraseră aici ori doar de când îi dăduse el ideea?

– Pentru ceea ce trebuie să facă – dacă reușim să-l convingem să acționeze –, nu cred că va fi vorba de o sumă mai mică de... *treizeci de mii de euro,* a spus ea, rostind suma foarte grăbită, ca și cum ar fi dorit ca astfel să o facă a părea mai mică.

Brue a simțit că se învârte totul cu el, dar nicidecum de alarmă. Ea nu se dovedea a fi un antreprenor îndoielnic. Nu reprezenta o clientă care a extras prea mult din cont, nici o datornică insolventă, și nici vreo păguboasă sclipitoare căreia i-a venit o idee trăsnită. „Ideea trăsnită a fost a mea ori, mai bine spus, a fost a mea și nu a fost deloc trăsnită."

– Cât de curând ați avea nevoie de acești bani? a întrebat el, înainte de a se putea controla – aceasta fiind tot o întrebare standard.

– Foarte curând. În câteva zile, cel mult. S-ar putea ca situația să evolueze foarte rapid pentru el. Dacă așa se va întâmpla, va trebui să am banii cât mai repede.

– Iar astăzi este vineri. Și atunci, de ce să n-o facem acum, ca să nu mai pierdem vremea? Și întrucât îmi veți restitui ceea ce nu folosiți, să includem ceva de rezervă, nu? – a spus el ca și cum făceau ceva împreună, cum de fapt se și simțea în starea aceea, în care parcă altcineva îi pusese stăpânire pe trup.

Ca întotdeauna, Brue avea asupra lui un carnet de cecuri, emis de o mare bancă de clearing. Dar unde Dumnezeu îi era pixul? S-a bătut cu palmele peste buzunare, amintindu-și destul de curând că îl uitase, împreună cu blocnotesul, pe masa din sufragerie. Ea i-a întins

propriul pix, și l-a urmărit cât a scris un cec în numele doamnei Annabel Richter în valoare de cincizeci de mii de euro, încasabil din acea zi, vineri. Pe cartea de vizită, una dintre multele pe care le ținea ascunse în sacoul Randall's, a scris numărul lui de mobil, după care, sub imperiul unui impuls – că doar nu-ți puteai rupe gâtul de două ori! – a trecut și numărul lui direct de la bancă.

– Și sper să mă sunați, a adăugat el, cu un bolborosit jenat, când a descoperit că ea continua să-l privească fix. Apropo, numele meu este Tommy.

În sufragerie, Issa se lăsase convins să își lase capul pe canapea, iar Leyla îi pusese o compresă pe frunte; Brue și-a recuperat pixul de aur.

– Cel mai bine ar fi să nu vă mai întoarceți, a mârâit Melik spre Brue, în timp ce-l însoțea până la ușa principală. Ar fi preferabil să uitați și numele străzii. Noi nu vă mai ținem minte, și ar fi bine să procedați la fel. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, a spus Brue.

– Soții von Essen trișează, a zis Mitzi, în timp ce-și desfăcea cerceii cu safire și se privea atent în oglinda toaletei, Brue urmărind-o din pat.

Grație unei îngrijiri deosebite și a intervențiilor unui chirurg la modă, la vârsta de cincizeci de ani, Mitzi arăta răpitoare ca o femeie de treizeci și nouă de ani, sau ceva pe-acolo.

– Au apelat la toate trucurile cunoscute, a continuat ea, examinându-și cu ochi critici tendoanele gâtului. Cu degetele duse la față, degete pe cărți, scărpinături în cap, căscat, s-au folosit de oglinzi. Iar menajera aia curviștină a lor a tot împins băuturile de colo, colo, doar ca să se uite peste umărul nostru la cărți, asta când nu-i făcea ochi dulci lui Bernhard.

Era ora două dimineața. Câteodată vorbeau în germană, câteodată în engleză, și, ca să fie mai amuzant, într-un amestec al acestora. În acele momente, aleseseră germana: sau, mai curând, versiunea vieneză, ceva mai moale, a lui Mitzi.

– Așadar, ați pierdut, a spus Brue.

– Iar în casa lor miroase rău, a adăugat ea, ignorându-l. Ținând seama că este construită deasupra sistemului de canalizare, nici nu mă miră. Iar Bernhard nu ar fi trebuit să joace regele. E atât de pripit... Dacă și-ar păstra cumpătul, am fi putut câștiga. Ar fi vremea să se maturizeze.

Bernhard era partenerul ei obișnuit, și nu doar de bridge, se putea bănui. „Dar ce poți face? Viața asta e o porcărie.“ Bătrânul Westerheim nimerise la fix când o numise cea mai bună Primă Doamnă din Hamburg.

– Tommy, iar ai lucrat până târziu? a întrebat cu glas ridicat Mitzi, aflată în baie.

– Cam așa ceva.

– Sărmanul de tine...

„Într-o bună zi, a gândit el, o să mă întrebi de-a dreptul unde am fost și ce am făcut. Numai că tu nu vei face asta niciodată. N-o să-mi pui vreo întrebare care nu vrei să-ți fie adresată. Deșteaptă fată! Cu mult mai isteață decât mine. Dacă ți-aș da mână liberă, ai falimenta banca în doar doi ani.“

– Pari cam agitat, s-a plâns ea, apărând din baie în cămașă de noapte. Nu ești deloc în dispoziția ta obișnuită de vineri seara. Ești aprins la față și te frământă o problemă. Ți-ai luat somniferul?

– Da, dar nu și-a făcut efectul.

– Ai băut ceva?

– Două păhărele de scotch.

– Te îngrijorează ceva?

– Bineînțeles că nu. Totul e bine.

– Bravo! Poate că după ce împlinim șaizeci de ani ne vine să stăm tot timpul treji.

– Poate că da.

Ea a stins lumina.

– Bernhard vrea să ne ducă mâine cu avionul până la casa lui din Sylt, ca să luăm prânzul. Mai are două locuri libere. Vrei să mergi?

– Sună ispititor.

*

„Da, Mitzi, sunt aprins la față și mă frământă ceva. Adevărat, nu sunt în dispoziția obișnuită pentru vineri seara. Tocmai am dat cei mai valoroși cincizeci de mii de euro din viața mea, și încă trebuie să înțeleg de ce am făcut-o. Să cumpăr timp pentru el? Ce o să faci cu băiatul? Îi iei un apartament la hotelul Atlantic?

În această vineri seară am făcut din proprie inițiativă tot drumul pe jos. Fără taxi, fără limuzină. Ușurat de cincizeci de mii de euro, și simțindu-mă bine din pricina asta. Oare am fost urmărit? Nu cred. Sigur nu, când m-am rătăcit în Eppendorf.

Am mers pe străzi drepte, netede, care păreau să semene unele cu altele, iar mintea parcă refuza să-mi spună încotro mă îndreptam. Dar asta nu din cauză că m-aș fi temut. Nu făceam asta ca să mă debarasez de urmăritori, în caz că existau. Asta s-a întâmplat pentru că m-a lăsat busola.

În această noapte de vineri, am ajuns la aceeași intersecție de trei ori la rând, și, dacă m-aș afla acolo acum, tot nu aș ști în ce direcție să o apuc.

Dacă privesc în urmă, la viața mea lipsită de evenimente, ce constat? Evadare. Fie că a fost vorba de o încurcătură cu vreo femeie ori de un necaz la bancă, ori de vreo belea provocată de Georgie, dragul de Tommy a fost mereu la jumătatea drumului spre ușa de scăpare în momentul când buboiul se spărgea. Nu era el, fuseseră alte două persoane, el nu călcase pe acolo, și oricum îl loveau întâi pe el: acesta era bunul Tommy.

În vreme ce Annabel – dacă-ți pot spune astfel –, ei bine, tu ești cu totul altfel, nu? Ești o fată răzbătătoare. O adevărată luptătoare – și pesemne că tocmai de aceea gândesc acum «Annabel, Annabel», când, de fapt, ar trebui să gândesc: «Edward Amadeus, om nebun, mort și iubit, uite ce belea mi-ai lăsat pe cap!»

Dar nu am dat de belea. Sunt un investitor fericit. Nu mi-am cumpărat *scăparea*, ci mi-am cumpărat *participarea*. Acești cincizeci de mii de euro au reprezentat taxa de intrare. Am ajuns partener la orice plan ai avea tu pregătit. Și numele meu este Tommy, apropo.“

„Pe cine ai prins, Annabel? Cu cine vorbești?... acum, în clipa asta? Cu cine te împarți când ajungi pe fundul mării?

Cu unul dintre amicii lui Georgie, vreun individ cu vederi radicale, purtând părul lung, nebeneficiind de cincizeci de miare și necunoscător al bunelor maniere?

Ori vreun om de societate bogat, mai vârstnic, care te poate domoli cu vorba atunci când reacționezi exagerat?

Tații ăștia, a gândit Brue, pe când pastila începea să-și facă efectul. Al meu și al lui Issa. Frați întru infracțiuni, gonind spre asfințit pe lipițani negri ca tăciunele, care refuză să se albească.

Și tatăl *tău,* cine este el când ajunge acasă? Tot unul ca mine? Respins și înjurat ca și mine – și pe bună dreptate? Iubit, dacă se-ntâmplă măcar, numai de la o depărtare de zece mii de kilometri? Însă el face parte din tine, simt asta. Îmi dau seama de asta din siguranța ta de sine, din aerul tău de aroganță socială, chiar și atunci când vrei să-i salvezi pe Dezmoșteniții Pământului.

Issa, a gândit Brue. Copilul orfan găsit de ea. Bărbatul-copil torturat. Cecenul ei cu fundul negricios, care este doar pe jumătate cecen, dar susține sus și tare că este pe de-a-ntregul cecen, în timp ce scuipă ironii spre mine ca emigranții aceia bărboși de origine rusă care își făceau veacul prin Montparnasse, fiecare dintre ei fiind un geniu.

Issa este cel care ar trebui să se rătăcească prin Eppendorf, nu eu.“

5

Günther Bachmann s-a simțit inițial iritat, apoi alarmat, văzându-se convocat, fără nici un semnal prevestitor, în fața mărețului Herr Arnold Mohr, șeful Centralei Hamburg a protectorilor, la amiază, într-o duminică, când Mohr, un creștin care făcea paradă de credința lui, trebuia de fapt să-și ducă familia la una dintre cele mai mari și mai bine văzute biserici din oraș. Bachmann își petrecuse noaptea răscolind prin dosarele informative ale jihadiștilor ceceni, pregătite pentru el de Erna Frey care, într-una din rarele ei accese de delăsare față de muncă, plecase la Hanovra, ca să participe la nunta unei nepoate. Terminând de citit, se gândise să plece cu avionul la Copenhaga pentru a bea câteva beri cu cei din serviciile de securitate daneze, oameni care îi plăceau; și, dacă ei i-ar fi îngăduit, să schimbe câteva cuvinte cu șoferul cel de treabă care îl adusese în mod ilegal la Hamburg pe Issa și îi făcuse cadou propriul pardesiu. Mersese până într-acolo încât îi telefonase deja omului pe care îl cunoștea în Danemarca: „Nici o problemă, Günther, o să trimitem o mașină la aeroport“, îi spusese acesta.

Și totuși, acum se plimba agitat și gânditor prin biroul lui din incinta fostelor grajduri, în vreme ce Erna Frey, purtând încă hainele de nuntă, stătea dreaptă și prețioasă la biroul ei, trudind să alcătuiască situația lunară a cheltuielilor pe care trebuia să o trimită la Berlin.

– A sosit Keller, l-a informat ea, fără ca măcar să-și înalțe capul din hârtii.

– *Keller?* Care Keller? a întrebat Bachmann pe un ton iritat. Hans Keller de la Moscova? Sau Paul Keller de la Amman?

– Doctor Otto Keller, cel mai proteguitor dintre toți protectorii, care a sosit de la Köln acum o oră. Dacă o să te uiți pe fereastră, o să-i poți admira elicopterul care ridică praful din parcare.

Bachmann a făcut ce i se sugerase și a scos o exclamație de dezgust:

– Ce dracu' vrea Unchiul Otto de la noi în momentele astea? Am trecut cumva pe roșu? Ori am interceptat convorbirile mamă-sii?

– Întâlnirea are caracter strict secret și prezintă o urgență deosebită, i-a răspuns Erna Frey, continuându-și activitatea cu același calm ca și până atunci. Asta a fost tot ce am reușit să smulg de la ei.

Bachmann a simțit un ghem în stomac.

– Asta înseamnă că l-au găsit pe băiatul meu?

– Dacă prin băiatul tău vrei să spui Issa Karpov, zvonurile susțin că ăștia s-au încins în privința lui.

În disperare, Bachmann s-a lovit cu palma peste frunte.

– *Imposibil* să-l fi arestat! Arni a jurat că poliția nu ar face asta fără ca mai întâi să ne consulte pe noi. „E cazul tău, Günther. Cazul tău, băiete, dar noi trebuie să fim consultați, bine?“ Asta a fost înțelegerea. (Apoi i-a apărut în minte un alt gând, chiar mai neplăcut.) Să nu-mi spui că poliția l-a arestat doar ca să-i demonstreze lui Arni cine e mai tare!

Erna Frey a rămas nepăsătoare.

– Doamna mea informatoare – mă refer la o foarte slabă jucătoare de tenis din secția de contraspionaj a lui Arni, unde toți sunt niște nepricepuți care se cred ași – m-a asigurat că protectorii s-au încins. Mesajul tipei cam asta spune. Femeia n-o să mă ierte în veci pentru că am bătut-o cu șase la zero două seturi la rând, așa că îmi aduce în dar bârfe de la cantină. Apoi mă roagă să nu-ți spun nimic, iar eu, firește, ți le dau pe tavă, a spus ea și, sub privirile lui Bachmann, s-a întors la calculele ei.

– De ce ești atât de acră în dimineața asta? a întrebat-o el, adresându-se Ernei, care era cu spatele. Doar eu sunt specialist în asemenea chestiuni.

– Urăsc nunțile. Le socotesc împotriva firii și jignitoare. De fiecare dată când mă duc la vreuna, văd încă o femeie de ispravă pusă la zid.

– Bine, dar ce părere ai despre bietul și nenorocitul *mire?*

– În ceea ce mă privește, sărmanul și nenorocitul mire *este* zidul. Keller vrea ca la discuție să participe doar șefii. Tu, Mohr și Keller.

– Fără polițiști?

– Nu am auzit să se vorbească despre așa ceva.

Îmbunat, Bachmann și-a reluat activitatea de examinare a curții.

– Înseamnă că sunt doi împotriva unuia. Protectorii de un alb sclipitor contra unei oi negre excomunicate.

– Nu uita că toți luptați împotriva aceluiași inamic, a spus Erna Frey pe un ton mușcător. Unul împotriva celuilalt.

Scepticismul ei l-a șocat, pentru că semăna prea mult cu al lui.

– Iar tu o să vii cu mine, a replicat el.

– Nu fi absurd! Îl detest pe Keller. Iar Keller mă detestă. Aș reprezenta un dezavantaj și aș vorbi neîntrebat.

Însă, sub privirea lui neclintită, ea începuse deja procedura de închidere a computerului.

Bachmann avea motive întemeiate să fie îngrijorat. Zvonurile venite dinspre Berlin abundau, unele fanteziste, altele deconcertant de plauzibile. Sigur era faptul că vechile linii despărțitoare dintre serviciile rivale dispăreau cu adevărat și că acea Comisie Reunită, departe de a fi organul consultativ alcătuit din bărbați înțelepți, așa cum fusese el conceput, devenise o adunare divizată și pornită împotriva ei însăși. Lupta permanentă dintre cei hotărâți să apere cu orice preț drepturile civile și cei hotărâți să le încalce în numele scopului principal, acela al realizării securității naționale, se apropia de masa critică.

În colțul cel mai stângist, dacă asemenea distincții ieșite din uz ar mai fi prezentat vreo relevanță, se situa măreț Michael Axelrod de la Informații Externe, un exemplu de bună-creștere; Axelrod era un european înfocat, arabist și, cu unele rezerve, mentorul lui Bachmann. Iar în colțul cel mai de dreapta, ultraconservatorul Dieter Burgdorf, de la Ministerul de Interne, rivalul lui Axelrod pentru postul de Țar al Informațiilor, asta după ce aveau să se pună bazele acelei noi structuri: Burgdorf, prieten recunoscut al neoconservatorilor de la Washington, și cel mai împătimit susținător din comunitatea

de informații germană a integrării mai strânse cu organizația omoloagă americană.

Și totuși, cei doi bărbați, care probabil nu aveau mai nimic în comun, erau deciși ca în următoarele trei luni să împartă în mod egal puterea și să-și realizeze îndatoririle în consens. Și, pe măsură ce acești doi generali se îndepărtau unul de celălalt, la fel procedau și oamenii pe care îi comandau, fiecare luptând și apelând la tot soiul de manevre ca să câștige un avantaj real sau imaginar. Cum Burgdorf era de la Ministerul de Interne, iar Mohr și Keller erau angajați ai serviciilor interne de informații, însemna, din punct de vedere logic, că aceștia vor căuta să intre în grațiile lui Burgdorf, cu o personalitate mai pregnantă și cu mult mai ambițios; și cum elegantul și bine-crescutul Axelrod ținea de Informațiile Externe, iar Bachmann era protejatul și colegul lui, însemna, logic, că Bachmann era, trup și suflet, vasalul lui Axelrod. Dar, având în vedere granița fluidă dintre cele două servicii, precum și capacitatea de cuprindere a Poliției Federale, care nu făcea decât să sporească confuzia, la care se adăuga faptul că liniile de aliniere ale puterii de la Berlin încă nu fuseseră trasate, cine mai putea spune ce era logic și ce nu?

Ceea ce, într-o exprimare mai puțin rafinată, l-a făcut pe Bachmann să blesteme de mama focului atunci când el și Erna Frey au traversat curtea ca să fie întâmpinați de Arni Mohr, care a pășit legănat spre ei, cu bucla lui școlărească tresăltându-i pe frunte în ritmul mersului, ținând mâna plinuță întinsă în față și ațintindu-și ochii alunecoși dincolo de ei pentru ca nu cumva să-i scape cineva mai important care ar fi putut apărea pe ușă în urma lor.

– Günther, scumpul meu prieten! Ce frumos din partea ta să-ți sacrifici o prețioasă duminică pentru această întâlnire! Frau Frey, ce surpriză plăcută. Și ce frumos te-ai îmbrăcat! Vom avea încă un set de documente pregătite pentru tine, imediat! Și, coborând vocea din motive de securitate, a venit și precizarea: ... ce vor fi înapoiate după încheierea micii noastre ședințe, te rog. Fiecare set de documente este numerotat. Nimic nu iese din clădirea asta. Nu, nu, după tine, Günther, te rog! Eu sunt gazda aici!

*

Doctorul Otto Keller stătea singur la masa lungă de conferințe, din lemn de mahon, aplecat asupra unui dosar cu o expresie cusurgie pe față și explorându-i conținutul cu vârfurile degetelor lungi și albe. Văzându-i pe cei trei intrând, a ridicat capul, a observat apariția suplimentară a Ernei Frey, îmbrăcată elegant ca pentru nuntă, după care și-a reluat lectura. Pe masă, în dreptul scaunului rezervat lui Bachmann, fusese așezat un al doilea dosar tip biblioraft. Cu litere negre, pe coperta acestuia stătea scris numele de cod „FELIX", ceea ce îl informa pe Bachmann că, indiferent de cele convenite anterior, Issa Karpov era copilul lui Mohr și că astfel îl botezase el – și, pentru că tot se apucase de treabă, clasificase dosarul ca fiind strict secret, de importanță deosebită. Pe o ușă laterală a pătruns o femeie purtând o fustă neagră, aducând un al treilea dosar pentru Erna Frey, după care s-a făcut nevăzută. Umăr la umăr, Bachmann și Erna Frey s-au apucat sârguincioși să-și facă temele, în vreme ce Mohr și Keller îi urmăreau cu mare atenție.

RECOMANDARE URGENTĂ:

Fugarul islamist FELIX, urmărit pe plan internațional, și cei care au intrat în legătură cu el să devină obiectul unei investigații imediate și complete, ce se va realiza de către Poliția Federală și de Stat și de către instituțiile de protecție pentru a fi deferit Procuraturii. Mohr.

RAPORT NUMĂRUL 1

Prezentat de agent operativ [nume șters] de la Oficiul pentru Apărare din Hamburg:

Sursa este un medic de origine turcă, sosit recent la Hamburg și lucrând la un cabinet medical ce se ocupă cu precădere de pacienți musulmani. La sosirea în Germania, sursa a făcut o înțelegere cu agentul prin care s-a angajat să informeze Biroul în legătură cu orice problemă suspectă. Motivația: părerea favorabilă a autorităților de stat. Remunerare: Doar în funcție de rezultate.

Declarația sursei:

„Vinerea trecută am participat la rugăciunea de prânz la Moscheea Othman, bine cunoscută dumneavoastră pentru atitudinea sa moderată. Când tocmai mă pregăteam să plec, am fost abordat de o femeie de origine turcă pe care nu o cunoșteam. Aceasta dorea să-mi vorbească în secret într-o chestiune confidențială ce

impunea urgență, însă nu la cabinetul meu și nici pe stradă. După părerea mea, avea în jur de cincizeci și cinci de ani, corpolentă, îmbrăcată în gri și purtând eșarfă pe cap, păr vopsit blond, bănuiesc, având o purtare foarte ferită.

La jumătatea scării ce duce spre moschee există un birou folosit pentru găzduirea imamilor și a demnitarilor veniți în vizită. Acesta era liber. După ce am ajuns înăuntru, femeia a început să mi se adreseze cu volubilitate, dar lipsită de sinceritate, după părerea mea. După voce, provenea de la țară, din zona de nord-est a Turciei. Aș spune că afirmațiile ei conțineau contradicții de natură faptică. Totodată, a plâns mult, cred că în intenția de a-mi stârni compasiunea. Mi-a făcut impresia unei femei șirete care își propusese un anumit scop.

Povestea ei, căreia nu i-am dat crezare, suna după cum urmează: ea este o rezidentă legală în Hamburg, dar încă nu a obținut cetățenia. Are un nepot care locuiește împreună cu ea, un musulman credincios ca și ea. Acesta este un tânăr impresionabil, în vârstă de douăzeci și unu de ani, care suferă de crize de isterie, febră mare și accese de vomă, dar și de stres mental. Multe dintre problemele lui provin din copilărie, când a fost bătut de poliție pentru că era un element turbulent, fiind de altfel și internat într-un spital special pentru delincvenți, unde a suferit abuzuri. Cu toate că mănâncă extrem de mult la orice oră din zi și din noapte, rămâne foarte slab și extrem de încordat, noaptea plimbându-se fără țintă prin camera lui și vorbind singur. Pe durata crizelor de excitație nervoasă, acesta dă semne de furie și face gesturi amenințătoare, însă ea nu se teme de el, pentru că are un fiu care este campion de box la categoria grea. Nimeni nu a reușit să-l învingă pe fiul ei în vreo confruntare fizică. Cu toate acestea, ea mi-ar rămâne recunoscătoare dacă i-aș prescrie niște sedative care să-i permită să doarmă și să-și recapete stabilitatea psihică. Băiatul este cuminte și hotărât să devină doctor, ca și mine.

I-am sugerat să-l aducă pe tânăr la cabinetul meu, dar ea mi-a zis că el nu va veni acolo: în primul rând, pentru că era prea bolnav, iar apoi pentru că i-ar fi imposibil să-l convingă, dar și pentru că ar fi prea periculos pentru toți, iar ea nu ar îngădui așa ceva. Aceste trei scuze nu mi s-au părut compatibile între ele, iar acest lucru a întărit părerea mea că femeia mințea.

Când am întrebat-o de ce ar fi primejdios, ea a devenit și mai agitată. Nepotul ei ajunsese în Germania în mod ilegal, a spus ea, deși în acele momente nu l-a mai numit nepot, ci oaspete. Acesta nu putea ieși pe stradă fără să riște arestarea, dar și deportarea

pentru ea și fiul ei, mai ales că acum regretatul ei soț nu mai putea să mituiască poliția.

Când m-am oferit să vin pentru a-l consulta pe tânăr, ea a refuzat pe motiv că ar fi prea periculos pentru mine din punct de vedere profesional, dar și că nu voia să se expună pe sine dându-mi adresa ei.

Când am întrebat unde erau părinții tânărului, ea mi-a răspuns că, din câte reușea ea să-i înțeleagă vorbele, ambii muriseră. Întâi, tatăl o ucisese pe mamă, apoi tatăl lui fusese înmormântat în uniformă militară. Acest lucru explica suferința tânărului. Când am întrebat-o de ce avea probleme în a-și înțelege nepotul, femeia mi-a explicat că acesta, în demența lui, vorbea doar limba rusă. După aceea, mi-a oferit două sute de euro din poșetă ca să îi dau o rețetă. Când am refuzat banii oferiți și emiterea unei rețete, ea a scos un țipăt de exasperare și a coborât scările în goană.

Am făcut unele cercetări în cadrul moscheii. Se pare că nimeni nu o cunoaște pe această femeie. Întrucât cred în posibilitatea integrării și mă opun oricărui act terorist, consider că e de datoria mea să fac aceste lucruri cunoscute autorităților, deoarece eu cred că femeia adăpostește în mod voit un individ indezirabil și probabil cu vederi radicale.

– Günther, până aici te satisface? a întrebat Mohr, ațintindu-și hulpav ochii cam prea mici asupra lui Bachmann. Ai priceput mișcarea?

– Asta e declarația lui completă? a întrebat Bachmann.

– Versiunea prescurtată. Declarația originală este mai lungă.

– N-aș putea să o văd și pe aceea?

– Protecția informatorilor, Günther, protecția informatorilor.

Doctorul Otto Keller părea să nu asculte schimbul de replici. Probabil considera că nici nu se cuvenea. La fel ca mulți alții ca el, prin gândire și instruire, rămânea avocat. Departe de a-și încuraja subordonații, cel mai important scop din viața lui era de a le scoate acestora ochii cu cărțile de drept, singura armă pe care o cunoștea.

RAPORT NUMĂRUL 2

Extras din raportul întocmit de agentul operativ [nume șters] de la Biroul Criminal Federal la solicitarea Oficiului pentru Apărare:

„S-a primit ordin de identificare a unui campion de categorie grea de origine turcă, individ care nu posedă cetățenie, al cărui

tată a murit și a cărui mamă corespunde descrierii făcute de informator. Verificările au evidențiat numele lui Melik Oktay, în vârstă de douăzeci de ani, cunoscut ca Marele Melik, drept posibil element de urmărit. Melik Oktay este campionul în exercițiu la categoria grea și căpitanul pe acest an al Asociației Sportive Tigrii Turci. Fotografiile expuse în sala de pregătire de la Centrul Sportiv Musulman Altona îl înfățișează pe Marele Melik purtând o bandă neagră de doliu prinsă de șortul de box. Melik Oktay este fiul rezidenților legali care se numesc Gül și Leyla. Gül Oktay a decedat în octombrie 2007 și a fost înhumat conform obiceiului, în Cimitirul Musulman din Hahburg-Bergedorf.

Melik și mama văduvă, Leyla, continuă să ocupe o reședință personală situată pe strada Heidering, nr. 26, Hamburg.

ANEXĂ:

Rezumat al cazierului numitului OKTAY Melik, născut la Hamburg, în 1987

La vârsta de treisprezece ani, numitul a fost prezentat drept liderul unei bande de adolescenți de altă origine decât cea germană, care își spuneau Puștii lui Genghis. A fost implicat în confruntări violente de stradă cu elemente de aceeași vârstă care aveau vederi împotriva străinilor. A fost reținut în două rânduri și plasat sub ordin de supraveghere de către familie. Tatăl a oferit bani de cauțiune pentru alte fapte viitoare de același gen ale fiului. Oferta a fost refuzată.

În cadrul unor dezbateri școlare, la vârsta de paisprezece ani, numitul a susținut ideea expulzării trupelor americane din toate teritoriile musulmane, inclusiv Turcia și Arabia Saudită.

La vârsta de cincisprezece ani, numitul a traversat o perioadă în care nu s-a bărbierit și a adoptat îmbrăcămintea de modă islamică.

La vârsta de șaisprezece ani, numitul a câștigat titlul de campion de box și de înot al sportivilor sub 18 ani de origine islamică. A fost ales căpitan al clubului sportiv musulman. Numitul s-a bărbierit și a revenit la ținuta occidentală. A făcut parte dintr-o trupă de rock musulmană ca baterist.

Prezența la moschee: După toate probabilitățile, numitul a fost influențat de imamul sunnit de la moscheea Abu Bakr din Viereckstrasse. După deportarea imamului în Siria și închiderea moscheii în decembrie 2006, nu se cunoaște aderarea în continuare a numitului la opinii islamice extremiste.

– Toți intră în subterană, a explicat Mohr, în momentul când Bachmann a împins deoparte raportul și a dat să înceapă lectura următorului document.

– Cum adică, în subterană? a replicat Bachmann, fiind sincer nedumerit.

– În ilegalitate, așa cum procedau comuniștii. Sunt îndoctrinați la ședința cu cadrele, apoi devin fanatici. După aceea, intră în subterană și se prefac a nu mai fi fanatici. Devin *pasivi,* a spus Mohr, pe un ton de parcă tocmai ar fi inventat termenul. Acel club sportiv... știm asta de la un informator care s-a infiltrat ca membru și ne furnizează materiale de cea mai bună calitate, fără exagerare ți-o spun... acel club sportiv unde acest Oktay este atât de admirat reprezintă o *organizație de acoperire,* după părerea informatorului meu. Fac meciuri de box și de lupte libere, se antrenează, intră în formă și discută despre fete. Și probabil că nu se compromit făcând declarații extremiste când sunt în grupuri numeroase, pentru că știu că există oricând posibilitatea de a fi ascultați. Însă în secret – când sunt doar doi sau trei –, la o cafea sau acasă la Oktay... devin islamiști. Militanți. Iar din când în când – deținem asta de la același excelent informator –, un membru sau altul din grup, unul *ales,* dispare. Dar unde pleacă? În Afganistan! Sau în Pakistan. La *madrassa*-urile[1] de acolo. La taberele de instruire. Iar când se întoarce, este pregătit. Instruit, dar *inactiv, pasiv*. Citește și restul, Frau Frey. Nu judeca prematur, te rog, ci doar după ce vei citi și restul documentelor. Trebuie să ne păstrăm obiectivitatea. Să nu ne lăsăm mânați de prejudecăți.

– Arni, credeam că ne înțeleseserăm că acesta este cazul meu, a intervenit Bachmann.

– Păi, este, Günther! Am convenit. Este cazul tău! De aceea te afli aici, prietene! *Cazul tău* nu înseamnă însă că noi trebuie să orbim și să ne ducem mâinile la urechi. Urmărim, tragem cu urechea – dar nu-ți tulburăm cazul, bine? Acționăm în paralel cu tine. Nu-ți stăm în cale, și nici tu nu te amesteci în ale noastre. Punem laolaltă ceea ce aflăm.

[1] *Madrassa* (sau *madrasah)* este o școală religioasă islamică. Întrucât mulți talibani au fost educați în astfel de școli din Pakistan, finanțate de Arabia Saudită, se consideră, nu tocmai justificat, că ele sunt centre de pregătire ale teroriștilor. (n.tr.)

Acest Melik Oktay va pleca în curând în Turcia la o *nuntă* – teoretic. Cu mama lui, firește. Și, bineînțeles, am verificat. Va avea loc o astfel de nuntă. A surorii lui. Nu încape nici o îndoială. Dar *după* nuntă – sau înainte –, unde va dispărea el? Poate doar vreo câteva zile, dar va dispărea. Și mama, ce va face ea? Probabil va mai găsi niște băieți pe care să-i reunească. În regulă. De acord. Sunt dovezi indirecte. Ipoteze. Dar suntem plătiți ca să gândim ipotetic. Și asta și facem. Ipotetic și obiectiv. Fără prejudecăți.

RAPORT NUMĂRUL 3

Operațiunea FELIX. Raport întocmit de Echipa de Supraveghere Stradală din Hamburg aparținând Oficiului pentru Apărarea Constituției

Bachmann depășise pragul furiei și pătrunsese într-o stare de calm operativ. Chiar dacă nu-i plăcea, acestea erau informațiile. Fuseseră obținute cu încălcarea înțelegerii și îi fuseseră prezentate prea târziu ca să mai poată întreprinde ceva. În fine, într-o vreme, și el le făcuse așa ceva altora. Aici era vorba de ceva substanțial, și avea nevoie de asta.

Posibilă dată retrospectivă a depistării: în urmă cu șaptesprezece zile: Un bărbat corespunzând semnalmentelor lui FELIX a fost observat umblând fără țintă prin fața celei mai mari moschei din Hamburg. Imaginile video ale sistemului de securitate au fost neclare. Obiectivul i-a urmărit atent pe credincioșii care intrau și ieșeau din moschee. Obiectivul a ales o pereche, bărbat și femeie de vârsta a doua, care se îndreptau spre mașină, urmărindu-i, dar rămânând la zece metri depărtare. Când a fost întrebat în farsi ce dorește, obiectivul s-a întors și a fugit. Cei doi l-au identificat pe FELIX din fotografia urmăritului.

Nota agentului: Să fi greșit moscheea? Moscheea este șiită. FELIX este sunnit?

Nota ofițerului informativ: Sursele semnalează prezența aceleiași siluete plimbându-se prin fața altor două moschei, ambele sunnite, ceva mai târziu în aceeași zi. Sursele nu au putut să-l identifice cu certitudine pe FELIX.

– Pe cine naiba caută băiatul ăsta? a bombănit Bachmann cu voce tare, adresându-se Ernei Frey, care era deja cu câteva pagini înaintea lui.

Nu a primit răspuns.

RAPORT NUMĂRUL 3 (CONTINUARE):

Melik Oktay este angajat temporar la depozitul angro de legume și fructe al vărului său. Lucrează de asemenea cu jumătate de normă la fabrica de lumânări a unchiului său. Verificările făcute cu discreție au evidențiat că, în ultimele două săptămâni, prezența lui la lucru a fost nesatisfăcătoare din următoarele motive:

Este răcit.

Trebuie să se antreneze pentru un meci de box pe care îl va avea curând.

Are un musafir neașteptat de care trebuie să se ocupe.

Mama lui a suferit o depresie.

Potrivit unor vecine, în aceeași perioadă, Leyla Oktay a evidențiat un comportament agitat, afirmând că Allah i-a oferit un dar de preț, dar refuzând să explice despre ce era vorba. A făcut cumpărături neobișnuite, dar nu a permis nimănui să intre în casa ei pe motiv că îngrijește o rudă bolnavă. Deși naivă din punct de vedere politic, este descrisă ca fiind „profundă“ și „secretoasă“, iar o vecină o prezintă ca fiind „radicală, manipulatoare și manifestând resentimente ascunse față de Occident“.

– Dar ia uite ce s-a întâmplat, l-a îndemnat Mohr pe Bachmann să citească mai departe.

Acesta din urmă încă se străduia să se adapteze la situație. Fără ca măcar să-l anunțe, Mohr declanșase o supraveghere de anvergură asupra casei familiei Oktay. Mohr le ceruse celor de la Departamentul de relații publice din cadrul Poliției din Hamburg să facă o așa-zisă vizită de bunăvoință, în speranța foarte firavă de a-l zări pe acel misterios oaspete. Acțiunea lui Mohr reprezenta o jignire adusă oricăror precepte cunoscute ale muncii de culegere de informații, însă el obținuse câte ceva prin intervențiile sale brutale.

OPERAȚIUNEA FELIX

RAPORT NUMĂRUL 4, referitor la noaptea de vineri, 18 aprilie.

„În jurul orei 20.40, numitul Melik Oktay a părăsit domiciliul situat pe strada Heidering nr. 26...

La ora 21.10, numitul a revenit, urmat la distanță de cincisprezece metri de o femeie scundă, blondă, cu vârsta de aproximativ douăzeci și cinci de ani, având în spate un rucsac mare, conținut necunoscut – bineînțeles că era necunoscut, a gândit Bachmann –. Aceasta era însoțită de un bărbat corpolent cu vârsta între cincizeci și cinci și șaizeci și cinci de ani, cu părul negru, posibil etnic german, turc sau arab cu tenul deschis. În timp ce Melik descuia ușa casei, femeia blondă și-a pus pe cap o broboadă în stil musulman. Ea a traversat strada însoțită de bărbatul vârstnic. Apoi ambii au fost primiți în casă de Leyla, mama lui Melik, îmbrăcată cu o rochie elegantă.

– Aveți și fotografii? a întrebat Bachmann pe un ton răstit.

– Günther, echipa nu era *pregătită* pentru așa ceva! Cum să fie? A fost o *pleașcă!* Două femei obosite, aflate la cel de-al doilea schimb, pe jos, la ora nouă, când deja se întunecase. Nimeni nu le-a prevenit că aia era seara lor cea mare.

– Carevasăzică, nu există fotografii.

Bachmann a continuat să citească:

La cinci minute după miezul nopții, bărbatul masiv a ieșit singur din casa de la numărul 26 și s-a îndepărtat mergând pe jos.

– L-a urmărit cineva până acasă? a întrebat Bachmann, aruncându-și ochii pe pagina următoare.

– Günther, acest individ era un agent instruit, cel mai bun ce s-a văzut! a explicat Mohr pe un ton surescitat. A folosit alei mărunte, a revenit pe același drum de câteva ori; cum să urmărești un asemenea om pe străzi pustii, la ora unu noaptea? Aveam șase mașini în așteptare. Puteam avea și douăzeci, că totuna era. Ne-a tras clapa! a încheiat el pe un ton mândru. Pe de altă parte, nici noi nu am vrut să-l speriem, înțelegi? Când urmăritul este instruit și cunoaște ce este aceea supravegherea, trebuie să acționezi cu circumspecție. Cu tact.

RAPORT NUMĂRUL 4 (CONTINUARE):

2.30. Schimb animat de cuvinte ce a avut loc în casa de la numărul 26. Vocea Leylei Oktay era cea mai pătrunzătoare.

> Cuvintele nu au putut fi deslușite precis de către agenții operativi. S-a vorbit în limba turcă, în germană și încă una, considerată de origine slavă. O voce necunoscută, de femeie, care intervenea la anumite intervale, probabil traducând.

– Chiar *au auzit* lucrurile astea? a întrebat Bachmann, continuând să citească.

– O altă echipă, nou-venită, aflată într-o furgonetă, a spus Mohr cu satisfacție în glas. Personal le-am ordonat să se deplaseze acolo. Nu a fost timp să folosească microfoane direcționale, dar au auzit totul.

> La ora 4 a.m., tânăra femeie descrisă anterior a ieșit din casă purtând broboada și ducând rucsacul în spate. Însoțită de un bărbat care nu fusese văzut anterior de agenții noștri, având următoarele semnalmente: înalt de aproape doi metri, cu calotă pe cap, pardesiu lung de culoare închisă, puțin trecut de douăzeci de ani, mergând cu pași mari și purtându-se agitat, având pe umăr o desagă de culoare deschisă. Melik Oktay a închis ușa în urma lor. Perechea a dispărut, mergând foarte repede pe străduțe înguste.

– Adică i-ați pierdut, a zis Bachmann.

– Doar temporar, Günther! Numai vreme de o oră, probabil. Însă am refăcut iute traseul. Au mers în viteză o bucată de drum pe jos, au luat metroul câteva stații, un taxi, apoi au mers din nou pe jos. Metode tipice de contrafilaj. La fel cum a procedat și individul corpolent.

– Și telefoanele lor?

– Vezi următoarea pagină, Günther! Totul este pregătit clar pentru tine. Telefoanele mobile pe coloana din stânga, cele fixe, pe dreapta. Melik Oktay cu Annabel Richter. Annabel Richter cu Melik Oktay. Nouă apeluri în total. Annabel Richter cu Thomas Brue. Thomas Brue cu Annabel Richter. Trei convorbiri în aceeași zi. Vineri. În situația actuală, putem avea doar apelurile telefonice, nu și conținutul discuțiilor. S-ar putea ca, retrospectiv, să recuperăm unele dintre ele. Dacă ne va permite doctorul Keller, mâine vom face o cerere către cei de la Transmisiuni. Totul trebuie să se desfășoare legal, asta se înțelege de la sine. Dar ce era în rucsacul ăla, poți să-mi spui? Ce era în el, Frau Frey? Ce au luat cei doi indivizi suspecți din

casa conspirativă Oktay, și unde au dus totul la miez de noapte, și în ce scop?

– Richter? a întrebat Bachmann, ridicând ochii de pe pagina pe care tocmai o citea.

– Avocată și vorbitoare de limba rusă, Günther. Provine dintr-o familie excelentă. Lucrează la Sanctuarul de Nord, o fundație din Hamburg. Unii dintre cei de la fundația asta au vederi puțin stângiste, dar nu contează. Sunt bine intenționați. Asigură asistență celor care doresc azil și imigranților ilegali, obținând drept de rezidență pentru ei, ajutându-i să întocmească cererile. *Et cetera.*

Acest *et cetera* dădea o tentă disprețuitoare exprimării.

– Iar Brue?

– Bancher. Britanic. Cu sediul în Hamburg.

– Ce fel de bancher?

– Privat. Lucrează doar cu cei mai tari oameni. Armatori. Persoane cu greutate.

– Ai idee ce căuta acolo?

– Mister desăvârșit, Günther! O să-l întreb curând, probabil. Cu aprobarea doctorului Keller, firește. Această bancă a avut unele probleme la *Viena,* a adăugat el. Un personaj cam *întunecat,* din câte se pare. Ești pregătit?

– Pentru ce?

Ca un impresar artistic, Mohr a ridicat arătătorul pentru a solicita atenția celorlalți, după care a scotocit prin geanta diplomat, de unde a scos un plic de culoare cafenie. Din el a extras două pagini scrise la computer. Bachmann a furișat o privire spre Keller: acesta nici nu a clipit. Erna Frey închisese dosarul și se rezemase de spătar, încordată de iritare, privind îndârjită în podea.

– *Din Rusia cu dragoste*[1], a anunțat Mohr într-o engleză spartă, așezând paginile în fața lui Bachmann. Proaspăt, primit azi-dimineață de la secția noastră de traduceri. Îmi permiteți, Frau Frey?

– Vă permit, Herr Mohr.

El a început să citească.

[1] Trimitere la titlul unui roman de Ian Fleming din seria „James Bond“ (1957), apărut în românește la Ed. RAO în 2000 și ecranizat în 1963 (n.tr.)

– „În 2003, organele de securitate a statului din Rusia au inițiat o anchetă privind atacurile armate declanșate fără provocare de bandiți militanți împotriva ofițerilor din forțele de ordine din regiunea Nalcik, capitala Republicii Ruse Kabardino-Balkaria“, a intonat Mohr cu un glas încărcat de subînțelesuri. A privit în jur, ca să fie sigur că i se acordă atenția cuvenită, după care a continuat: „Căpetenia grupului criminal, alcătuit în întregime din disidenți adepți ai Jihadului din Cecenia învecinată, a fost identificat drept Dombitov, șeful unei moschei locale, cunoscut pentru propovăduirea de *vederi radicale extremiste*. În memoria telefonului mobil al acestui Dombitov era stocat numele și numărul de telefon al... (pauză) obiectivului *FELIX* (emfază deosebită), împreună cu numele și numerele altor *membri infractori* ai bandei. La interogatoriu, Dombitov a mărturisit că toate numele de pe telefonul lui aparțineau unui grup militant al mișcării Salafi care comitea acte de violență cu ajutorul... (o pauză încărcată de semnificație) unor dispozitive explozive, artizanale, de slabă calitate, dar extrem de eficiente“.

Erna Frey a ridicat puțin capul.

– Au fost torturați, a specificat ea, pe un ton dinadins detașat. Am discutat cu cei de la Amnesty International. Noi nu ignorăm sursele deschise, Herr Mohr. Potrivit martorilor oculari citați de Amnesty, i-au bătut și i-au pus la curent electric. Mai întâi l-au torturat pe Dombitov, apoi i-au torturat pe toți cei numiți de el, adică pe toți cei care mergeau să se roage la acea moschee. Nu s-a descoperit nici cea mai mică dovadă împotriva vreunuia dintre ei.

Mohr s-a arătat vizibil deranjat de intervenție.

– Ai citit asta, Frau Frey?

– Da, Herr Mohr.

– Ai nesocotit autoritatea mea și ai mers direct la traducătorii mei, Frau Frey?

– Analiștii noștri au descărcat de seara trecută raportul poliției ruse, Herr Mohr.

– Știi rusește?

– Da. Și Herr Bachmann vorbește rusa.

Mohr reușise să-și revină la o stare de calm.

– Atunci cunoașteți de cazierul acestui FELIX.

Doctorul Keller a intervenit cu glas iritat:

– Citește, te rog! Dacă tot ai început, termină.

Imediat ce Mohr și-a reluat lectura cu glas tare, Bachmann a întins piciorul și l-a atins ușor pe al Ernei Frey. Însă ea și l-a retras pe al ei, astfel că el și-a dat seama că nu avea cum să o țină în frâu.

– „Opiniile extremiste și activitățile teroriste ale lui FELIX au fost confirmate de complicii lui, care l-au caracterizat drept un *păstor rău,* a citit Mohr cu glas apăsat. În așteptarea procesului, criminalul FELIX a fost închis timp de paisprezece luni într-un centru de detenție, fiind învinuit în două capete de acuzare de atac armat împotriva postului local de poliție rutieră și în plus de incitarea musulmanilor la comiterea de acte teroriste. El și-a recunoscut vinovăția în cazul tuturor capetelor de acuzare."

– A fost silit să facă asta, a spus Erna Frey, cu glas răgușit.

– Sugerezi că *toate acestea* sunt născociri, Frau Frey? a întrebat-o Mohr. Nu știi că avem relații excelente de conlucrare cu Rusia în domeniile Crimei și Terorismului?

Cum nu a primit răspuns, Mohr a continuat:

– „În 2005, având asupra lui actele de identitate false pe numele de Nogerov, infractorul FELIX a fost arestat de ofițeri ai Securității statului în legătură cu sabotarea unei conducte de gaz din regiunea Bugulma, din Republica Rusă Tatarstan. Acționând cu promptitudine, organele locale au identificat prezența unui grup de disidenți cu comportamente antisociale care trăiau în condiții mizere într-un hambar izolat, din apropierea locului unde s-a petrecut fapta."

– Conducta era veche și mâncată de rugină, ca mai toate conductele din Rusia, a explicat Erna Frey, pe un ton ce trăda o răbdare dusă dincolo de puterile omenești. Iar directorul centralei electrice locale era un bețiv care a mituit polițiștii pentru a stabili că se comisese un act de sabotaj. Polițiștii au săltat cel mai la îndemână grup de amărâți de origine musulmană și i-au obligat să-l denunțe pe FELIX drept șef al bandei. Potrivit celor de la organizația Human

Rights Watch[1], polițiștii au plasat materiale explozive sub podeaua de scândură a hambarului, a descoperit respectivele materiale, apoi i-au ridicat pe membrii grupului, i-au torturat unul câte unul și i-au pus pe ceilalți să asiste la acest tratament. Nici unul nu a rezistat mai mult de două zile. L-au întrebat pe FELIX dacă el considera că putea depăși acest record. A încercat, dar nu a reușit.

Bachmann se ruga în gând ca Erna să înceteze, însă furia justificată a îndemnat-o să continue:

– Iar hambarul ăla nu era nicidecum *în apropierea* locului unde s-a produs explozia, Herr Mohr. Se afla pe un câmp, la patruzeci de kilometri depărtare, iar puștii nu aveau nici măcar o bicicletă sau bani de autobuz, ca să nu mai pomenim de vreo mașină. Era luna Ramadanului. Când poliția a venit să-i ridice, tinerii jucau hochei cu crose improvizate, ca să se distreze, Herr Mohr.

Acum sosise rândul doctorului Otto Keller din Köln, omul care prezida acea ședință.

– Prin urmare, contești acest raport, Bachmann?

– Și da, și nu.

– Ce înseamnă da?

– Alte persoane nu-l vor contesta în același mod, asta dacă o vor face măcar.

– Care persoane?

– Persoanele care sunt predispuse să îi dea crezare.

– Și pentru dumneata nu există cale de mijloc? Nu admiți că dosarul FELIX ar putea fi *parțial* adevărat? De pildă, faptul că este un adept al Jihadului, așa cum se sugerează acolo?

– Dacă ai de gând să-l folosești pe individ, e cu atât mai bine dacă e adept al Jihadului.

– Așadar, un adept până în măduva oaselor va fi încântat să colaboreze cu tine? Asta vrei să sugerezi, Bachmann? Noi nu am avut prea mult succes în direcția asta.

---

[1] Organizație nonguvernamentală cu sediul la New York care desfășoară în întreaga lume activități de cercetare și apărare a drepturilor omului. (n.red.)

– Sugerez că *nu trebuie* să colaboreze cu noi, i-a răspuns Bachmann, simțind un nod în gât. Poate c-ar fi mai bine să nu fie cazul. Îl lăsăm să se ducă în drumul lui, cu ajutorul nostru.

– Asta este pură speculație, bineînțeles.

– Așa cum se prezintă acum, cazul FELIX este lipsit de sens. Ați primit raportul nostru privitor la bărbatul cunoscut sub numele de Amiralul, care a fost chemat să-l ajute la gară. Aveți raportul referitor la șoferul de camion care l-a adus pe FELIX. Evadarea băiatului a costat probabil o avere, dar el doarme pe stradă. E cecen, dar nu unul adevărat. Dacă ar fi, ar căuta alți ceceni. Este musulman, dar nu poate deosebi o moschee sunnită de una șiită. Într-o singură noapte este vizitat de o avocată specializată în drepturi civile și de un bancher britanic. El trebuia să ajungă la Hamburg. De ce? A sosit aici cu o misiune. Care este ea?

Mohr a profitat de cuvintele lui Bachmann ca să intervină.

– Cu o misiune! Exact! Misiunea de a lua legătura cu o teroristă și cu fiul ei și să înființeze o celulă inactivă de oameni fără cazier, dar dornici de Jihad, chiar aici, în Hamburg! E un terorist fugar, se ascunde la o brută de turc care, inspirându-se de la un incitator islamist, și-a lăsat barbă, pentru ca apoi să și-o dea jos și să se prefacă a adopta ținuta occidentală. Se furișează afară în miez de noapte împreună cu o avocată care duce Dumnezeu știe ce în rucsacul ăla, iar tu vrei să îl *exploatezi fără să-și dea seama?*

De pe tronul său, Keller a rostit cu voce uscată o judecată ce semăna, prin caracterul categoric, cu o condamnare la moarte:

– Nici un ofițer de securitate responsabil nu poate ignora o amenințare clară și prezentă doar pentru a-și promova o ambiție operativă destul de neclară. După părerea mea, o operațiune de cercetare care să ducă la arestări ale unor persoane importante va avea rolul de a descuraja simpatizanții islamiști și de a restabili încrederea față de cei care i-au depistat. Unele cazuri impun o finalizare hotărâtă. Acesta este un astfel de caz. Drept urmare, vă propun să renunțați la interesele pe care socotiți că le-ați investit în acest caz și să-l transferăm Poliției Federale pentru a se proceda în spiritul Constituției.

– Adică să se treacă la *arestări?*

– Adică să se ia măsurile cuvenite în baza legii.

„Măsuri care să-ți aducă aprecieri favorabile din partea prietenului tău cu vederi de extremă dreapta, Burgdorf, de la Comisia Reunită, a gândit Bachmann cu amărăciune. Orice, numai să fii uns supercreierul comunității de informații care dirijează ineficienta Poliție Federală. Iar asta mă scoate pe mine pe tușă, exact ceea ce ți-ai propus."

Însă, de această dată măcar, Bachmann a reușit să țină pentru sine respectivele gânduri.

Alături, Erna Frey și Bachmann au traversat curtea, îndreptându-se către fostele grajduri ce adăposteau acum oficiul unității lor. Ajuns în biroul lui, Bachmann și-a atârnat haina pe brațul canapelei și i-a telefonat lui Michael Axelrod, la Comisie, pe linia criptată.

– Spune-i că a fost numai vina mea, i-a zis Erna Frey, ținându-și capul în palme.

Însă, spre surprinderea amândurora, Axelrod a părut cu mult mai puțin deranjat decât s-ar fi cuvenit.

– Voi doi ați mâncat? a întrebat el, pe obișnuitul său ton degajat, după ce Bachmann a terminat ce avea de spus. Atunci, luați-vă câte un sendviș și rămâneți pe loc.

Au așteptat ca elicopterul lui Keller să decoleze, ceea ce nu s-a întâmplat, lucru ce i-a făcut să se simtă și mai deprimați. Nu aveau chef de sendvișuri. Se făcuse deja ora patru după-amiaza când telefonul de pe linia criptată a sunat din nou.

– Aveți la dispoziție zece zile, le-a zis Axelrod. Dacă nu veniți cu argumente serioase în termen de zece zile, atunci au liber la arestări. Așa funcționează lucrurile la nivelul ăsta. Zece zile, nu unsprezece. Ați face bine să dea norocul peste voi.

6

„Fac asta pentru clientul meu Magomed, și-a zis ea în timp ce se zbătea să pună ordine în haosul gândurilor din minte.

Fac asta pentru clientul meu Issa.

O fac pentru triumful vieții asupra legii.

O fac pentru mine.

O fac pentru că Brue, bancherul, mi-a dat banii, iar banii mi-au dat ideea. Numai că asta nu este deloc adevărat! Ideea se formase în mintea mea cu mult înainte de a primi banii de la Brue. Banii lui nu au făcut decât să încline balanța. În momentul când m-am așezat lângă Issa și i-am auzit povestea, mi-am dat seama că în acest punct sistemul încetează să mai existe, că aceasta era o viață imposibil de salvat, dar pe care trebuie să o salvez, că trebuie să mă socotesc nu avocat, ci doctor, ca fratele meu Hugo, și să mă întreb: «Care mi-e datoria față de acest om rănit, ce fel de avocat german sunt dacă îl las în haznaua juridică, să sângereze de moarte la fel ca Magomed?»

Atâta vreme cât voi gândi astfel, voi reuși să-mi păstrez curajul."

Se crăpa de zori. Fâșii terne de nori negri-albăstrui păreau a mânji cerul rozaliu ce se întindea deasupra orașului. Annabel mergea cam la un metru în față, iar Issa, încălcând obiceiul musulman, mergea la mică distanță în spatele ei, îmbrăcat cu pardesiul lung și negru, iar în imaginația ei amândoi alcătuiau o pereche de etern refugiați: ea cu rucsacul, el cu desaga în spate. Văicărelile din ultimele clipe petrecute în casa Leylei încă îi răsunau în minte:

Avându-l pe Melik stând mut lângă ea, brusc, Leyla *nu-și dă seama* de ce pleacă Issa! Răcnetele ei sunt țipete înălțate spre Cer. Nici

măcar nu avea habar că el *va pleca!* De ce *nu i-a spus* nimeni? Unde Dumnezeu îl ia Annabel la acea oră din noapte? La prieteni? *Ce* prieteni? Dacă ar fi știut, i-ar fi pregătit mâncare pentru drum! Issa e fiul ei, darul ei primit de la Allah, casa ei este a lui, iar el ar putea rămâne acolo o eternitate!

Cinci sute de dolari? Leyla nu vrea să accepte nici un cent din ei! Nu a făcut nimic pentru bani, doar pentru Allah și din iubire pentru Issa. Și, la o adică, de unde are el atâția bani? De la rusul acela bogat care a venit și a plecat? Pe de altă parte, în zilele astea, nimeni nu acceptă bancnote de cincizeci de dolari! Toate sunt falsificate. Iar dacă Issa voia să-i dea banii, de ce i-a ținut ascunși două săptămâni, în loc să-i scoată la lumină mai demult, ca un bărbat adevărat?

După care Melik, deja scăldat în lacrimi, se apucă să-i ceară iertare lui Issa și să-i implore prietenia veșnică, iar drept dovadă îi oferă prețiosul lui pager Azan, noutatea aceea musulmană, primită de la un unchi iubit, care anunță electronic orele de rugăciune.

„Ia-l, fratele meu drag! E al tău, păstrează-l lângă tine mereu. E cât se poate de sigur. Nu vei rata niciodată ora de rugăciune."

Și, în timp ce îi arată cum funcționează – fiindcă Issa nu este priceput la astfel de lucruri –, Annabel stă în locul lui Melik la fereastră, reluându-și supravegherea furgonetei de livrări de produse congelate parcate la cincizeci de metri de casă, dar din care nu coborâse încă nimeni, motiv pentru care, în momentul când au ieșit în stradă, nu a luat-o la stânga sau la dreapta, ci, în văzul celor din furgonetă, a pornit cu Issa la întâmplare, traversând drumul, după care a luat-o pe o alee și, la noroc, printr-o poartă îngustă, ajungând într-o stradă ceva mai lată, paralelă, pe care era trafic și unde exista o stație de autobuz. La început, Issa fusese țeapăn de spaimă, iar Annabel trebuise să-l tragă de mâneca pardesiului – doar de mânecă, atenție, nu de braț, neatingându-l nici măcar prin stofă – ca să-l pună în mișcare.

– Știi unde mergem, Annabel?

– Bineînțeles că știu!

„Numai că trebuie să mergem cu fereală. Nu vom urma ruta logică. Cea mai apropiată stație de metrou este la zece minute de mers pe jos."

– Issa, nu vom sta de vorbă în metrou. Dacă ți se adresează cineva, arăți înspre gură și scuturi din cap.

Și, observând confirmarea lui, ea a gândit: „Nu-s decât o altă mafiotă de-a lui Anatoli, organizându-i cea mai proaspătă evadare“.

Metroul era ticsit de imigranți care lucrau ca oameni de serviciu pentru birouri. Sfătuit de Annabel, Issa a ocupat un loc între aceștia, stând cu capul plecat, la fel ca și ceilalți, în vreme ce ea a rămas cu privirea ațintită la geamul întunecat, urmărindu-i silueta reflectată. „Nu suntem împreună. Suntem doi oameni care se află din întâmplare în același vagon, și la fel suntem și în viață, și am face bine să credem asta.“ La fiecare oprire, el a ridicat ochii spre ea, însă ea l-a ignorat până la a patra stație. În piața din apropierea ieșirii se găsea un șir de taxiuri de culoare crem. Alegându-l pe primul dintre ele, ea a deschis portiera din spate, a urcat și a lăsat-o deschisă pentru ca el să o urmeze. Numai că, spre groaza ei de câteva momente, el a dispărut, reapărând însă pe locul din dreapta șoferului, probabil ca să evite orice contact fizic cu ea. Calota îi era trasă atât de mult peste frunte, încât ea nu îi mai putea contempla decât capul acoperit aproape complet și misterul celor ce se petreceau înăuntrul lui. La o intersecție situată la cinci sute de metri de strada ei, Annabel a plătit taximetristul și apoi au continuat drumul pe jos. „Mai avem vreme, a gândit ea, când podul a apărut în calea lor, iar curajul i-a slăbit. Nu trebuie decât să trec podul cu el, să-l predau la secția de poliție, să mă aleg cu mulțumirile comunității recunoscătoare și să-mi trăiesc restul vieții în rușine.“

Mama lui Annabel era judecător districtual, tatăl ei, diplomat-avocat pensionat, care lucrase la Ministerul de Externe german. Sora ei, Heidi, se căsătorise cu un procuror. Doar fratele ei mai mare, Hugo, pe care ea îl adora, reușise să evite drumul dreptului și devenise mai întâi medic generalist, iar după aceea un psihiatru sclipitor, chiar dacă destul de ciudat, care se pretindea a fi ultimul freudian pur de pe pământ.

Faptul că ea, rebela familiei, cedase și urmase dreptul rămăsese chiar și pentru sine un mister nedeslușit. Procedase astfel ca să le facă

plăcere părinților? Nicidecum. Probabil își închipuise că, urmând profesiunea lor, va reuși să demonstreze deosebirea sa față de ei într-un limbaj pe înțelesul acestora; faptul că ea va smulge legea din ghearele celor bogați și care huzuresc, oferind-o oamenilor care aveau cel mai mult nevoie de ea. Dacă asta încercase, nouăsprezece luni de activitate la Sanctuar îi dovediseră cât de mult se înșelase.

Pledând în fața unor instanțe judecătorești vrednice de milă și instituite în pripă, mușcându-și buzele în vreme ce asculta cum poveștile de groază ale clienților ei erau luate la bani mărunți de birocrați de rang inferior, a căror cunoaștere a lumii din afară se mărginea la două săptămâni petrecute în Ibiza, Annabel își dăduse cu certitudine seama că se va ivi și momentul – că va apărea un client – care o va face să abandoneze orice principiu profesional și juridic pe care îl îmbrățișase vreodată cu inima strânsă.

Și avea dreptate. Ziua aceea sosise, clientul apăruse: se numea Issa.

Numai că înaintea lui Issa existase Magomed, iar acesta – nătângul, încrezătorul, abuzatul, nu tocmai sincerul Magomed – îi dăduse o lecție, pe care nu trebuia s-o mai repete.

Să nu mai trăiască fuga prea târzie până la aeroport, în zori; ori să mai vadă avionul de Sankt Petersburg așteptând pe pistă, cu ușa pentru îmbarcarea pasagerilor stând deschisă; și nici silueta cu aspect chinuit a clientului ei fiind dusă aproape pe sus pe scară; și nici mâinile – să fi fost adevărat ori doar își imaginase? –, mâinile încătușate fluturând înspre ea un semn de adio neajutorat prin geamul cabinei.

Prin urmare, să nu-i spună nimeni că luase o decizie impulsivă, sub imperiul momentului, în privința lui Issa. Hotărârea ei fusese luată în acea zi, pe aeroportul din Hamburg, când urmărise cușca zburătoare în care se afla Magomed dispărând în norii de joasă altitudine. Cu o săptămână în urmă, în casa Leylei, imediat ce îi căzuseră ochii pe Issa și îi smulsese cu greu povestea vieții, Annabel își dăduse seama: acest om este cel pe care îl aștepta de la dispariția lui Magomed.

În primul rând, silindu-se să respecte regulile stabilite de forumul familiei privind angajarea într-o cauză, Annabel stabilise cu calm *datele* cazului:

Din momentul în care ajunsese în Suedia, Issa devenise o persoană imposibil de salvat.

Pentru el, nu exista procedură legală care să-i ofere vreo șansă de salvare, oricât de firavă.

Oamenii sărmani și curajoși care îl adăposteau se expuneau riscurilor. Nu putea rămâne acolo multă vreme.

După aceea, trecuse direct la aspectele practice: dată fiind situația de fapt, *în termeni puri, în realitat*e, cum își va îndeplini Annabel Richter, absolventă de drept a universităților din Tübingen și din Berlin, îndatorirea solemnă față de clientul ei?

Cât de bine îl va ascunde, găzdui și hrăni pe respectivul client, pentru că un alt precept al forumului familiei susține că faptul că nu poți realiza decât puțin nu reprezintă o scuză pentru faptul că nu întreprinzi nimic?

„Noi, avocații, nu suntem puși pe pământ pentru a fi aisberguri, Annabel, îi plăcea tatălui ei să propovăduiască: uite cine se găsise să spună așa ceva! Treaba noastră este să ne recunoaștem sentimentele și să le ținem sub control."

„Da, dragă tată. Dar ți-a trecut vreodată prin minte că prin *controlarea* sentimentelor nu facem decât să le distrugem? De câte ori putem spune «îmi pare rău» înainte de a nu ne mai părea rău defel?

Și ce anume – iartă-mă că întreb – înțelegi tu prin *controlarea* sentimentelor? Te referi cumva la găsirea rațiunilor *legale* potrivite pentru a face lucrul cel rău? Iar dacă da, nu asta au făcut sclipitorii noștri legiuitori germani în timpul Marelui Vid Istoric, altfel cunoscut și sub numele de epoca nazistă – vreme de doisprezece ani –, care, din anumite motive, este un lucru foarte puțin menționat în deliberările din cadrul forumului nostru? Ei bine, din acest moment înainte, *eu* îmi voi controla sentimentele.

În viață – așa îți plăcea să mă avertizezi când păcătuiam grav față de tine – pot face tot ce doresc, atâta vreme cât sunt pregătită să plătesc prețul pentru asta. Ei bine, dragă tată, sunt pregătită. Voi plăti prețul. Dacă asta va însemna să-mi iau adio de la frumoasa, dar scurta mea carieră, îl voi plăti și pe acesta.

Și așa se face că, printr-un act al bunei Providențe, dacă în asta credem, cumva, dețin temporar două apartamente: unul de care abia aștept să scap, celălalt, o bijuterie situată în apropierea portului, pe care l-am cumpărat acum șase săptămâni cu ultimii bani primiți de la iubita mea bunică, iar acum mă dau de ceasul morții ca să-l renovez."

Și dacă asta nu era de ajuns, Providența, ori sentimentul de vinovăție, ori un acces neașteptat de compasiune – Annabel nu avea timp să stabilească precis ce și cum – îi pusese bani la dispoziție. Banii lui Brue: datorită cărora se năștea nu doar un plan pe termen scurt – unul de urgență, cu o durată strict limitată –, ci, grație dărniciei lui Brue, un plan pe termen lung; unul care îi oferea timp pentru a analiza și a găsi soluții; un plan care, aplicat prudent cu ajutorul iubitului ei frate Hugo, nu doar că-l va feri pe Issa de urmăritorii lui, dar îl va aduce și pe calea însănătoșirii.

„Și sper să mă sunați", spusese Brue, ca și cum, precum Issa, trebuia să fie salvat de ea.

De ce anume? De neantul emoțional? Oare și Brue se îneca? Era suficient să-i întindă și lui mâna, spre a-l scăpa?

Ajunseseră acasă la ea. Întorcându-se, l-a văzut pe Issa retrăgându-se în umbra adâncă a unui tei, ținându-și desaga prinsă între faldurile pardesiului negru.

– Ce s-a întâmplat?

– KGB-ul vostru, a murmurat el.

– Unde?

– Ne-au urmărit de la taxi până aici. Întâi cu o mașină mare, apoi cu una mică. Un bărbat, apoi o femeie.

– Erau doar două mașini care au trecut întâmplător.

– Astea aveau radio.

– În Germania, toate mașinile au radiouri. Unele au și telefoane. Te rog, Issa! Și vorbește încet. Nu vreau să trezim pe toată lumea.

Uitându-se într-o parte și în alta a străzii și nevăzând nimic ieșit din comun, Annabel a coborât treptele până la ușa principală, a descuiat-o și i-a făcut semn lui Issa să o ia înaintea ei, dar el s-a tras într-o parte și a insistat să intre după ea, ținând distanța.

Plecase din apartament în mare grabă. Patul dublu rămăsese nefăcut, perna era boțită, iar pijamaua ei era azvârlită neglijent de-a curmezișul saltelei. Garderobul avea două părți, cea din stânga pentru hainele ei, cea din dreapta pentru hainele lui Karsten. Îi dăduse papucii lui Karsten în urmă cu trei luni, dar el nu avusese curajul să revină ca să-și recupereze hainele. Ori poate își închipuia că, lăsându-le acolo, își afirma dreptul de a reveni. „Ei, să-l ia dracu'!" O jachetă din piele de căprioară de firmă, o pereche de blugi de marcă, trei cămăși, o pereche de pantofi din piele moale. Le-a aruncat pe toate pe pat.

– Sunt ale soțului tău, Annabel? a întrebat Issa, care rămăsese în prag.

– Nu.

– Atunci, ale cui sunt?

– Au aparținut unui bărbat cu care am avut o relație.

– Annabel, a murit?

– Ne-am despărțit... a zis ea, regretând acum că îl rugase să i se adreseze pe numele mic, deși mereu proceda astfel cu clienții ei, păstrându-și numele de familie pentru sine.

– Annabel, de ce v-ați despărțit?

– Pentru că nu ne potriveam.

– De ce nu vă potriveați? Nu vă iubeați? Poate ai fost prea aspră cu el, Annabel. E posibil. Câteodată, poți fi foarte severă. Am observat asta.

La început, nu și-a dat seama dacă era cazul să râdă în hohote sau să-l pună la punct. Însă când s-a uitat la el ca să decidă ce era mai potrivit, a văzut doar nedumerire în ochii lui, alături de spaimă, și atunci și-a adus aminte că în lumea din care evadase Issa nu exista ceva care să se numească intimitate. În mod simultan, un alt gând a copleșit-o, făcând-o să se simtă rușinată și deconcertată totodată: acela că era prima femeie cu care el se găsea singur după ani de detenție și că stăteau în dormitorul ei, la primele ore ale dimineții.

– Issa, vrei să dai jos geanta aia?

Făcând un pas mare în spate ca să îi facă lui loc, s-a întrebat dacă nu ar fi fost bine să-și pună telefonul mobil în buzunarul jachetei, deși

doar Dumnezeu știa cui putea să-i telefoneze dacă lucrurile luau o turnură neplăcută. Stând pe șifonier, geanta cea mare a lui Karsten nu făcea decât să adune praf. Issa a coborât-o și a așezat-o pe pat, alături de haine. Ea a vârât hainele în ea, apoi și-a adus din baie sacul de dormit, pe care îl ținea în fundul dulapului de lângă boiler.

– Annabel, era avocat ca și tine? Mă refer la bărbatul cu care ai fost prietenă.

– Nu are importanță ce era. Nu te privește, și oricum s-a terminat.

Acum ea era cea care dorea de urgență o distanță mai mare între ei. În bucătărie, el era prea înalt față de ea și, indiferent cât de mult se retrăgea din calea ei, rămânea prea prezent. Annabel a așezat pe masă un sac pentru gunoi și, brusc, s-a pornit să-i prezinte tot felul de lucruri înspre aprobare: „Pâine integrală, Issa?“ „Da, Annabel.“ „Ceai verde? Brânză?“ Iaurt ecologic de la magazinul de produse organice aflat la zece minute de mers cu bicicleta pe care ea îl prefera în mod hotărât supermarketului de la capătul străzii. „Da, Annabel, da, pentru toate.“

– Carne nu-ți pot oferi, înțelegi? Eu nu mănânc carne.

De fapt, voia să-i transmită altceva: „Aici nu se petrece nimic. Tot ce fac e să-mi risc pielea pentru tine. Sunt avocatul tău și atât trebuie să rămân, și fac asta din principiu, nu pentru bărbatul pe care-l reprezinți.“

Au cărat bagajele până la intersecție. Au chemat un taxi și ea a dat ca adresă un loc aflat undeva pe faleza de deasupra portului. Apoi, pentru a doua oară, l-a făcut pe Issa să parcurgă pe jos restul drumului, alături de ea.

Ca să ajungă la noul ei apartament trebuia să urce opt paliere de trepte de lemn, unele cam nesigure, până în podul unui vechi depozit ce dădea spre cheu, care, potrivit spuselor proprietarului, era singura clădire pe care britanicii avuseseră bunăvoința să o lase posterității atunci când bombardaseră Hamburgul, transformându-l în ruine. Era un pod cu profilul ascuțit al unei corăbii, de paisprezece metri pe șase, cu grinzi de oțel și cu o fereastră uriașă, arcuită, cu vedere înspre port; existau o baie îngrămădită sub acoperișul în pantă și o bucătărie

în latura cealaltă. Îl văzuse în Ziua Deschiderii, când jumătate dintre tinerii bogați din Hamburg se călcaseră în picioare ca să-l cumpere, însă deținătorul clădirii o plăcuse pe ea și, spre deosebire de actualul ei proprietar, era homosexual, astfel că nu o voia și la pat.

În aceeași seară, apartamentul era, ca printr-un miracol, numai al ei, reprezentând o viață fără de Karsten, iar în ultimele șase săptămâni nu făcuse decât să îl pigulească, ocupându-se de instalația electrică, de tencuială și de zugrăveală, de înlocuirea podelei deteriorate, iar serile, după vreo nouă înfățișare dezgustătoare de la tribunal ori după vreo altă luptă pierdută în fața autorităților, gonea până aici pe bicicletă, se așeza la fereastra arcuită, cu coatele pe pervaz, și urmărea soarele apunând, macaralele, navele de mărfuri și feriboturile intersectându-se și interogând în maniera în care ar trebui să o facă și oamenii, cu respect, fără să se ciocnească, uitându-se totodată și la pescărușii ce se roteau deasupra apei și se gâlceveau sau la copiii care se hârjoneau pe terenul de joacă din apropiere.

Și, deși conștientă că era vorba mai mult despre o izbucnire naivă de optimism, se felicita pentru ceea ce avea să devină, o femeie căsătorită cu slujbă și a cărei familie se găsea la Sanctuar – Lisa, Marie, André, Max, Horst și umflățica de Ursula, șefa lor –, bărbați și femei care, ca și ea, se dăruiau luptei drepte în slujba oamenilor pe care accidentele vieții îi destinaseră gropii de gunoi.

Ori, exprimat în alte cuvinte: revenind acasă la fel de epuizată și de pustiită ca și apartamentul care o aștepta, știind că, indiferent cât de greu ar fi trudit toată ziua, nu trebuia să se aștepte la prezența altcuiva peste noapte. Însă chiar și acest nimic era preferabil lui Karsten.

Au urcat treptele încet, Annabel mergând în față, și la fiecare palier a lăsat jos sacul în care pusese provizii și s-a asigurat că Issa venea după ea cu geanta cea mare și cu sacul de dormit. Ar mai fi luat și ea ceva din bagaje, dar, de fiecare dată când a încercat asta, el i-a făcut semn supărat să-i dea pace, deși după două etaje arăta ca un copil bătrân și slăbănog, iar după al treilea respira deja gâfâit, stârnind ecouri pe casa scării.

Gălăgia pe care o făceau a alarmat-o, dar curând și-a adus aminte că era sâmbătă și că în clădire nu se găseau alți chiriași. Toate celelalte etaje erau ocupate de birouri elegante de *haute couture,* de proiectanți de mobilier și de companii de mâncăruri pentru gurmeți: toate reprezentând o lume despre care Annabel își spunea că o lăsase hotărât în urmă.

Issa se oprise la jumătatea treptelor ultimului nivel și se uita dincolo de ea, iar pe trăsăturile încordate ale feței i se citeau spaima și neputința de a înțelege. Ușa care dădea în podul ei era veche, din fier prelucrat cu ciocanul și prevăzută cu zăvoare grele. Iar lacătul uriaș ar fi putut proteja până și Bastilia. Ea s-a grăbit să coboare spre el și de această dată l-a prins fără să vrea de braț, drept care l-a simțit crispându-se.

– Issa, nu te încuiem aici, i-a zis ea. Încercăm să-ți păstrăm libertatea.

– De KGB-ul vostru?

– De toată lumea. Doar să faci tot ce-ți spun eu.

El a clătinat încet din cap, apoi, într-un gest de supunere cumplită, l-a lăsat în jos, și, pas după pas, însă atât de chinuit, de parcă picioarele i-ar fi fost înlănțuite laolaltă, a urmat-o pe ultima porțiune a scării. După care s-a oprit din nou, cu capul plecat în continuare și cu picioarele lipite, și a așteptat ca ea să descuie. Însă instinctul i-a spus lui Annabel să nu facă asta.

– Issa.

Nu a primit răspuns. Întinzând mâna dreaptă până când a ajuns exact în dreptul ochilor lui, Annabel, ținând cheia în palma desfăcută, i-a oferit-o așa cum îi oferea morcovi calului ei când era mică.

– Poftim. Deschide-o *tu*. Nu sunt temnicerul tău. Ia cheia și deschide ușa. Te rog.

El a rămas vreme îndelungată cu privirea ațintită în jos, spre mâna ei, spre cheia ruginită, răstimp care ei i s-a părut cât o viață de om. Însă fie ideea de a lua cheia de la ea îl tulbura prea mult, fie se temea de contactul cu pielea ei dezgolită, fapt este că, cu o mișcare precipitată, mai întâi capul, apoi și torsul său s-au răsucit, îndepărtându-se de ea în semn de respingere. Însă Annabel a refuzat ideea de a fi respinsă.

– Vrei să deschid *eu?* a întrebat ea. Te rog, trebuie să știu asta, Issa. Să înțeleg că pot deschide? Am permisiunea ta? Te rog să-mi răspunzi, Issa! Ești clientul meu. Am nevoie de instrucțiunile tale. Issa, o să stăm aici, o să înghețăm și o să obosim până îmi dai *instrucțiuni* să deschid ușa asta. Auzi ce spun, Issa? Unde ți-e brățara?

Era în palma lui.

– Pune-o înapoi la încheietură. Aici nu ești în primejdie.

El și-a așezat brățara la mână.

– Acum spune-mi să descui ușa.

– Descuie.

– Spune mai tare. Te rog să deschizi ușa, Annabel.

– Te rog să deschizi ușa.

– *Annabel.*

– Annabel.

– Acum uită-te cum deschid la cererea ta, te rog. Uite. S-a făcut. Intru eu prima, iar tu mă urmezi. Nu e deloc ca o închisoare. Nu, lasă ușa deschisă, te rog. Nu o vom închide decât atunci când va trebui.

Nu mai călcase acolo de trei zile. O privire fugară în jur a lămurit-o că lucrătorii avansaseră cu renovarea mai mult decât se temuse ea. Tencuirea era aproape încheiată, gresia comandată stătea stivuită în așteptare, vechea cadă de baie pe care mama ei o găsise la Stuttgart era montată, având instalate robinetele de alamă pe care Annabel le cumpărase de la un talcioc. Alimentarea cu apă era restabilită, altfel de ce și-ar fi lăsat muncitorii cănile de cafea în chiuvetă? Telefonul pe care îl comandase era în mijlocul podelei, încă învelit în plastic, așteptând doar să fie conectat.

Issa descoperise fereastra arcuită. Complet nemișcat, cu spatele spre ea în timp ce contempla cerul ce se lumina, redevenise înalt.

– O să stai aici doar o zi sau două, cât fac alte aranjamente, i-a strigat ea pe un ton măsurat din celălalt capăt al încăperii. O să te ținem aici în siguranță, spre binele tău. O să-ți aduc mâncare și cărți și o să te vizitez în fiecare zi.

– Nu pot zbura? a întrebat el, rămânând cu ochii la cer.

– Regret, dar nu. Nici afară nu vei ieși. Abia când vom putea să te mutăm în altă parte.

– Tu și domnul Tommy?

– Eu și domnul Tommy.

– O să mă viziteze și el?

– Acum își consultă dosarele. Asta trebuie să facă. Nu sunt bancher, și nici tu nu ești. Nu se poate rezolva totul dintr-odată. Trebuie să înaintăm pas cu pas.

– Domnul Tommy e un gentleman important. Când o să ajung doctor, o să-l invit la ceremonie. Are o inimă bună și vorbește rusa ca un Romanov. Unde a învățat limba?

– La Paris, așa cred.

– Tot acolo ai învățat și tu rusește, Annabel?

Bine măcar că de această dată întrebarea nu se referea la Karsten. Iar Issa nu mai transpira. Vocea lui redevenise calmă.

– Am învățat rusește la Moscova, a spus ea.

– Cum, Annabel, ai făcut școala la Moscova? Asta este foarte interesant! Și eu am făcut școala acolo. Adevărat, doar pentru scurtă vreme. La ce școală ai mers? Ce număr? Poate o știu și eu. Primeau acolo și elevi ceceni? a întrebat el, evident ținând să facă legătura între lumea lui și a ei, imaginându-și, probabil, că erau prieteni de școală.

– Nu avea număr.

– Cum asta, Annabel?

– Nu era o școală obișnuită.

– Ce școală era aceea dacă nu avea număr? Era a KGB-ului?

– Nu, bineînțeles că nu! Era o școală particulară. În starea de oboseală pe care a resimțit-o brusc, Annabel s-a auzit spunând și restul poveștii. Era o școală privată pentru copiii funcționarilor străini care locuiau la Moscova. De aceea am mers acolo.

– Tatăl tău a fost funcționar străin care locuia la Moscova? Ce fel de funcționar?

Ea a început să bată în retragere.

– S-a întâmplat să locuiesc în casa unei familii de funcționari străini. Am avut dreptul să studiez la acea școală, și așa am învățat să vorbesc rusește.

„Și asta e mai mult decât am avut de gând să-ți spun, pentru că nici măcar tu nu vei smulge de la mine faptul, necunoscut nici măcar celor de la Sanctuar, că tatăl meu a fost atașat juridic al Ambasadei Germane din Moscova.“

Un semnal avertizor a început să răsune, iar acesta nu era al ei. Temându-se că declanșa vreo alarmă inteligentă montată de constructori, ea s-a uitat îngrijorată prin cameră ca să caute sursa acelui sunet. A descoperit însă că provenea de la pagerul electronic al lui Issa, cel primit de la Melik, care anunța prima rugăciune a zilei.

Cu toate acestea, Issa a rămas la fereastră. De ce? Căuta să-i descopere pe urmăritorii lui de la KGB? Nu. Încerca să descopere în ce direcție se afla Mecca după lumina zorilor; apoi trupul lui subțire ca un băț s-a pus în genunchi pe podea.

– Te rog să ieși din cameră, Annabel, a spus el.

Cât a așteptat în bucătărie, Annabel a eliberat un spațiu și a desfăcut sacul de gunoi. Stând pe un taburet, cu un cot pe masa decoratorilor și cu pumnul strâns lipit de obraz, a căzut într-un soi de transă în care, printr-un act de autotranspunere, s-a trezit privind fix, așa cum i se întâmpla deseori atunci când era obosită, la colecția tatălui ei de picturi de mici dimensiuni ale maeștrilor flamanzi, care era expusă în sufrageria din casa aflată pe proprietatea familiei din apropiere de Freiburg.

– Sunt cumpărate de bunicul tău la o licitație desfășurată la München, draga mea, îi răspunsese mama ei atunci când, în starea de revoltă de la paisprezece ani, Annabel declanșase propria investigație privind proveniența acelor picturi. La fel cum tatălui tău îi place să colecționeze icoane.

– Și cât a dat pe ele?

– În banii de acum, fără îndoială că ele valorează foarte mult. Dar, pe vremea aceea, câțiva bănuți.

– Cumpărate la o licitație, *de când?* întrebase ea. *De la cine* sunt cumpărate? Cui i-au aparținut picturile înainte ca bunicul să le fi cumpărat pe nimic la acea licitație de la München?

– Ce-ar fi să-l întrebi chiar pe tata, draga mea? i-a sugerat mama ei, cu prea multă dulceață în glas pentru auzul încărcat de suspiciuni al lui Annabel. Sunt de la tatăl *lui*, nu de la al meu.

Însă când Annabel îl întrebase pe tatăl său, acesta se transformase brusc într-o altă persoană, necunoscută ei.

– Timpurile alea s-au dus, îi răspunsese el, pe un ton oficial pe care nu-l mai folosise față de ea până atunci. Bunicul tău avea o bună intuiție în privința artei, și a plătit prețul pieței de la acea vreme. Din câte cred eu, sunt toate falsuri. Să nu îndrăznești să mai pui întrebarea asta vreodată!

„Și nu am mai pus-o“, și-a adus ea aminte. În nici unul dintre forumurile de familie, fie că făcea acest lucru din iubire, sau din teamă, ori, mult mai grav, din supunere față de disciplina de familie la adresa căreia se revolta, ea nu mai îndrăznise să adreseze o astfel de întrebare. Și când se gândea că părinții ei se socoteau niște radicali! Erau rebeli ori fuseseră: participanți la evenimentele anului șaizeci și opt, care înălțaseră baricade la demonstrațiile de protest ale studenților și purtaseră pancarte îndemnându-i pe americani să plece din Europa!

– Voi, tinerii de azi, habar nu aveți ce înseamnă un protest adevărat! obișnuiau ei să-i spună râzând, atunci când ea sărea calul.

Scoțând un blocnotes din rucsac, s-a apucat să încropească o listă cu lucruri necesare, profitând de lumina ce venea prin luminator. Listele ei constituiau subiecte de glumă în cadrul familiei în aceeași măsură ca și intransigența ei. Acum era un soi de melc fără de țintă, purtându-și întreaga viață dezordonată în rucsac, iar în următorul moment devenea o nemțoaică superorganizată, care întocmea liste cu ceea ce avea de gând să facă.

Săpun.
Prosoape.
Mâncare.
Ceva dulciuri.
Lapte proaspăt.
Hârtie igienică.

Reviste medicale rusești: unde pot găsi așa ceva?

Casetofonul meu. Clasică, nu porcării.

„Și nu, nu am de gând să cumpăr un nenorocit de iPod, refuz să devin o sclavă a consumerismului."

Neștiind dacă Issa încă se ruga, s-a întors în camera principală în vârful picioarelor. Era pustie. A dat fuga la fereastră. Era închisă, iar geamul, intact. S-a răsucit în loc și, cu lumina venindu-i din spate, s-a uitat prin încăpere.

L-a văzut stând la doi metri deasupra ei, cocoțat pe scara lucrătorilor. Precum o statuie a erei sovietice, ținea într-o mână o foarfecă uriașă, iar în cealaltă, un avion de hârtie, pe care probabil îl decupase din ruloul de tapet de la picioarele scării.

– Într-o zi o să fiu un mare inginer de aeronautică, la fel ca Tupolev, a spus el cu convingere, fără să privească în jos spre ea.

– Nu te mai faci doctor? l-a întrebat Annabel, făcându-i jocul, așa cum se procedează în cazul celor ce amenință cu sinuciderea.

– Și doctor. Și poate, dacă o să am timp, și avocat. Vreau să dobândesc cele Cinci Excelențe[1]. Știi ce sunt cele Cinci Excelențe? Dacă nu, înseamnă că nu ești cultivată. Am deja o educație serioasă în privința muzicii, literaturii și fizicii. Poate că te vei converti la Islam, iar eu mă voi căsători cu tine și mă voi ocupa de educația ta. Asta ar fi o soluție bună pentru amândoi. Dar nu trebuie să mai fii atât de severă. Uite, Annabel!

Întinzându-și corpul în față până într-un punct în care părea să sfideze legea gravitației, Issa a dat drumul cu delicatețe avionului de hârtie în aerul neclintit.

„E doar un client, și-a repetat ea înfuriată când a tras ușa după sine și a închis cu un pocnet lacătul cu o vârstă venerabilă.

[1] Noțiune de origine orientală, desemnând cele cinci domenii principale pe care un om trebuie să le stăpânească pentru a fi desăvârșit; aceste domenii variază de la o concepție la alta. (n.tr.).

Un client căruia trebuie să i se acorde o atenție specială, de acord. O atenție neobișnuită. Ilegală. Cu toate astea, e numai un client. Iar curând va beneficia și de îngrijirea medicală de care are nevoie.

Este un caz, un caz juridic cu dosar. Bine, și pacient. Este un copil traumatizat și distrus, care nu a avut copilărie, iar eu îi sunt avocat și doică, și mai sunt singura lui legătură cu lumea.

E un copil, dar cunoaște mai multe despre durere, și captivitate, și despre ce este mai rău în viață decât voi ajunge eu să știu vreodată. E arogant și neajutorat, iar jumătate din lucrurile pe care le spune nu au nici o legătură cu ceea ce gândește.

Încearcă să-mi facă pe plac, și nu știe cum să procedeze. Rostește cuvintele potrivite, dar nu este bărbatul care ar trebui să le spună:

«Căsătorește-te cu mine, Annabel. Uită-te la avionul meu de hârtie, Annabel. Convertește-te la Islam, Annabel. Nu mai fi severă, Annabel. Vreau să fiu avocat, doctor și mare inginer specialist în aeronautică și alte câteva lucruri care mi se vor întâmpla înainte de a fi trimis înapoi în Suedia pentru a fi apoi transportat până în gulag, Annabel. Te rog să ieși din cameră, Annabel».“

Pe faleză, zorile se transformaseră în dimineață. Annabel a urcat o alee pentru pietoni care ducea de-a lungul zidului ce delimita portul. În ultimele săptămâni, cât așteptase materializarea noului ei apartament, se plimbase deseori pe acel drum, notându-și în minte magazinele unde-și va face cumpărăturile și restaurantele care servesc produse marine unde-și va întâlni prietenii, și fantazând despre rutele pe care le va urma până la locul de muncă – într-o zi, va merge cu bicicleta tot drumul, în următoarea, va urca pe feribot cu bicicleta, va călători cu el cale de trei opriri, apoi va sări din nou în șa –, însă acum nu se gândea decât la cuvintele de despărțire spuse de Issa, după ce ea îl pregătise pentru faptul de a fi din nou încuiat: „Dacă adorm, o să mă reîntorc în închisoare, Annabel“.

Revenită în vechiul ei apartament, Annabel s-a mișcat cu precizia detaliului pentru care forumul familiei o tachina neîncetat. Fusese înspăimântată și refuzase să recunoască acest lucru. Însă, acum își putea sărbători victoria împotriva spaimei.

Pentru început, s-a lăsat desfătată de dușul pe care și-l promisese și, pentru că tot se apucase, și-a spălat și părul. Starea apropiată epuizării pe care o trăise cu o oră în urmă fusese înlocuită de o dorință însetată de acțiune.

După duș, s-a îmbrăcat pentru drum: șort din lycra până la genunchi, pantofi sport, o bluză ușoară pentru zile călduroase, vestă cu multe buzunare și – de pe masa din bambus aflată lângă ușă – casca de protecție și mănușile din piele. Nevoia ei de exercițiu fizic era de nepotolit. Fără ea, era convinsă că în mai puțin de o săptămână avea să se transforme într-un calup de osânză.

Apoi a trimis lucrătorilor și furnizorilor e-mailuri cu același conținut urgent: „Îmi pare foarte rău, prieteni, dar vă rog să nu mai faceți nici o lucrare la noul apartament până nu vă anunț eu. Au apărut probleme juridice legate de închiriere, dar toate se vor rezolva în următoarele câteva zile. Vă voi recompensa integral pentru orice pierderi de venituri. *Tschüss,* Annabel Richter".

Iar pe lista de cumpărături care se afla alături de ea a adăugat „LACĂT NOU", deoarece, înainte de a pleca lunea la muncă, oamenii nu-și citesc întotdeauna e-mailurile primite în cursul weekendului.

A constatat apoi că îi suna telefonul mobil. Ora opt. În fiecare sâmbătă dimineață, inclusiv în sărbătorile oficiale, la ora opt fix, Frau Doktor Richter o suna pe fiica ei Annabel. Duminica, o suna pe sora ei, Heidi, pentru că aceasta era mai mare. Etica înstăpânită în cadrul familiei nu îngăduia ca vreuna dintre fiice să doarmă până târziu ori să facă amor sâmbăta sau duminica dimineață, sau în orice altă dimineață.

În primul rând, declarația mamei privind Starea Națiunii. Annabel începuse deja să surâdă.

– Poate că sunt total lipsită de discreție, dar Heidi crede că a rămas din nou însărcinată, va ști cu certitudine marți. Până atunci, vestea este supusă embargoului, Annabel! Ai înțeles?

– Am înțeles, mamă, și mă bucur mult pentru tine. E deja cel de-al patrulea nepot, și tu tot copil ai rămas!

– Imediat ce știrea devine oficială, o poți felicita și tu, firește.

Annabel s-a ferit să spună că Heidi era furioasă în acele momente și că doar rugile insistente ale soțului o împiedicaseră să facă un avort.

– Iar fratelui tău Hugo i s-a oferit o slujbă în aripa de psihologie umană dintr-un mare spital universitar din Köln, însă el spune că nu este convins că oamenii de acolo sunt freudieni adevărați, așa că s-ar putea să nu accepte oferta. Serios, uneori se poartă ridicol!

– S-ar putea ca postul din Köln să-i priască lui Hugo, a spus Annabel, fără să adauge că ea vorbea cu Hugo de cel puțin trei ori pe săptămână, astfel încât știa prea bine ce planuri avea acesta: mai precis, să rămână în Berlin până când înfocata relație amoroasă pe care o avea cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai în vârstă decât el, fie se stingea de la sine, fie îl dobora de-a dreptul, fie – ceea ce, în cazul lui Hugo, reprezenta regula – se întâmplau și una, și alta.

– Iar tăticul tău a fost de acord să țină cuvântarea cea mai importantă din cadrul unei conferințe a specialiștilor în drept internațional, care va avea loc la Torino. Și, după cum îl știi, s-a apucat deja să o redacteze, așa că n-o să mai scot nici o vorbă de la el până în septembrie. Te-ai împăcat cu Karsten?

– Încă negociem.

– Bine.

A urmat un scurt moment de tăcere.

– Mamă, cum ți-au ieșit analizele? a întrebat apoi Annabel.

– Idioate, ca de obicei, draga mea! Când îmi spune cineva că rezultatele sunt negative, mă apucă deprimarea, pentru că eu sunt optimistă din fire. Și atunci trebuie să gândesc invers.

– Și au fost negative?

– A existat doar o vagă voce pozitivă, însă ea a fost imediat acoperită de vocile negative.

– Ce anume a ieșit pozitiv?

– Stupidul ăsta de ficat al meu.

– Și i-ai spus tatei?

– E bărbat, dragă. Fie o să-mi spună să mai beau un pahar de vin, fie își va închipui că sunt pe moarte. Mai bine du-te să-ți faci tura cu bicicleta.

*

Iar acum, planul ei cel măreț.

Ca întotdeauna, viața lui Hugo se desfășura într-un echilibru precar. Soțul iubitei lui era un om de afaceri care călătorea mai tot timpul, dar avea prostul obicei de a reveni acasă în weekenduri. Drept urmare, Hugo își petrecea nopțile de sâmbătă și de duminică la spital, rămânând de gardă în spațiul de cazare al personalului și consultându-și pacienții în cursul ziei. Șmecheria era, așadar, de a-l prinde după ora opt dimineața, când i se încheia schimbul de noapte, și înainte de ora zece dimineața, când își începea vizitele. Cum era opt și douăzeci, momentul era ideal pentru a-l găsi.

Din motive de securitate, avea nevoie de un telefon public și, ca să se simtă cât mai liniștită, de un loc pe care să-l cunoască bine. A ales o fostă cabană de vânătoare ce fusese transformată în cafenea dintr-o rezervație naturală pentru căprioare de la Blankenese, la o distanță de cincisprezece minute de pedalat intens. A parcurs distanța în douăsprezece minute și s-a văzut silită să comande un ceai de plante și să stea, cu ochii la ceașcă, până când și-a recăpătat suflul. În coridorul care ducea spre toalete, se găsea o cabină telefonică de culoare roșie, englezească și demodată. S-a dus la tejghea și a schimbat niște bani, asigurându-și o mână de monede.

Așa cum se întâmpla în discuțiile cu Hugo, au vorbit pe jumătate în glumă, pe jumătate serios. Poate din pricină că se simțea foarte sobră, Annabel a depășit măsura cu ironiile.

– Am un client care este un adevărat coșmar, Hugo, a început ea. Extrem de inteligent, dar o epavă din punct de vedere psihic. Vorbește doar limba rusă. Trebuie să se liniștească și să fie îngrijit de un specialist. Situația lui este cumplită și nu poate fi descrisă la telefon. Cred că tu vei fi primul care se va arăta de acord în privința marii lui nevoi de a fi ajutat, a spus ea, străduindu-se să nu facă aceste vorbe să sune a jelanie.

Numai că greșise făcând apel la inima simțitoare a lui Hugo.

– Serios? Nu sunt convins că voi face asta. Care sunt presupusele lui simptome? a întrebat el tăios, pe un ton profesional și rece.

Ea își notase unele constatări.

– Idei delirante. Ba crede că va ajunge să conducă lumea, ba, imediat după aceea, tremură ca varga.

– Toți procedăm la fel. Ce e omul – politician, cumva?

Ea a izbucnit într-un hohot de râs, dar nutrea sentimentul supărător că Hugo nu glumea.

– Izbucniri neașteptate de furie, dependență umilă într-un anumit moment, pentru ca apoi să redevină de sine stătător. Are logică tot ce-ți spun? Hugo, eu nu sunt doctor. E chiar mai grav decât atât. Omul are mare nevoie de ajutor. Acum. Urgent. Cu toate măsurile de confidențialitate necesare. Există astfel de locuri? Sigur trebuie să fie.

– Locuri bune, nu. Eu nu cunosc nici unul. Mai ales pentru ceea ce-ți trebuie ție. Individul e periculos?

– De ce ar trebui să fie?

– Ai constatat indicii că ar fi predispus la violențe?

– Își cântă singur. Stă ore în șir și se uită pe fereastră. Face avioane de hârtie. Nu cred că astea sunt semne de violență.

– Cât de sus este fereastra aia?

– Hugo, ia mai taci!

– Se uită ciudat la tine? Cu tine vorbesc. Întrebarea e cât se poate de serioasă.

– *Nu se uită.* Mai bine zis, își ferește privirea. Mai tot timpul face asta. Apoi Annabel s-a concentrat și a revenit la problema ce o interesa. Bine, atunci, un loc *destul* de bun. Un loc unde să fie primit, să fie supravegheat fără să se pună o sumedenie de întrebări... unde să i se lase libertatea să fie ajutat să se adune.

Începuse deja să vorbească prea mult.

– Are bani? a întrebat Hugo.

– Da. O mulțime. Orice sumă.

– De unde?

– De la toate femeile căsătorite și bogate cu care se culcă.

– Și îi cheltuiește aiuristic? Cumpără mașini Rolls-Royce și coliere de perle?

– De fapt, nici nu prea își dă seama că *are* bani, i-a răspuns ea, începând să devină disperată. Însă are. Este în regulă. Financiar,

adică. Banii lui sunt la alte persoane. Isuse, Hugo! Chiar trebuie să fie atât de dificile lucrurile?

– Vorbește doar limba rusă?

– Doar ți-am spus.

– Și te culci cu el?

– Nu!

– Dar ai de gând?

– Hugo, fii rațional, ce Dumnezeu!

– Păi, *sunt* rațional. Tocmai asta te irită.

– Ascultă, tot ce-mi trebuie... adică, tot ce-i trebuie lui... cum să spun, ideea este să îl putem duce undeva repede – să zicem, într-o săptămână –, chiar dacă acel loc nu ar reprezenta perfecțiunea. Doar să fie corespunzător și *foarte* privat. Nici măcar oamenii de la Sanctuar nu știu că purtăm discuția asta. Atât de privată trebuie să rămână chestiunea.

– De unde vorbești?

– De la o cabină telefonică. Mobilul meu e terminat.

– Azi suntem în weekend, dacă nu cumva n-ai băgat de seamă.

Annabel a așteptat continuarea.

– Iar luni am toată ziua ocupată cu o conferință. Telefonează-mi pe mobil luni seara, pe la nouă. Annabel?

– Ce e?

– Nimic. O să mă interesez. Să-mi telefonezi, bine?

7

– Frau Elli, a rostit Brue cu sfială.

Călătoria până la Sylt și prânzul la casa de pe plajă a lui Bernhard se desfășuraseră așa cum era de anticipat, cu participarea unui amestec obișnuit de bogătași senili și tineri plictisiți, cu homar și șampanie și cu o plimbare peste dune, în cursul căreia Brue își verificase în mod repetat telefonul mobil, ca nu cumva să piardă apelul din partea lui Annabel Richter, însă, din nefericire, ea nu îl sunase. Spre seară, din cauza vremii nefavorabile, aerodromul se închisese, astfel că soții Brue se văzuseră obligați să înnopteze în cabana rezervată oaspeților, ceea ce o îndemnase pe soția lui Bernhard, Hildegard, aflată sub influența cocainei, să ofere scuze exagerate pentru faptul că nu îi putuse pune la dispoziție lui Mitzi condiții de dormit mai potrivite apetitului ei. Se profila izbucnirea unui scandal, însă, abil ca întotdeauna, Brue reușise să împiedice acest lucru. Duminică jucase golf foarte prost, pierduse o mie de euro, iar după aceea se văzuse silit să mănânce colțunași cu ficat și să bea câteva șnapsuri cu un baron bătrâior din domeniul transporturilor maritime. Acum, în cele din urmă, se făcuse luni dimineață, ședința de la ora nouă a conducerii băncii se încheiase, iar Brue o invitase pe Frau Ellenberger să fie atât de amabilă și să rămână, dacă își putea permite câteva momente, o mișcare pe care o gândise pe durata întregului weekend.

– Frau Elli, nu-ți cer decât o chestiune neînsemnată, a spus el într-o engleză teatrală.

– Domnule Tommy, oricât de neînsemnată ar fi, vă stau la dispoziție, a răspuns ea pe același ton.

Aceste ritualuri absurde, desfășurate de-a lungul unui sfert de secol, mai întâi de către tatăl lui Brue la Viena, iar acum de către fiu, trebuiau să celebreze lanțul neîntrerupt al bancherilor Frère.

– Dacă ți-aș spune *Karpov,* Frau Elli – Grigori Borisovici Karpov –, și ar fi să adaug cuvântul *Lipițan...* cum crezi că ai reacționa?

Gluma încetase să mai fie amuzantă înainte de a-și încheia el întrebarea.

– Cred că m-aș întrista, Herr Tommy, a răspuns ea în germană.

– *În ce fel* te-ai întrista? La amintirea Vienei? Ai simți o nostalgie pentru micul tău apartament din Operngasse, la care mama ta ținea atât de mult?

– M-aș întristat față de bunul tău tată.

– Și pentru ceea ce ți-a cerut el în privința lipițanilor, de pildă?

– Conturile lipițane nu erau corecte, a spus ea, lăsând ochii în pământ.

Conversația ar fi trebuit să se desfășoare cu șapte ani în urmă, dar Brue nu socotise înțelept să scormonească trecutul în mod inutil, mai ales atunci când avea oarecum idee ce lucruri neplăcute ar putea descoperi.

– Cu toate acestea, ai continuat – cu o fidelitate demnă de toată lauda – să le gestionezi, a spus el cu blândețe.

– Eu *nu* le gestionez, Herr Tommy. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să știu cât mai puține despre modul în care sunt gestionate aceste conturi. Asta este sarcina administratorului de fonduri din Liechtenstein. E de domeniul lui și în acest mod, presupun, își câștigă existența, indiferent ce am gândi noi despre felul în care respectă etica profesională. Eu fac doar ceea ce i-am promis tatălui dumneavoastră.

– Iar asta a inclus, presupun, subțierea dosarelor personale ale deținătorilor actuali sau din trecut ale conturilor de tip lipițan.

– Exact.

– La fel ai procedat și în cazul lui Karpov?

– Da.

– Și documentele din acest dosar, așadar – a rostit el ridicându-l –, reprezintă tot ce rămâne la noi?

– Da.

– Tot ce există pe lume. În *oubliette*, în pivnița din Glasgow și aici, la Hamburg.

– Da, a zis ea pe un ton apăsat, după o ușoară ezitare, care nu a scăpat atenției lui Brue.

– Și, în afara acestor documente, mai ai amintiri *personale* despre Karpov – din acele zile –, referitor la vreo remarcă oarecare făcută de tatăl meu despre acest om?

– Tatăl dumneavoastră a tratat contul Karpov cu...

– Cu...?

– *Cu respect*, Herr Tommy, i-a răspuns ea, roșind.

– Dar tata i-a tratat pe toți clienții lui cu respect, adevărat?

– Tatăl dumneavoastră vorbea despre Karpov ca despre un om ale cărui păcate ar trebui iertate, chiar înainte de a fi comise. Și nu era mereu la fel de indulgent față de clienții noștri.

– A spus vreodată *de ce* trebuia să fie iertat?

– Karpov era un client deosebit. Toți lipițanii erau deosebiți, dar Karpov era cel mai cel.

– A spus vreodată ce fel de păcate erau acelea ce ar fi trebuit iertate dinainte?

– Nu.

– A sugerat că ar putea exista... cum să mă exprim?... o relație amoroasă pe care trebuia să o rezolve în acest fel? Copii născuți în afara căsătoriei, împrăștiați prin lume, și așa mai departe?

– Au fost sugerate astfel de lucruri, și încă din belșug.

– Însă nu au fost precizate clar, da? Nu s-a făcut nici o mențiune privind vreun fiu iubit și ilegitim, de exemplu, care ar putea să apară din senin într-o zi, ca să-și exprime pretențiile?

– Au fost discutate multe asemenea situații posibile privind conturile lipițane. Nu aș putea susține că îmi amintesc ceva aparte privind vreunul dintre ele.

– În plus, *Anatoli*. De ce ar însemna ceva pentru mine numele *Anatoli?* E ceva ce am auzit întâmplător? Anatoli va rezolva situația?

– A existat un Anatoli, care acționa, cred, ca mijlocitor, i-a răspuns Frau Elli cu reținere.

– Ca intermediar între...

– Între domnul Edward și colonelul Karpov, atunci când acesta din urmă nu era disponibil sau când nu voia să apară.

– În calitate de avocat al lui Karpov?

– În calitate de... – după o ezitare, femeia a continuat – de *instrument* al lui. Serviciile lui Anatoli depășeau sfera de reprezentant legal.

– Sau *ilegal,* a punctat Brue, dar, cum vorba lui de spirit a trecut neluată în seamă, a purces la unul dintre obișnuitele lui tururi ale încăperii. Și ca să te scutesc de osteneala de a scotoci prin *oubliette,* îmi poți spune, cumva, în termeni cât se poate de schematici, și în mod neoficial, ce procentaj din fondul total Liechtenstein este deținut de contul Karpov?

– Fiecare deținător de cont lipițan a primit acțiuni proporțional cu investiția făcută.

– Asta am înțeles și eu.

– Dacă deținătorul de cont dorea la un moment dat să-și sporească investiția, atunci și deținerea de acțiuni creștea.

– Acest lucru mi se pare logic.

– Colonelul Karpov a fost unul dintre primii deținători de cont lipițan, și cel mai bogat dintre toți. Tatăl tău l-a numit membru fondator. În patru ani, investițiile lui au fost sporite de nouă ori.

– Direct de către el?

– Prin transferuri de credite în contul lui. Nu se cunoaște dacă plățile au fost făcute de Karpov însuși ori de către alții, în numele lui. Imediat ce intrau în vigoare, notele de credit erau distruse.

– Tu făceai asta?

– Tatăl dumneavoastră.

– Și nu s-au făcut deloc depuneri de numerar? Bancnote aduse cu valiza? În stil vechi? Cum se-ntâmpla în Viena de altădată?

– În prezența mea, nu.

– Dar când nu te aflai de față?

– Ocazional, au fost depuse în cont și sume în numerar.

– De către Karpov personal?

– Cred că da.

– Și de către terți?

– Posibil.

– Anatoli, de pildă?

– Semnatarilor nu li se cerea să își decline numele în mod oficial. Numerarul se plătea la ghișeu, se preciza contul beneficiarului și se emitea o chitanță pe numele furnizat de depunător.

A urmat un alt tur al încăperii, răstimp în care Brue a reflectat asupra utilizării diatezei pasive.

– Și, după părerea ta, când s-a făcut ultimul transfer în contul lui Karpov?

– Din câte am înțeles, creditarea continuă să vină, chiar și în prezent.

– Să înțeleg că și în aceste zile? Sau asta s-a întâmplat până de curând, să zicem?

– Nu este treaba mea să știu acest lucru, Herr Tommy.

„Și nici momentul potrivit", a gândit Brue.

– Și cam *la* cât se ridica valoarea fondului din Liechtenstein, în mare, la data la care am părăsit Viena – înainte de a fi împărțit între acționari, evident?

– La data plecării de la Viena exista un singur acționar, Herr Tommy. Colonelul Karpov era singurul. Ceilalți se pierduseră pe traseu.

– Serios? Și *cum* s-a întâmplat asta?

– Acest aspect îmi este necunoscut, Herr Tommy. Din câte înțeleg, ceilalți lipițani au fost fie răscumpărați de Karpov, fie au dispărut pe cale naturală.

– Sau *nenaturală?*

– Asta nu aș putea să spun, Herr Tommy.

– Bine, dă-mi o cifră aproximativă. După părerea ta, a îndemnat-o Brue.

– Nu pot vorbi în numele administratorului nostru de fonduri din Liechtenstein, Herr Tommy. Acest lucru nu intră în competențele mele.

– Uite ce este, m-a sunat o anumită Frau Richter, a explicat Brue, pe tonul celui care nu vrea să ascundă nimic din ce știe. O *avocată*. Cred că ai dat peste mesajul ei azi-dimineață, când ai verificat ce s-a întâmplat în decursul weekendului.

– Adevărat, Herr Tommy.

– Voia să-mi pună unele întrebări referitoare la... la un anumit client de-al ei... și de-al nostru, conform spuselor avocatei. Întrebări presante.

– Așa am înțeles și eu, Herr Tommy.

Brue luase hotărârea. Era limpede. Elli se dovedea încăpățânată. Avea și o vârstă. Iar când venea vorba despre lipițani, întotdeauna se arătase rezervată. Dar și-o va face aliat, îi va spune toată povestea și o va câștiga de partea lui. Dacă nu i se putea confesa lui Frau Elli, atunci cui i se putea confesa?

– Frau Elli.

– Da, Herr Tommy.

– Cred că ar fi foarte drăguț dacă noi doi am purta o discuție ca de la suflet la suflet despre... în fine, „despre-ncălțări, și corăbii, și..."[1]

Brue a zâmbit și s-a întrerupt, așteptând ca femeia să intervină cu vreunul dintre citatele preferate de *ea,* din Lewis Carroll, dar zadarnic.

– Așadar, iată ce sugerez, a continuat el, ca unul căruia i-a venit o idee sclipitoare. Un ibric *mare* cu minunata dumitale cafea vieneză, și prăjiturele de Paști făcute de mama ta, și două cești. Și, fiindcă veni vorba, anunță operatoarea că sunt într-o ședință, la care participi și tu.

Însă discuția tête-à-tête pe care o propusese Brue nu a decurs așa cum fusese planificat. Frau Ellenberger a revenit cu cafeaua – deși pregătirea ei i-a luat mai mult timp decât de obicei, i s-a părut lui – și s-a arătat, ca întotdeauna, un model de serviabilitate. Când i se cerea să zâmbească, zâmbea. Iar prăjiturile de Paști făcute de mama ei nu aveau pereche. Dar în momentul când Brue a încercat să o facă să spună mai multe despre colonelul Karpov, ea s-a ridicat în picioare și, rămânând cu privirea ațintită în față ca un copil la o serbare școlară, și-a rostit declarația oficială.

– Herr Brue, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că, după știința mea, aceste conturi lipițane depășesc granițele legalității. Având în vedere poziția mea de începătoare în cadrul băncii la data respectivă, plus angajamentele pe care mi le-am luat față de regretatul

[1] Extras din poezia „Morsa și tâmplarul", recitată lui Alice de Tweedledum și Tweedledee în *Dincolo de oglindă*, de Lewis Carroll. (n.tr.)

dumneavoastră tată, îmi dau seama că nu se cuvine să mai discut cu dumneavoastră aceste chestiuni.

– Desigur, am înțeles, a spus cu un aer degajat Brue, care se mândrea cu faptul că se comporta cel mai bine atunci când trebuia să se confrunte cu un refuz. Am înțeles și accept situația în totalitate, Frau Elli. Banca îți rămâne recunoscătoare.

– Să nu uit, a telefonat domnul Foreman, a precizat ea, ajunsă la ușă, pe când Brue se grăbea în urma ei, pentru a o ajuta să care tava cu cești și ibricul.

Însă de ce îi vorbea când se afla cu spatele la el? Și de ce avea Frau Elli ceafa stacojie?

– Iarăși? De ce Dumnezeu?

– A confirmat prânzul de astăzi cu dumneavoastră.

– Dar l-a confirmat vineri, ce naiba!

– Voia să știe dacă aveți vreo preferință sau restricție din punct de vedere al dietei. Din câte se pare, restaurantul La Scala este specializat în preparate de pește.

– Știu că asta e specialitatea restaurantului. Doar mănânc acolo cel puțin o dată pe lună. Și mai știu că *nu* este deschis pentru servirea prânzului.

– Se pare că domnul Foreman a căzut la înțelegere cu directorul restaurantului. Și va veni însoțit de partenerul lui de afaceri, un anume domn Lantern.

– Raza lui de lumină[1], a spus Brue, cât se poate de încântat de mușcătorul său spirit satiric.

Însă ea continua să-l evite, de parcă el ar fi putut-o deochea, iar Brue, în ceea ce îl privea, se întreba ce fel de om era în stare să-l convingă pe Mario, proprietarul restaurantului La Scala, să-și deschidă localul – micuț, dar asta n-avea importanță – pentru prânz, mai ales într-o zi de luni.

Frau Ellenberg acceptase în cele din urmă să se uite înspre el.

– Domnul Foreman are referințe foarte serioase, Herr Tommy, a spus ea, accentuând cuvintele într-un fel pe care Brue nu a reușit să îl interpreteze. Mi-ați cerut să îl verific, și am procedat în consecință.

---

[1] În lb. engleză, *lantern* înseamnă „felinar“, „lanternă“. (n.tr.)

Domnul Foreman este recomandat personal de firma dumneavoastră de experți legali din Londra și de către o *importantă* bancă din centrul financiar londonez. Sosește de la Londra *special* pentru această discuție.

– Cu raza lui de lumină?

– Domnul Lantern va veni separat, de la Berlin, unde am înțeles că este stabilit. Cei doi domni propun un prânz de explorare a unor posibilități, fără asumarea vreunor obligații de către oricare dintre părți. Proiectul dumnealor este unul substanțial și va impune un studiu de fezabilitate foarte cuprinzător.

– Și eu de când știu de acest lucru?

– De exact o săptămână, Herr Tommy. Am discutat despre el lunea trecută cam la această oră, și vă mulțumesc.

„De ce Dumnezeu acest «mulțumesc»?“ s-a mirat Brue.

– Frau Elli, a înnebunit lumea sau am luat-o eu razna?

– Așa obișnuia să se întrebe și tatăl dumneavoastră, Herr Tommy, i-a răspuns Frau Elli cu pedanterie, iar Brue s-a gândit din nou la Annabel: acea tânără femeie independentă, vibrantă, care se deplasa pe bicicletă și nu depindea de ocazii sociale pentru a-și afirma identitatea.

Spre uimirea și ușurarea lui, domnii Foreman și Lantern s-au dovedit a fi destul de amuzanți, constituind așadar o companie plăcută. Până la sosirea lui la restaurant, cei doi îl convinseseră pe Mario să le arate masa preferată a lui Brue, una situată lângă geam, și să le spună ce vin alb din regiunea Toscana prefera acesta, astfel încât să-l aibă pregătit la sosirea lui. Iar în acele momente, sticla de vin se găsea într-o frapieră, cu dopul intact.

Ulterior, Brue s-a întrebat de unde știau acești doi bărbați că La Scala era restaurantul lui favorit, însă a presupus că, de vreme ce mai toți cei din lumea bancară a Hamburgului știau că el obișnuia să mănânce acolo, nu le fusese greu să afle. Ori poate că, apelând la farmecul personal, de care dispunea din plin, Foreman reușise să scoată respectiva informație chiar de la Frau Ellenberger. Uneori se întâmplă să întâlnești câte o persoană care să fie imaginea ta în oglindă și să stabilești imediat o relație cu aceasta. Foreman era de aceeași statură și de aceeași vârstă cu Brue, având chiar și aceeași

formă a capului. Era elegant, într-o manieră patriciană, lucru pe care Brue îl admira, și avea un zâmbet atât de dezarmant, încât te făcea și pe tine să zâmbești. Iar vocea lui era măsurată, cu accente confidențiale, deprinsă să ia lucrurile așa cum erau ele.

– Tommy Brue! Bravo, domnule, bravo, pentru noi toți, a murmurat el, ridicându-se în picioare atunci când Brue a pătruns pe ușă. Te rog să faci cunoștință cu Ian Lantern, partenerul meu întru fărădelegi. Te deranjează dacă-ți vom spune Tommy? Mă tem că și eu port numele de Edward, precum regretatul dumitale tată. Cu toate acestea, prescurtarea numelui meu a ajuns Ted. Tatăl tău nu ar fi admis așa ceva în veci, adevărat? Pentru el, trebuia să fie Edward ori nimic.

– Ori, *domnule*, când ai îndoieli[1]..., a replicat Brue, spre veselia generală.

Oare receptase într-un fel anume această primă referire intimă la tatăl lui? În adâncul ființei lui, loc în care Brue nu-și pierduse niciodată echilibrul – sau niciodată până vineri seara? Nu receptase în nici un fel anume, din câte-și dădea seama. Edward Amadeus, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, fusese o legendă atât timp cât trăise, și rămăsese o legendă. Brue se obișnuise să audă lumea vorbind despre el ca și cum l-ar fi cunoscut, și lua asta drept un compliment.

Prima lui impresie despre Lantern a fost la fel de favorabilă. Potrivit experienței destul de limitate a lui Brue în privința acelei rase, în vremurile noastre, englezii tineri nu mai semănau cu Lantern. Era scund și bine făcut, venindu-i ca turnat costumul de culoare neagră ca mangalul, cu umerii ușor căzuți și un singur nasture la sacou, totul fiind în stilul directorului executiv activ, în plină ascensiune, de pe vremea când Brue făcuse parte din aceeași categorie de persoane. Părul castaniu-deschis era tuns scurt, milităresc. Vorbea domol,

[1] Aluzie oarecum generală, voit confuză, referindu-se la nenumărate expresii celebre, între care: „Când ai îndoieli, abține-te“ (Tolstoi, *Ana Karenina)*, „Când ai îndoieli, închide ochii și gândește-te la Anglia“; „Când ai îndoieli, acționează ca Donald Trump“; „Când ai îndoieli, poartă roșu“ (Bill Glass, designer de modă); „Când ai îndoieli, rupe-o la fugă“ (proverb al celor din Legiunea Străină franceză) sau, având în vedere preferințele literare ale personajului, „Când aveți îndoieli, dragii mei, apelați la un caz extrem“ (Lewis Carroll) etc. (n.tr.)

trădând inteligență, și dovedea o politețe captivantă. Însă, la fel ca și Foreman, radia o discretă siguranță de sine care dădea tuturor de înțeles că nu se lăsa manevrat sau păcălit. Totodată, avea ceea ce Brue se obișnuise să numească *un accent lipsit de clasă socială,* ceea ce atingea o coardă sensibilă a laturii lui democrate.

– Foarte frumos din partea ta să te gândești la noi, Ian, a rostit el cu glas însuflețit, ca să stabilească instantaneu puntea necesară comunicării. Noi, bancherii privați, am ajuns să ne simțim oarecum marginalizați în vremurile de azi, mai ales de când băieții cei mari țin să-și dovedească forța.

– E un privilegiu să te cunosc, Tommy, ți-o spun cu toată sinceritatea, i-a răspuns Lantern, strângându-i ferm mâna lui Brue a doua oară, ca și cum nu s-ar fi îndurat să-i dea drumul. Am auzit o mulțime de lucruri nemaipomenite despre tine, nu-i așa, Ted? Nimeni nu a rostit vreun cuvânt care să infirme această faimă.

– Absolut nimeni, a confirmat foarte convins Foreman.

După replica acestuia, s-au așezat cu toții, iar Mario a apărut cu un uriaș biban de mare despre care a jurat că fusese sacrificat în onoarea lor, iar cei de la masă, după câteva ironii și glume, au convenit că trebuia copt și asezonat cu sare de mare. Și, la o adică, în așteptarea bibanului, de ce să nu comande niște scoici cu sos de usturoi?

– E prânzul nostru, au insistat cei doi.

– Nici nu discut, e al meu, a protestat Brue. Bancherii niciodată nu-i lasă pe alții să plătească.

Însă era copleșit numeric. Și, pe de altă parte, ideea le aparținuse. Drept urmare, Brue a procedat exact așa cum știa că se aștepta din partea lui: s-a lăsat pe speteaza scaunului și s-a pregătit să se simtă bine, cât se putea de conștient că, după toate probabilitățile, domnii Foreman și Lantern aveau de gând să-l jecmănească, așa cum procedau mai toți oamenii cu care avea relații de afaceri. Ei bine, merita să-i lase să încerce. Dacă erau niște păsări de pradă, măcar se purtau civilizat, ceea ce, Dumnezeu îi era martor, nu se întâmpla tot timpul. După un weekend cumplit și în absența oricărui semnal din partea lui Annabel, nemaivorbind de neliniștitorul nondialog purtat cu Frau Elli, nu era defel dispus să fie critic.

Și, la naiba, îi plăceau *britanicii!* Ca expatriat, trăia o puternică nostalgie față de țara unde se născuse. Cei opt ani deprimanți pe care îi petrecuse la o școală cu internat din Scoția lăsaseră în el un gol pe care nu-l puteau umple nenumărați ani de trai în străinătate: ceea ce explica, probabil, de ce, încă de la început, s-a lăsat antrenat în discuția plină de ironii și de aluzii inițiată de Foreman, în vreme ce micuțul Lantern, ca un spiriduș fascinat, zâmbea pe rând plin de respect când către un glumeț, când către celălalt.

– Mi-e teamă că Ian nu se atinge de băutură, a spus Foreman, cerându-și scuze pentru refuzul însoțitorului său de a bea din vinul pe care i-l turnase Mario. Face parte dintr-o specie nouă. Nu seamănă deloc cu noi, bătrânii, care abia ne ținem pârțurile. Pentru pârțăgoșii bătrâni! Noroace!

„Și noroace și lui Annabel Richter, care insistă să meargă pe bicicletă prin gândurile mele ori de câte ori simte imboldul."

Ulterior, Brue s-a chinuit să-și aducă aminte despre ce naiba discutaseră atâta timp, până să explodeze bomba. Discutaseră despre prieteni comuni din Londra și probabil, dar nu sigur, la un moment dat, Brue avusese senzația că prietenii comuni îl cunoșteau pe Foreman mai bine decât îi cunoștea Foreman pe prietenii comuni. Însă, chiar dacă așa stăteau lucrurile, nu le dăduse importanță. Oamenilor care aveau relații numeroase li se întâmplau mereu asemenea chestiuni. Asta nu era ceva rău prevestitor. Le spusese că se aștepta să discute afaceri, deși nici una din gazdele lui nu părea grăbită să treacă la treabă. Iar el își recitase prezentarea obișnuită referitoare la integritatea și seriozitatea Băncii Frères și ridicase întrebările cuvenite dacă starea de sănătate a Wall Streetului era corespunzătoare, mai ales de când apăruseră problemele cu creditul ipotecar – cei de la Frères, slavă Cerului, se dovediseră precauți în această privință! –, și dacă creșterea prețurilor la mărfurile de larg consum avea să afecteze preferința pentru bunurile imateriale pe piața globală, și dacă nivelul de dezvoltare economică a țărilor asiatice va înregistra o nouă creștere ori va rămâne pe loc, și dacă avântul producției interne a Chinei însemna că ei ar trebui să înceapă căutarea în alte zone a

forței ieftine de muncă – subiecte în care Brue era destul de bine pregătit datorită lecturilor din multe publicații financiare, dar despre care nu avea de fapt absolut nici o părere: lucru care îi îngăduise să se lase cuprins de noi gânduri referitoare la Annabel Richter fără să-și deranjeze publicul.

Apoi mai era și problema arabă. Brue nu ar fi putut nicidecum să precizeze care din cei doi adusese pe tapet acest subiect. Să fi fost Ted, care avea dreptate socotind că tatăl lui Brue fusese unul dintre primii bancheri britanici care îi curtase pe investitorii arabi, înstrăinați după evenimentele din 1956, când cu conflictul cu israelienii, făcându-i să apeleze din nou la serviciile lor – ori Ian abordase subiectul? Nu mai avea importanță: indiferent cine lansa o idee, celălalt o urmărea și o dezvolta. Și, da, era cât se poate de adevărat, a recunoscut Brue pe un ton precaut, fără să menționeze vreun nume, că vreo doi dintre membrii mai puțin importanți ai caselor regale din Arabia Saudită și din Kuwait aveau conturi deschise la Frères, cu toate că Brue, fiind un om de formație mai curând europeană, nu împărtășise entuziasmul pe care tatăl lui îl manifestase față de acea piață.

– Dar nu au apărut resentimente? a întrebat Foreman, cu un aer preocupat. Nu au fost nemulțumiri sau ceva de genul ăsta?

– Dumnezeule mare, nu, Doamne ferește, a răspuns Brue. Totul mersese ca uns. Câțiva muriseră, alții își mutaseră conturile, iar unii rămăseseră fideli băncii. Doar că arabii bogați preferau să-și țină banii la bănci pe care le foloseau și alți arabi bogați, iar în prezent Banca Frères nu se găsea în situația de a oferi garanții de anvergura necesară unor asemenea clienți.

La momentul respectiv, cei doi păruseră mulțumiți de răspunsul lui. Analizând lucrurile retrospectiv, era ca și cum întrebarea ar fi figurat pe lista lor pregătită dinainte, iar ei o strecuraseră în mod artificial în cadrul conversației. Și probabil că, la nivel subconștient, faptul că simțise acest lucru îl îndemnase, chiar dacă era cam prea târziu, să îndrepte discuția către persoanele lor.

– Bun, și acum, ce-ar fi să-mi spuneți ce vânt vă aduce la mine? Sunt convins că aveți cunoștință de reputația băncii noastre, altfel nu ați fi aici. Cu ce vă putem fi de folos? Sau, după cum ne place nouă

să spunem, ce putem face noi pentru dumneavoastră dacă cei mari nu v-au putut ajuta? a întrebat Brue, adăugând în gând: „Pentru că, dacă nu ar fi nenorocita asta de bancă a mea, nu v-ați afla aici“.

Foreman s-a oprit din mâncat și s-a șters la gură cu șervetul, uitându-se la mesele goale din jur, ca și cum ar fi căutat un răspuns, după care și-a mutat privirea spre Lantern care, spre deosebire de el, părea că nu auzise nimic. Cu mâinile sale elegante și bine îngrijite, Lantern executa o operație chirurgicală asupra bibanului din fața lui, așezând pielea de o parte a farfuriei, oasele în alta, iar în mijlocul ei făcând să se înalțe o mică piramidă din carne.

– Te superi dacă te rog să închizi câteva clipe chestia aia? l-a întrebat Foreman încet. Îți spun cu toată sinceritatea că mă agită al naibii de tare.

Brue și-a dat seama că Foreman se referea la telefonul lui mobil, pe care și-l așezase alături pentru eventualitatea, foarte firavă, că l-ar fi sunat Annabel. După câteva secunde de nedumerire, l-a închis și i-a dat drumul în buzunar, răstimp în care Foreman deja se aplecase peste masă, înspre el.

– Iar acum, leagă-ți centura de siguranță și cască urechile, l-a sfătuit el într-un murmur ca de confidență. Suntem de la Serviciul Britanic de Informații, înțelegi? Spioni. Ian, aici de față, este atașat la Ambasada din Berlin, iar eu lucrez la Londra. Numele noastre sunt cușer. Dacă nu ne crezi, poți verifica discutând cu ambasadorul lui Ian. Zona de care răspund eu este Rusia. Așa să-mi ajute Dumnezeu, de douăzeci și opt de ani doar de ea mă ocup. În felul ăsta am ajuns să-l cunosc pe Edward Amadeus, iubitul tău tată. Pe vremea aceea, mă numeam Findlay, și sub numele acesta mă cunoștea el. Poate l-ai auzit pe bătrân vorbind când și când despre mine.

– Îmi pare rău, dar nu l-am auzit.

– Minunat. Tipic pentru Edward Amadeus. Discret până la moarte. Fără să mă laud prea tare, să știi că eu sunt cel care i-a pus în brațe titlul de membru al Ordinului Imperiului Britanic.

În mod întemeiat, Brue s-ar fi așteptat ca Foreman să facă o pauză în acel moment, oferindu-i astfel ocazia să-i adreseze întrebări

lămuritoare, măcar câteva dintre miile care i se învălmășeau prin minte, însă Foreman nu avea intenția de a-i îngădui un astfel de răgaz. Acum, după ce crease o breșă în apărarea lui Brue, el înainta în forță, ca să-și asigure victoria deplină. Adevărat, omul stătea de acum comod în scaun, rezemat de spătar, cu degetele împreunate și cu o expresie benignă, chiar pastorală pe fața brăzdată de trecerea anilor, creând în aparență imaginea unui oaspete, puțin moleșit de băutura și de consumarea unei mese de prânz, care își expune observațiile personale privitoare la starea universului. Glasul lui, adaptat distanței mici dintre ei, avea un ton degajat și misterios de fericit. Din bucătăria restaurantului se auzea muzică – ceva cântat la lăută, din câte își dădea seama Brue –, iar Foreman vorbea sub nivelul sonor al melodiei. Trasa tușele unui tablou înfățișând un timp trecut, la fel de defunct ca tatăl lui Brue, dar care, ca și fantoma tatălui său, nu voia să rămână îngropat: „ultimii ani ai Războiului Rece, Tommy, când cavalerul sovietic murea în armură și întreaga Rusie duhnea a descompunere".

Nu vorbea despre loialitatea mai mare a rușilor care spionaseră pentru el, nici despre idealurile sau motivațiile lor înalte. „Dacă încercai să determini un sovietic de rang mare să-și riște pielea pentru capitalism, atunci, crede-mă, Tommy, trebuia să-i oferi ceea ce reprezenta capitalismul: bani, dar bani cu sacul".

Și nici nu-i ofereai bani în sine, pentru că, atâta vreme cât lucra pentru tine, nu-i putea cheltui, nu se putea făli cu ei, nu-i putea strecura copiilor, soției sau amantei. Dacă ar fi încercat asta, era un dobitoc, și merita să fie prins, ceea ce de obicei se întâmpla în astfel de cazuri. De aceea, îi ofereai spionului în devenire un pachet de servicii.

„Iar o componentă-cheie a acestui pachet era o bancă occidentală serioasă și flexibilă, care să aibă de partea ei tradiția, pentru că știi la fel de bine ca și mine, Tommy, că rușii țin mult la tradiție. O altă componentă esențială era un sistem perfect sigur de transferare a banilor câștigați cu greu către moștenitori și persoane desemnate fără respectarea formalităților care trebuie îndeplinite în mod normal: atestare notarială, succesiune, declarații de tot felul și inevitabilele

întrebări despre proveniența banilor, toate lucrurile pe care tu, Tommy, le știi prea bine."

– Prin urmare, era povestea cu primatul oului sau al găinii, a continuat omul pe același ton prin care parcă dorea să-i câștige afecțiunea, în vreme ce Brue se chinuia să-și adune gândurile. În cazul de față, oul a avut întâietate. Unul de aur. Un colonel al Armatei Roșii, care simțise dincotro bătea vântul, s-a hotărât să-și vândă bunurile înainte de Marea Prăbușire. A analizat situația la fel cum procedați și voi, bancherii. Prețul unei acțiuni Sovs Incorporated era în scădere, așa că a vrut să-și lichideze stocul înainte ca el să devină o povară pe piață. Și avea o mulțime de vândut. Pe de altă parte, avea câțiva prieteni interesanți, pe care a vrut să ni-i prezinte. Oameni care gândeau la fel ca el și care și-ar fi strâns și mamele de gât pentru niscaiva valută forte. Eu îl voi numi Vladimir, bine? a spus el.

„Iar eu îl voi numi Grigori Borisovici Karpov, a gândit Brue. Și la fel i-ar zice și Annabel." După primele unde de șoc, se lăsase cuprins de un calm neașteptat.

– Vladimir era un rahat, dar era rahatul nostru, cam așa ar suna o zicală improvizată. Șiret cât cuprinde, corupt până-n măduva oaselor, însă cu posibilități extraordinare de acces la secrete militare. În meseria noastră, asta este o rețetă sigură pentru a da naștere unei iubiri nemărginite. Făcea parte din trei comisii de informații, lucrase în cadrul forțelor speciale sovietice în Cuba, Africa, Afganistan și Cecenia, și făcea orice soi de afaceri necurate pe care l-ai putea concepe, precum și altele care nici nu ți-ar trece prin minte. Îi știa pe toți ofițerii corupți la fel ca el, cunoștea escrocheriile la care erau dispuși, știa cum să-i amenințe și cum să-i cumpere. Conducea o mafie proprie în cadrul Armatei Roșii cu cinci ani înainte ca vreo persoană din afara Rusiei să-și dea seama că acolo exista o asemenea organizație: sânge, țiței, diamante, heroină scoasă din Afganistan cu avioanele de transport ale forțelor aeriene. Când unitatea lui a fost demobilizată, Vladimir și-a îmbrăcat băieții în costume Armani, dar și-au păstrat armele la centură. Cum altfel să poată face față competiției?

Brue avea atitudinea pe care deja hotărâse să o adopte: să nu spună nimic, să pară atent, dar detașat, întrebându-se în secret de ce

îi spunea Foreman toate astea, și încă atât de amănunțit, zâmbind și îndreptându-și spre el toată forța protectoare, ca și cum ei trei ar fi fost deja frați într-o afacere ce urma să se precizeze curând.

– Problema era – și, în meseria noastră, asta nu se întâmpla nici pentru prima, nici pentru ultima oară – că, pentru a-l face fericit pe Vladimir, nu trebuia doar să-i ținem banii în bancă și să tot adăugăm, dar trebuia să-i și *spălăm* în locul lui.

În mod surprinzător, după cum Brue începuse să-l cunoască, Foreman părea să considere că respectiva chestiune avea nevoie de justificări.

– În fine, cum să spun, dacă nu îl racolam *noi,* o făceau americanii și ar fi stricat totul. Și-n felul ăsta s-a ajuns să avem o discuție discretă cu tăticul tău. Lui Vladimir îi plăcea Viena. Ajunsese acolo în cadrul câtorva delegații. Îi plăceau valsurile, bordelurile și șnițelul vienez. Ce loc mai potrivit decât drăguța și vechea Vienă pentru ca din când în când să vină în vizită să-și vadă banii? Iar tatăl tău a fost, ei bine, minunat de receptiv. A colaborat perfect, ca să fiu sincer. Acesta este unul dintre aspectele amuzante ale acestei acțiuni. Cu cât sunt mai respectabili unii oameni în aspectele publice ale vieții lor, cu atât mai repede se aliniază atunci când noi, spionii, le cerem vreun serviciu. În momentul în care i-am sugerat conturi lipițane, a și prins mișcarea. Dacă i-am fi dat frâu liber, babacul tău și-ar fi transformat întreaga bancă într-o sucursală a Serviciului Secret. Iar noi nădăjduim că, după ce-ți vom explica mica noastră problemă, o să procedezi la fel, nu-i așa, Ian? Nu în privința transformării băncii într-o sucursală – și amândoi bărbații au râs cu poftă –, nu vom adopta o asemenea cale, slavă Cerului! Doar, cum să zic, o mână de ajutor pe ici, pe colo.

– Contăm pe tine, Tommy, a sărit să aprobe Lantern, rostind cuvintele cu accentul lui molatic din nord și cu zâmbetul mereu pregătit al omului mărunt care încearcă să-ți intre pe sub piele.

Și, ajuns în acest moment, Foreman ar fi putut din nou, cu bun temei, să facă o pauză, însă el se apropia de miezul chestiunii, așa că nu dorea nici o abatere a atenției. Mario se învârtea pe lângă ei cu meniul pentru desert. Și Brue se învârtea, însă în sanctuarul tatălui său din Viena, cu ușa încuiată, adăugând furios ultima parte a discuției în contradictoriu pe care o avusese cu el în legătură cu

conturile lipițane: „Deci ai fost spion britanic, așa mi se spune acum. Ai trădat banca pentru o medalie britanică. Păcat că nu te-ai simțit în stare să-mi spui chiar tu toate astea“.

Ultima misiune a lui Vladimir fusese în Cecenia, tocmai spunea Foreman. Iar dacă Brue ar fi înmulțit cu zece tot ce auzise vreodată despre acea zonă de iad, abia dacă și-ar fi făcut o idee generală în linii mari despre cum era viața acolo: rușii bombardau și făceau totul scrum, iar cecenii le răspundeau cu aceeași monedă atunci când li se oferea prilejul.

– Însă pentru Vladimir și trupa lui totul a fost ca un soi de petrecere veselă, s-a confesat Foreman pe același ton intim, ca și cum acea poveste ar fi așteptat în străfundul ființei lui vreme de ani și ani, și doar prezența lui Brue reușise să o scoată la iveală. Bombardamente, băutură, violuri și jafuri. Furai țiței și-l vindeai celor care ofereau cel mai mult. Apoi îi puneai la zid pe localnici și-i împușcai drept represalii pentru ceea ce făcuseși tu, după care erai și promovat pentru osteneală. De astă dată, Foreman a îngăduit o pauză, fie și numai pentru a semnaliza o schimbare de direcție în povestea pe care o prezenta. „În orice caz, acesta era *fundalul,* Tommy.“ Și în acest peisaj, Vladimir și-a găsit să se îndrăgostească. Avusese soții aproape pe tot globul, dar aceasta, din anumite motive, îi luase mințile. A înșfăcat o frumusețe de fată cecenă, pe care a instalat-o în cazarma ofițerilor din Groznîi, după care s-a făcut preș pentru ea în stil mare. Și ea s-a îndrăgostit de el ori așa i-a plăcut lui să creadă, până a ajuns convins de asta. Iubirea și Vladimir nu făceau casă bună, recunosc asta, sau, în orice caz, nu se potriveau în sensul în care noi doi înțelegem acest cuvânt. Însă pentru Vladimir ea era, în sfârșit, marea dragoste. Cel puțin, așa mi-a spus. Beat fiind. La Moscova. Pe când se bucura de o scurtă și binemeritată permisie de pe frontul cecen.

Foreman devenise un actor în propria poveste. Trăsăturile feței i se îmblânziseră, la fel și vocea pusă pe mărturisiri. Iar Brue era invitat să pătrundă în cercul ciudatelor lui sentimente, târând-o cu sine și pe Annabel, cu bicicleta ei.

– Tommy, în meseria noastră, pe măsură ce îmbătrânim, ne-am da și lumina ochilor ca să putem vorbi despre asemenea fărâme de viață, dar nu putem niciodată s-o facem. Pariez că la fel se întâmplă și în lumea voastră, adevărat?

Brue a rostit câteva platitudini drept răspuns.

– Te trezești într-un apartament conspirativ împuțit de la periferia Moscovei, împreună cu informatorul tău. Ai pe urme o codiță de la ambasadă și ți-a trebuit toată ziua ca să ajungi acolo neobservat. Ai de petrecut cu el cel mult o oră, și tragi cu urechea să auzi sunet de pași pe scară. El îți împinge peste masă un microfilm, iar tu încerci să-i transmiți instrucțiuni și, în același timp, să mai obții informații. „De ce ți-a spus asta generalul Cutare? Povestește-mi despre silozul de rachete de nu știu unde. Cum apreciezi noua modalitate de a ține legătura, pe care am folosit-o acum?“ Însă omul tău nu are urechi să audă. Pe obrajii lui curg lacrimi și nu vrea decât să-ți vorbească despre fata aia uimitoare pe care a violat-o. Iar acum, martor îi este Dumnezeu, ea îl iubește și poartă în pântece copilul lui. Și el este cel mai fericit bărbat din lume. Nici nu a crezut că i se putea întâmpla așa ceva. Așa că eu mă bucur pentru el. Bem în sănătatea ei. Pentru Elena, sau cum o fi chemat-o. Și pentru copil, Dumnezeu să-l ocrotească. Asta mi-e meseria, ori asta era. Pe jumătate spion, pe jumătate lucrător la asistență socială. Mai am șapte luni până la pensie. Doar Dumnezeu știe ce voi face în continuare. Firmele private de securitate mă curtează de zor, dar eu cred că aș face mai bine să reflectez asupra vremurilor trecute, a adăugat el cu un aer dezarmant și a zâmbit trist, Brue încercând îndatoritor să-l imite. Așadar, acesta era Vladimir cel îndrăgostit, și-a reluat Foreman povestea, ceva mai înveselit. Și, ca toate marile iubiri, nici asta nu a durat. Imediat ce fata a născut un băiat, unul dintre frații ei a fost strecurat de familie în tabără ca să o ucidă. Vladimir a fost dezolat, și pe bună dreptate. Când unitatea lui a revenit la Moscova și a fost desființată, a luat copilul cu el. Soția legitimă din Moscova nu a fost câtuși de puțin bucuroasă. I-a zis lui Vladimir că nu voia să aibă pe cap un bastard negricios. Însă Vladimir nu s-a dat bătut și nu a renunțat la copil. Îl iubea pe băiatul născut din marea iubire a vieții lui, așa că l-a

făcut moștenitor al fondului acumulat, și nimic nu avea să schimbe acea situație.

Se încheiase povestea? Foreman a ridicat din sprâncene, apoi a ridicat din umeri, ca și cum ar fi voit să spună: așa merg lucrurile pe lumea asta, ce poți face?

– Și acum? a întrebat Brue.

– Și acum, marea roată a istoriei a făcut o rotație completă, Tommy. Trecutul e trecut, fiul lui Vladimir este adult și a plecat să-l viziteze pe fiul lui Edward Amadeus ca să-și solicite moștenirea.

De această dată, Brue nu s-a lăsat cucerit cu ușurința pe care o anticipau cei doi. Începuse să deprindă jocul și rolul pe care îl avea de interpretat, indiferent care ar fi fost acel rol.

– Iertați-mă, a început el, după ce a profitat de câteva momente de reflectare sobră, cum îi stătea bine unui bancher. N-aș vrea să vă stric buna dispoziție, dar sunt foarte convins că, dacă m-aș întoarce acum la bancă și aș verifica dosarele lipițane și aș stabili care dintre clienți seamănă cel mai mult cu acela a cărui descriere mi-ați prezentat-o, împreună cu clauzele pe care le-a prevăzut pentru moștenitorul lui...

Nu a fost nevoie să continue. Foreman a scos dintr-un buzunar al sacoului un plic alb care i-a adus aminte lui Brue de cutiuțele albe cu tort lipicios de la nuntă, învelite în șervețele, pe care Georgie, fiica lui, le trimisese prietenilor absenți, pentru a sărbători scurta ei căsătorie cu un artist de cincizeci de ani pe nume Millard. În plic era o bucată de carton de forma unei cărți de vizită, pe care era scris cu pixul numele KARPOV. Pe dos, numele Lipizzaner.

– Îți amintește de ceva? a întrebat Foreman.

– Numele?

– Exact. Nu calul. Individul.

Însă Brue nu avea de gând să se lase zorit și călcat în picioare. În minte i se închega o îndărătnicie de catâr, iar aceasta trecea mult peste rezervele ce se nășteau din datoria lui de bancher de a păstra discreția. Ea depășea stadiul de criză de răzvrătire scoțiană care îl cuprindea câteodată pe neașteptate, stare pe care era întotdeauna capabil să și-o controleze rapid. De data aceasta, ea avea mai multe

ițe, iar cu timpul avea să separe acele ițe, însă știa că Annabel Richter era prinsă cumva în acea urzeală, iar ea avea nevoie de protecție din partea lui, ceea ce însemna că și Issa trebuia apărat. Până atunci, însă, avea să reacționeze în maniera cea mai firească. Se va face ghem ca ariciul, după cum obișnuia Edward Amadeus să descrie acea atitudine. Se va face minge și-și va zbârli acele. Va spune cât mai puține lucruri și îi va lăsa pe cei doi să completeze momentele de tăcere.

– Ar trebui să mă consult cu casierul-șef. La Frères, conturile lipițane constituie o lume cu totul aparte, a spus el. Așa le-a vrut tatăl meu.

– Mie-mi spui!? a exclamat Foreman. Până și mormântul era o *moară desferecată* în comparație cu E.A.! Exact ce i-am spus lui Ian înainte să apari. Nu-i așa, Ian?

– Exact așa s-a exprimat, Tommy! Cuvânt cu cuvânt, a spus micuțul Lantern, arborând un zâmbet atrăgător.

– Atunci, poate că știți mai mult decât mine despre ele, a zis Brue. Regret, dar, pentru mine, conturile lipițane rămân într-un fel de zonă cenușie. Vreme de două decenii, ele au reprezentat un ghimpe în coastă pentru banca mea.

Spre deosebire de Foreman, Lantern nu s-a aplecat peste masă ca să i se adreseze cu discreție lui Brue, însă se pricepea la fel de bine ca Foreman să-și mențină vocea de nordic sub nivelul sonor al muzicii.

– Tommy. Te rog să ne precizezi formalitățile. Dacă băiatul în chestiune – sau cineva împuternicit de el, și deținând parola ori referința necesară – ar intra în banca ta... clar?

– Ascult.

„Și la fel face și Annabel, cu mare atenție."

– Și această persoană revendică un cont lipițan – dorind să-l lichideze, să spunem –, când ți-ar ajunge la cunoștință acest fapt? S-ar întâmpla imediat? Sau la câteva zile după? Cum s-ar desfășura lucrurile?

Ariciul Brue a întârziat atât de mult să răspundă la întrebare, încât Lantern a părut să se întrebe dacă ea fusese înțeleasă.

– Întâi de toate, se presupune că acesta ar stabili o întâlnire de discuții și ar preciza ce problemă are, a spus el cu un aer precaut.

– Și dacă ar proceda astfel?

– În acest caz, asistenta mea, Frau Ellenberger, m-ar preveni dinainte. Și dacă totul este bine, mi-aș face timp pentru acea discuție. Dacă ar exista vreun element personal – nu sunt convins că acesta s-ar aplica în cazul de față, dar să presupunem, de dragul discuției, că da –, dacă tatăl *lui* l-a cunoscut pe tatăl *meu*, bunăoară, și persoana m-ar informa în legătură cu acest aspect... atunci, evident, m-aș strădui să-l primesc mai călduros. Banca Frères pune mare preț pe acest fel de continuitate. Apoi Brue a făcut o pauză pentru ca semnificația vorbelor lui să fie percepută de cei doi. Dacă, pe de altă parte, *nu* s-ar stabili o discuție, iar eu m-aș afla în tratative cu cineva, sau aș fi plecat din birou, atunci este posibil, deși puțin probabil, ca operațiunea să se desfășoare fără știrea mea. Și ar fi păcat. Aș regreta o asemenea desfășurare a lucrurilor.

Judecând după aerul lui preocupat, Brue părea să regrete deja situația.

– Desigur, conturile lipițane reprezintă o categorie cu totul aparte, a continuat el pe un ton dezaprobator. Și, sincer să fiu, nu tocmai fericită. Dacă ne gândim cât de cât la ele, cred că am ajuns să le considerăm pe cele care au rămas la noi atâta vreme drept somnolente ori înghețate. Nu există corespondență directă cu clienții. Banca deține toate documentele și înregistrările. Cam așa stau lucrurile, a adăugat el cu dispreț.

Foreman și Lantern au schimbat priviri, lăsând impresia că nu erau siguri care din ei să continue, și cât de departe să meargă. Oarecum cu surprindere, Brue a constatat că decizia de a ataca problema i-a aparținut lui Lantern.

– Trebuie să discutăm de urgență cu băiatul, înțelegi, Tommy? a explicat el, iar murmurul vocii lui a scăzut și mai mult. Trebuie să stăm de vorbă cu el în particular, și numaidecât. În mod neoficial, imediat ce apare. Înainte de a apuca să ia legătura cu altcineva. Dar lucrurile trebuie să se desfășoare firesc. *În nici un caz* nu am vrea să creadă că se uită cineva pe fereastră după el sau că personalul băncii a fost alertat în vreun fel, ori că există anumite planuri în ceea ce îl privește, la bancă sau în orice alt loc. Asta ar ucide totul definitiv, așa este, Ted?

– Absolut, a confirmat Foreman din noul său rol de vioara a doua.

– Băiatul sosește, se anunță, se întâlnește cu cine trebuie să se întâlnească în mod normal. Își prezintă solicitarea, efectuează tranzacția și, în acest timp, tu apeși butonul prin care ne dai de veste. În etapa actuală, atât îți cerem, a spus Lantern.

– Și *cum,* mai precis, apăs butonul?

Ca adjunct al lui Lantern, Foreman a intervenit din nou:

– Îl suni pe Ian la Berlin. Imediat. Chiar înainte de a-i strânge mâna băiatului, ori înainte de a fi condus la etaj, la o cafea în biroul tău. „A sosit băiatul." Asta e tot ce trebuie să spui. Ian va face restul. Are oameni pregătiți. La telefoanele lui răspunde cineva la orice oră.

– Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, a confirmat Lantern, întinzându-i peste masă cartea lui de vizită.

O coroană aproape regală în alb și negru. Ambasada Marii Britanii, Berlin. Ian K. Lantern, consilier, Apărare și Relații Militare. O sumedenie de numere de telefon. Unul dintre ele, subliniat cu pix albastru și având și o steluță. „De unde au știut că biroul meu este la etaj? În același fel în care a știut și Annabel? Trecând cu bicicleta prin fața ferestrei mele?" Evitând contactul vizual cu gazdele lui, Brue a vârât cartea de vizită a lui Lantern în buzunar, alături de cea pe care scria „Karpov" și „Lipizzaner".

– Prin urmare, scenariul pe care mi-l propuneți trebuie să se desfășoare cam așa, a spus el. Vă rog să mă corectați dacă greșesc. Un client nou-nouț intră în banca mea. Este fiul unui client important, acum decedat. Și el solicită... desigur, o sumă de bani considerabilă. Și, în loc să-i dau recomandări, așa cum aș proceda în mod obișnuit, privind modul în care i-am putea proteja noi interesele, administrându-i acei bani și investindu-i în continuare, îl pun în mâinile voastre fără ca măcar să-l consult...

– Greșești, Tommy, l-a corectat Lantern, al cărui zâmbet rămăsese neschimbat.

– De ce?

– Nu *în loc să*. În plus față de asta. Vrem să faci și una, și alta. Întâi ne dai pontul, după care te comporți ca și cum nu ai fi făcut-o. El nu știe că ne-ai anunțat. Viața continuă complet normal.

– Așadar, trebuie să înșel.

– Dacă așa vrei să denumești treaba asta.

– Câtă vreme?

– Regret, dar asta ne privește pe noi, Tommy!

Probabil că Lantern folosise un ton ceva mai tăios decât intenționase sau poate că Foreman, fiind mai vârstnic, doar a avut acea impresie și s-a simțit dator să îndrepte lucrurile.

– Tommy, Ian trebuie să poarte această discuție foarte secretă și utilă cu băiatul. Tu nu vei clinti nici un fir de păr din capul clientului. Dacă ți-am putea spune toată povestea, ți-ai da seama că i-ai acorda un ajutor considerabil.

„Se îneacă. Nu trebuie decât să-i întindeți o mână“, îi spunea o voce de băiețel de cor.

– Cu toate acestea, cred că sunteți de acord că e vorba de o solicitare greu de îndeplinit de către un bancher, a insistat Brue, timp în care cei doi bărbați s-au consultat din ochi.

De astă dată, Foreman și-a asumat sarcina de a-i răspunde.

– Să spunem că e vorba de un aspect dezordonat al istoriei ce trebuie îndreptat, Tommy. Te mulțumește dacă punem problema în această perspectivă? Câteva chestiuni nerezolvate și neclare, lăsate astfel de un regretat client de-al băncii.

– Dacă nu le dăm la cap acum, ar putea reveni, bântuindu-ne *pe toți* serios rău, Tommy, a aprobat Lantern sârguincios.

Se referea, desigur, la chestiunile neclare. Chestiunile neclare care bântuie.

– Pe *toți?* a repetat Brue.

După o nouă consultare din priviri cu Lantern, Foreman a ridicat resemnat din umeri, dând de înțeles că, după ce mersese atât de departe, putea să spună lucrurilor pe nume și cu asta, basta.

– Nu cred că sunt împuternicit să-ți spun asta, Tommy. Dar o voi face. La Londra s-a născut un oarecare semn de întrebare privind

modul în care problema asta ar putea să-ți afecteze banca dacă noi lăsăm lucrurile nerezolvate, sper că înțelegi ce vreau să spun.

Lantern s-a grăbit să dea asigurări în nume personal.

– Tommy, facem absolut tot ce se poate! La cel mai înalt nivel.

– Mai sus nu se poate ajunge, l-a aprobat Foreman.

– Și Tommy, încă un aspect, a adăugat Lantern, sugerând oarecum că spusele lui puteau constitui un avertisment. E posibil să te trezești cu niște nemți ciudați care adulmecă prin zonă. Dacă se întâmplă cumva *acest* lucru, repetăm rugămintea să ne suni *imediat,* ca să intervenim și să lămurim chestiunea. Lucru pe care îl vom face, desigur, fără nici o întârziere. Cu condiția să ne oferi ocazia.

– Dar ce Dumnezeu ar putea să dorească nemții? a întrebat Brue, gândindu-se că exista cel puțin o persoană de origine germană care deja adulmeca, nefiind însă soiul de om față de care îl preveneau cei doi.

– Poate că nu le prea surâde ideea de bancheri britanici care acceptă existența unor conturi negre pe terenul lor, a răspuns Lantern, ridicând din sprâncenele tinerești și atrăgătoare.

În taxi, Brue și-a verificat telefonul mobil, apoi a sunat-o pe Frau Ellenberger. „Nu, nu am primit nici o veste de la ea, Herr Tommy. Și nici pe linia dumneavoastră directă.“

Exista un loc, unul foarte aparte, deschis publicului, și totuși privat în sine, la care Brue apela atunci când viața începea să devină prea împovărătoare. Era un mic muzeu dedicat operelor lui Ernst Barlach[1]. Brue nu se dădea în vânt după artă, iar Barlach nu fusese decât un nume prezent în mintea lui, ba chiar foarte confuz, până în urmă cu doi ani, când, în una din zile, Georgie îl informase telefonic de peste Atlantic, cu un glas fără inflexiuni, că bebelușul ei în vârstă de șase zile murise. După ce aflase vestea, ieșise în stradă, oprise primul taxi apărut și îi ceruse șoferului destul de vârstnic și, judecând după numele de pe licența de funcționare, de naționalitate croată, să-l ducă într-un loc în care să poată rămâne singur, nu avea importanță unde. Jumătate de oră mai târziu, fără să mai schimbe

[1] Ernst Barlach (1870–1938), sculptor expresionist, gravor, poet și dramaturg german (n.red.)

vreo vorbă în acest răstimp, mașina frânase în dreptul unei clădiri scunde din cărămidă, aflate la capătul îndepărtat al unui parc întins. Preț de câteva cumplite clipe, Brue se gândise cu groază că fusese dus la un crematoriu, însă apoi zărise o femeie care, așezată la un birou, vindea bilete, astfel că își cumpărase unul și pătrunsese într-o curte interioară acoperită cu sticlă, populată doar de personaje mitice ale lumii intermediare.

Unul dintre acestea era în straie de călugăr și plutea. Un altul căzuse pradă depresiei, un al treilea, contemplației sau disperării. Un altul urla, dar era imposibil de spus dacă de durere sau de plăcere. Pentru Brue era evident, totuși, că fiecare statuetă era la fel de solitară ca și el, că fiecare avea ceva de comunicat, numai că nimeni nu asculta, fiecare căuta o alinare care nu i se putea oferi, ceea ce reprezenta un fel de alinare în sine.

Și că, luat în integralitatea sa, mesajul lui Barlach către lume era unul de milă profundă și perplexă față de suferințele acesteia, motiv pentru care, din acea zi, Brue se dusese acolo probabil de vreo douăsprezece ori, fie atunci când trăia vreo disperare trecătoare – când se simțea un *câine bătut de soartă,* după cum obișnuia Edward Amadeus să se exprime –, fie atunci când treburile mergeau deosebit de anapoda la bancă, fie, de pildă, atunci când Mitzi îi spunea, practic în doar câteva cuvinte, că el, ca amant, nu se ridica la standardele ei neiertătoare, lucru pe care el, într-o măsură mai mare sau mai mică, și-l asuma, însă ar fi preferat să nu-l audă. Dar niciodată până atunci nu mersese acolo mânat de o așa stare de furie întârziată și de perplexitate.

„Am păstrat credința, le-a spus el figurilor familiare create de Barlach. Am apărat-o, și am făcut jocul prefăcătoriei. Am mințit la fel ca acei oameni: prin omisiune. Minciunile lor conțineau atât de multe omisiuni, încât, în momentul când au încheiat de vorbit, nu mai reușeam să mai aud altceva decât minciuni. Minciuni de spion, nu rostite în gura mare, ci, precum subiectele văduvite de conținut, descrise de ceea ce nu s-a spus pe tema lor:

Issa nu a fost, și nu este nici acum, musulman, așa au mințit ei.

Issa nu a fost activist cecen. Nu a fost niciodată activist în numele vreunei cauze, au mințit ei.

Issa e doar un obișnuit fiu de spion de duzină, ca și mine, care dorește să-și revendice moștenirea murdară *de la mine,* au mințit ei.

Și *bineînțeles* că nu a fost torturat sau întemnițat, și nici nu a evadat din închisoare, nu, Doamne ferește!

Iar el nu are *nici pe departe* legătură cu un presupus terorist islamist fugar, care este dat în urmărire de autoritățile suedeze și apare pe website-ul fiecărei poliții naționale – așadar putându-se presupune cu îndreptățire că apare inclusiv pe website-ul omniscientului Serviciu Secret Britanic.

Un *nu* hotărât tuturor acestor lucruri! Problema lui Issa – dacă se poate vorbi de o problemă a lui – are legătură cu istoria dezordonată, oricare ar fi aceasta. Ține de unele chestiuni nerezolvate și neclare pe care părinții noștri le-au lăsat în urmă, și care, într-un mod imposibil de definit, ne fac să fim culpabili prin asociere.

Însă, din fericire, dacă fac tot ce mi se spune, domnii Foreman și Lantern, cu sprijin primit de ei de la cel mai înalt nivel, vor reuși să-mi salveze pielea. Și, dacă tot s-au oferit să mă ajute, mă vor scăpa și de nemți.“

Cu toate acestea, Brue nu se simțea împăcat cu sine atunci când și-a luat rămas-bun de la Barlach și a intrat în parcul cotropit de soare. Nu făcuse nici un pas greșit. Un țipăt barlachian, pornit atât din durere, cât și din plăcere, a crescut înlăuntrul său în vreme ce se trezea la realitatea sentimentelor proprii. Din momentul întâlnirii lor la hotelul Atlantic, lucru petrecut cu ere geologice în urmă, Annabel Richter se transformase într-o forță educativă, ba chiar una *morală,* ar fi putut spune el. Din acea clipă, nu văzuse și nu gândise nimic fără să o consulte pe ea în forul său interior: „Aceasta este calea corectă în care trebuie să merg, oare Annabel ar aproba ceea ce fac?“

La început, se văzuse pe sine drept victima slabă de minte a unei acaparări ostile. Apoi se luase singur în derâdere: „Eu, un adolescent de șaizeci de ani, luptându-mă cu nivelul tot mai scăzut de testosteron“. Indiferent ce însemna pentru el, temutul cuvânt „iubire“

nu apăruse deloc în dialogul pe care îl purtase cu sine. Iubirea era Georgie. Restul – respirația grea, fierbinte și lipicioasă, declarațiile eterne – era pentru alții, la modul cel mai sincer. Lui îi devenise evident din postură și din atitudine, și se întreba dacă li se întâmpla și celorlalți bărbați, dar asta era treaba lor. Și totuși, atunci când cineva care are jumătate din vârsta ta îți pătrunde în viață și se prezintă drept mentorul tău moral, te îndrepți de spate și asculți, nu ai încotro. Iar dacă, întâmplător, ea este cea mai atrăgătoare și mai interesantă femeie de pe lume, și cea mai irealizabilă iubire ce ți-a ieșit în cale *vreodată,* atunci e cu atât mai dificil să i te opui.

Și sexul? În momentul când se căsătorise cu Mitzi, recunoscuse că se confrunta cu un adversar care îi depășea puterile. Nu îi purta deloc pică pentru asta, și, din câte se părea, nici ea nu manifesta resentimente. Dacă ar fi fost somat să exprime o părere, Brue ar fi afirmat că ea îl menținuse în stilul în care era el obișnuit, trimițându-i regulat nota de plată, lucru corect, de altfel. Brue nu prea avea motive să o învinuiască pentru că avea dorințe pe care el nu reușea să i le satisfacă.

Acum, în cele din urmă, era capabil să se înțeleagă pe sine. Își interpretase greșit nevoile. Se investise pe o piață nepotrivită. De fapt, el nu căutase împreunarea. Ci *asta* căutase. Iar acum găsise *asta,* ceea ce pentru el reprezenta o clarificare importantă și uluitoare a naturii sale. Nu nivelul de testosteron în scădere reprezenta problema. Problema era *asta,* iar *asta* era Annabel.

Și tocmai de *asta,* ca și din orice alt motiv, îi mințise pe domnii Lantern și Foreman. Aceștia îi vorbiseră despre tatăl lui ca și cum ar fi fost proprietatea lor. Ei îl intimidaseră pe fiu în numele tatălui, și consideraseră că îl posedau și pe el. Se aventuraseră prea aproape de terenul care era doar al lui și al lui Annabel, și el reușise să îi țină să nu intre. Procedând astfel, Brue pătrunsese în mod conștient și voit în zona de pericol, pe care acum o împărțea cu ea. Și, drept consecință, viața lui căpătase vioiciune și devenise prețioasă, lucruri pentru care îi mulțumea ei din inimă.

– Se aude că Banca Brue Frères se scufundă, a zis Mitzi într-o doară.

Asta se întâmpla în aceeași seară. Stăteau în solar și admirau grădina. Brue sorbea dintr-un Calvados vechi, primit în dar de la un client francez.

– Serios? a răspuns el pe un ton degajat. Habar n-aveam. De la cine se aude așa ceva, dacă nu te deranjează întrebarea?

– De la Bernhard, care a aflat de la bătrânul tău prieten Haug von Westerheim, despre care se presupune că se pricepe la astfel de lucruri. E adevărat?

– Deocamdată, nu. Eu nu am auzit așa ceva.

– Atunci, te scufunzi *tu?*

– Nu în mod vizibil. De ce?

– Din câte mi se pare, nu prea mai reușești să te controlezi. Ba țopăi vesel ca un cățeluș, ba ne urăști pe toți. E vorba despre o femeie, Tommy? În ultima vreme am avut impresia că ai fi în stare să renunți la noi.

Chiar și judecând după regulile aplicabile în partidele pe care le jucau – și cele pe care nu le jucau – întrebarea era una neobișnuit de directă, iar Brue și-a îngăduit o pauză nefiresc de lungă până să dea un răspuns.

– În realitate, e vorba despre un *bărbat,* a spus el, găsindu-și refugiul în persoana lui Issa; moment în care Mitzi, etalând un zâmbet atotcunoscător, și-a reluat lectura cărții.

8

Clădirea nu era un sanctuar – cel puțin, nu pe dinafară. Era un complice vinovat și decăzut al vremurilor naziste, îngrămădit la colțul unei intersecții aglomerate și împresurat de reclame ostentative la țigări. Mâzgălelile în graffiti de pe zidurile ce se cojeau înfățișau răsărituri de soare de la tropice și diverse obscenități. Într-o latură, se afla, cocârjată, o micuță cafenea numită Asyl, în cealaltă, o prăvălie afro-asiatică cu haine la mâna a doua. Înăuntru, totuși, activitatea se desfășura cu eficiență, cu vioiciune și într-un aer de optimism hotărât.

În acea însorită dimineață de primăvară dintr-o zi de luni, Annabel, făcând toate eforturile pentru a părea ea însăși, și-a cărat voinicește bicicleta în susul treptelor, până în locul ei obișnuit din holul de la intrare, a legat-o cu lanț de o țeavă de scurgere a apelor pluviale și a urmat săgețile trasate cu vopsea sclipitoare: pe scara cu trepte acoperite cu gresie, până în dreptul lobby-ului, unde a făcut un semn de salut cu mâna și apoi a așteptat ca de obicei pentru ca recepționera Wangaza să o zărească prin ușa de sticlă și să apese butonul care debloca încuietoarea cu un bâzâit; ajunsă în lobby, a trecut pe lângă șirurile obișnuite de bărbați purtând costume cenușii și de femei cu broboade tradiționale arabe, apoi pe lângă copiii cu cearcăne care așezau cuburi peste cuburi în spațiul de joacă având pereții din geam sau ofereau salată familiei de țestoase, sau, cu surâsuri îngândurate pe fețe, își strecurau degetele prin ochiurile plasei de sârmă dincolo de care se aflau iepurii de casă – și de ce era lumea atât de tăcută în acea dimineață ori întotdeauna era la fel? –, ajungând în spațiul deschis, unde Lisa și Maria, specialistele în arabă ale fundației, discutau deja în privat cu primii clienți ai zilei; după un scurt salut și un

zâmbet acordat fiecăruia dintre ei, a pătruns pe coridorul avocaților, cu razele sale matinale de soare precis trasate, făcându-l să arate mai curând ca o cale spre rai – și de ce era ușa Ursulei închisă atât de devreme într-o zi de luni, și de ce indicatorul cu bec roșu de deasupra ramei, pe care scria „Nu intrați“, stătea aprins? (tocmai Ursula, care se mândrea cu faptul că ținea ușa deschisă pentru întreaga lume și îi îndemna pe toți ceilalți să procedeze la fel?) –, și, astfel, a ajuns în biroul ei, unde și-a lepădat din spinare rucsacul, lăsându-l să cadă cu un bufnet pe podea, ca o povară a vinovăției, căci asta devenise el, după care s-a așezat la masa de lucru, a închis ochii și, vreme de câteva momente, și-a prins capul între mâini, găsindu-și apoi refugiul în computer, spre al cărui monitor a privit fără a vedea.

În liniștea bruscă a propriului birou, în aceeași încăpere unde primise apelul redirecționat de Ursula, prin care Melik o implora să vină să-l întâlnească pe prietenul său vorbitor de limbă rusă, care avea nevoie disperată de ajutor, Annabel a rememorat sfârșitul de săptămână, ca și cum acesta ar fi cuprins întreaga ei viață.

Fragmentele refuzau în continuare să se așeze la locul lor. În decurs de două zile și două nopți, îl vizitase de cinci ori: sau de șase? Poate chiar de șapte ori, dacă punea la socoteală și momentul în care îl dusese acolo? Apoi venise din nou sâmbătă seară. De două ori duminică. Și, iarăși, în acea dimineață, la crăpatul zorilor, când îi întrerupsese rugăciunea. Cât era în total?

Dar, dacă ar fi fost întrebată cu privire la orele petrecute cu el, aranjându-le într-un soi de ordine logică – lucrurile despre care discutaseră în vreme ce fiecare mersese pe propria sârmă, clipele când râseseră și cele când se retrăsese fiecare în colțul său –, toate se contopeau, iar întâmplările începeau să-și schimbe locul între ele.

Oare sâmbătă gătiseră împreună supă de cartofi și ceapă pentru masa de seară, la aragazul ei de campanie, pe întuneric, de parcă ar fi fost niște puști în preajma focului de tabără?

– Annabel, de ce nu aprinzi lumina? Te crezi în Cecenia, în așteptarea unui bombardament aerian? Sau e interzis să aprinzi luminile în noaptea asta? În cazul ăsta, tot Hamburgul încalcă legea.

– E preferabil să nu atragem atenția în mod inutil, nimic altceva.

– Câteodată, întunericul atrage mai mult atenția decât lumina, replicase el, după o îndelungată reflecție.

Orice amănunt avea un înțeles pentru el; înțelesuri provenite din lumea lui, nu a ei. Orice amănunt avea aura unei profunzimi greu câștigate, la care se ajunsese înfruntând disperarea.

Și oare duminică dimineața îi adusese ea ziare rusești cumpărate de la un chioșc din gară – ori asta se întâmplase după-amiază? Își amintea că mersese cu bicicleta până la gară și cheltuise o mică avere pe *Ogoniok, Novîi Mir* și *Kommersant* și, în urma unei idei sosite mai cu întârziere, cumpărase flori de la o tarabă din gară. Primul gând fusese să ia o begonie pe care să o îngrijească Issa. Apoi, având în vedere planurile pe care le avea pentru el, hotărâse că era mai bine să cumpere flori tăiate, dar de care? Oare lui trandafirii îi sugerau iubire? Doamne ferește! Făcuse un compromis, alegând lalele, descoperind apoi că acestea nu încăpeau în portbagajul din partea din față a bicicletei și ajungând să le ducă într-o mână, ca pe o torță olimpică, tot drumul până pe faleza portului, constatând, odată ajunsă acolo, că jumătate din petale căzuseră pe traseu.

Iar când se așezaseră jos, fiecare la câte un capăt al podului, ca să asculte muzică de Ceaikovski, iar el sărise brusc în picioare, oprind casetofonul, și revenise la locul lui de pe lada aflată sub fereastra arcuită, pentru a-i recita un poem eroic cecen, închinat munților, râurilor, pădurilor și iubirii nefericite a unui nobil vânător cecen – traducând la întâmplare unele fragmente ale acestuia în rusă atunci când avea chef sau, după cum bănuia ea, atunci când le știa înțelesul, ceea ce nu se petrecea întotdeauna, și ținându-și strâns între degete brățara de aur în timp ce declama –, ei bine, când avusese asta loc, noaptea trecută ori sâmbătă?

Și oarecând se întâmplase ca el să îi descrie, drept o amintire oarecare, o bătaie pe care o primise fiind dus dintr-o încăpere în alta de către doi bărbați pe care ținea să îi numească „japonezi“, deși rămăsese neclar dacă aceasta reprezenta o descriere reală a etniei lor ori porecle căpătate în închisoare, și dacă bătăile se petrecuseră în Rusia sau în Turcia. Pentru el contau doar încăperile: „În asta,

m-au bătut la tălpi, în aia, m-au lovit la corp, în cealaltă au folosit electrozi".

Indiferent când se petrecuseră aceste lucruri, în acele momente simțise că se îndrăgostea de el, iar o asemenea intimitate devenise un act de o generozitate amețitoare, întreaga ei făptură reacționând față de el: el merita orice, el se umilea pentru ca ea să știe și să îl vindece: ce îi putea oferi ea în schimb? Însă abia ce se înfiripa amenințător răspunsul, că ea s-a și simțit crispându-se la modul absolut, pentru că o astfel de direcție însemna încălcarea promisiunii pe care și-o făcuse: să pună viața lui – și nu iubirea lui – înainte de lege.

Annabel era totodată conștientă că existau intervale lungi în care, precum un om care trăise singur foarte multă vreme, el abia dacă scotea vreo vorbă ori tăcea cu desăvârșire. Însă tăcerile lui nu erau apăsătoare. Ea le interpretase drept un fel de compliment, drept acte de încredere. Iar când acele momente se încheiau, el devenea atât de vorbăreț, încât păreau niște prieteni vechi care se regăsiseră după mult timp, ea pomenindu-se că-i răspundea în același mod, flecărind despre sora ei Heidi și despre copiii acesteia, și despre Hugo, sclipitorul doctor, de care era extrem de mândră – Issa nu se mai sătura ascultând-o vorbind despre el –, ba chiar și despre cancerul de care suferea mama ei.

Însă nici un cuvânt despre tatăl ei, deși n-ar prea fi știut să spună de ce. Poate din cauza postului său de altădată ca atașat juridic la Moscova. Sau poate că ea resimțea umbra persistentă a colonelului Karpov. Ori poate că era conștiința faptului că acum, în cele din urmă, controlul asupra propriei vieți îi aparținea ei, nu tatălui.

Însă ea era avocatul lui Issa, nu doar persoana care îl adăpostea. Nu o dată, ci de cel puțin șase ori, ea îl sfătuise insistent, îl implorase, ba chiar, practic, îi *poruncise* să facă o solicitare oficială privind moștenirea, dar mereu fără nici un rezultat. Annabel nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ceea ce putea obține el dacă ar fi făcut revendicarea. Dar cine se putea îndoi că, în situația în care moștenirea era atât de însemnată precum lăsase să se înțeleagă Brue, lui aveau să i se deschidă, ca prin minune, tot felul de uși? Auzise despre cazuri – povestite în șoaptă la Sanctuar – referitoare la arabi

sau la asiatici bogați ale căror caziere puțeau până la cer, însă care beneficiaseră de un tratament binevoitor datorită unei proprietăți frumușele din Germania și a unui substanțial cont bancar înregistrat în Germania.

„În primul rând, trebuie îngrijit, și-a zis ea. După ce se va liniști și se va simți în putere, lucrează la el intens. Așteaptă soluția oferită de Hugo."

Iar Brue? În mod realist, însă pur intuitiv, Annabel considera că ajunsese să înțeleagă cine era el: un bărbat bogat și singuratic aflat în ultima parte a vieții și în căutarea demnității iubirii.

Îi suna telefonul. Pe linia interioară, de la Ursula.

– Annabel, o să amânăm ședința obișnuită de luni pentru ora două după-amiază. Ești de acord?

– Da, e bine.

Nu era însă bine. În tonul concis al Ursulei detectase un avertisment. Avea pe cineva în birou. Vorbise pentru un auditoriu.

– A sosit Herr Werner.

– Werner?

– De la Oficiul pentru Apărarea Constituției. Dorește să-ți adreseze câteva întrebări în legătură cu un client de-al tău.

– Nu se poate. Sunt avocat. Nu are dreptul să-mi pună întrebări, iar mie nu-mi este îngăduit să răspund. Sigur cunoaște legea la fel de bine ca noi două. După ce a constatat că Ursula nu a replicat, a adăugat: Și la care dintre clienții mei se referă?

„Probabil că stă aproape călare pe ea, și-a zis Annabel. Trage cu urechea la tot ce vorbim noi."

– Herr Werner este însoțit de un anume Herr *Dinkelmann,* Annabel, tot de la Oficiul pentru Apărarea Constituției. Sunt niște domni foarte serioși și doresc să discute de urgență cu tine despre „un scandal public despre care se tem că este pe cale de a izbucni".

„Ursula citează cuvintele lor, oferind intenționat amănunte ca să mă pună în gardă."

*

Herr Werner bătea spre treizeci de ani și era un bărbat plinuț, cu ochi înguști și umezi, sprâncene de un blond spre cenușiu, iar tenul său palid, ce trăda excese alimentare, avea o oarecare strălucire. Când a intrat în birou, Annabel i-a văzut pe Ursula așezată la masa de lucru și pe Herr Werner stând în picioare în spatele ei, exact cum și-l imaginase, ținându-și capul ușor lăsat spre spate și buzele strânse într-o imperioasă curbă descendentă, în vreme ce o supunea pe Annabel unei prelungite percheziții corporale efectuate din priviri: fața, sânii, coapsele, picioarele și, din nou, fața. După încheierea acestei inspecții, Herr Werner a înaintat cu pași rigizi, i-a luat mâna cu de la sine invitație și s-a aplecat deasupra ei, executând un sfert de plecăciune.

– Frau Richter. Numele meu este Werner. Sunt unul dintre oamenii plătiți ca să-i ajute pe cetățenii germani să aibă parte noaptea de un somn liniștit. În baza prevederilor legii, Oficiul meu are răspunderi, dar nu deține puteri executorii. Suntem funcționari, nu polițiști. Dumneavoastră sunteți avocat, astfel că știți prea bine acest lucru. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Herr *Dinkelmann,* de la unitatea noastră de coordonare, a continuat el, eliberându-i mâna.

Pentru început, Herr Dinkelmann de la unitatea de coordonare rămăsese invizibil. Se așezase în colț, în spatele biroului la care ședea Ursula, și ieșea la vedere abia acum. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era îndesat și cu părul nisipiu, vădind o atitudine de eternă scuză, ce părea să sugereze că vremurile sale bune se găseau la apus. Purta un sacou de pânză, boțit, ca de bibliotecar, și o cravată veche, ecosez.

– *Coordonare?* a repetat Annabel, aruncând o privire piezișă către Ursula. Ce anume coordonați, Herr Dinkelmann? Sau nu ne este îngăduit să știm acest lucru?

Zâmbetul Ursulei s-a dovedit a fi cel mult călâi, însă cel al lui Herr Dinkelmann a evidențiat o încântare de o clipă: un zâmbet ca de clovn, care se întindea până spre pomeți.

– Frau Richter, fără eforturile de coordonare pe care le depun, lumea s-ar destrăma imediat, a spus el pe un ton voios, reținându-i mâna în palma sa o idee mai mult decât considera ea necesar.

*

S-au așezat cu toții în cerc, în jurul mesei scunde de pin, având-o pe Ursula, cu ochii ei albaștri și cu părul încărunțit prematur strâns într-un coc, într-o postură rigidă și jucând rolul de mamă împăciuitoare. Ursula avea în birou niște scaune tapițate atât de adânci, încât îți era imposibil să te umfli în pene atunci când ședeai pe ele. Pe fiecare dintre aceste scaune se afla câte una dintre pernele fantezie brodate de mâna ei. „Lucrul de mână reprezintă modalitatea mea de a-mi gestiona furia“, îi destăinuise ea lui Annabel la una dintre micile lor șuete. Pe masă se găsea un termos pentru cafea, de dimensiuni industriale, lapte, zahăr, căni și o mândră înșiruire de sticle de apă. „Ursula e o fină cunoscătoare a diverselor soiuri de apă, ca și mine“, și-a zis Annabel la vederea sticlelor. La jumătatea distanței dintre cafea și tava pentru apa îmbuteliată se găsea o fotografie strălucitoare a lui Issa, prezentându-l atât din față, cât și din ambele profiluri.

Însă Annabel era singura persoană care se uita la fotografia lui Issa, după cum și-a dat treptat seama. Toți ceilalți o priveau pe ea: Werner, cu o expresie de pricepere profesională, Dinkelmann, cu zâmbetul lui ca de clovn, iar Ursula, cu distanțarea studiată pe care o adopta în momentele de criză.

– Annabel, îl recunoști pe acest bărbat? a întrebat-o Ursula. Ca avocat, nu ești obligată să declari nimic în fața acestor domni, decât dacă devii tu însăți obiect de investigație. Amândouă suntem conștiente de acest lucru.

– Dar știm și noi asta, Frau Meyer! a exclamat Werner cu convingere. Știm asta încă din prima zi de instruire! Avocații sunt persoane ce nu pot fi atacate. Nu trebuie să te atingi de ele, mai ales dacă sunt femei! a zis el, savurând subînțelesul cu care încheiase fraza. Și noi nu uităm că există o cerință legală privind confidențialitatea, pe care trebuie să o îndepliniți, Frau Richter, în privința clientului dumneavoastră. Iar noi respectăm și acest lucru. Întru totul, nu-i așa, Dinkelmann?

Zâmbetul de clovn a confirmat umil „întru totul“ afirmația.

– Pentru noi, ar fi *cu desăvârșire* ilegal să facem măcar încercarea de a o convinge pe Frau Richter să încalce principiul confidențialității pe care i-o datorează clientului său. Și pentru *dumneavoastră* este

valabil acest lucru, Frau Meyer. Nici măcar dumneavoastră nu o puteți convinge! Decât dacă devine obiectul unei anchete – ceea ce nu este cazul, evident. Deocamdată, cel puțin. Este avocat, cetățean german, presupunem că este loială țării, provenind dintr-o distinsă familie de juriști. O astfel de persoană nu constituie obiectul unei anchete decât în circumstanțe excepționale. Acesta este spiritul Constituției, iar noi suntem protectorii ei atât în spirit, cât și în litera legii. Așadar, *firește* că știm.

În cele din urmă, a tăcut. Și a rămas în așteptare, urmărind-o cu privirea pe Annabel. Toți se uitau de fapt la ea, dar numai Dinkelmann zâmbea.

– Da, îl recunosc pe acest bărbat, a admis Annabel după o întârziere de durată, pentru a semnala îngrijorarea ei de natură profesională. Este unul dintre clienții noștri. Recent sosit... Următoarea frază i-a adresat-o Ursulei, și numai ei: Nu l-ai cunoscut, dar mi l-ai trimis mie, pentru că era vorbitor de rusă.

Ridicând fotografia cu un aer calm, s-a prefăcut că o examinează mai îndeaproape, după care a lăsat-o pe masă.

– Frau Richter, cum îl *cheamă?* a întrebat răstit Werner, țipându-i în urechea stângă. Nu vă presăm. Poate aveți obligația de a păstra și confidențialitatea numelui. Dacă așa stau lucrurile, nu insistăm. Doar că există posibilitatea izbucnirii unui scandal public. Dar să lăsăm asta.

– Îl cheamă *Issa Karpov.* Cel puțin așa susține el – a spus Annabel cu fermitate și vădit doar spre Ursula. E pe jumătate rus, pe jumătate cecen. Sau așa susține. În cazul anumitor clienți, nu poți fi niciodată sigur, după cum știm prea bine noi două.

– Vai, dar *noi* putem fi siguri, Frau Richter! a contrazis-o Werner cu o vigoare neașteptată. *Issa Karpov* este un criminal islamist de origine rusă care are un cazier încărcat de condamnări pentru acțiuni militante. A pătruns ilegal în Germania – introdus fraudulos de *alți* infractori, probabil tot islamiști – și nu are nici un fel de drepturi în această țară.

– Ba oricine are drepturi, a replicat Annabel, pe un ton de reproș blând.

– Nu și în situația de față, Frau Richter. Nu în această situație.

– Dar domnul Karpov a venit la Sanctuarul de Nord pentru a-și *reglementa* situația, a obiectat Annabel.

Werner s-a prefăcut că râde.

– Vai de mine! Clientul nu v-a spus că, după ce a sosit pe un vas la Gothenburg, a evadat din arest pentru a pătrunde ilegal în Germania? Pentru ca apoi, la Copenhaga, să evadeze din nou? După ce a fugit din Turcia, iar înainte de asta, din Rusia?

– Ceea ce mi-a declarat clientul reprezintă chestiuni private, lucruri ce nu se divulgă față de terți fără consimțământul lui, Herr Werner.

Ursula adoptase expresia cea mai impenetrabilă de care era în stare. Aflat lângă ea, Herr Dinkelmann își plimba degetele boante peste buze cu un aer gânditor, urmărind-o pe Annabel cu un zâmbet patern.

– Frau Richter, a reluat Werner cuvântul, pe un ton ce sugera că răbdarea lui cam ajunsese la limită, noi căutăm *în regim de urgență* un *fugar islamist violent.* Este un om disperat, suspectat de legături cu celule teroriste. Sarcina noastră este de a proteja societatea de unul ca el. Și să vă protejăm *și pe dumneavoastră,* Frau Richter! Sunteți o femeie singură, lipsită de apărare, totodată foarte atrăgătoare, dacă-mi permiteți. Prin urmare, vă rugăm, atât pe dumneavoastră, cât și pe Frau Meyer, să ne sprijiniți pentru a ne face datoria. Unde poate fi găsit acest om, vă rog? Și, o a doua întrebare, poate chiar mai importantă decât prima: *Când l-ați văzut ultima oară?* Însă doar dacă doriți să-mi răspundeți, firește. Poate că nu vă deranjează faptul că protejați un terorist sau că permiteți apariția unui pericol public.

Dorind să afle părerea Ursulei în privința caracterului legitim al unei asemenea întrebări, Annabel s-a întors către aceasta cu intenția să i se adreseze, însă întârzierea era deja prea mare pentru limita de suportabilitate a lui Herr Werner.

– Nu este nevoie să vă întrebați directoarea, Frau Richter! Dați-mi voie să spun lucrurilor pe nume, iar apoi veți putea decide care este răspunsul corect, în interesul clientului. Nimeni nu vă forțează. Avem martori în acest caz. *Ce ați făcut cu Issa Karpov după ce ați părăsit casa doamnei Leyla Oktay sâmbătă dimineață la ora patru?*

*

Așadar, știau.

Știau o parte, dar nu totul.

Cunoșteau aspectele exterioare, dar nu intimitățile. Sau cel puțin așa i se impunea ei să creadă. Dacă ar fi știut amănuntele, Issa s-ar fi găsit acum în avionul de Sankt Petersburg, la fel ca Magomed, făcându-i semn cu mâinile încătușate de la geamul cabinei.

– Frau Richter, vă întreb încă o dată. Ce ați făcut cu Issa Karpov după ce ați părăsit casa familiei Oktay?

– L-am însoțit.

– Pe jos?

– Pe jos.

– La ora patru dimineața? Procedați la fel cu toți clienții? Mergeți pe străzi cu ei, în zorii zilei? Aceasta este procedura normală pe care o aplică o avocată tânără și atrăgătoare? Dacă răspunsul presupune să încălcați principiul confidențialității, retrag cu totul întrebarea. În acest fel, veți împiedica desfășurarea investigațiilor, dar nu contează. Îl vom găsi, chiar dacă va fi prea târziu.

– Discuția noastră s-a lungit până spre zori, lucru ce nu este neobișnuit în cazul clienților de origine orientală sau asiatică, și-a urmat vorba Annabel, după ce s-a gândit puțin. În familia Oktay apăruseră tensiuni. Domnul Karpov nu dorea să abuzeze de ospitalitatea gazdelor sale. Este un bărbat de o sensibilitate deosebită. Situația lui neclară devenea un motiv de îngrijorare pentru familia Oktay, iar el era conștient de acest fapt. Pe de altă parte, familia urmează să plece în vacanță în Turcia.

Continua să rostească răspunsurile către Ursula, nu către Werner. Le exprima în fraze scurte, parcă solicitând aprobarea Ursulei înainte de a trece la următoarele. Cu un aer ca de sfinx, Ursula privea în gol cu ochii mijiți, în vreme ce Herr Dinkelmann ședea relaxat alături de ea, păstrând un zâmbet amabil pe figură.

– Frau Richter, vă rog să descrieți exact traseul urmat! De asemenea, mijloacele de transport folosite. Mă văd silit să vă previn, vă aflați într-o situație potențial periculoasă, și nu numai din partea lui

Issa Karpov. Noi nu suntem polițiști, dar avem răspunderi. Vă rog să continuați!

– Am mers pe jos până la Eppendorfer Baum, apoi am luat metroul.

– Încotro? Vă rog să ne spuneți totul, nu doar fragmente.

– Clientul meu era afectat, iar trenul a accentuat starea lui de fragilitate. După patru stații, am luat un taxi.

– Deci, ați luat un taxi. Mereu câte un singur element nou. De ce trebuie să ne oferiți detaliile de parc-ar fi niște monede de aur, Frau Richter? Până unde ați luat un taxi?

– La început, nu am avut o destinație anume.

– Glumiți! Ați dat șoferului o adresă: o intersecție situată la mai puțin de un kilometru de Consulatul American! Cum puteți spune că nu aveați în gând o *destinație anume,* când i-ați comunicat-o șoferului?

– Foarte simplu, Herr Werner. Dacă ați pătrunde măcar o clipă în mentalitatea multor clienți de-ai noștri, ați înțelege că astfel de lucruri se petrec în fiecare zi.

Era sclipitoare. Nici un cuvânt nepotrivit. Nici un pas greșit. Niciodată nu se dovedise atât de bună la jocurile de spus minciuni juridice în cadrul forumului de familie.

– Domnul Karpov avea o destinație în gând, dar, din motive personale, nu a dorit să mi-o destăinuiască. Din acea intersecție se putea porni în mai multe direcții. Pe de altă parte, mie îmi era de folos să ajung acolo, deoarece, din întâmplare, locuiesc destul de aproape de acel loc.

– Dar nu ați luat taxiul până la propriul apartament! De ce? El putea merge pe jos de acolo, și dumneavoastră ați fi ajuns acasă teafără și nevătămată. Ori ne-am ciocnit cumva de un alt obstacol de netrecut în relatarea dumneavoastră?

– Nu, bineînțeles că *nu* am luat taxiul până la apartamentul meu – turnându-i minciuna direct în față lui Werner.

– De ce nu?

– Poate nu am *mers* la apartamentul meu.

– De ce nu?

– Poate că evit să le arăt clienților mei unde locuiesc. Poate că am decis să mă duc la apartamentul unuia dintre numeroșii mei amanți, Herr Werner!

„Printre care tare mult ți-ai dori și dumneata să te numeri“, a adăugat ea în gând.

– Dar ați dat liber taxiului.

– Da.

– Și v-ați continuat drumul pe jos. Iar noi nu putem afla încotro.

– Exact.

– Iar Karpov a mers cu dumneavoastră, evident! Doar nu ar fi lăsat o femeie drăguță ca dumneavoastră singură pe stradă, la ora patru și jumătate dimineața! E un bărbat sensibil. Deloc periculos. Chiar dumneavoastră ați spus-o. Da?

– Nu.

– Nu, ce?

– Nu, nu m-a însoțit.

– Așadar, și el a plecat pe jos, dar în altă direcție!

– Corect. A pornit spre nord și a dispărut. Presupun că a luat-o pe o stradă lăturalnică. Pe mine mă interesa mai mult să nu mă urmărească decât să observ în ce direcție s-a îndepărtat.

– Iar după aceea?

– Ce vreți să spuneți cu acest *după aceea?*

– Nu l-ați mai văzut de atunci? Nu l-ați contactat?

– Nu.

– Nici măcar prin intermediari?

– Nu.

– Dar v-a dat un număr de telefon, firește. Și o adresă. Un imigrant ilegal disperat nu obține serviciile unei tinere talentate, doar pentru a renunța la ele în ziua următoare, așa presupun.

– Nu mi-a dat nici un număr de telefon, nici vreo adresă, Herr Werner. În activitatea noastră, și acest lucru este cât se poate de normal. Are numărul de telefon al Sanctuarului. Sper, bineînțeles, că ne va căuta, deși s-ar putea să nu facă asta – și din nou Annabel a căutat să obțină confirmarea tacită din partea Ursulei, dar a primit doar o încuviințare vagă din cap. Așa este natura activității noastre

la Sanctuar. Clienții pătrund în viața noastră, apoi dispar. Au nevoie de timp ca să stea de vorbă cu tovarășii lor de suferință, să se roage, să-și revină ori să se ascundă. S-ar putea ca domnul Karpov să aibă soție și copii care să fie deja aici. Rareori ni se dezvăluie întreaga poveste. Poate că are prieteni, ruși sau ceceni. Poate se încredințează unei comunități religioase. Nu avem de unde ști. Câteodată, astfel de oameni revin a doua zi, alteori peste șase luni sau niciodată.

Herr Werner continua să analizeze modul în care să-și lanseze contraatacul, când colegul lui, tăcut până atunci, a hotărât să intervină în discuție.

– Ce-mi puteți spune despre celălalt bărbat care a fost prezent acasă la turci în noaptea de vineri? a întrebat Herr Dinkelmann, pe tonul amabil al celui care aprecia o companie plăcută. Un bărbat masiv, impozant, haine elegante. Cam de vârsta mea. Ba nu, mai bătrân. Și el este avocat al lui Karpov?

Annabel și-a adus aminte de un profesor de drept de la Tübingen, ținând o prelegere despre arta interogatoriului. „Niciodată să nu subestimezi tăcerea unui martor, îi plăcea acestuia să spună. Există tăceri elocvente și tăceri vinovate, tăceri de uluială sinceră și tăceri ale creativității. Șmecheria este să știi ce fel de tăcere primești din partea martorului." Însă acea tăcere era a ei, a nimănui altcuiva.

– Asta face parte din activitatea dumneavoastră de coordonare, Herr Dinkelmann? a întrebat ea pe un ton glumeț, în timp ce, cu disperare, încerca să-și adune gândurile.

S-a ivit din nou zâmbetul de clovn, o curbă desăvârșită pe figură.

– Vă rog să nu flirtați cu mine, Frau Richter! Sunt prea impresionabil. Rezumați-vă să-mi spuneți: cine era acel bărbat? L-ați adus dumneavoastră. A rămas în casă ore în șir. Apoi a plecat singur, sărmanul om... A bătut cu piciorul tot orașul, de parcă pierduse ceva. Ce căuta? Dinkelmann a făcut apoi apel la Ursula: În povestea asta, toată lumea *merge pe jos*, Frau Meyer! Asta mă termină... După care, revenind la Annabel, domol: Haideți, vă rog! Spuneți-mi cine este. Un nume. Orice nume. Inventați unul.

Însă Annabel adoptase masca tatălui ei, aceea care sugera interlocutorului să nu mai aducă niciodată vorba despre un anumit subiect.

– Clientul meu are aici, în Hamburg, un potențial binefăcător. Întrucât este o persoană influentă, ține ca deocamdată să rămână în anonimat. Am convenit să-i respect dorința.

– Atunci să i-o respectăm cu toții. Acest binefăcător anonim a vorbit ori doar a stat și a urmărit discuția?

– Dacă a vorbit cu cine?

– Cu băiatul dumneavoastră. Cu Issa. Cu dumneavoastră.

– Nu e băiatul meu.

– V-am întrebat dacă binefăcătorul anonim al clientului dumneavoastră a participat la discuție. Nu vă cer să dezvăluiți subiectul discuției. Ci doar dacă a luat sau nu parte. Ori este surdo-mut?

– A participat.

– Așadar, a fost o discuție în trei. Dumneavoastră. Binefăcătorul. Issa. Asta îmi puteți spune. Nu încălcați nici o regulă. Ați stat acolo, toți trei, și ați pus țara la cale. Îmi puteți răspunde cu da sau nu.

– Atunci, *da* – a replicat Annabel, însoțindu-și vorbele cu o înălțare din umeri.

– Un schimb liber de păreri. Au existat chestiuni discutate ce nu pot fi divulgate. Dar le-ați discutat într-un mod liber și neîngrădit. Da?

– Nu înțeleg ce vreți să insinuați.

– Nici nu este cazul. Doar răspundeți-mi. Ați avut un schimb de opinii deplin și nestânjenit în trei, fără să intervină obstacole?

– E ridicol!

– Da. Așa e. Dar ați avut?

– Da.

– Așadar, bărbatul vorbește rusă, ca și dumneavoastră.

– Nu am afirmat așa ceva.

– Într-adevăr, nu ați făcut-o. Trebuia să o spună altcineva în locul dumneavoastră. Vă admir pentru asta. Clientul dumneavoastră este un băiat norocos.

Herr Werner făcea un ultim efort de a-și reafirma supremația.

– Prin urmare, *acolo* a plecat Issa Karpov al dumneavoastră atunci când l-ați lăsat singur la patru și jumătate dimineața! a exclamat el. S-a dus la acest *binefăcător anonim!* Poate că-i finanțatorul teroriștilor! L-ați lăsat la intersecție într-o zonă înstărită a orașului, și, imediat ce ați dispărut din calea lui, el s-a dus la locuința binefăcătorului său. Credeți că aceasta este o ipoteză logică?

– Herr Werner, este la fel de logică sau de ilogică precum orice ipoteză, i-a răspuns Annabel cu glas apăsat.

Și, lucru surprinzător, amabilul și bătrâiorul Herr Dinkelmann, iar nu superiorul lui tânăr și arogant, a fost acela care a decis că le reținuseră suficient de mult pe Frau Meyer și pe Frau Richter.

– Annabel?

Rămăseseră singure.

„Da, Ursula."

– Probabil că ar fi preferabil să lipsești la ședința din această după-amiază. Presupun că ai destule lucruri importante de rezolvat. Mai vrei să-mi spui ceva despre clientul nostru care a dispărut?

Annabel nu avea nimic suplimentar de spus.

– Bine. Trăim într-o lume a jumătăților de măsură. Soluțiile perfecte nu ne sunt accesibile, indiferent cât de mult am dori ca lucrurile să stea altfel. Cred că am mai purtat această conversație.

Adevărat. Despre Magomed. „Nu ne putem aștepta ca o instituție să realizeze utopiile noastre personale", așa îi spusese Ursula atunci când Annabel condusese un marș de protest al personalului până în biroul ei.

Aceasta nu era panică. Annabel nu intra în panică. Așa ceva nu figura în comportamentul ei. Reacționa doar la o situație critică ce risca să se dezvolte periculos.

De la Sanctuar, a mers cu bicicleta în viteză maximă până la o benzinărie de la marginea orașului, aruncând permanent un ochi înspre oglinzile gemene fixate pe ghidon, căutând semne care să îi arate că ar fi urmărită. Habar nu avea care puteau fi acele semne.

S-a dus la casa de marcat și a schimbat o bancnotă, alegându-se cu o mână de mărunțiș.

A format de la un telefon public numărul de mobil al lui Hugo și i-a răspuns robotul, lucru la care se așteptase.

De la serviciul de informații telefonice a obținut numărul de la spitalul unde lucra Hugo.

Luni participa la o conferință care ținea toată ziua, așa îi spusese el. „Sună-mă luni seara.“ Însă luni seara era deja prea târziu. Conferința, și-a adus ea aminte, avea ca subiect restructurarea aripii spitalului ce era destinată bolilor psihice. Întâi a vorbit cu o operatoare de la centrala spitalului și, după o târguială îndârjită, cu adjunctul directorului administrativ al spitalului. Era sora doctorului Hugo Richter, a precizat ea, și era vorba despre o chestiune urgentă de familie; Hugo putea fi chemat la telefon pentru o scurtă discuție?

– Sper că e ceva serios, Annabel!

– Clientul meu e într-o situație dezastruoasă, Hugo! Are nevoie de internare într-o clinică. Și vreau să spun că *imediat!*

– Cât e ora?

Hugo era singurul medic din lume care nu purta niciodată ceas la mână.

– Zece și jumătate. Dimineața.

– Te sun eu la pauza de prânz. La doisprezece și jumătate. Pe mobil. Mai funcționează sau iar a rămas cu bateria descărcată?

Ea a vrut să spună „nu pe mobil“, dar s-a pomenit zicându-i:

– Mulțumesc, Hugo, îți mulțumesc mult!

După care a adăugat că telefonul funcționa.

În parcarea din fața benzinăriei, două femei își făceau de lucru cu o furgonetă galbenă, destul de prăpădită. Și le-a scos aproape imediat din minte. Furgonetele folosite de Herr Werner sigur erau imaculate. Ca să-și umple timpul, a pedalat până la mallul preferat, de unde a cumpărat hering proaspăt marinat de care îi plăcea lui, ciocolată neagră organică și brânză Emmental, sperând că acestea vor reprezenta ultima cină a lui în apartamentul ei. Apoi a cumpărat și marca ei preferată de apă plată, care acum devenise apreciată și de el.

Hugo a sunat exact la doisprezece și jumătate, după cum Annabel se și așteptase, indiferent dacă fratele său avea sau nu ceas la mână. Stătea pe o bancă din parc, având bicicleta rezemată de un stâlp de iluminat public. El a început discuția într-un stil agresiv, iar ea a sperat că acesta era un semn bun.

– Trebuie să fiu eu doctorul care îl *expediază* în acest loc? Să semnez o trimitere pentru el fără ca măcar să-i știu numele? Pentru că lucrurile nu merg așa. În orice caz, nu ai *nevoie* nici măcar de o trimitere falsă, a continuat el, înainte ca ea să-i poată răspunde. Sigur au acolo vreun șarlatan de-al casei, care îi va lua pulsul și va da un diagnostic la prețul de o mie de euro pe zi. Am două posibilități. Amândouă sunt clinici care te jupoaie de bani.

Prima lui sugestie a fost Königswinter, pe care ea a refuzat-o, având în vedere distanța până acolo. A doua variantă s-a dovedit ideală: o fermă transformată în clinică, din apropiere de Husum, la nord de Hamburg, unde se putea ajunge cu trenul în două ore.

– Ceri să vorbești cu Herr Doktor Fischer și să strângi bine din nas. Uite numărul lui de telefon. Și nu-i nevoie să-mi mulțumești. Sper doar ca omul să merite efortul.

– Merită, a spus ea.

Imediat după aceea, a format numărul.

Doctorul Fischer a înțeles imediat situația.

A înțeles pe dată că Annabel vorbea în numele unui prieten apropiat, dar nu a ținut să se intereseze de natura acelei prietenii.

A înțeles de asemenea imediat viziunea ei în legătură cu nevoia de păstrare a discreției în cadrul discuției telefonice și a fost întru totul de acord.

A mai înțeles că pacientul fără nume vorbea doar limba rusă, dar nu a anticipat nici o problemă în această privință, pentru că o parte dintre asistentele cele mai pricepute de acolo proveneau din zona pe care el a denumit-o, în mod delicat, Răsărit.

A înțeles că pacientul nu avea deloc manifestări violente, însă era traumatizat de o serie de evenimente nefericite despre care era preferabil să se discute față în față.

El a priceput opinia ei că un regim care să cuprindă odihnă deplină, mâncare din belșug și plimbări sub supraveghere puteau asigura reușita în tratarea pacientului. Astfel de decizii aveau să depindă, în mod firesc, de evaluarea amănunțită a stării lui.

A înțeles necesitatea urgenței și a propus o discuție inițială care nu presupunea obligații pentru pacient, îngrijitor și consultant.

„Da, de acord, mâine după-amiază ar fi foarte bine, ora patru este convenabilă? Atunci, să spunem ora patru fix."

Și încă o serie de amănunte. Pacientul era capabil să călătorească singur ori avea cumva nevoie de ajutor? Asistenți instruiți și mijloace adecvate de transport se puteau pune la dispoziție contra cost.

A înțeles în cele din urmă că Annabel ar fi dorit să i se prezinte o idee privind costurile de bază percepute de clinică, acestea fiind, chiar în absența îngrijirii suplimentare specializate, astronomice. Însă, mulțumită lui Brue: da, a spus ea, din fericire, prietenul ei bolnav era în situația de a putea plăti o sumă substanțială în avans.

„Atunci, Frau Richter, pe mâine la ora patru după-amiază, când sperăm să rezolvăm cu rapiditate toate formalitățile necesare." Și, din nou, numele ei complet? Adresa ei? Și profesiunea, vă rugăm? Și, acesta era numărul ei permanent de telefon mobil, da?

Îi adusese setul de piese de șah ce aparținuse bunicii ei, o adevărată comoară. Regreta că nu se gândise mai din vreme la șah. Era o activitate înviorătoare pentru el. Înaintea fiecărei mutări ședea nemișcat în locul în care ea bănuia că stătea toată ziua cât ea nu se afla acolo: pe pervazul ferestrei arcuite, ținându-și picioarele lungi îndoite și lipite cu genunchii de bărbie, iar palmele cu degete lungi, de filozof, cuprinzându-i picioarele. Apoi se repezea spre tabla de șah și făcea mutarea, după care sărea în picioare și mergea cu pași mari și relaxați până la capătul celălalt al podului ca să-și lanseze avioanele de hârtie și să execute piruete în ritmurile muzicii lui Ceaikovski, în vreme ce ea se gândea la următoarea mutare. Muzica, îi dăduse el asigurări, nu era interzisă de legea islamică, cu condiția să nu influențeze în vreun fel rugăciunea. Câteodată, afirmațiile lui pe teme religioase sunau mai degrabă a învățături auzite de undeva decât a convingeri.

– Issa, mă ocup să-ți găsesc un loc nou, începând de mâine, a spus ea, profitând de un moment în care el avea o atitudine mai degajată. Unul mai confortabil, unde să fii îngrijit așa cum se cuvine. Doctori buni, mâncare bună, tot ce ține de confortul decadent al Occidentului.

Muzica încetase, la fel și sunetul pașilor lui.

– Ca să mă ascunzi, Annabel?

– Da, pentru o scurtă perioadă.

– O să stai și tu acolo? a întrebat el, în timp ce căuta cu degetele brățara mamei sale.

– O să te vizitez. Des. O să te duc acolo și o să vin în vizită ori de câte ori voi putea. Nu e așa departe. Două ore cu trenul... rostind totul pe un ton relaxat, așa cum plănuise.

– Leyla și Melik vor veni la mine?

– Nu cred. Până nu intri în legalitate, nu.

– Annabel, locul în care vrei să mă ascunzi e cumva o închisoare?

– Nu, *nu* e închisoare! a exclamat ea, apoi s-a controlat. E un loc de odihnă. Un fel de... – nu voia să pronunțe cuvântul, dar a făcut-o – este o clinică specială unde îți poți recăpăta puterile cât îl așteptăm pe domnul Brue.

– O clinică *specială?*

– Privată. Însă îngrozitor de scumpă, așa și trebuind să fie, pentru că este deosebit de bună. De aceea e necesar să discutăm din nou despre banii pe care domnul Brue îi ține pentru tine. Domnul Brue a avut bunătatea de a ne da un împrumut pentru ca tu să poți fi primit acolo. Acesta e un alt motiv pentru care trebuie să-ți revendici moștenirea. Ca să-i poți înapoia banii domnului Brue.

– O clinică a *KGB-ului?*

– Issa, aici *nu avem* KGB!

Îi venea să se blesteme pentru prostia făcută. Pentru el, cuvântul „clinică“ suna mai rău decât închisoare.

Issa trebuia să se roage. Annabel s-a retras în bucătărie. Când ea a revenit, el stătea cocoțat pe locul lui obișnuit de pe pervazul ferestrei.

– Annabel, mama ta te-a învățat să cânți? a întrebat-o el pe un ton gânditor.

– Când eram mică, mă ducea la biserică. Nu cred, totuși, că m-a învățat să cânt. Și nici nu cred că m-a învățat cineva. Nu au reușit. Nici măcar cei mai buni profesori n-ar fi putut-o face.

– Mie îmi este de ajuns că te aud vorbind. Annabel, mama ta e catolică?

– E luterană. Creștină, dar nu catolică.

– Și tu ești luterană, Annabel?

– Am fost crescută astfel.

– Te rogi lui Isus, Annabel?

– Am încetat să o fac.

– Atunci, singurului Dumnezeu?

Ea nu a mai suportat o continuare a subiectului.

– Issa, te rog să mă asculți!

– Te ascult, Annabel!

– Nu putem depăși problema asta ferindu-ne să discutăm despre ea. Este o clinică bună. Iar o asemenea clinică va reprezenta un loc sigur pentru tine. Iar ca să stai la o clinică bună, *trebuie* să avem banii tăi. Ceea ce înseamnă că *trebuie* să îi revendici. Îți spun asta ca avocat. Dacă nu îi ceri, nu vei putea deveni student la medicină aici, și nici în altă parte a lumii. Sau indiferent ce hotărăști tu să faci cu viața ta.

– Cuvântul lui Allah se va împlini în privința mea. Și voia Lui.

– Ba nu! Va fi voia *ta*. Indiferent cât de mult o să te rogi, *tu* ești cel care trebuie să ia hotărârea.

Oare nimic nu reușea să-l convingă? Se părea că nu.

– Annabel, tu ești femeie. Tu nu gândești rațional. Domnul Tommy Brue își iubește banii. Dacă îi spun să-i păstreze, el îmi va fi recunoscător și va continua să mă sprijine. Dacă îi iau banii, nu mă va mai ajuta, se va supăra foarte rău. Asta este logica situației lui. Pentru mine este o logică foarte convenabilă. Pentru că, pentru mine, banii sunt murdari, și refuz să-mi murdăresc mâinile cu ei. Tu vrei banii aceștia pentru tine?

– Nu fi ridicol!

– Înseamnă că nouă nu ne trebuie acești bani. Tu ții la ei la fel de puțin ca și mine. Încă nu ești pregătită să accepți realitatea lui Dumnezeu

în viața ta, dar acționezi în mod moral. Asta pune într-o lumină bună relația dintre noi. Vom construi plecând de la această înțelegere.

Disperată la culme, Annabel și-a îngropat fața în palme, însă gestul ei a părut a nu prezenta nici o importanță pentru el.

– Te rog frumos, nu mă trimite la clinica asta, Annabel. Prefer să stau aici, în casa ta. După ce te vei converti la Islam, aici va trebui să trăim. Să-i spui asta și domnului Brue. Iar acum trebuie să pleci, altfel vei deveni o provocare pentru mine. Ar fi mai bine să nu ne dăm mâna. Mergi cu Domnul, Annabel!

Își lăsase bicicleta în holul de la intrare. Luminile încețoșate ale portului străluceau în amurg, iar ea a trebuit să clipească de câteva ori până să-și limpezească ochii. Amintindu-și că aleea pentru biciclete se găsea pe cealaltă parte a străzii, a intrat în mulțimea de pietoni care așteptau să traverseze pe la zebră. Cineva i-a rostit numele. Nu știa sigur dacă nu cumva vocea răsunase doar în mintea ei, dar nu putea fi astfel, pentru că auzise vocea unei femei, iar cea din minte îi aparținea lui Issa.

Glasul din afară pe care îl auzea acum, când se concentra asupra lui, îi vorbea despre sora ei.

– Annabel! Dumnezeule! Ce mai faci? Cum se mai simte Heidi? E adevărat că iar a rămas însărcinată?

O femeie corpolentă, de vârsta ei. Jachetă verde, din imitație de catifea, blugi. Părul tuns scurt, nemachiată, zâmbet generos. Cum mintea ei încă făcea eforturi să revină în lumea reală, Annabel a tras de timp, străduindu-se să găsească o legătură: O știa de la Freiburg? De la facultate? De la schi în Austria? De la clubul de fitness?

– A, sunt bine, a spus ea. Și Heidi se simte grozav. Ai ieșit la cumpărături?

Culoarea semaforului pentru pietoni s-a făcut verde. Au traversat alături, având bicicleta lui Annabel între ele.

– Hei, Annabel! Dar ce cauți tu tocmai în partea asta a orașului? Nu mai locuiești în Winterhude?

O a doua femeie se plasase în stânga lui Annabel, cea în care nu avea bicicleta drept paravan. Era masivă, cu sâni mari și cu obraji

rozalii, și purta un batic țigănesc. Ajunseseră la trotuarul celălalt și rămăseseră doar ele trei. Una din femei a apucat-o strâns de încheietura mâinii cu care ducea bicicleta. Apoi, cealaltă i-a prins brațul stâng și, cu un gest ce ar fi putut fi interpretat drept afectuos, i l-a răsucit la spate. Odată cu senzația de durere, Annabel și-a amintit cu claritate de cele două femei pe care le văzuse dimineață la benzinărie.

– Urcă fără scandal în mașină, i-a prezentat situația cea de-a doua femeie, ținându-și buzele la urechea lui Annabel. Te așezi pe bancheta din spate, la mijloc, te rog, fără să te agiți. Totul să fie amical și firesc. Prietena mea o să aibă grijă de bicicletă.

Furgoneta prăpădită, de culoare galbenă, avea deschise ușile din spate. În față se aflau șoferul și un alt bărbat, ambii privind țintă în față. Având brațul femeii petrecut pe după umăr, Annabel s-a lăsat dirijată spre bancheta din spate. A auzit zdrăngănitul făcut de bicicleta ce era așezată în spatele ei, după care a urmat un bufnet surd. În îngrămădeala aceea, Annabel nici nu băgase de seamă că i se luase rucsacul. Calme, cu mișcări relaxate, femeile s-au așezat de o parte și de alta a ei, i-au luat fiecare câte o mână și i-au strecurat câte o cătușă peste încheietură, făcând brățările de metal nevăzute sub pernele banchetei, între trupurile lor.

– Ce aveți de gând să faceți cu el? a întrebat ea în șoaptă. E încuiat! Cine o să-i aducă de mâncare dacă eu nu mai ajung acolo?

Un Saab negru tip berlină a pornit în fața lor. Furgoneta l-a urmat îndeaproape. Nimeni nu părea să se grăbească.

9

„Adună-te și pune-ți gândurile în ordine, clar și fără precipitare.

Doar ești avocat.

S-ar putea să te simți o femeie revoltată, animată de o furie vulcanică, abia așteptând să erupă, însă în numele tău va vorbi doar avocatul, nu femeia din tine.

Liftul metalic și zdrăngănitor în care te afli te duce în sus, nu în jos. Îți dai seama de asta din senzația pe care o ai în stomac, aceasta fiind separată de alte lucruri pe care le simți, cum ar fi greața și durerea apăsătoare că ți se încalcă drepturile.

Prin urmare, ești pe cale de a fi dusă undeva la un etaj superior, și nu într-o temniță subterană, lucru pentru care ești oarecum recunoscătoare.

Acest lift nu oprește la etajele intermediare. Nu are butoane de comandă, nici oglindă sau geam. Miroase a motorină și a câmp. Este un lift destinat vitelor. Miroase asemănător cu terenul de joacă de la școala ta, în vremea toamnei. Subiect de discuție.

Cei care merg cu acest lift o fac fiind supuși voinței altora. Stai între două femei care te-au răpit de pe stradă, prefăcându-se a fi prietene cu tine. Acestea erau asistate de o a treia femeie, care nu s-a dat drept prietena ta. Nici una dintre ele nu și-a prezentat identitatea. În prezența ta, nici una nu a folosit vreun nume în afara numelui tău.

Nimeni, nici măcar Issa, nu-ți poate descrie ce înseamnă să-ți pierzi libertatea, însă acum începi să deprinzi și asta.

Ești o avocată pornită pe calea cunoașterii."

*

Având Saabul negru în față pentru a indica drumul de urmat, porniseră într-o procesiune demnă prin dreptul unor biserici cu turle înalte și a docurilor, opriseră regulamentar la culoarea roșie a semaforului, semnalizaseră cuminte stânga sau dreapta, traversaseră cu o viteză moderată bulevarde de-a lungul cărora se ridicau vile elegante, cu ferestre luminate, pătrunseră într-o zonă industrială aridă, ocoliseră colți de fier ca de balaur așternuți în fața lor, încetiniseră, fără însă a opri în dreptul unui post de pază flancat de colaci de sârmă ghimpată, urmăriseră o barieră vopsită în roșu și alb ridicându-se la apariția Saabului, și ajunseseră într-o curte asfaltată și inundată de lumină, unde, pe o latură, se aflau mașini parcate și clădiri de birouri, cu ferestrele ca niște ochi întunecați, iar pe cealaltă, niște grajduri vechi destinate cailor, care păreau a fi o rudă îndepărtată a grajdurilor care se găseau pe proprietatea familiei ei, la Freiburg.

Însă furgoneta nu se oprise. Alegând latura mai întunecată a curții interioare, ea continuase să ruleze încet și, după cum i se păruse lui Annabel, pe furiș, pentru ca, în cele din urmă, să parcheze la câțiva metri de grajduri. Eliberându-i mâinile din strânsoarea cătușelor prinse între pernele banchetei, femeile care o reținuseră o scoseseră din mașină și apoi o siliseră să meargă până la o ușă mare. Acea ușă fusese deschisă din interior, iar ea fusese trecută mai mult pe sus dincolo de pragul ei. O a treia femeie, ceva mai tânără și cu fața pistruiată, având o tunsoare băiețească, aștepta ca să dea o mână de ajutor. Se aflau într-o sală a harnașamentelor, în care nu se vedea nici măcar un harnașament. Doar cuiere din fier și rastele pentru șei, prinse de pereți. O găleată veche de adăpat caii, având un număr de regiment ștanțat pe ea. O banchetă scundă, tapițată, cu o pătură simplă. Un lavoar spitalicesc. Săpun. Prosoape. Mănuși din cauciuc.

Fiecare femeie păzea o treime din ea. Ochii celei pistruiate aveau aceeași culoare ca și ai lui Annabel. Poate că tocmai de aceea aceasta fusese desemnată să i se adreseze. Era o femeie din sud, probabil din zona Baden-Württemberg, de unde provenea Annabel, acesta fiind alt motiv. „Ai de ales, Annabel, tocmai îi explica femeia. Noi respectăm procedurile standard privind persoanele care îi protejează

pe teroriști. Te poți conforma pașnic ori apelăm la măsuri restrictive. Ce preferi?“

„Sunt avocat.“

Mă conformez, sau nu?“

Conformându-se, Annabel își recitase în gând inutilele recomandări de ultim moment pe care le făcea clienților ei, înainte de a apărea în fața instanțelor: „Să fii sincer... nu-ți ieși din pepeni... nu plânge... nu ridica vocea și nici nu încerca să-i câștigi de partea ta... acești oameni nu vor să te deteste ori să te iubească, nici nu vor să te compătimească... ei vor doar să-și facă treaba, să-și ia banul și să se ducă acasă“.

S-a deschis ușa liftului, dezvelind vederii o încăpere mică, albă, semănând cu aceea în care o depuseseră pe bunica ei după ce murise. La masa simplă de lemn, pe care se așteptase să o vadă întinsă pe bunica ei, stătea bărbatul care în acea dimineață se dăduse drept Herr Dinkelmann, pufăind dintr-o țigară rusească: ea a recunoscut imediat mirosul. Aceeași marcă de țigări pe care tatăl ei o fuma la Moscova, după o cină îndestulătoare.

Și, alături de Herr Dinkelmann, ședea o femeie înaltă și uscățivă, cu părul în proces de încărunțire și cu ochi căprui, care, deși nu semăna defel cu mama ei, părea să posede aceeași agerime.

Iar pe masa din fața lor se găsea conținutul rucsacului ei, toate lucrurile fiind așezate ca niște probe în instanță, dar fără a fi introduse în pungi etichetate de plastic. Și, pe latura mesei din apropierea ei, un singur scaun pentru Annabel, acuzata. Stând față în față cu judecătorii ei, a auzit bufniturile și zăngăniturile scoase de liftul pentru vite, care cobora.

– Adevăratul meu nume este *Bachmann,* a spus Dinkelmann, ca și cum ar fi ținut să o contrazică. Dacă te decizi să ne dai în judecată, numele exact este *Günther Bachmann*. Iar dumneaei este Frau Frey. *Erna* Frey. Îi plac ambarcațiunile cu pânze. Spionează și navighează. Eu spionez, dar nu mă pricep la bărci cu vele. Te rog să iei loc.

Annabel a pășit până la masă și s-a așezat.

– Vrei să-ți înaintezi declarația de protest imediat, ca să nu ne mai complicăm? a întrebat-o Bachmann, trăgând din țigară. Ții să perorezi că ți s-a violat statutul special de avocat, și toate celelalte prostii? Că ți-au fost nesocotite mirificele drepturi, inclusiv cel privind confidențialitatea informațiilor legate de client? Că poți face așa încât să fiu azvârlit cât colo chiar de mâine? Vrei să comunici cum am încălcat eu toate regulile existente, lucru pe care îl recunosc? Călcând în picioare însăși esența prevederilor Constituției? Ai de gând să îmi arunci toate legăturile astea în cap ori doar le presupunem? A, și apropo, când ai următoarea întâlnire cu teroristul Issa Karpov, pe care îl găzduiești în secret în propriul apartament?

– Nu este terorist. Voi sunteți teroriștii. Cer să discut neîntârziat cu un avocat!

– Cu mama ta, marea judecătoare?

– Cu un avocat care să mă poată reprezenta.

– Păi de ce nu l-ai alege pe ilustrul tău părinte? Ori poate pe cumnatul din Dresda? Ai de partea ta oameni influenți. Câteva telefoane, și poți să-mi trântești în scăfârlie tot angrenajul legal. Întrebarea care se pune este: chiar *vrei* treaba asta? Nu vrei. Sunt doar gogoși. Tu dorești să-i salvezi pielea băiatului tău. Asta-i tot ce vrei în întreaga afacere. Se vede de la o poștă.

Erna Frey și-a adus propria contribuție, una mai cumpănită.

– Draga mea, mă tem că ai de ales între noi și nimeni. Nu departe de locul în care ne aflăm în aceste clipe, există o mulțime de oameni care nu ar găsi o desfătare mai mare decât să facă din Issa subiectul unei arestări polițienești cât se poate de spectaculoase, pentru care să-și aroge toate meritele. Și, bineînțeles, poliția ar fi încântată dacă ar putea aresta și persoanele care ar putea fi socotite drept complici. Leyla, Melik, de ce nu și domnul Brue, ba chiar și fratele tău, Hugo. Asta le-ar oferi niște titluri de primă pagină minunate în ziare, indiferent de rezultatul final. Am adus cumva în discuție și Sanctuarul de Nord? Imaginează-ți ce ar spune finanțatorii bietei Ursula. Și, în cele din urmă, e vorba de tine. *Obiectul oficial al investigației* domnului Werner, ca să folosesc neplăcuta terminologie la care Herr Werner ține atât de mult. Abuz de statutul de avocat. Adăpostirea cu bună

știință a unui terorist dat în urmărire. Dezinformarea autorităților, și câte altele. Cariera ta s-ar încheia la... ce vârstă?... să zicem că vei avea patruzeci de ani în momentul când vei ieși din închisoare.

– Nu-mi pasă ce-mi veți face.

– Bine, dar nu despre tine vorbim noi acum sau mă înșel, draga mea? Aici discutăm despre Issa.

Bachmann, a cărui capacitate de concentrare era, din câte se părea, deficitară, își pierduse deja interesul față de discuție și examina rând pe rând lucrurile scoase din rucsacul ei: blocnotesul cu spirală, agenda, permisul de conducere, cartea de identitate, eșarfa – ducând-o ostentativ spre nas, ca și cum ar fi verificat parfumul folosit, deși ea nu apela niciodată la așa ceva. Revenea însă mereu la cecul emis de Tommy Brue, înclinându-l în lumină, cercetându-l și pe față, și pe dos, citind cu luare aminte cifrele sau scrisul de mână și clătinând din cap, mimând o nedumerire studiată.

– De ce nu l-ai încasat? a întrebat el imperativ.

– Așteptam.

– Ce anume? Clinica doctorului Fischer?

– Da.

– N-ar fi ținut mult, corect? Cincizeci de miare... Mai ales într-un loc cum e ăla.

– Ar fi ținut suficient.

– Pentru ce?

Annabel a ridicat neajutorată din umeri.

– Pentru a încerca. Atât. Doar să încerc.

– Brue a zis că o să mai contribuie cu bani?

Annabel a fost pe cale să răspundă, dar s-a răzgândit brusc și a ales o altă abordare.

– E necesar să știu ce vă face pe voi doi să vă socotiți așa de diferiți, a spus ea pe un ton sfidător, întorcându-se spre Erna Frey.

– Față de cine, dragă?

– Față de oamenii despre care afirmați că vor ca el să fie arestat de poliție și trimis în Rusia sau în Turcia.

Vorbind în numele amândurora, Bachmann a ridicat încă o dată cecul lui Brue și l-a studiat, de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsul.

– A, ne deosebim mult, a spus el mârâit. Asta e cert. Dar ne întrebi ce intenționăm să facem cu băiatul tău. A așezat fila de cec în fața lui, fără să o scape din ochi, și a continuat: Ei bine, nu sunt sigur că *știm* ce anume vom face, Annabel. De fapt, sunt sigur că *nu știm*. Ne place să credem că noi împărțim apele pe aici. Stăm și pândim. Așteptăm cât de mult se poate. Și vedem ce ne oferă Allah, a adăugat el, împungând cu degetul fila de cec. Iar dacă Allah se milostivește... ei bine, poate că băiatul tău va sfârși ca un suflet liber, trăind în Occident și fiind capabil să-și realizeze cele mai îndrăznețe speranțe și vise. Dacă nu – dacă Allah *nu* se milostivește, sau dumneata –, ei bine, atunci se întoarce de unde a venit, corect? Mai puțin în cazul în care fac americanii vreo ofertă pentru el. Situație în care noi vom pretinde că nu știm unde se află. Și probabil că nici el nu va ști.

– Dragă, noi încercăm să procedăm cum e mai bine pentru el, a intervenit Erna Frey, cu o sinceritate atât de vădită în glas, încât, pentru câteva clipe, Annabel s-a simțit înclinată să-i dea crezare. Și Günther știe asta, doar că el nu prea reușește să o exprime. Nu credem că Issa este un om rău. Nu facem câtuși de puțin asemenea aprecieri. Și mai știm că e puțin sărit de pe fix, dar cine nu ar fi în locul lui? Noi însă credem că ne-ar putea ajuta să ajungem la niște oameni cu adevărat răi.

Annabel a încercat să râdă.

– Ca spion? Issa? Sunteți nebuni! Sunteți la fel de bolnavi ca și el!

– Ca orice dracu' s-o ivi, a replicat Bachmann pe un ton iritat. În piesa asta încă nu s-au repartizat rolurile. Aici fiind vorba și de rolul tău. Ceea ce *știm* totuși este că, dacă mergi alături de noi, iar noi ajungem unde dorim, vom salva împreună mult mai multe vieți nevinovate decât ai face-o tu vreodată continuând să hrănești iepurii ăia nenorociți la Sanctuarul de Nord! Ridicând cecul de pe masă, s-a ridicat precipitat în picioare. Așadar, primul lucru pe care vreau să-l știu e următorul: cum Dumnezeu se face că un destul de pârlit bancher britanic, ex-vienez și vorbitor de rusă, apare într-o vineri seară pentru a-i prezenta omagii domnului Issa Karpov? Vrei să mergem într-un loc mai civilizat ori ai de gând să stai bosumflată la masa asta?

Însă Erna Frey avea de comunicat un mesaj mai blând:

– Dragă, nu-ți vom spune întregul adevăr, nu se poate. Dar ceea ce-ți vom spune este adevărat.

Trecuse de mult miezul nopții, iar ea încă nu plânsese.

Le spusese tot ce știa, sau știa pe jumătate, sau bănuia, sau bănuia pe jumătate, până la ultimul amănunt nesemnificativ, dar nu vărsase lacrimi, nici măcar nu-și arătase nemulțumirea. Cum se explica faptul că trecuse atât de repede de partea lor? Ce se întâmplase cu latura sa rebelă – cu renumitele ei capacități de argumentare și de rezistență atât de prețuite de forumul din cadrul familiei? De ce nu țesuse încă o plasă de minciuni de genul celor pe care le urzise pentru Herr Werner? Suferea cumva de Sindromul Stockholm? Situația i-a adus aminte de un ponei pe care îl avusese cândva. Îl chema Moritz, iar Moritz era un delincvent. Nu putea fi dresat și nici călărit. Nici o familie din întreaga regiune Baden-Württemberg nu-l voia – asta până când Annabel aflase de el și, ca să-și exercite puterile, trecuse peste voința părinților și strânsese bani de la prietenele de la școală ca să-l cumpere. Când îl aduseseră, Moritz îl lovise cu copita pe îngrijitor, făcuse tot cu copita o gaură în boxa lui și scăpase în padoc. Însă a doua zi dimineață, când Annabel se dusese spre el tremurând de emoție, poneiul pășise spre ea, își plecase capul pentru a i se pune hamul și devenise sclavul ei pentru totdeauna. Acumulase lăuntric prea multă opoziție, până-ntr-acolo încât i se umpluse desaga, iar acum voia ca altcineva să se ocupe de problemele lui.

Și atunci, asta făcuse ea acum? Azvârlise prosopul și spusese: „Bine, naiba să te ia, îți poți face mendrele cu mine“, așa cum se exprimase ea față de bărbați în vreo două ocazii, când grosolănia strigătoare la cer a insistenței lor o făcuse să adopte o atitudine de supunere furioasă?

Nu. Diavolul sălășluia în logică, era convinsă de asta: în detașarea voită cu care avocatul din ea bătea în retragere și recunoștea că nu putea susține un caz precum acela, evanescent ca o rugăciune, și nici că se punea problema de a câștiga – nici în numele clientului, nici în nume personal, deși ea era ultima persoană de care îi păsa. Era vorba de avocatul încăpățânat din ea – așa voia cu îndârjire să creadă –,

care îi spunea că singura ei speranță era de a se lăsa cu totul la mila tribunalului: cu alte cuvinte, în mâna stăpânilor ei.

Da, era terminată din punct de vedere emoțional. Bineînțeles. Da, singurătatea și încordarea de a păstra prea multă vreme un secret atât de uriaș doar pentru sine o făcuseră să ajungă la limita capacității de rezistență. Și simțea o anumită ușurare, chiar plăcere, în a redeveni copilă, lăsând luarea marilor decizii legate de viața ei în seama unor oameni mai înțelepți și mai în vârstă decât ea. Dar chiar și atunci când pusese în balanță acești factori, tot logica de avocat fusese aceea – așa se asigura cu hotărâre pe sine – care o convinsese să mărturisească cinstit tot ce știa.

Vorbise despre Brue și domnul Lipizzaner, despre cheie și scrisoarea lui Anatoli, despre Issa și Magomed, iar apoi, din nou, despre Brue: cum arăta și cum vorbea, cum reacționase într-un anumit moment sau în altul, la hotelul Atlantic, în cafenea, înainte de a merge acasă la Leyla. Și ce era cu faptul că studiase la Paris? Și toți banii aceia pe care îi dăduse pe neașteptate – *de ce?* „Făcea asta ca să te cucerească, draga mea?“ Erna Frey îi pusese această întrebare, nu Bachmann. În chestiuni legate de femei atrăgătoare, el era prea impresionabil.

Însă aceasta nu fusese o mărturisire smulsă prin șiretenie, prin amenințări sau prin sugestii. Fusese o cedare rușinoasă a lui Annabel: o eliberare cathartică de cunoștințe și emoții care rămăseseră întemnițate în sufletul ei prea multă vreme, o înlăturare a tuturor barierelor pe care le ridicase în minte: în fața lui Issa, a lui Hugo, a Ursulei, a instalatorilor, a decoratorilor și a electricienilor și, mai întâi de toate, în fața ei.

Și spusele celor doi erau îndreptățite: nu avea de ales. Ca și Moritz, era sleită de puteri de pe urma propriei opoziții. Dacă voia să-l salveze pe Issa, avea nevoie de prieteni, nu de dușmani, fie că ei se deosebeau cu adevărat de ceilalți ori doar mimau acest lucru.

Un coridor îngust ducea către un dormitor micuț. Patul dublu era pregătit cu așternuturi curate. Atât de obosită, încât ar fi fost în stare să adoarmă din picioare, Annabel s-a uitat în jur, în vreme ce Erna Frey îi arăta cum funcționa dușul, țâțâind apoi nemulțumită atunci

când a luat prosoapele folosite și le-a înlocuit cu unele curate, scoase dintr-un sertar.

– Și voi doi unde o să dormiți? a întrebat Annabel, fără să-și dea seama de ce o preocupa situația lor.

– Lasă, nu-ți face griji, draga mea! Fă bine și te odihnește. Ai avut o zi grea, iar cea de mâine o să fie la fel de grea.

„Dacă adorm, o să mă reîntorc în închisoare, Annabel."

Tommy Brue nu se afla în închisoare, dar este drept că nici nu dormea.

La ora patru a aceleiași dimineți, se furișase din patul matrimonial și coborâse în vârfurile picioarelor desculțe până în bibliotecă, unde își ținea agenda telefonică. În dreptul numelui lui Georgie erau trecute șase numere. Cinci erau tăiate cu pixul. Cel de-al șaselea era marcat drept „telefon mobil K", scris de mâna lui. K, de la Kevin, ultima ei adresă cunoscută. Trecuseră trei luni de când nu o mai sunase, și mult mai mult de când reușise să treacă de Kevin. De data aceasta, însă, se petrecuse ceva rău cu ea, și era conștient de asta. Nu voia să o considere o premoniție. Nici atac de panică. Trebuia să o numească drept ceea ce era de fapt: temere de părinte.

Folosind celularul său pentru ca pe telefonul de pe noptiera lui Mitzi să nu se aprindă vreo luminiță care să-l dea de gol, a format numărul lui Kevin, a închis ochii și a așteptat să audă glasul tărăgănat care să-l informeze că, „mda, ei bine, îmi pare rău, Tommy, dar Georgie nu are dispoziția de a vorbi acum cu tine, e în regulă, de fapt se simte grozav, doar că e cam tulburată". Numai că de data asta avea de gând să *ceară imperios* să discute cu ea. Intenționa să insiste pe latura drepturilor părintești, deși nu prea avea așa ceva. O explozie de muzică rock i-a întărit hotărârea. Același efect l-a avut și glasul înregistrat al lui Kevin, sfătuindu-l să lase un mesaj dacă ținea neapărat, „dom'le", dar cum nimeni nu prea se mai deranja să-și verifice mesajele, ar fi fost mai bine să închidă și să telefoneze altă dată – până când tot acest demers a fost întrerupt de vocea unei femei.

– Georgie?

– Cine e la telefon?

– Chiar tu ești, Georgie?

– Bineînțeles că-s eu, tată! Nu-mi mai recunoști vocea?

– Nu mi-am dat seama că ai răspuns chiar tu. Nu mă așteptam. Ce mai faci, Georgie? Ești bine?

– Mă simt nemaipomenit. S-a întâmplat ceva? Ai o voce îngrozitoare. Ce mai face noua doamnă Brue? Dumnezeule, dar ce oră e acolo? Tată?

El își îndepărtase telefonul de ureche cât timp își venea în fire. Noua doamnă Brue, de opt ani deja. Încă nu devenise Mitzi.

– Nu s-a întâmplat nimic, Georgie. Și eu mă simt nemaipomenit. Iar ea doarme. Doar că eram disperat de îngrijorare în privința ta, nu știu din ce motiv. Dar văd că ești bine. Din câte-mi dau seama, te simți mai mult decât bine. Săptămâna trecută am împlinit șaizeci de ani. Georgie?

„Nu o provoca, așa obișnuia să-i spună odiosul psihiatru vienez. Când se cufundă într-una din tăcerile ei, așteaptă până când iese singură din acea stare.“

– Tată, vocea ta de-acum a sunat schimbată, s-a plâns ea, de parcă ar fi stat la taclale în fiecare zi a săptămânii. Credeam că a telefonat Kevin de la supermarket. M-ai luat prin surprindere.

– Nu știam că apelați la supermarket. Ce cumpără de acolo?

– Tot magazinul. A înnebunit. Așa pățesc bărbații de patruzeci de ani care au trăit vreme de zece ani doar mâncând conuri de brad și spun că nașterea unui copil e un capăt de lume. Acum nu îi stă gândul decât la covorașe pentru schimbarea scutecelor, costumașe dintr-o bucată cu urechi de iepuraș, pătuț cu pereți din pânză cu volănașe și cărucior cu apărătoare de soare. Așa te-ai purtat și tu când mama a fost gravidă cu mine? Iar eu îi spun că suntem lefteri și că va trebui să returneze toate chestiile astea.

– Georgie!

– Da.

– E uimitor! Ba nu, e minunat! Nu am știut!

– Nici eu nu am avut habar până acum cinci minute.

– Și când o să naști, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă nu te deranjează întrebarea.

– Peste vreo cincizeci de ani. Îți vine a crede? Și Kevin se poartă deja ca un tată gravid. Acum că i-a fost acceptată cartea, vrea până și să se însoare cu mine.

– Carte? Nu mi-a zis nimeni că scria o carte.

– E ceva de sfaturi practice. Gândire, dietă și contemplare.

– Magnific!

– Și, la mulți ani, bine? Să vii în vizită cândva. Te iubesc, tată! O să fie fată. Așa a decis Kevin.

– Nu vrei să-ți trimit niște bani? Ca să te ajut să te descurci? Pentru copil, adică. Să cumperi pătuțul cu volănașe și celelalte chestii?

Îi stătea pe vârful limbii să-i sugereze cincizeci de mii de euro, dar s-a abținut și a așteptat ca ea să-i răspundă.

– Poate ceva mai târziu. O să stau de vorbă cu Kevin și te sun eu. Cred că n-ar strica banii pentru pătuțul cu volănașe. Dar nu vreau bani în sensul de bani în loc de iubire. Mai dă-mi o dată numărul tău de telefon.

Pentru a nouăsprezecea sau a nouăzecea oară în ultimii zece ani, Brue a dictat numerele de telefon la care putea fi găsit: cel de mobil, fixul de acasă, cel care suna pe biroul lui de la bancă. Le notase? Poate că de data aceasta o făcuse.

Și-a turnat apoi un scotch. Vești minunate, incredibile. Cele mai bune la care putea visa.

Păcat că Annabel nu-i putea spune că și ea era bine. Pentru că, de fapt, după cum își dădea seama în acele momente, atunci când se trezise tresărind și se strecurase la parter, soarta ei îi stârnise îngrijorarea, nu a lui Georgie.

Pe scurt, era vorba despre ceea ce se putea califica drept o criză de paranoia greșit direcționată, folosind exprimarea odiosului psihiatru vienez.

„Această casă a scării este o imbecilitate.

Sub nici o formă nu ar fi trebuit să cumpăr mansarda.

Toate aceste mici intrânduri, coturi și paliere primejdioase: mi-aș putea frânge gâtul.

Iar rucsacul ăsta cântărește o tonă. Ce naiba am pus în el?

Baretele îmi intră în umeri de parcă ar fi de sârmă.

Încă un nivel și voi ajunge."

Dormise. După două nopți petrecute în apartamentul ei în care nu pusese geană pe geană și se holbase la tavan, căzuse într-un somn ca de copil, profund, lipsit de vise.

– Issa are să fie foarte încântat de tine, dragă, o asigurase Erna Frey, trezind-o în aroma unei căni cu cafea și așezându-se pe pat. O să-i duci *exact* vestea pe care speră să o audă. *Plus* un mic dejun grozav!

Repetase apoi cuvintele în vreme ce o privea în oglinda retrovizoare din furgonetă, Annabel stând ghemuită în spate, împreună cu bicicleta, și așteptând să fie lansată la vale, către faleza portului. Și adăugase:

– Nu uita că nu este nimic înșelător ori dezonorant în ceea ce faci, draga mea. Tu ești cea care îi aduce speranța și are încredere în tine. Am pus iaurtul la urmă. Iar cheia este în buzunarul drept al hanoracului. Ești pregătită? Atunci, pornește!

Noul lacăt s-a descuiat, ușa de fier a trebuit să fie împinsă cu ambele mâini, dinspre radio se auzea încetișor o muzică plăcută, Brahms, din câte i s-a părut ei. A rămas în cadrul ușii, copleșită de teamă și de rușine, trăind o tristețe deznădăjduită și plină de repulsie la gândul lucrurilor pe care avea să le facă. El stătea întins sub fereastra arcuită, pe mica porțiune de podea unde-și avea patul, trupul lui lung fiind învelit din cap și până în vârful degetelor de la picioare cu pătura cafenie; la un capăt se vedea ițindu-se calota de pe creștetul lui, iar la celălalt, șosetele de firmă ale lui Karsten. Lângă el stăteau aranjate toate lucrurile ce trebuiau să-l însoțească la următoarea închisoare: desaga din piele de cămilă, pardesiul negru, împăturit și făcut mic, pantofii și blugii de firmă ai lui Karsten. În afara șosetelor și a acoperământului de cap era oare despuiat? Annabel a închis ușa, dar a rămas în fața acesteia, lăsând între ei întreaga lungime a podului.

– Hai să plecăm imediat spre clinică, Annabel, a spus Issa de sub pătură. Domnul Brue ne-a asigurat gărzi înarmate și un autobuz rău mirositor, cu gratii la geamuri?

– Îmi pare rău, dar nu vom avea nici autobuz, nici gărzi înarmate, i-a replicat ea pe un ton voios. Și nici nu vom merge la clinică. Nu mai pleci nicăieri, a continuat ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Am adus un mic dejun exotic pentru a sărbători. Vrei să mănânci cu mine în bucătărie după ce te scoli? Poate vrei să te rogi mai întâi.

Tăcere. Târșâit de picioare încălțate cu șosete. Annabel s-a lăsat pe vine în dreptul frigiderului, a deschis ușa și a așezat rucsacul alături de el.

– Nu mai mergem la clinică, Annabel?

– Nu mai mergem, a repetat ea, nemaiauzind sunetul pașilor lui.

– Ieri mi-ai spus că trebuie să ajung la o clinică, Annabel. Iar acum nu mai trebuie să merg acolo. De ce?

Unde era Issa? Era prea înspăimântată ca să se întoarcă.

– Mișcarea nu era chiar așa de bună precum am crezut noi, a rostit ea pe un ton mai ridicat. Prea multă *birocrație*. Prea multe *formulare* de completat, tot felul de *întrebări* stânjenitoare la care trebuia să răspundem – asta fusese sugestia Ernei Frey –, așa că noi am hotărât că e preferabil să rămâi aici.

– *Noi?*

– Domnul Brue. Și eu.

„Păstrează-l pe Brue în peisaj, o sfătuise Bachmann. Dacă Issa îl socotește o ființă superioară, fă-i hatârul."

– Annabel, nu înțeleg motivele voastre.

– Ne-am răzgândit, atâta tot. Sunt avocatul tău, iar el e bancherul tău. Am analizat variantele și am decis că este mai bine să rămâi în apartamentul meu, unde și tu vrei să stai.

Și-a regăsit curajul și a privit în jur. El stătea în pragul bucătăriei, acoperind tot spațiul ușii, învelit în pătură, ca un călugăr cu ochi negri ca tăciunele, urmărind-o cum scotea din rucsac produsele alimentare despre care ea îi spusese Ernei Frey că îi plăceau lui Issa: un bax cu șase cutii de iaurt de fructe, chifle cu mac, proaspăt scoase din cuptor, miere grecească, smântână, brânză Emmental.

– Annabel, domnul Brue s-a simțit descurajat aflând că trebuie să plătească o mulțime de bani la clinică? Asta l-a făcut să se răzgândească?

– Ți-am spus de ce. Pentru siguranța ta.

– Mă minți, Annabel!

Ea s-a ridicat brusc și s-a răsucit cu fața spre el. Era doar un metru între ei. În orice altă împrejurare, ea ar fi respectat invizibila zonă prohibitivă care îi ținea despărțiți, dar de data asta nu a făcut pasul înapoi.

– *Nu* te mint, Issa! Îți spun că, pentru binele tău, am schimbat planul.

– Annabel, ai ochii injectați. Ai băut alcool?

– Nu, bineînțeles că nu!

– De ce „bineînțeles“, Annabel?

– Pentru că eu nu beau alcool.

– Îl cunoști foarte bine pe acest domn Tommy Brue?

– La ce te referi?

– Annabel, ai băut alcool cu domnul Brue?

– Issa, încetează!

– Ai cu domnul Tommy Brue o relație care se compară cu aceea pe care ai avut-o cu bărbatul care te-a nemulțumit în vechiul tău apartament?

– Issa, te-am rugat *să încetezi!*

– Este domnul Tommy Brue succesorul acestui bărbat care te-a nemulțumit? Domnul Brue exercită o putere prea mare asupra ta? Am observat că te privea cu jind atunci când ne aflam acasă la Leyla. Ai cedat dorințelor primare ale domnului Brue pentru că este bogat din punct de vedere material? Crede domnul Brue că, ținându-mă aici, în casa ta, el te va subjuga voinței lui, asigurându-se totodată că nu va fi obligat să plătească mulți bani acelei clinici KGB?

Annabel își recăpătase stăpânirea de sine. „Nu vrem să te supui capriciilor lui, îi spusese Bachmann. Dorim să fii creativă. Dorim să-ți păstrezi calmul glacial și mintea de avocat pungaș, nu să te arăți o cârpă emotivă, pentru că așa nu ajungi nicăieri.“

– Issa, ascultă-mă, a spus ea cu blândețe, întorcându-se din nou spre rucsac. Domnul Brue nu vrea doar să-ți hrănești trupul. Uite ce ți-a trimis!

O ediție necartonată, într-un volum, cuprinzând *Apele primăverii* și *Prima iubire,* de Turgheniev.

Și *Povestiri* de Cehov, tot în limba rusă.

Un CD-player miniatural ca o îmbunătățire adusă bătrânului ei casetofon, discuri cu muzică clasică de Rahmaninov, Ceaikovski și Prokofiev și – pentru că Erna se gândește la toate – baterii de rezervă.

– Domnul Brue ține la noi și ne respectă, a spus Annabel. Nu mi-este amant. Asta se întâmplă doar în mintea ta. Nu vrem să te ținem aici nici o zi mai mult decât va fi nevoie. Am face orice este posibil ca să te eliberăm. Trebuie să crezi asta.

Furgoneta galbenă rămăsese acolo unde o lăsase. La volan se afla același tânăr. Erna Frey stătea tot pe scaunul din dreapta șoferului. Pornise aparatul de radio al mașinii și asculta Ceaikovski. Annabel și-a așezat bicicleta în spate și apoi rucsacul, a urcat, după care a închis ușile trântindu-le.

– Ăsta e cel mai mizerabil lucru pe care a trebuit să-l fac de când mă știu, a rostit ea, cu jumătate de gură privind înainte, dincolo de parbriz. Mulțumesc foarte mult. Chiar mi-a făcut plăcere.

– Aiurea, dragă! Te-ai descurcat minunat, a spus Erna Frey. Băiatul e fericit. Ia ascultă!

La radio se auzea aceeași muzică de Ceaikovski, însă recepția părea cu interferențe și straniu de hârâită, până când Annabel a recunoscut zgomotele scoase de Issa care, bocănind prin pod încălțat cu pantofii lui Karsten, cânta strident, cu glas de tenor, cât putea de tare.

– Carevasăzică, am făcut și asta, a spus ea. Bravo mie!

10

Vițele de glicină curgeau peste veranda din lemn. Grădina micuță, dar imaculată, era organizată în stil romantic, având o zonă destinată trandafirilor și un mic iaz cu crini alimentat cu apă de broaște ornamentale. Și casa era mică, dar foarte atrăgătoare, amintind de aceea a Albei-ca-Zăpada, cu acoperiș rustic, de șindrilă roz, și hornuri ingenioase, și găsindu-se lângă unul dintre cele mai râvnite canale din Hamburg. Era ora șapte seara, fix. Bachmann cunoștea importanța punctualității. Îmbrăcase cel mai bun costum al lui și avea cu el o geantă diplomat care îl făcea să arate cât se poate de oficial. Își lustruise pantofii negri și, cu ajutorul unui spray pus la dispoziție de Erna Frey, își făcuse smocul rebel de păr de pe frunte să îi stea lipit de țeastă.

– Schneider, a murmurat el în interfonul de la intrare, iar ușa s-a deschis imediat, fiind apoi la fel de repede închisă de Frau Ellenberger.

În cele aproximativ optsprezece ore scurse din momentul în care Erna Frey o condusese pe Annabel la culcare, cu ajutorul lui Maximilian, Bachmann asediase computerul central al Serviciului pentru a descoperi toți Karpovii cunoscuți vreodată, telefonase unei legături din cadrul Serviciului de Securitate din Austria și îl obligase pe om să dezgroape nefericita istorie a băncii Brue Frères din Viena din anii săi de declin, îl pusese la treabă pe țeposul șef al serviciului de filaj stradal al lui Arni Mohr, cerându-i amănunte privind stilul de viață al principalului acționar al băncii, trimisese un analist să scotocească prin arhivele serviciul fiscal din Hamburg și – cam

pe la mijlocul după-amiezii – îl asaltase pe Michael Axelrod de la Comisia Reunită vreme de o oră pe linia criptată pentru Berlin, după care solicitase să i se prezinte toate dosarele referitoare la un savant musulman extrem de respectat, care trăia în nordul Germaniei și era cunoscut pentru vederile lui moderate și manierele foarte agreabile etalate la televiziune.

Pentru unele dosare, Bachmann fusese silit să solicite aprobări speciale din partea Secției spălare de bani din cadrul Comisiei Reunite. După părerea Ernei Frey, Bachmann se purtase aproape ca un dement, pentru că se agitase încoace și încolo, între bârlogul analiștilor și cel al lor, fumase o sumedenie de țigări, se adâncise în dosarele împrăștiate pe tot biroul ori ceruse să vadă unele rapoarte pe care tot el i le trimisese Ernei, dar uitase de ele, rapoarte care acum zăceau îngropate în memoria computerului ei.

– De ce s-au vârât tocmai britanicii în treaba asta? voise el să știe la un moment dat. Ce îl determină pe un escroc rus să apeleze la o bancă britanică dintr-un oraș austriac? De acord, Karpov senior le admiră ipocrizia. Are respect pentru minciunile lor de gentlemeni. Dar cum dracu' i-a *găsit?* Cine l-a *trimis* la banca asta?

Iar la ora trei după-amiază: *Evrika!* Avea totul în mână, un dosar subțirel, cu coperte cafenii, pescuit din catacombele procuraturii. Purta o etichetă care preciza că era destinat distrugerii, însă scăpase ca prin miracol de flăcările mistuitoare. Bachmann reușise încă o dată să împartă apele.

Stăteau pe fotolii cu tapițerie înflorată, față în față, în dreptul ferestrei mari din salonul de o curățenie ireproșabilă ce reprezenta o părticică din Anglia, și beau ceai Earl Grey din cești din cel mai bun porțelan Minton. Pe pereți, stampe prezentând Vechea Londră și peisaje de Constable[1]. Într-o bibliotecă Sheraton, ediții de Jane Austen, Trollope[2], Thomas Hardy, Edward Lear[3] și Lewis Carroll. În

[1] John Constable (1776–1837), pictor peisagist englez de factură romantică (n.red.)

[2] Anthony Trollope (1815–1882), romancier englez al epocii victoriene (n.red.)

[3] Edward Lear (1812–1888), illustrator, poet și prozator englez, renumit pentru poezia sa umoristică bazată pe absurdități (n.red.)

spațiul dinaintea ferestrei, flori de primăvară tăiate, așezate în vaze din porțelan de la Wedgwood.

Vreme îndelungată, nici unul din ei nu a scos vreo vorbă. Bachmann a surâs cu amabilitate, mai degrabă către sine. Frau Ellenberger a rămas cu privirea ațintită la fereastra cu perdele din dantelă.

– Frau Ellenberger, aveți ceva împotrivă dacă înregistrăm discuția? a întrebat el.

– Bineînțeles, Herr Schneider!

– Atunci, nu vom folosi aparat de înregistrare, a spus apăsat Bachmann, lăsând un instrument să cadă înapoi în geanta diplomat, în vreme ce celălalt, din interior, continua să înregistreze. Dar îmi permiteți să iau notițe, da? a adăugat el, așezând un blocnotes pe genunchi și ținându-și pixul pregătit.

– Vă voi solicita o copie pentru tot ce vă propuneți să treceți în dosare, a spus ea. Dacă m-ați fi înștiințat din vreme, l-aș fi chemat pe fratele meu, ca să mă reprezinte. Din nefericire, în această seară e prins cu treburi în altă parte.

– Fratele dumneavoastră este bine-venit să consulte oricând dosarele noastre.

– Așa sper și eu, Herr Schneider, a spus Frau Ellenberger.

Când îi deschisese ușa, roșise. Acum avea o paloare spectrală, și devenise frumoasă. Cu ochii săi ușor depărtați și având un aer vulnerabil, cu părul pieptănat peste cap, cu gâtul lung și un profil de tânără fată, ea reprezenta pentru Bachmann una dintre acele femei frumoase care trec neobservate spre vârsta a doua, pentru ca apoi să dispară.

– Îmi permiteți să încep? a întrebat el.

– Vă rog!

– În urmă cu șapte ani, ați făcut, de bunăvoie și nesilită de nimeni, o declarație sub jurământ în fața predecesorului și colegului meu, Herr Brenner, privind anumite rezerve referitoare la activitățile patronului dumneavoastră de pe vremea aceea.

– Herr Schneider, între timp, patronul meu nu s-a schimbat.

– Lucru de care suntem conștienți, și îl respectăm, i-a răspuns Bachmann pe un ton din cale afară de politicos, ajungând în sinea sa la concluzia că trebuia să o liniștească pe Frau Ellenberger.

– Așa sper, Herr Schneider, s-a adresat iarăși Frau Ellenberger perdelelor din dantelă, apucând strâns brațele fotoliului.

– Îmi dați voie să spun că admir curajul dumneavoastră?

Poate că-i dădea voie, poate că nu, nu era clar de vreme ce ea nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

– Și probitatea, desigur. Însă, în primul rând, curajul. Îmi permiteți să vă întreb ce v-a determinat să procedați astfel?

– Dar mie îmi permiteți să *vă* întreb ce anume v-a adus aici?

– Karpov, i-a răspuns Bachmann cu promptitudine. Grigori Borisovici Karpov. Fost client important al băncii Brue Frères din Viena, în prezent cu sediul la Hamburg. Deținător de cont *lipițan*.

În timp ce el vorbea, Frau Ellenberger și-a rotit încet capul spre el, pe de o parte – cel puțin așa i s-a părut lui Bachmann – dezgustată, dar pe de alta, înviorată de ceva vecin plăcerii vinovate.

– Să nu-mi spuneți că încă apelează la vechile lui șmecherii! a exclamat ea.

– Frau Ellenberger, ca persoană, Karpov nu se mai află printre noi, țin să vă informez cu părere de rău. Însă acțiunile sale îi supraviețuiesc. Ca și acelea ale tovarășilor lui de fărădelegi. Motiv pentru care, fără să încalc regula păstrării secretului de serviciu, mă aflu aici. Istoria nu face pauze pentru a-și trage sufletul, așa se spune. Cu cât săpăm mai mult, cu atât mai adânc se pare că ne ducem în trecut. Permiteți-mi o întrebare: numele de *Anatoli* vă sună cunoscut? Anatoli, *consilier* al regretatului Karpov?

– Oarecum. Ca nume. El era cel care aranja lucrurile.

– Dar nu l-ați întâlnit niciodată.

– Nu existau intermediari. Apoi Frau Ellenberger s-a corectat. În afara lui Anatoli, desigur. *Aranjorul extraordinar* al lui Karpov, așa se exprima domnul Edward. Însă, atenție, Anatoli nu era un simplu aranjor. Era mai curând o persoană care *îndrepta lucrurile*. Întotdeauna prelua elementele neclare ale afacerilor lui Karpov și le făcea să pară corecte.

Bachmann a înregistrat în minte comentariul evident, însă nu a ținut să-l transmită femeii.

– Iar *Ivan?* Ivan Grigorievici?

– Herr Schneider, nu am cunoștință de nici un Ivan.

– Mă refer la fiul natural al lui Karpov. Cel care mai târziu și-a spus singur *Issa*.

– Nu am cunoștință de nici o progenitură a colonelului Karpov, fie ea naturală sau de alt fel, deși nu mă îndoiesc că au existat multe. Domnul Brue Junior mi-a pus aceeași întrebare acum câteva zile.

– Serios?

– Da. Da, a făcut-o.

Bachmann a lăsat și această observație să treacă neformulată. În rarele ocazii când era lăsat să se dezlănțuie asupra celor care se doreau a deveni noi angajați în cadrul Serviciului, îi plăcea să predice că un anchetator cât de cât priceput nu dă buzna să dărâme ușa de la intrare. Însă nu acesta era motivul pentru care se abținea, avea să-i mărturisească el ulterior Ernei Frey. El auzea *cealaltă muzică:* sentimentul că, deși ea îi spunea o poveste, el asculta, de fapt, o alta, și la fel i se-ntâmpla și femeii.

– Prin urmare, dacă-mi permiteți, Frau Ellenberger – revenind în timp, ca să zic așa –, ce v-a îndemnat, acum șapte ani, să faceți acea declarație foarte temerară?

Ei i-a trebuit o vreme ca să-l audă.

– Păi, eu sunt nemțoaică, nu înțelegeți? i-a răspuns ea iritată, tocmai în clipa când el se pregătea să repete întrebarea.

– Da, adevărat.

– Mă întorceam în Germania. Patria mea.

– De la Viena.

– Banca Frères se pregătea să deschidă o *filială* în Germania. Germania mea. Doream – da, în fine, *doream,* a spus ea pe un ton întărâtat și a privit încruntat prin perdelele de dantelă, până în grădină, ca și cum vina s-ar fi aflat acolo.

– Doreați să trageți linie, probabil? Să încheiați socotelile cu trecutul? a întrebat Bachmann.

– Doream să revin în patrie într-o *stare pură,* i-a răspuns ea, brusc înviorată. Nepătată. Nu pricepeți?

– Nu chiar, dar voi ajunge și la asta, sunt convins.

– Am dorit să am parte de un început curat. În ceea ce privea banca. În ceea ce privea viața mea. Nu stă asta în firea omului? Să-și

dorească un nou început? Poate că nu gândiți în același mod. Bărbații sunt altfel.

– Pe de altă parte, cred eu, s-a întâmplat ca omul care v-a fost un distins patron vreme de mulți ani să moară, iar *Brue Junior* – Bachmann folosind chiar exprimarea ei în ce-l privea pe Brue – preluase de curând banca, i-a sugerat el linia de gândire, coborând vocea în semn de supunere față de tonul ei didactic.

– Exact așa au stat lucrurile, Herr Schneider! Observ cu plăcere că v-ați făcut temele. În zilele noastre, prea puțini oameni și le mai fac. Pe vremea aceea eram *foarte* tânără, a spus ea, pe un ton prin care nu se scutea defel de autocritică. *Mult* mai tânără decât mă arătau anii, nu uitați asta. Dacă ar fi să mă compar cu tinerii de azi, eram cu totul *infantilă*. Proveneam dintr-o familie săracă și nu aveam *absolut nici o experiență* referitoare la lume în general.

– Însă dumneavoastră erați proaspăt recrutată, pentru prima oară aruncată în luptă, așa că, dați-mi voie! a protestat Bachmann, egalându-i intensitatea indignării. Ordinele au venit de *sus,* și le-ați respectat. Erați tânără și nevinovată, ocupând o poziție de încredere. Nu sunteți cumva mai *neiertătoare* față de dumneavoastră decât se cuvine, Frau Ellenberger?

Oare îl auzise? Iar dacă da, de ce zâmbea? Glasul i se schimbase. Era mai tineresc. Când a reînceput să vorbească, în voce s-a strecurat o cadență mai sclipitoare, o muzicalitate mai dulce, mai proaspătă, mai vieneză, care conferea o strălucire iertătoare până și celor mai severe observații. Și, odată cu vocea mai tinerească, a apărut și o persoană mai tânără: încă afectată, încă stând dreaptă în scaun, după cum se cuvenea, dar mai activă și gata să flirteze prin gesturi. Încă și mai ciudat era faptul că până și stilul de exprimare părea ales anume pentru a face plăcere urechii cuiva superior ei atât prin vârstă, cât și prin poziție socială, cu toate că Bachmann nu era nici una, nici alta; și că, printr-un act inconștient de vorbire ventrilocă în retrospectivă, ea evoca nu doar glasul tinereții sale trecute, ci și vocea în care se desfășurase relația cu persoana pe care o descria.

– În jurul meu *se aflau* unii care erau *direcți,* Herr Schneider, și-a adus ea aminte, însă cu plăcere. *Foarte* direcți, cu condiția ca asta să le asigure atenția *domnului Edward.* (Un nume ce merita prețuit și

posedat. Un nume demn de a fi savurat.) Însă asta nu-mi stătea *deloc* în fire, bineînțeles că nu. Reticența mea, nu îndrăzneala mea, a fost aceea care m-a recomandat lui. Chiar el mi-a spus asta. „Elli, când cauți o fată care să-ți fie angajată fidelă și eficientă, este preferabil să o alegi pe aceea care stă mai retrasă în mulțime." Așa se exprima partea *necizelată* a domnului Edward, a adăugat ea cu o expresie visătoare. La început, această latură *necizelată* m-a luat prin surprindere. Îți trebuia timp ca să te obișnuiești cu ea. Nu te așteptai la așa ceva din partea unui gentleman de rafinamentul domnului Edward. Dar după ce te obișnuiai era în regulă. Era *real,* a spus ea cu mândrie, redevenind apoi tăcută.

– Iar dumneavoastră aveați... *ce vârstă,* pe vremea aceea? a întrebat Bachmann, lungind întrebarea, dar vorbind foarte delicat, hotărât să nu rupă vraja sub nici o formă.

– Douăzeci și doi de ani, și dețineam cele mai *înalte* calificări ca secretară. Tatăl meu a murit când eram mică, înțelegeți? Asupra modului în care a murit planează suspiciuni, nu mă deranjează să vă mărturisesc. S-a spânzurat, *așa am auzit,* dar niciodată nu s-a afirmat asta în mod oficial. Noi suntem catolici. Fratele mamei mele era preot la Passau și s-a arătat bun cu noi, găzduindu-ne. Ce altceva puteai fi la Passau? Din păcate, odată cu trecerea anilor, unchiul meu a devenit din cale-afară de afectuos față de mine, așa că am considerat că era prudent, chiar cu riscul de a o supăra pe mama, să plec de acolo, la colegiul de secretare din Viena. Da. În fine. Asta a fost. M-a violat, dacă vreți să știți. La data aceea, nici nu mi-am dat prea bine seama de asta. Nici nu ai cum, atunci când ești inocentă.

Apoi femeia s-a recufundat în tăcere.

– Și primul post primit a fost la Brue Frères, a sugerat Bachmann în continuare.

– Vă asigur, a reluat Frau Ellenberger, drept răspuns la o întrebare pe care Bachmann nu o formulase, că domnul Edward m-a tratat cu o considerație *exemplară.*

– Nici nu mă îndoiesc de asta.

– Domnul Edward era un model de bună purtare.

– Serviciul meu nu pune la îndoială acest aspect. Socotim că a fost influențat de cineva.

– Era englez în cel mai bun înțeles al cuvântului. Când domnul Edward mi se confesa, mă simțeam măgulită. Când mă invita să-l însoțesc în societate, de exemplu, la o *mică cină* – Frau Ellenberger a spus acest lucru în engleză – după o zi lungă de muncă, înainte de a merge acasă pentru a se odihni alături de familie, mă simțeam mândră că mă alesese.

– Cine nu ar fi? Nimeni nu ar fi refuzat.

– Faptul că era, nu numai suficient de vârstnic pentru a-mi fi unchi, ci, practic, bunic, nu mi-a stârnit griji inutile, a reluat ea cu hotărâre, ca și cum ar fi spus asta pentru a rămâne posterității. După ce mă obișnuisem cu atențiile unui bărbat mai în vârstă, le-am acceptat drept firești pentru o persoană în postura mea. Diferența era că domnul Edward avea o savoare aparte. Și nu-mi era unchi. Când i-am spus mamei ce se petrecuse, ea nu a socotit că situația mea era nefericită. Dimpotrivă, m-a sfătuit să nu o primejduiesc prin considerații mărunte. Având de asigurat viitorul unui singur fiu, domnul Edward sigur nu avea să treacă cu vederea o fată tânără și atrăgătoare, care îi arătase o amiciție iubitoare în anii bătrâneții.

– Și nu a trecut cu vederea, așa-i? a îndemnat-o Bachmann, aruncând o privire admirativă prin cameră, însă iar o pierduse – ba i se părea că și ea se pierduse într-un fel pe sine. Așadar, Frau Ellenberger, în ce *moment* credeți că amestecul *colonelului Karpov* a aruncat o umbră asupra acestei fericiri pe care o împărtășeați împreună, dacă mă pot exprima astfel? a reluat Bachmann pe un ton vioi, adoptând altă cale de atac.

Oare nu-l auzise?

Iarăși?

Frau Ellenberger a înălțat din sprâncene. Apoi și-a lăsat capul într-o parte, parcă ascultând atent ceva. După care s-a lansat într-o altă declarație pentru întregirea dosarului:

– Apariția lui Grigori Borisovici Karpov ca mare client al băncii Frères a coincis cu înflorirea deplină și greu de crezut a relației mele cu domnul Edward. La acea dată, nu am putut, cum nu pot nici acum, să stabilesc limpede care eveniment l-a precedat pe celălalt. Domnul Edward trăia ceea ce aș putea descrie drept a doua sau a

treia lui tinerețe. Avea o atitudine pozitivă în privința atenției pe care mi-o acorda, iar în spirit devenise cu mult mai aventuros decât mulți dintre bărbații mai tineri pe care îi cunoșteam din comunitatea bancară vieneză. A rămas pe gânduri câteva clipe, a dat să spună ceva, după care a clătinat din cap și a etalat un surâs șmecheresc, la adresa unei anumite amintiri. *Foarte* pozitiv, dacă doriți să știți.

Momentul de magie se mistuise.

– Ați întrebat *când*, dacă nu mă înșel. *Când* a apărut în scenă, bănuiesc că la asta v-ați referit. Karpov. Da?

– Ceva de genul acesta.

– Atunci, să vă povestesc despre Karpov.

– Chiar vă rog!

– Ar fi tentant să-l descriu pe Karpov drept arhetipul de urs de origine rusă. Însă asta nu ar însemna nici *jumătate* din poveste. A exercitat asupra domnului Edward o influență similară celei aduse de un drog revitalizant. „Karpov este musca mea spaniolă“[1], a spus el o dată față de mine. Lipsa de respect a lui Karpov față de normele convenționale ale vieții făcea să se aprindă o mică flacără în inima domnului Edward. În săptămânile ce au precedat inaugurarea sistemului lipițan, domnul Edward a călătorit la Praga, la Paris și în Berlinul de Est în unicul scop de a-l întâlni pe noul nostru client.

– Cu dumneavoastră?

– Câteodată și cu mine, da. Cu mine deseori, de fapt. Iar câteodată, micuțul Anatoli venea și el cu geanta diplomat, drăguțul de el! Mereu mă întrebam ce ținea înăuntru. Vreun pistol? Domnul Edward spunea că acolo își ținea pijamaua. Imaginați-vă o asemenea geantă într-un club de noapte! Și plătea din ea pentru absolut *tot!* Dintr-un buzunar exterior, unde-și ținea banii. Nu am văzut *niciodată* interiorul genții. Era strict secret. Iar faptul că era chel făcea lucrurile și mai amuzante. Ajunsă în acest punct, femeia și-a îngăduit un chicotit de fetiță. Nu te plictiseai nici o clipă cu Karpov, a continuat ea. Fiecare întâlnire era un amestec de anarhie și cultură și niciodată nu știai cu ce aveai să te alegi. Apoi Frau Ellenberger s-a încruntat brusc și s-a

[1] De fapt, un gândac din familia Meloidae, *Lytta vesicatoria,* din care se extrage cantarida, un afrodiziac. (n.tr.)

corectat: Să vă spun ceva, Herr Schneider. Colonelul Karpov era un admirator sincer și pătimaș al tuturor formelor de artă, muzică și literatură, precum și al fizicii. Și un admirator al femeilor, desigur. Asta se înțelege de la sine. În limba rusă, el se descria pe sine drept *kulturnîi*. Cultivat, adică.

– Mulțumesc, a spus Bachmann, notând sârguincios în agendă.

Apoi, pe același ton precis:

– După ce petrecea până în zori într-un club de noapte și se folosea de beneficiile camerelor de la etaj – de două, chiar de trei ori, aș putea adăuga –, vorbind despre literatură între vizite, ținea imediat după aceea să exploreze galeriile de artă și să viziteze locurile de interes cultural ale orașului. Somnul, așa cum îl înțelegem noi, nu era un concept cunoscut lui. Pentru domnul Edward, dar și pentru mine, fiecare întâlnire cu el reprezenta o călătorie irepetabilă în scop educativ.

Femeia a abandonat mina de severitate și a început să râdă delicat, clătinându-și capul. Ca să-i țină tovărășie, Bachmann și-a arborat zâmbetul de clovn.

– Iar conturile lipițane au fost discutate în mod deschis cu aceste ocazii? a întrebat el. Sau totul a fost discret, secret... discutat doar între cei doi bărbați? Și de față cu Anatoli, când era acolo.

O altă tăcere deconcertantă, chipul ei devenind sumbru odată cu amintirile.

– A, chiar și atunci când se purta extrem de degajat, domnul Edward era extrem de *secreto*s, vă asigur! s-a plâns ea, confirmând că înțelesese întrebarea, fără să răspundă direct la ea. În chestiuni de interes bancar, presupune că așa ceva era absolut normal. Dar și în chestiunile referitoare la *domeniul privat*. Câteodată mă întrebam dacă eram singura, *în afară* de doamna Brue. Însă apoi ea a murit, a adăugat femeia, strângând din buze. El a suferit foarte mult, sunt convinsă. A fost trist. Eu am crezut că ne vom căsători, înțelegeți? Până la urmă, s-a dovedit că nu se eliberase locul. Nu era menit pentru Elli.

– Și la fel de secretos a fost și în legătură cu prietenul lui britanic, domnul *Findlay*, parcă așa rețin din declarația dumneavoastră, i-a reamintit Bachmann, înaintând cu pași de puf spre întrebarea pe care urma să i-o adreseze în continuare.

Fața femeii se întunecase. Și-a împins falca în față în semn de refuz, ținând în același timp buzele strâns lipite.

– Nu așa îl chema? *Findlay*? La misteriosul englez mă refer, a insistat delicat Bachmann. Așa stă scris în declarația dumneavoastră. Ori am reținut eu greșit?

– Nu. *Nu* ați reținut greșit. *Findlay* a greșit. El a stricat totul.

– Findlay, *geniul rău* care a venit cu ideea conturilor lipițane?

– *Nimeni* nu ar trebui să manifeste vreun interes față de domnul Findlay. El ar trebui șters din amintire imediat, și pe vecie, asta ar trebui să se întâmple cu *domnul Findlay al nostru,* a spus ea, vocea sa căpătând un ton sacadat, de parcă ar fi recitat mânios poezioare pentru copii. Domnul Findlay ar trebui *tocat mărunt, pus într-un vas și fiert la foc mic!*

Izbucnirea neașteptată de energie cu care rostise aceste cuvinte a confirmat ceea ce Bachmann bănuia de câtva timp: că, deși beau ceai englezesc din cești de porțelan fin, așezate pe o tavă de argint pe care se mai aflau o strecurătoare de argint, un vas de lapte tot din argint și un ibric de argint cu apă fiartă, ronțăind gustoase prăjiturele scoțiene făcute în casă, aburii pe care el îi sesiza ieșind când și când din răsuflarea ei sugerau ceva mult mai tare decât simplul ceai.

– Așa de rău a fost acest om? s-a minunat Bachmann. *Să-l tocăm mărunt. Să-i dăm ceea ce merită.*

Însă ea se refugiase în propriile amintiri, astfel că Bachmann ar fi putut la fel de bine să rostească acele vorbe și în gând.

– Atenție, vă înțeleg poziția. Și eu m-aș supăra destul de rău dacă cineva l-ar trage pe sfoară pe patronul *meu*. N-aș putea sta deoparte, uitându-mă cum șeful meu este dus de nas. (Nici o reacție.) Și totuși, acest domn Findlay trebuie să fi fost o persoană deosebită. Adevărat? O persoană care a reușit să-l abată pe domnul Edward de la calea cea dreaptă... și să-l pună alături de escroci ruși precum Karpov și *aranjorul lui extraordinar*...

Reușise să rupă vraja.

– Findlay *nu era* o persoană deosebită, vă rog! i-a răspuns furioasă Frau Ellenberger. Nu era câtuși de puțin așa ceva! Domnul Findlay era alcătuit *în întregime* din trăsături *furate* de la alți oameni!

Apoi, brusc, femeia a dus mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să o împiedice a mai rosti ceva.

– Cum arăta acest Findlay? Prezentați-mi o imagine în cuvinte. Domnul Findlay.

– Alunecos. Rău. Lucios. Distant.

– Cam ce vârstă avea?

– Patruzeci. Sau așa susținea. Însă purtarea îl arăta *mult, mult* mai bătrân.

– Iar ca statură? Înfățișare? Vă mai amintiți vreo trăsătură fizică aparte?

– Două coarne, o coadă lungă și un miros foarte *pătrunzător* de pucioasă.

Bachmann a clătinat din cap, minunându-se.

– Nu v-a plăcut prea mult, așa-i?

Frau Ellenberger a suferit încă una dintre metamorfozele ei subite. S-a îndreptat de spate ca o învățătoare, și-a țuguiat buzele și l-a fixat cu o privire de reproș vădit.

– Când un bărbat îți este exclus în mod deliberat din viață, Herr Schneider – din viața *ta* –, o persoană de care ești legat sentimental, căruia i te-ai arătat în toată feminitatea... nu este defel irațional să îl privești pe acel om cu ură și suspiciune, cu atât mai mult cu cât el este cel care ți-a sedus și corupt... care a afectat integritatea ca bancher a domnului Edward.

– L-ați întâlnit de multe ori?

– O dată, și acea ocazie a fost suficientă ca să-mi formez o părere. A solicitat o întâlnire, dându-se drept un client potențial. A venit la bancă, iar eu l-am atras într-o conversație banală cât a stat în sala de așteptare, pentru că asta făcea parte din îndatoririle mele. Aceea a fost singura dată când a apărut la bancă. După aceea, Findlay și-a exercitat vrăjile malefice, iar eu am fost exclusă cu desăvârșire. De către amândoi.

– Ați putea explica acest lucru?

– Se întâmpla uneori ca eu și domnul Edward să ne aflăm într-un moment de intimitate. Singuri. Ori îmi dicta cine știe ce, nu avea importanță. Suna telefonul. Era Findlay. Era de ajuns ca domnul Edward să-i audă vocea, pentru a-mi spune: „Elli, du-te și fă-ți de

lucru în altă parte“. Dacă Findlay dorea o *întâlnire* cu domnul Edward, ea se desfășura în oraș, *niciodată* la bancă, iar eu eram din nou exclusă. „Nu în seara asta, Elli. Du-te la mama ta și gătește-i ceva cu carne de pui.“

– Și v-ați plâns domnului Edward de acest tratament nedrept?

– El îmi răspundea că există unele secrete la care nici măcar eu nu puteam avea acces, iar Teddy Findlay era unul dintre acestea.

– *Teddy?*

– Acesta îi era prenumele.

– Nu cred că l-ați menționat.

– Nici nu am vrut. Noi ne vorbeam cu Teddy și Elli. Doar la telefon, bineînțeles. Și pe baza unei întâlniri în sala de așteptare, când nu am discutat nimic important. Totul era *prefăcătorie*. Așa putea fi caracterizat Findlay: un prefăcut. Presupusa noastră familiaritate de la telefon nu ar fi supraviețuit nici o clipă realității, puteți fi sigur de asta. Domnul Edward dorea ca eu să mă amuz de impertinența lui, așa că eu, firește, mă arătam amuzată.

– Ce vă face să credeți că Findlay a propus inițierea operațiunii cu conturi lipițane?

– El a pus totul la cale!

– A pregătit totul cu Karpov?

– Cu Anatoli, care acționa în numele lui Karpov, *uneori*. Așa am înțeles eu. De la distanță. Dar ideea în sine a fost doar a lui. Se lăuda cu asta. „Lipițanii *mei*. Micuțul *meu* grajd. Domnul Edward *al meu*“, asta spunea el de fapt. Totul fusese plănuit. Sărmanul domn Edward nu a avut absolut nici o șansă. A fost *ademenit*. Întâi a fost discuția telefonică isteață, pe un ton foarte fermecător, prin care solicita o programare – în particular și personal, bineînțeles, fără terți, nimic trecut pe hârtie. Apoi, invitația măgulitoare la Ambasada Britanică și un păhărel cu ambasadorul, pentru ca totul să devină *oficial*. *Ce anume* să fie oficial, dacă-mi pot permite să întreb? În privința conturilor lipițane, nimic nu era *oficial*. Conturile acestea erau *opusul* celor oficiale. Erau dopate și oloage din start. Dacă ar fi fost cai, ar fi avut picioare strâmbe și nesigure, dându-se drept armăsari pursânge!

– A, da, *Ambasada*, a aprobat-o Bachmann, dând impresia că uitase, ca și cum problema *Ambasadei* îi ieșise din minte pe moment –

pentru că un anchetator care își merită cât de cât numele nu dă buzna să rupă ușa.

În realitate însă, chestiunea legată de Ambasada Britanică reprezenta o noutate absolută pentru el, și avea să fie la fel pentru Erna Frey. Nimic din declarația dată de Frau Ellenberger în urmă cu șapte ani nu îi pregătise pentru amănuntele privitoare la amestecul Ambasadei Britanice de la Viena.

– Că a venit vorba, când *a apărut* Ambasada în relația aceasta? a întrebat Bachmann, simulând jena. Frau Ellenberger, v-aș ruga să repetați povestea Ambasadei. Se pare că nu mi-am făcut temele așa de bine cum ne-am închipuit.

– *Domnul* Findlay se prezentase inițial drept nu știu ce fel de diplomat britanic, a răspuns ea cu un aer cât se poate de disprețuitor. Un diplomat *neoficial*, dacă *există* o asemenea specie, lucru de care mă îndoiesc.

Judecând după expresia de pe figura sa, și Bachmann se îndoia de asta, cu toate că el fusese așa ceva.

– Ulterior s-a reinventat, declarându-se *consultant financiar*. Dacă vreți să știți părerea mea, nu a fost vreodată nici diplomat, nici consultant. Era un șarlatan, și nimic mai mult.

– Așadar, conturile lipițane și-au început existența grație *Ambasadei Britanice din Viena,* a meditat Bachmann cu voce tare. Sigur că da! Acum mi-am amintit. Vă rog să-mi iertați acest mic lapsus.

– Acolo s-a clocit întregul plan al conturilor lipițane, nu am nici o îndoială. În seara când s-a întors de la acea primă întâlnire la Ambasadă, domnul Edward mi-a prezentat în linii mari toată schema de organizare. Am rămas șocată, dar nu era treaba mea să mă arăt astfel. După aceea, modificările de finețe sau *îmbunătățirile,* indiferent care ar fi fost acestea, urmau în mod invariabil consultărilor cu domnul Findlay. Care se desfășurau fie în orașe din străinătate, fie la Viena, în orice caz, departe de bancă, fie la telefon, într-o formă inteligent mascată, căreia domnul Edward insista să-i spună *cod verbal*. Până atunci, nu-l mai auzisem folosind respectiva expresie. Noapte bună, Herr Schneider!

– Noapte bună, Frau Ellenberger!

Însă Bachmann nu s-a clintit din loc. Și nici ea. În întreaga lui carieră, avea să-i mărturisească el ulterior Ernei Frey, niciodată nu ajunsese atât de aproape de clipa unei intuiții de tip telepatic. Frau Ellenberger îi poruncise să plece, însă el nu plecase, deoarece știa că ea murea de dorința de a-i mai spune anumite lucruri, dar se temea să le rostească. Lupta din răsputeri, pe de o parte cu sentimentul de loialitate, iar pe de alta cu sentimentul de revoltă. Dintr-odată, starea de revoltă a avut câștig de cauză.

– Iar acum *a revenit,* a spus ea în șoaptă, ochii mărindu-i-se de uluire. I-o face din nou sărmanului Tommy, care nu e nici pe jumătate bărbatul care a fost tatăl lui. I-am *mirosit* vocea din momentul când a rostit primul cuvânt la telefon. A pucioasă, așa mi-a mirosit. E Belzebut. Auzi, *Foreman!* De data asta și-a zis *Foreman*. Stăpânul jocului, așa trebuie să fie el, ca întotdeauna. Săptămâna viitoare o să-și zică Fiveman!

La doar o sută de metri mai sus pe șosea de locul în care mașina lui Bachmann aștepta, se întindea, pe malul lacului, o fâșie de pădure prin care șerpuia o potecă destinată publicului. După ce i-a încredințat șoferului geanta diplomat, Bachmann s-a simțit cuprins de dorința spontană de a hoinări singur prin pădurice. În cale a găsit o bancă și s-a așezat. Se lăsa amurgul. Începuse ora magică a Hamburgului. Adâncit în gânduri, a admirat lacul care se întuneca treptat și luminile orașului reflectate de apă. Vreme de o clipă în acea casă, ca un hoț cu tresăriri de conștiință, trăise sentimentul că prădase persoana nepotrivită. Clătinând din cap la adresa acestui moment de slăbiciune trecătoare ce afecta scopul cel mare, și-a scos telefonul mobil dintr-un buzunar al costumului său de birocrat și a selectat numărul liniei directe al lui Michael Axelrod.

– Da, Günther.

– Britanicii vor același lucru ca și noi. Dar excluzându-ne pe noi.

Ian Lantern nici că putea fi mai amabil atunci când îi telefonase, s-a văzut Brue silit să recunoască. I-a cerut prea plecat scuze, a admis întru totul că bancherul avea un program cumplit de încărcat și pen-

tru nimic în lume nu i-ar fi trecut prin gând ideea de a i-l strica în vreun fel, doar că șefii de la Londra nu-i dădeau deloc pace.

– Din păcate, nu pot spune mai multe la telefon. Am nevoie de o discuție față în față cu tine, cât mai urgent, Tommy! O oră ar fi de ajuns. Doar să-mi spui unde și când.

Nefiind un nătărău, Brue s-a arătat la început precaut.

– Este cumva vorba de aceeași chestiune pe care am discutat-o pe larg la masa de prânz? a întrebat el, fără să cedeze vreo palmă de teren.

– În legătură cu asta. Nu în totalitate, dar pe aproape. Trecutul își ridică din nou capul hidos. Dar nu amenință. Nimic înspre discreditarea cuiva. De fapt, e spre avantajul tău. O oră, și ai scăpat de noi.

Liniștit, Brue a aruncat o privire pe pagina de agendă a acelei zile, deși nu era defel nevoie. Miercuri era seara de operă a lui Mitzi. Ea și Bernhard aveau *abonamente.* Pentru Brue, asta însemna fie hrană rece de la frigider, fie o cină și o partidă de snooker la Clubul Anglo-German: miercurea avea această libertate de alegere.

– Ora șapte și un sfert la mine acasă îți surâde?

A dat să-i dicteze adresa, dar Lantern l-a întrerupt cu promptitudine:

– Extraordinar, Tommy! O să fiu cât se poate de punctual.

Și așa a fost. Mașina cu șofer aștepta în stradă. Adusese flori pentru Mitzi. Și etala acel zâmbet blestemat, pe care l-a păstrat în vreme ce sorbea apă minerală cu gheață și cu o feliuță de lămâie.

– Nu, o să rămân în picioare, dacă nu te superi, mulțumesc, a spus el afabil atunci când Brue i-a oferit un scaun. După trei ore pe autostradă, e plăcut să-mi dezmorțesc puțin oasele.

– Trebuia să faci deplasarea cu trenul.

– Da, așa ar fi fost bine, nu?

Drept urmare, și Brue a rămas în picioare, ținându-și mâinile la spate și afișând ceea ce spera să sugereze: aerul curtenitor, dar puțin îmbufnat, al omului ocupat care este deranjat în propria casă și socotește că i se datorează explicații.

– Suntem cam presați de timp, Tommy, așa cum îți spuneam, de aceea îți voi expune mai întâi situația neplăcută în care te afli *tu,* iar după aceea poate analizăm sumar și situația delicată în care ne aflăm *noi*. Îți convine așa?

– Cum dorești.

– Mă ocup de măsuri antitero, apropo. Nu cred că la prânzul de acum câteva zile am adus vorba despre asta, adevărat?

– Nu cred că s-a menționat așa ceva.

– A, și să nu-ți faci griji în legătură cu Mitzi. Dacă ea și prietenul ei decid să plece de la operă la pauză, băieții mei ne vor informa imediat. Ce-ar fi să te așezi și să-ți termini whisky-ul pe care îl începuseși?

– Mă simt bine și așa, mulțumesc!

Lantern a părut dezamăgit de răspunsul lui Brue, dar a continuat:

– Tommy, te asigur că nu am trăit un sentiment prea plăcut atunci când am aflat de la omologii noștri germani că, departe de a fi neștiutor în privința locului în care se află Issa Karpov, tu ai stat de fapt jumătate de noapte de vorbă cu el, și asta în prezența unor martori. Asta ne-a făcut să părem puțin ridicoli. Și doar noi te-am întrebat, nu?

– Mi-ați cerut să vă informez în eventualitatea că revendică suma. Nu făcuse asta la acea dată. Și încă nu a făcut-o.

Lantern a acceptat punctul de vedere al lui Brue, așa cum respecți perspectiva unei persoane mai vârstnice, fiind totuși clar că nu era satisfăcut de situație.

– Ca să fiu sincer, dețineai o sumedenie de informații care ne-ar fi folosit foarte mult. Ne-ar fi pus în situația de a anticipa o serie de situații în jocul acesta, în loc să fim siliți să înghițim o porție sănătoasă de umilință.

– Despre ce *joc* e vorba?

Zâmbetul de pe fața lui Lantern a început să exprime un ușor regret.

– Mă tem că nu pot comenta. Tommy, în meseria noastră sunt secrete care nu se divulgă.

– Și în a mea.

– De fapt, am efectuat un mic studiu privind motivațiile tale, Tommy. Noi și cei de la Londra. Situația ta familială, fiica ta din prima căsătorie – Georgie o cheamă, nu? Fiica lui Sue. Nimeni nu a putut înțelege de ce v-ați despărțit, un lucru pe care-l socotesc de fiecare dată trist. Divorțul inutil este, după părerea mea, un soi de moarte, serios. Părinții *mei* nu au reușit să depășească acest șoc, *știu sigur* asta. Cred că, într-un fel, nici eu nu mi-am revenit. În fine, acum

e însărcinată, ceea ce e frumos. De Georgie vorbesc. Am convingerea că ești foarte mișcat.

– Despre ce dracu' tot bâigui acolo? Vezi-ți de treburile tale!

– Știm asta doar pentru că am încercat să ne lămurim de ce ai fost atât de obstrucționist, Tommy, și să aflăm ce anume protejai. Sau pe cine. Ne-am întrebat: Te apărai pe tine însuți? Ori aperi Brue Frères? Să fie tânărul Karpov: ai cumva, într-un fel sau altul, o slăbiciune față de el? Vreau să spun că *ai mințit* copios, Tommy! Ne-ai păcălit cât se poate de rău. Aș putea afirma că te admir, dar îți port și ranchiună.

– Dacă-mi aduc bine aminte, nici voi nu ați fost tocmai generoși în privința adevărului.

Lantern s-a prefăcut că nu aude respectiva remarcă.

– Cu toate acestea, a continuat el pe un ton amabil, după ce am analizat starea financiară oarecum șubredă a băncii Brue Frères și am efectuat un calcul brut referitor la suma pe care bătrânul Karpov a pus-o deoparte, am considerat că te-am înțeles ceva mai bine: „Aha, *de asta* ne-a aburit Tommy! Speră ca milioanele bătrânului Karpov să-i îndulcească viața la bătrânețe. Nici nu e de mirare că nu vrea ca banii ăia să fie revendicați de cineva." Ai vrea să ne luminezi în privința asta?

– Ce-ar fi să presupunem că este adevărat? s-a răstit Brue. Și după aceea, te rog să pleci din casa mea!

Zâmbetul tineresc al lui Lantern s-a lățit în semn de compasiune.

– Tommy, nu pot face asta, îmi pare rău! Și nici tu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Plus că în ecuație intervine și o tânără doamnă, din câte am auzit noi.

– Prostii! Nu am nici o tânără doamnă. E o aberație! Doar dacă nu cumva te referi la avocata băiatului... Prefăcându-se că se chinuiește să-și amintească numele ei, a adăugat Frau *Richter*. Vorbitoare de limba rusă. Și care se ocupă de cererea lui de azil și așa mai departe.

– O bucățică bună, dacă e să judec din ce am auzit. Dacă îți plac femeile scunde, lucru valabil în cazul meu.

– Nu am băgat de seamă. Regret, dar, la vârsta mea, ochii nu-mi mai umblă după femei ca altădată.

Cumpănind asupra nevoii lui Brue de a face în acele momente o referire deloc măgulitoare la vârsta lui, Lantern s-a apropiat de bufet

și, în modul cel mai relaxat cu putință, și-a mai turnat apă minerală în pahar.

– Așadar, asta este drama *ta,* Tommy, pe care o voi analiza mai pe larg la momentul potrivit. Între timp, însă, aș vrea să îți prezint drama *mea,* care, sincer, nu e mai mică decât a ta, datorită ție. Îmi dai voie?

– Voie, să ce?

– Păi tocmai ți-am spus. Să-ți descriu rahatul în care am ajuns din cauza ta. Mă asculți, ori nu?

– Sigur că da.

– Bun. Pentru că *mâine-dimineață la ora nouă* fix, aici, în Hamburg, voi participa la o ședință extrem de *delicată* și strict *secretă* în care subiectul discuției va fi însuși Issa Karpov, despre care tu ai susținut că nu îl văzuseși vreodată. Și de fapt o făcuseși.

Lantern devenise alt om: didactic, de neoprit și cu un aer napoleonian, vocea lui atacând cuvinte neașteptate ca notele scoase de un pian prost acordat.

– Și *la* această ședință, Tommy, unde, datorită ție, mă aștept să fiu pus *oarecum* cu spatele la zid, am nevoie – Oficiul meu are nevoie, toți cei care ne străduim să facem lucrul just în această situație extrem de delicată, Londra, germanii, plus alte servicii prietene, pe care *nu* mă mai deranjez să le amintesc în această conjunctură – *e necesar* ca *tu* – domnul Tommy Brue de la Banca Brue Frères, ca un bun patriot englez și un dușman neîmpăcat al terorismului, să nu fii doar pregătit, ci să *ții morțiș* să colaborezi cu mine în orice mod, formă sau cale, așa cum se impune în cadrul acestei operațiuni strict secrete, în privința căreia, *pro tem*[1], cel puțin nu vei avea cunoștință. Așadar, întrebarea pe care ți-o adresez sună: *am dreptate? Vei* colabora ori, ca și până acum, ne vei *obstrucționa* în războiul purtat împotriva terorismului? Nu i-a lăsat lui Brue răgazul necesar ca să răspundă. Încetase să se mai răstească, adoptând un ton compătimitor: Vezi tu, *în afară* de bunăvoința ta, Tommy, la care apelăm în aceste momente, fii atent ce lucruri îți sunt împotrivă. Chiar și în absența acuzației de spălare de bani, ești doar

[1] Prescurtare pentru *pro tempore* (lat.), însemnând „deocamdată“, „pentru moment“. (n.tr.)

la un pas de a ajunge la mâna unui administrator judiciar. *Plus* ceea ce ar putea afirma nemții despre un bancher britanic din țara lor, care cochetează cu un cunoscut terorist islamist care fuge de justiție, lucru care te doboară numai dacă stai să te gândești la el. Ești terminat. Și atunci, de ce să nu accepți discret colaborarea și să te bucuri în continuare de viață? Pricepi ce vreau să sugerez? Am impresia că nu reușesc să mă fac prea bine înțeles. Vrei să-ți vorbesc despre Annabel?

– Așadar, e vorba de șantaj, a replicat Brue.

– De pedeapsă și recompensă, Tommy! Dacă ne ies jocurile, păcatele din trecut ale băncii sunt trecute în uitare, tu te vei bucura de păreri mai favorabile ale celor din cartierul financiar londonez, iar Brue Frères va supraviețui, putând să-și continue activitatea. Ce poate fi mai cinstit decât asta?

– Și băiatul?

– Care băiat?

– Issa.

– Aha. De asta era vorba... Latura ta altruistă. Ei, asta depinde de felul în care îți joci *tu* rolul, firește. El devine proprietatea nemților, bineînțeles. Nu ne putem amesteca în chestiuni de suveranitate, așa că, în esență, ei trebuie să decidă. Dar nimeni nu-l va abandona cu totul după aceea, nici vorbă! Nimeni de aici nu procedează *astfel*.

– Și Frau Richter? Ea ce se presupune că a făcut?

– Annabel? Ei bine, teoretic, și ea a dat de belea: asociere cu el, ascunderea lui și, probabil, întreținere de relații sexuale cu individul.

– Te-am întrebat ce se va întâmpla cu ea.

– Ba nu, n-ai întrebat asta. Ai întrebat ce a făcut. Și ți-am spus. E destul de simplu de ghicit ce se va întâmpla cu ea. O vor scutura frumușel de praf și o vor repune pe picioare, asta dacă au cât de cât minte. Fata are legături înspăimântător de sus-puse, lucru pe care sunt sigur că-l cunoști.

– Nu știam.

– O familie de avocați de mare renume, cu o tradiție îndelungată, oameni care au lucrat la Externe, titluri pe care nu le folosesc. Cu proprietăți întinse în Freiburg. Cred că o vor dojeni și o vor trimite acasă, cam asta e părerea mea, având în vedere felul cum funcționează lucrurile în țara asta.

– Așadar, trebuie să-ți dau un cec în alb privind serviciile pe care ți le ofer, asta vrei să sugerezi?

– Da, cinstit să fiu, cam așa stau lucrurile, Tommy! Semnezi pe linia punctată, noi facem lucrurile uitate, și mergem înainte împreună, anticipând dificultățile ce ne așteaptă pe traseu. Și recunoaștem că facem o treabă grozavă. Nu doar pentru noi. Pentru *toți cetățenii,* cum spunem în meseria noastră.

Și, lucru extrem de surprinzător pentru Brue, exista un document ce trebuia semnat, iar, după examinarea lui, acesta a evidențiat multe aspecte similare cu un cec în alb. Era vârât într-un plic gros, de culoare cafenie, găzduit într-un buzunar interior al hainei lui Lantern, și îl obliga pe Brue la o „activitate de importanță națională“ nespecificată, atrăgându-i atenția asupra prevederilor draconice ale unora dintre articolele Legii Păstrării Secretului de Stat și asupra pedepselor ce îl pândeau în cazul în care încălca vreuna dintre ele. Nedumerit în privința unei decizii, s-a uitat întâi la Lantern, apoi prin solarul în care se aflau, în căutarea unui răspuns. Negăsind nici unul, a semnat.

Lantern plecase.

Transfigurat de furie, prea mânios ca să-și termine până și whisky-ul, după cum, în mod foarte grijuliu, îi sugerase Lantern, Brue a rămas în holul casei, privind pierdut spre ușa închisă. Ochii i-au căzut pe buchetul de flori care, încă nedesfăcut din ambalaj, stătea pe masa din hol. A ridicat florile, le-a mirosit, apoi le-a pus la loc.

Gardenii. Preferatele lui Mitzi. Cumpărate de la un florar cunoscut. Ian al nostru nu se zgârcise defel, mai ales că dădea de-a azvârlita cu bani guvernamentali de protocol.

De ce le adusese? Ca să demonstreze că *știa?* Ce anume știa? Că Mitzi prefera gardeniile? „Așa cum *știau* că eu mănânc pește la restaurantul La Scala? Și cum să-l determine pe Mario să țină deschis luni pentru un prânz?“

Sau ca să-i demonstreze că el *nu* știa – că ea plecase la operă cu amantul, lucru pe care el bineînțeles îl *știa;* însă, în logica meseriei lui, ceea ce știi este ceea ce te prefaci a nu cunoaște. Așadar, în mod oficial, nu știa.

Și Annabel? „Ei bine, și ea a dat de belea.“

Brue nu înclina să acorde prea mare credit celor spuse de Lantern, dar credea acest amănunt. De patru zile și patru nopți analizase toate căile prin care ar fi putut lua legătura cu ea în mod discret: un bilet înmânat personal la Sanctuarul de Nord, prin intermediul curierului băncii; un mesaj oarecare pe robotul telefonic de la locul de muncă ori pe mobil.

Numai că, din delicatețe – așa cum se exprimase Lantern – sau din pură lașitate, nu mai conta încadrarea, Brue se abținuse să facă asta. În cele mai bizare momente petrecute la birou, când mintea trebuia să-i fie doar la marile finanțe, se surprindea stând cu bărbia în palmă, privind spre telefon, dorindu-și ca aparatul să sune. Însă acest lucru nu se întâmplase.

Iar acum, exact cum se temuse, ea era în primejdie. Și vorbele atotștiutoare ale lui Lantern nu aveau darul să-l convingă nicicum că ea urma să scape neatinsă din situația asta. Avea nevoie doar de un motiv ca să o sune și, în izbucnirea de furie de moment, îl găsise. „Lantern se poate duce dracului. Eu am de condus o bancă. Și de terminat un pahar de whisky." L-a golit dintr-o înghițitură, apoi a format numărul ei de pe telefonul său fix.

– Frau Richter?

– Da.

– Sunt Brue. Tommy Brue.

– Bună ziua, domnule Brue.

– V-am prins într-un moment nepotrivit?

Judecând după tonul ei sec, probabil că așa stăteau lucrurile.

– Nu, nici o problemă.

– M-am gândit să vă telefonez din *două* motive. Dacă aveți vreme. Aveți?

– Da. Da, am timp. Desigur.

„O fi drogată? Legată? Primește ordine de la cineva? Sau se consultă cu cineva înainte de a răspunde?"

– *Primul* motiv – n-aș vrea să intru în amănunte la telefon, evident – ține de faptul că recent s-a emis *un cec*. Se pare că nu a fost plătit nicăieri.

– Situația s-a schimbat, a spus ea, după o altă perioadă de așteptare parcă interminabilă.

– A, da? În ce fel?

– Noi am stabilit alt aranjament.

„Noi? Tu și mai cine, de fapt? Tu și Issa?“ Brue nu avusese impresia că Issa făcea parte din categoria celor care luau decizii.

– Dar schimbarea e spre bine, presupun, a spus el, străduindu-se să adopte un ton optimist.

– Poate că da. Sau poate că nu. Să vedem ce reușim, nu? (Același ton neutru, o voce venind parcă din abis.) Vreți să-l distrug? Sau să vi-l returnez?

– *Nu, nu!* („Prea bombastic, fii mai degajat.“) Nu, dacă mai aveți nevoie de el, sigur că nu. Aș fi foarte încântat dacă l-ați încasa cât totul e în așteptare, ca să spun așa. Și dacă nu reușește nimic, ei bine, îmi dați înapoi ceea ce nu folosiți. Apoi Brue a ezitat, nesigur dacă era cazul să riște prezentarea celui de-al doilea motiv. Și privind *cealaltă* chestiune bancară. Lucrurile s-au schimbat oarecum din acest punct de vedere?

Nici un răspuns.

– Mă refeream la drepturile pe care le-ar putea emite amicul nostru. După care, făcând o încercare firavă de a fi amuzant: Calul de rasă despre care am discutat. Dacă amicul nostru dorește să-l ia în posesie.

– Încă nu pot preciza acest lucru. Trebuie să discut din nou cu el.

– Și atunci, o să mă sunați?

– Poate după ce voi sta de vorbă cu el.

– Și, între timp, veți încasa acel cec?

– Probabil.

– În rest, sunteți bine? Nu întâmpinați greutăți? Probleme? Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, nu e nevoie.

– Bine.

O tăcere îndelungată, de ambele părți. Din partea lui, îngrijorare neputincioasă; din partea ei, o profundă indiferență, se părea.

– Prin urmare, o să discutăm pe îndelete în curând? a sugerat el, adunându-și ultimele rezerve de energie pentru a părea detașat.

Poate că da, poate că nu. Ea deja închisese. „La discuția asta a asistat și altcineva, și-a spus el. Sunt în cameră cu ea. Ei îi dirijează vocea de băiețel de cor.“

*

Încă ținând telefonul mobil, Annabel a rămas șezând la micuța masă de scris albă din vechiul ei apartament, privind lung pe fereastră înspre strada întunecată. În spatele ei, în singurul fotoliu din casă, se afla Erna Frey, alertă, sorbind ceai verde dintr-o ceașcă.

– Vrea să știe dacă Issa va revendica banii, a spus Annabel. Și ce s-a întâmplat cu cecul scris de el.

– Iar tu ai tras de timp, i-a răspuns Erna pe un ton aprobator. Chiar foarte frumos, după părerea mea. Când va telefona data viitoare, poate că o să-i dai vești mai bune.

– Mai bune pentru el? Pentru voi? Mai bune, pentru cine?

Lăsând celularul pe masă și prinzându-și capul în palme, Annabel s-a uitat concentrată la telefon, ca și cum ar fi deținut răspunsurile la misterele universului.

– Pentru noi toți, draga mea, a spus Erna Frey, dând să se ridice în picioare atunci când telefonul a sunat din nou.

A reacționat însă prea lent. Ca posedată, Annabel îl ridicase deja de pe masă și se prezenta.

Era Melik; voia să-și ia rămas-bun de la ea înainte ca el și mama lui să plece în Turcia, ținând totodată să afle cum o ducea Issa, pentru că se simțea vinovat.

– Uite, când ne întoarcem... spune-i fratelui meu... adică prietenului nostru... *oricând*. Bine? Imediat ce reușește să fie tolerat aici, e bine-venit. Poate să-și primească înapoi cămăruța, și să mănânce până ne sărăcește. Spune-i că e un tip grozav, da? Melik a zis asta. M-ar putea doborî din prima rundă, înțelegi? Poate că nu pe ring. Dar acolo. Unde a fost el. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, Melik, înțeleg ce vrei să spui. Și transmite toate urările mele de bine Leylei. Îi doresc o nuntă frumoasă, una tradițională. Și să ai parte și tu de una la fel, Melik. Viață lungă surorii tale și viitorului ei soț. Multă fericire. Și să te întorci sănătos, Melik, și să ai grijă de mama ta, e o femeie curajoasă, care te iubește, și a fost o mamă bună și pentru prietenul tău..."

Și altele asemenea, până când Erna Frey a desprins cu grijă telefonul dintre degetele rigide ale lui Annabel și a închis, lăsându-și cu blândețe cealaltă mână pe umărul ei.

11

Răspunsul exagerat de prietenos față de Melik, precum și reacția glacială față de Brue reprezentau episoade izolate în noua existență a lui Annabel. Cu fiecare zi ce trecea, starea ei de spirit pendula între rușine, ură față de cei care o manipulau, un optimism sclipitor, irațional și perioade îndelungi de acceptare nepăsătoare a situației triste în care se afla.

La Sanctuar, în ciuda faptului că Herr Werner, la îndemnul lui Bachmann, îi dăduse un telefon îndatoritor Ursulei pentru a o informa că problema lui Issa Karpov nu mai prezenta o preocupare deosebită pentru autorități, ea se izolase la Coventry.

Acum, Erna Frey îi era și vecină, și paznic. La mai puțin de o zi de când o dusese pe Annabel pe faleza portului cu furgoneta galbenă, Erna Frey se instalase la parterul unui *Apartotel*[1] din oțel și beton, situat la mai puțin de o sută de metri depărtare. Încetul cu încetul, apartamentul devenise cel de-al treilea cămin pentru Annabel. Trecea pe acolo înaintea fiecărei vizite pe care i-o făcea lui Issa, și, după aceea, revenea. Câteodată, pentru comoditate, dormea acolo, într-un dormitor pentru copii unde nu se făcea niciodată întuneric deplin, din cauza reclamelor luminoase de pe stradă.

Cele două vizite zilnice pe care i le făcea lui Issa nu mai reprezentau aventuri riscante, ci mici piese de teatru regizate cu meticulozitate de către Erna și – pe măsură ce zilele se succedau – chiar de către Bachmann. În intimitatea ce se crea înapoia perdelelor din micuța

---

[1] Clădire având apartamente complet utilate și mobilate ce se închiriază pe perioade variabile. (n.tr.)

sufragerie a apartamentului conspirativ, singuri sau împreună, cei doi o instruiau înaintea și în urma fiecărei ascensiuni a scării spiralate din lemn. Episoade vechi erau reluate și analizate, cele noi erau proiectate și perfecționate, toate cu intenția de a-l convinge pe Issa să-și revendice moștenirea și să se salveze de la ororile expulzării.

Și, cu toate că, în cel mai fericit caz, nu înțelegea decât neclar scopul lor general, Annabel se arăta în mod tacit recunoscătoare pentru povățuirile pe care le primea din partea lor, dându-și totodată seama, cu deznădejde, că devenise dependentă de ele. Și asta pentru că, atâta vreme cât stăteau toți trei ghemuiți în jurul aparatului de înregistrare și redare audio, singura ei punte de legătură cu realitatea era reprezentată de Erna și de Günther, nu de Issa, acesta din urmă fiind copilul problemă, absent, de care trebuiau să se ocupe.

Stomacul ei începea să se revolte, iar limba îi devenea lipicioasă de rușine doar atunci când străbătea acea *via dolorosa* lungă de o sută de metri, pe trotuarul aglomerat, ca să ajungă în prezența lui Issa, iar în acele momente și-ar fi dorit din adâncul sufletului să încalce orice înțelegere murdară pe care o încheiase cu cei care o manipulau. Ba, mai rău, i se părea că Issa, cu puterile lui empatice de deținut, era capabil să perceapă schimbările din comportamentul ei și încrederea sa sporită datorată, în ciuda rezistenței pe care ea o opunea, faptului că era ținută sub control.

– Oferă-i cât mai mult din propria ta persoană, draga mea, atâta vreme cât o faci de la o distanță sigură, o sfătuise Erna. Du-l cu blândețe înspre apă. Hotărârea lui, atunci când o va lua, va fi mai mult de factură emoțională decât rațională.

Annabel jucase șah cu el, ascultase muzică împreună cu el, și, la îndemnul Ernei, atinsese subiecte care în urmă cu două zile i s-ar fi părut inabordabile. Cu toate acestea, în mod curios, pe măsură ce relația dintre ei se desfășura într-o atmosferă mai relaxată, Annabel a descoperit că era tot mai puțin dornică să admită remarcile lui tăioase referitoare la stilul ei occidental de viață, și îndeosebi referirile lui dezaprobatoare față de Karsten, ale cărui haine scumpe părea totuși foarte fericit să le poarte.

– Ia spune, în afară de mama ta, ai iubit vreodată o femeie? a întrebat Annabel, păstrând între ea și el întreaga lungime a podului.

– Da, a recunoscut el, după o lungă tăcere. Avem șaisprezece ani. Ea avea optsprezece, și era deja orfană: o cecenă adevărată ca și mama lui, credincioasă, frumoasă și castă. Nu a existat nici o exprimare fizică a sentimentelor dintre ei, a asigurat-o el pe Annabel, ci doar o iubire curată.

– Și ce s-a întâmplat cu ea?

– A dispărut.

– Cum o chema?

– Nu prezintă importanță.

– Bine, dar *cum* a dispărut?

– Era o martiră a Islamului.

– Ca mama ta?

– A fost o martiră.

– *Ce fel* de martiră? (Tăcere.) De bunăvoie? Vrei să spui că s-a sacrificat în mod deliberat pentru Islam? (Tăcere.) Ori a făcut-o împotriva propriei voințe? Fiind o victimă, ca tine? Sau ca mama ta?

– Era neimportant, a repetat Issa după multă vreme. Allah era milostiv. El o va ierta și o va primi în rai. Cu toate acestea, simpla recunoaștere a faptului că Issa iubise cândva reprezenta o șubrezire a liniilor sale de apărare, după cum s-a grăbit să evidențieze Erna Frey.

– Asta nu reprezintă o zgârietură în armura lui, ci o *gaură!* a exclamat ea. Dacă a acceptat să vorbească despre iubire, va vorbi despre *orice:* religie, politică, tot tacâmul. S-ar putea să nu-și dea încă seama, dar *vrea* ca tu să-l convingi cu vorba bună. Cea mai bună cale de a-l ajuta este să insiști. Cuvinte urmate de obișnuitul cub de zahăr de care Annabel devenise dependentă: Te descurci minunat, draga mea! Se poate socoti un om norocos.

Annabel a continuat să insiste. Dejunul din dimineața următoare, la ora șase. Cafea și cornuri proaspete, mulțumită Ernei Frey. Stau pe pozițiile devenite deja obișnuite pentru ei: Issa, așezat sub fereastra arcuită, Annabel, ghemuită în colțul cel mai îndepărtat, având fusta lungă trasă în jos, până peste ghetele negre și butucănoase.

– Iar au avut loc atentate cu bombe la Bagdad, l-a anunțat ea. Ai deschis radioul în dimineața asta? Optzeci și cinci de morți, sute de răniți.

– Asta este voia lui Allah.

– Vrei să spui că Allah este de acord ca musulmanii să ucidă musulmani? Nu cred că e un Dumnezeu pe care să-l înțeleg prea bine.

– Annabel, nu-l judeca pe Dumnezeu. O să fie aspru cu tine.

– Dar *tu* ești de acord?

– Cu ce anume?

– Cu atentatele.

– Nu-l poți face fericit pe Allah dacă ucizi oameni nevinovați.

– Dar cine este nevinovat? Pe cine *poți* ucide ca să-l faci pe Allah fericit?

– Allah știe. Întotdeauna.

– Dar *noi* cum vom ști? Cum *ne va spune* Allah asta?

– Ne-a spus-o prin Sfântul Coran. Ne-a spus-o prin gura Profetului, pogoară-se pacea asupra Lui.

„Așteaptă până când va lăsa garda jos, și atunci să ataci“, o sfătuise Erna. Acum era convinsă că venise momentul:

– Am citit dintr-un renumit învățat islamic. Îl cheamă Abdullah. Ai auzit de el? Doctor *Faisal Abdullah.* Trăiește aici, în Germania. Apare din când în când la televizor. Nu prea des. E prea credincios.

– Annabel, de ce ar fi trebuit să aud de el? Dacă apare la televiziunea occidentală nu este un bun musulman, e corupt.

– Nici vorbă de așa ceva! E evlavios, un ascet, și un cărturar musulman foarte apreciat, care a scris lucrări importante despre credința și practica Islamului, i-a răspuns ea, fără să ia în seamă rânjetul suspicios care se așternea deja pe chipul lui.

– Annabel, în ce limbă a scris lucrările astea?

– În arabă. Dar au fost traduse în multe limbi. În germană, în rusă, în turcă și practic în orice limbă ce se vorbește pe lume. Reprezintă o sumedenie de organizații caritabile musulmane. De asemenea, a scris mult despre legea musulmană care se referă la donații, a adăugat ea cu subînțeles.

– Annabel...

Ea a așteptat continuarea.

– Ți-ai propus să-mi vorbești despre opera acestui Abdullah doar pentru a mă convinge să accept banii murdari ai lui Karpov?

– Și dacă ar fi așa?

– Atunci pătrunde-ți sufletul cu convingerea că nu voi face niciodată așa ceva.

– Vai, dar se întâmplă! i-a replicat ea, simțind că-și pierde răbdarea cu el. Îmi las sufletul pătruns!

Acesta era adevărul? Ori juca teatru? De la o vreme, nici ea nu mai știa.

– În sufletul meu pătrunde convingerea că nu vei fi niciodată doctor sau ceea ce oi vrea să devii la momentul ăsta. Și că eu nu-mi voi mai relua viața dinainte. Și că domnul Brue nu-și va vedea înapoi banii pe care mi i-a dat ca să-ți port de grijă, pentru că s-ar putea ca autoritățile să apară în orice clipă ca să te ridice și să te trimită înapoi în Turcia sau în Rusia, sau într-un loc unde o să suferi și mai mult. Și aceea nu va mai fi voia Domnului. Va fi doar alegerea ta de om încăpățânat și ridicol!

Respirând greu, pe de o parte simțindu-se furioasă pe el, iar pe de alta, glacială, Annabel a observat că el se ridicase în picioare și se uita visător pe fereastra arcuită, către lumea iluminată de soare de dedesubtul lui.

– Dacă ți se pare firesc, poți să-ți ieși din fire față de el, o sfătuise Bachmann. În același fel cum te-ai enervat în noaptea când te-am cules de pe stradă și te-am făcut să te maturizezi.

Revenind la apartamentul conspirativ, Annabel i-a găsit pe Erna Frey și pe Bachmann exuberanți, însă nedeciși. Laudele Ernei Fray nu mai conteneau. Annabel se descurcase superb, depășise orice așteptări ale lor, lucrurile avansaseră cu mai multă repeziciune decât îndrăzniseră să anticipeze. Acum se punea întrebarea dacă era cazul să-l lase pe Issa să rabde încă o zi sau să o aducă înapoi pe Annabel de la Sanctuar pe la ora prânzului sub un pretext oarecare și să pună în valoare avantajul câștigat dându-i lui Issa cărțile lui Abdullah.

Însă acest lucru nu se potrivea cu prăbușirea bruscă a moralului lui Annabel, petrecută la scurt timp după marea ei realizare. La început, fiind absorbiți de analiza situației, cei doi nu au reușit să observe schimbarea apărută în dispoziția ei atunci când Annabel s-a așezat la capătul mesei, prinzându-și capul în palme. Au presupus că ea își venea în fire după chinurile prin care trecuse. Apoi, Erna Frey a întins mâna și a atins-o pe braț, iar ea și l-a retras de parcă ar fi fost mușcată. Însă Bachmann nu era dispus să încurajeze capriciile agenților pe care îi dirija.

– Ce dracu' înseamnă asta? a întrebat el pe un ton răstit.

– Am devenit capra legată de par, care atrage vânatul, nu? i-a răspuns Annabel fără să-și ia palmele de la față.

– Ce zici că *ești?*

– Trebuie să-l ademenesc pe Issa. Apoi îl ademenesc pe Abdullah. După care voi o să-l distrugeți pe Abdullah. Asta numiți voi salvarea unor vieți nevinovate.

Bachmann a ocolit imediat masa și s-a plasat dominator lângă ea.

– Asta e o *prostie fără seamăn,* a strigat el la urechea ei. Atâta vreme cât tu joci de partea noastră, băiatul tău o să primească permis de liberă trecere! Și, spre informarea ta, nu mi-am propus să mă ating nici măcar de vreun fir de păr din venerabilul cap al nenorocitului de Abdullah! E un model de toleranță, de iubire și de înțelegere, și pe mine nu mă interesează câtuși de puțin să declanșez tulburări de stradă!

Au convenit asupra unei întâlniri la ora prânzului. La amiază, Annabel avea să-i facă o vizită în fugă lui Issa, lăsându-i cărțile lui Abdullah, apoi să plece pretinzând că o presa timpul, pentru ca apoi să revină spre seară în ideea de a-i afla reacțiile. Ea s-a declarat de acord cu toate cele propuse.

– Nu te înmuia, Erna, i-a spus Bachmann după ce au văzut-o pe Annabel urcată cu bicicletă cu tot în furgoneta galbenă. Nu avem nevoie de așa ceva în operațiunea asta.

– Numește una în care am avut nevoie de așa ceva, i-a răspuns Erna Frey.

*

Ca de obicei, Annabel și Issa stăteau așezați la capetele opuse ale podului. Se înserase. Ea îi făcuse vizita fulger de la prânz și îi lăsase cele trei cărticele ale doctorului Abdullah în versiunea rusească. Acum ea revenise. A scos o coală de hârtie din hanorac. Până în acel moment abia dacă schimbaseră câteva cuvinte.

– Am descărcat asta de pe net. Vrei să asculți? E în germană. O să-ți traduc eu.

A așteptat răspunsul lui și, cum acesta nu a venit, a vorbit suficient de tare în locul amândurora:

– Doctorul Abdullah este de origine egipteană și are vârsta de cincizeci și cinci de ani. Este un savant de renume mondial, fiu și nepot de imami, muftii și educatori... În tinerețea lui turbulentă de student la Cairo, a fost atras de doctrinele Frăției Musulmane, arestat, întemnițat și torturat pentru convingerile lui militante... La eliberare, a riscat din nou să moară, de astă dată de mâna foștilor camarazi, pentru că recomanda calea frăției, adevărului, toleranței și respectului față de toate făpturile lui Dumnezeu. Doctorul Abdullah este un cărturar ortodox reformist, care scoate în evidență exemplul Profetului și al apropiaților săi.

Și a așteptat din nou un răspuns.

– Mă asculți?

– Prefer operele lui Turgheniev.

– Asta pentru că refuzi să te hotărăști? Sau pentru că nu vrei ca femeia necredincioasă și proastă care îți aduce cărți să-ți spună ce face un bun musulman cu banii lui? De câte ori trebuie să-ți aduc aminte că sunt *avocatul* tău?

În semiîntunericul încă străbătut de raze de lumină, Annabel a închis ochii, apoi i-a redeschis. Oare el nu mai avea sentimentul necesității? De ce să se mai deranjeze să ia hotărâri importante, când noi i le răpim până și pe cele mărunte?

– *Issa, te rog să te trezești!* Musulmanii credincioși *de pretutindeni* îi cer sfaturi doctorului Abdullah. De ce să nu faci și tu asta? El reprezintă o mulțime de organizații caritabile musulmane. Unele dintre ele trimit ajutoare și în Cecenia. Dacă un învățat musulman ca doctorul

Abdulalh este dispus să-ți spună modul corect de a-ți folosi banii, de ce *naiba* nu ai dori să-i dai ascultare?

– Dar *nu* sunt banii mei, Annabel! Au fost furați de la poporul mamei mele.

– Atunci, de ce nu găsești o cale de a-i înapoia acelor oameni? Și dacă tot ai adus vorba de asta, de ce să nu devii *cu adevărat* doctor, ca să te întorci acolo pentru a-i ajuta? Nu asta vrei să faci?

– Domnul Brue îl vede cu ochi buni pe acest Abdullah?

– Nu cred că știe de existența lui. Poate l-o fi văzut la televizor.

– Nu are importanță. Părerea unui necredincios cu privire la doctorul Abdullah nu are nici o relevanță. O să citesc cărțile astea și, cu ajutorul lui Allah, o să-mi formez o părere.

În acest fel cădea și ultima lui redută? Într-un moment de spaimă inexplicabilă, Annabel s-a rugat să nu se fi petrecut așa ceva.

A durat o altă veșnicie până când el a vorbit din nou.

– Totuși, domnul Tommy Brue este bancher și poate prin urmare să-l consulte pe acest doctor Abdullah din punct de vedere laic. Mai întâi, el va stabili cu sprijinul altor oligarhi dacă omul este socotit cinstit în afacerile lui laice. Poporul oprimat al Ceceniei a fost prădat de nenumărate ori, și nu doar de către Karpov. Dacă este cinstit, domnul Brue îi va propune anumite condiții în numele meu, iar doctorul Abdullah va interpreta poruncile lui Allah.

– Și după aceea?

– Doar ești avocatul meu, Annabel! Mă vei sfătui.

Micuțul restaurant se numea Louise și se găsea la numărul trei pe Maria-Louisenstrasse, care era artera principală a unui atrăgător sat urban plin de magazine de antichități, de prăvălii cu articole pentru îngrijirea sănătății și de locații pentru dichisirea nenumăraților câini de bogătași care populau această zonă cu căutare. Pe vremea când Annabel se socotea un suflet liber, Louise era locul unde îi plăcea să adăsteze într-o duminică dimineața, să bea *latte,* să citească ziare și să urmărească lumea petrecându-se prin dreptul ei. Și tot acela era locul ales de ea pentru întâlnirea cu domnul Tommy Brue de la

Banca Brue Frères, în speranța că el nu se va simți stânjenit într-un asemenea mediu protejat și împănat cu oameni bogați.

La sugestia Ernei Frey, Annabel propusese ca oră de întâlnire mijlocul dimineții, moment când restaurantul era cel mai puțin aglomerat, iar Brue era cel mai predispus spre a răspunde unei invitații făcute în pripă. Pentru că, așa cum susținuse Erna în mod justificat, dacă acest domn Tommy este *cu adevărat* bancher, sigur avea stabilită o întâlnire de afaceri pentru prânz. Annabel însă nu a replicat, așa cum ar fi făcut în mod obișnuit, că, din bănuielile ei privind sentimentele lui Brue, el ar fi fost dispus să sară peste un prânz cu președintele Băncii Mondiale numai ca să îi poată face ei pe plac.

Cu toate acestea, la sugestia ei – făcută către sine, dintr-un capriciu, după o privire lungă și obiectivă în oglindă –, Annabel decisese să se îmbrace de ocazie. Domnul Tommy Brue ar fi preferat o asemenea ținută din partea ei. Nimic care să depășească măsura, însă el era un bărbat de treabă, îndrăgostit de ea, care merita un astfel de compliment. Și ar fi fost frumos să se i se prezinte ca o femeie occidentală, măcar o dată! Așadar, ducă-se naibii ținuta ce îi fusese impusă de sensibilitățile musulmane ale lui Issa – uniforma ei de închisoare, după cum începuse să o considere! Ce-ar fi să îmbrace blugii ei cei mai buni și bluza albă de mătase ecosez, cumpărată de Karsten și pe care nu o purtase niciodată? Și pantofii ei noi, având talpa nu prea groasă, care erau buni și pentru mers pe bicicletă? Și dacă tot se apucase, n-ar fi stricat să folosească puțin machiaj ca să-și mai lumineze obrajii de o paloare bolnăvicioasă și să scoată în evidență farmecul lor ascuns. Entuziasmul sincer al lui Brue, atunci când ea îl sunase din captivitatea apartamentului Ernei, imediat după ce îl vizitase de dimineață pe Issa, o mișcase cu adevărat.

– Minunat! Fantastic! Bravo, ai reușit să-l convingi! Începusem să cred că nu vei reuși asta niciodată, dar iată că ai fost în stare! Spune locul și ora, o îndemnase el.

Iar când ea făcuse aluzie la Abdullah, deși fără să menționeze numele, pentru că Erna socotise că ar fi fost prematur, replicase:

– Preocupări de natură etică și religioasă? Stimată doamnă, noi, bancherii, tratăm cu ei în fiecare zi! Lucrul cel mai important este

dorința clientului tău. După ce revendică suma, Banca Frères va răsturna cerul și pământul pentru a-i satisface cererea!

În cazul altui bărbat de vârsta lui, un asemenea entuziasm i-ar fi stârnit probabil suspiciunea, dar, după interpretarea ei lipsită de orice Dumnezeu cu ocazia ultimei lor discuții, Annabel s-a simțit extrem de ușurată la auzul acelui entuziasm, ba chiar extaziată. Pentru că, până la urmă, nu depindea întreaga lume de purtarea ei? Nu erau fiecare cuvânt, zâmbet și gest, proprietatea personală a celor care o aveau în posesiune? Adică Issa, Bachmann, Erna Frey și, la Sanctuar, Ursula și toată fosta ei familie, care îi evitau în mod voit privirea, cu toate că, în secret, o urmăreau?

Nici nu era de mirare că nu putea dormi. Era de ajuns să-și așeze capul pe pernă ca să retrăiască într-o desfășurare rapidă numeroasele și feluritele ei interpretări din cursul zilei: „Am exagerat cumva arătându-mă foarte îngrijorată aflând că s-a îmbolnăvit fetița centralistei de la Sanctuar? Cum am reacționat atunci când Ursula a sugerat că ar fi momentul să plec într-un scurt concediu? Și de ce a sugerat ea asta, de fapt, când tot ce fac eu acolo e să stau cu capul la cutie și cu ușa închisă, lăsând impresia că îmi văd sârguincios de îndatoriri? Și cum se face că am ajuns să mă socotesc a fi proverbialul fluture australian, care e suficient să bată din aripi pentru a declanșa un cutremur pe cealaltă parte a pământului?“

După ce revenise noaptea precedentă în apartamentul ei, surescitată în urma acordului lui Issa de a solicita banii, ea intrase din nou pe web site-ul doctorului Abdullah și urmărise fragmente din aparițiile și interviurile lui televizate, simțindu-se foarte satisfăcută de faptul că Günther Bachmann nu avea intenția de a clinti nici un fir de păr de pe capul lui cel venerabil: era scund, chel, clipea des – și *erhaben*[1], un termen preferat de profesoara ei de teologie de la școala cu internat, care îi revenise în minte, sugerând sublimul. *Sublimitatea* lui, la fel ca aceea a lui Issa, cuprindea tot ce voia să audă de la un om bun: puritatea minții și a trupului, iubirea ca absolut, recunoașterea

[1] *Erhaben* – superior, înălțător, sublim, ilustru (în lb. germ., în orig.)

nenumăratelor căi ce duc spre Dumnezeu sau către indiferent cum alegem să numim divinitatea.

Se văzuse silită a recunoaște că se simțea nedumerită de faptul că el nu făcuse nici o referire la ceea ce alții ar putea percepe drept un dezavantaj al islamismului, așa cum este practicat, însă zâmbetul lui binevoitor și erudit, precum și optimismul lui spiritual ajutaseră la depășirea unor astfel de critici chițibușare. Toate religiile aveau credincioși care o luau pe cărări greșite din pricina zelului lor, iar Islamul nu constituia o excepție, afirmase el; mesajul tuturor religiilor putea fi pervertit de către oameni răuvoitori; diversitatea era darul făcut nouă de Dumnezeu și se cuvenea ca noi să înălțăm laude către El pentru asta. În această situație, Annabel apreciase cel mai mult sfaturile lui Abdullah referitoare la necesitatea de a face daruri generoase și la sugestiile mișcătoare privind Dezmoșteniții Pământului din lumea islamică, oameni care erau clienți de-ai ei, dar și de-ai lui.

Liniștită în mod misterios de aceste gânduri risipite, Annabel s-a prăbușit în cele din urmă într-un somn profund, trezindu-se vioaie și pregătită pentru o nouă zi.

Și s-a simțit din nou liniștită atunci când a văzut figura neașteptat de fericită a lui Brue în momentul în care acesta a trecut de ușile de sticlă ale restaurantului Louise, îndreptându-se spre ea cu ambele brațe întinse, ca un rus. Annabel a simțit până și îndemnul spontan de a renunța la acel restaurant și de a-i oferi lui Brue o cafea în apartamentul ei, doar ca să-i demonstreze cât de mult îl aprecia ca prieten în vreme de restriște, însă apoi își recomandase sieși precauția, deoarece avea senzația că păstra atât de multe lucruri în minte, încât, dacă ar fi deschis acel zăgaz, totul ar fi răbufnit în cascadă, iar ea ar fi regretat imediat, alături de ea suferind și oamenii cărora le datora fidelitatea.

– Bun, și cu ce ne delectăm? Vai, nu cred că asta mă reprezintă, nu credeți? a spus el, strâmbându-se înspre amuzamentul ei către paharul de lapte cu aromă de vanilie al lui Annabel și comandând apoi pentru sine un espresso dublu. Apropo, ce mai fac turcii?

Turci? Care turci? Nu cunoștea vreun turc. Mintea îi era atât de împrăștiată, încât i-au trebuit câteva momente bune ca să extragă figurile lui Melik și Leyla dintre cele care i se îngheșuiau dinaintea ochilor.

– A, sunt bine, a spus ea, și a aruncat o privire destul de nătângă la ceasul de la mână, socotind că probabil aceștia se aflau acum în avion, în drum spre Sankt Petersburg. Ba nu, voise să spună spre Ankara.

– O căsătoresc pe sora mea, a spus ea.

– Pe *sora dumitale?*

– Sora lui *Melik,* s-a corectat ea și s-a auzit râzând dezlănțuit, laolaltă cu el, în fața acelei scăpări.

„Arată atât de întinerit", a gândit ea, și a hotărât să i-o spună. A făcut-o, cu o privire așa de șăgalnică, încât s-a rușinat imediat de purtarea ei.

– Doamne, Dumnezeule, crezi cu adevărat asta? i-a răspuns el, înroșindu-se nostim la față. Ei bine, ca să fiu sincer, și eu am primit niște vești bune, ce țin de familia mea. *Da*.

Acel „da" trebuia să sugereze că, pentru moment, nu avea libertatea de a spune mai multe, lucru pe care ea l-a înțeles imediat. El era un bărbat onorabil, așa știa ea, și spera să poată rămâne prieteni pe viață, deși nu în felul pe care probabil îl avea el în vedere. Ori acel gând exista mai curând în mintea *ei* decât în a lui?

Oricum ar fi stat situația, Annabel a socotit că sosise momentul să devină severă. La sugestia Ernei, adusese un exemplar al textului descărcat de pe site-ul pe care i-l arătase lui Issa, plus o a doua pagină scoasă la imprimantă, pe care se găseau numărul de telefon al doctorului Abdullah, adresa de domiciliu, precum și cea de e-mail, la care aveai acces liber pe internet. Amintindu-și de toate acestea în mare grabă, Annabel a scos paginile din rucsac și i le-a întins în timp ce se privea în oglindă.

– Așadar, acesta e omul, a spus ea, cu toată severitatea de care era în stare. Și se pronunță în favoarea dărniciei musulmane.

Și, în vreme ce el se uita la pagini destul de descumpănit – pentru că ea încă nu-i explicase ce scop aveau ele, și nu se pregătea s-o facă, însă existau semne că avea să se întâmple la un moment dat –, ea s-a apucat să scotocească din nou în rucsac, scoțând de această

dată cecul lui pentru cincizeci de mii de euro, neîncasat, pentru care s-a simțit obligată să-i mulțumească iarăși, dar atât de plecată, încât gestul ei l-a silit să se oprească din lectura textului referitor la doctorul Abdullah, iar asta i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs, privindu-se drept în ochi, lucru pe care ea nu l-ar fi îngăduit în nici un caz să se petreacă, însă, în cazul lui Brue, nu reprezenta un pericol, pentru că avea încredere în el și, oricum, râdea mai tare decât el, până când ea s-a controlat și, din decență, s-a uitat în oglindă.

– Au apărut complicații, a spus ea, încă privindu-l în ochi, și s-a întristat văzând câteva riduri de îngrijorare începând să apară pe fața lui, pentru că până în acel moment el se arătase foarte încântat de vestea bună legată de familia lui, pe care abia o aflase, dar asta era situația.

Complicația consta, a explicat ea, în faptul că clientul ei ar dori să dea mai toți banii unor organizații caritabile musulmane și, în acest scop, își propunea să solicite instrucțiuni din partea amabilului doctor Abdullah privind modalitatea cea mai potrivită de a proceda, numai că, având în vedere situația *extrem* de delicată a clientului – „lucru de care suntem amândoi conștienți, astfel că nu voi mai dezvolta subiectul, iar asta din motive evidente“ –, el *nu a fost* în situația de a îl aborda în mod direct și, *drept urmare,* după ce avea să-și declare pretențiile privind banii tatălui său – „chestiune despre care dumneavoastră sugerați că nu ar ridica probleme“ –, el urma să apeleze la domnul Tommy – „așa cum se referă la dumneavoastră în mod afectuos“ –, pentru a îl aborda pe domnul doctor.

– Este aceasta o cale acceptabilă de a acționa în ceea ce privește Banca Brue Frères? a încheiat ea, privindu-l în continuare în ochi și adresându-i cel mai luminos zâmbet al său, la care, lucru din nou întristător pentru ea, el nu a reușit să răspundă printr-un zâmbet la fel de convingător.

– Iar clientul nostru... *este bine?* a întrebat el cu un aer de îndoială, sprâncenele unindu-i-se, ceea ce sugera clar îngrijorarea lui.

– Date fiind condițiile, este bine, mulțumesc, domnule Brue. Chiar *foarte* bine. Lucrurile ar putea fi mult, mult mai rele pentru el, ca să zic așa.

– Și el este încă... nu a fost...?

– Nu – a răspuns ea, întrerupându-l –, nu, domnule Brue, nu a *fost*. Clientul nostru este *exact* în aceeași situație în care l-ați cunoscut, vă asigur!

– Și pe mâini sigure?

– Cât se poate de sigure în circumstanțele date, da. *O mulțime* de mâini sigure, de fapt.

– Și ce mai faci *tu*, Annabel? a întrebat el, cu o bruscă schimbare a vocii și, aplecându-se precipitat peste masă, a prins-o de antebraț și a reținut-o, uitându-se în același timp cu atâta tandrețe în ochii ei, încât primul ei impuls a fost să îi împărtășească îngrijorarea și să verse lacrimi cu duiumul, pentru ca al doilea imbold să o îndemne să se retragă imediat și să caute adăpost în statutul său profesional. Annabel și-a dat în același timp seama, neplăcut surprinsă, că el își îngăduise libertatea de a folosi numele ei de botez în exprimare și, ceea ce era și mai grav, apelase la formula de adresare *Du*, mult mai intimă, fără că ea să consimtă acest lucru. Iar pentru această atitudine nu exista absolut nici o scuză. Se crispase, a descoperit ea, și pentru acest lucru l-a învinuit tot pe el. Plus pentru faptul că a început să vorbească printre dinți. O durea pieptul, dar cui îi păsa câtuși de puțin ce o durea pe ea și ce nu? Era evident că nu se aștepta la așa ceva din partea unui bancher de vârsta a treia, care îndrăznise să o strângă de antebraț.

– Nu cedez, l-a anunțat ea. S-a înțeles?

El a înțeles. Bătea deja în retragere, părând rușinat de propria purtare, însă reținându-i încă încheietura mâinii.

– Niciodată nu cedez. Sunt avocată.

„Și încă una foarte bună“, a convenit el, cu promptitudinea absurdă care îl caracteriza.

– *Tatăl* meu este avocat. *Mama* mea este avocată. *Cumnatul* meu este avocat. Prietenul meu era avocat. Karsten îl chema. I-am dat papucii pentru că lucra pentru o companie de asigurări și trăgea de timp în cazul unor cereri de despăgubiri referitoare la folosirea azbestului în construcții, astfel încât reclamanții să moară înainte de a încasa banii. Ca profesiune, în familia mea, *nu ni se îngăduie* să ne lăsăm conduși de

sentimente. Și nici să înjurăm. Te-am înjurat o singură dată. Regret asta. Și îmi cer scuze. M-am referit la banca ta nenorocită. Inexact. Este o bancă oarecare. Una onorabilă, cât se poate de corectă, în măsura în care acest lucru este posibil pentru o bancă.

Parcă nemulțumit de faptul că se ținea agățat doar de încheietura mâinii ei, Brue a încercat să își petreacă un braț pe după umărul lui Annabel. Ea s-a scuturat, respingându-l. Era capabilă să stea pe propriile picioare, așa că s-a ridicat.

– Domnule Brue, sunt un avocat fără posibilitatea de a negocia, ceea ce reprezintă lucrul cel mai ridicol și mai inutil din univers. Vă rog să nu-mi spuneți nimic menit să mă liniștească. *Nu* vreau să mă las influențată de planuri șirete. Trebuie să procedăm așa cum v-am precizat, altfel Issa va fi un om mort. Facem parte din *Societatea Salvați-l pe Issa.* Asta înseamnă: *faceți singurul lucru posibil și logic, de dragul lui Issa.* M-am făcut pe deplin înțeleasă?

Însă înainte ca Brue să poată da un răspuns liniștitor, Annabel se prăbușise cu un bufnet pe scaunul din spatele ei, iar cele două femei din latura îndepărtată a sălii au pornit grăbite spre ea. Una din ele și-a așezat brațul acolo unde Brue încercase mai devreme să și-l pună pe al său, iar cealaltă și-a fluturat palma plinuță înspre un automobil combi marca Volvo, parcat neregulamentar pe partea cealaltă a străzii.

12

Günther Bachmann se pregătea să-și pună marfa pe tarabă. Câte doi sau câte trei, marii cumpărători de la Berlin pătrunseseră în anticamera lui Arni Mohr încă de la ora nouă dimineața, ca să-i deguste cafeaua, repezindu-i cu ordine pe subordonații lor, răstindu-se în celulare și privind încruntați la ecranele laptopurilor. În parcare se aflau două elicoptere oficiale. Automobiliștii de rând trebuiau să se declare mulțumiți cu zona grajdurilor. Gărzi de corp îmbrăcate cu costume cenușii se foiau fără țintă prin curte, amintind de niște cotoi fără stăpân.

Iar Bachmann, cauza tuturor acestor lucruri, omul care declanșase totul, agentul operativ uns cu multe alifii, purtând singurul lui costum respectabil, se plimba sârguincios prin cameră, când sfătuindu-se înfrigurat cu voce scăzută cu vreun baron al birocrației, când bătându-se pe spate cu vreun vechi amic de pe vremuri. În cazul în care ar fi fost întrebat de câtă vreme lucra la acel material, dacă l-ar fi cunoscut suficient de bine pe interlocutor, el ar fi arborat zâmbetul lui ca de clovn și ar fi murmurat: „Douăzeci și cinci de ani nenorociți“, adică exact numărul de ani de când, într-un fel sau altul, trudea în podgoria secretă a culegerii de informații.

Erna Frey îl părăsise. Probabil că stătea aproape de acea „biată copilă“, cum se referea ea acum la Annabel. Dacă ar fi avut nevoie de o altă scuză, deși nu era cazul, Erna ar fi preferat să se afle la capătul celălalt al pământului decât să respire același aer cu doctorul Keller din Köln. Văduvit de influența ei stabilizatoare, Bachmann se mișca mai iute și vorbea mai vioi – poate că prea rapid, ca un motor căruia îi lipsește o rotiță reductoare.

Care dintre bărbații și femeile cu zâmbet afabil și priviri piezișe îi erau prieteni în acea zi și care îi erau dușmani? Față de ce comisie întunecată, minister, credință religioasă sau partid politic aveau îndatoriri și obligații? Din câte știa el, doar câțiva, foarte puțini, auziseră vreodată o bombă explodând cu furie, însă în războiul îndelungat și mut pentru conducerea serviciului lor, erau veterani trecuți prin multe încercări.

Iar aceasta era o altă prelegere pe care Bachmann ar fi dorit din suflet să le-o țină acestor proaspăt instalați manageri pe piața în continuă expansiune, după evenimentele de la 11 septembrie, a domeniului informațiilor și a îndeletnicirilor înrudite – încă o Cantată Bachmann pe care o ținea ascunsă în mânecă pentru ziua când avea să fie rechemat la Berlin. Prin acea cantată el avertiza că, indiferent cât de multe jucării minune de ultimă generație ar fi avut ei în fișete, indiferent cât de multe coduri fermecate ar fi spart și oricât de multe discuții secrete ar fi interceptat, oricât de multe deducții sclipitoare ar fi extras din eter cu referire la structurile organizatorice ale inamicului, sau la absența acestora, și la luptele intestine ce se purtau, și indiferent cât de mulți ziariști îmblânziți se băteau pentru a-și vinde informațiile de o valoare îndoielnică contra unor ponturi din colțul gurii și a unor bani de buzunar, până la urmă, imamul disprețuit și refuzat, curierul secret înșelat în dragoste, coruptul om de știință din domeniul apărării pakistaneze, ofițerul iranian de rang mediu sărit de la promovarea pe care consideră că o merita, singuraticul care doarme prost și care nu mai poate dormi defel, aceștia sunt cei care asigură baza principală de informații fără de care tot restul nu reprezintă decât furaj pentru indivizii care deformează adevărul, pentru ideologi și politicieni bolnavi care distrug pământul.

Dar cine din acea încăpere era dispus să-l asculte? Bachmann, așa cum avea să afle primul, era profetul izgonit în pustie. Din toată floarea aristocrației berlineze a spionajului strânsă acolo, doar lunganul, apaticul, inteligentul și ușor îmbătrânitul Michael Axelrod, care în acele momente se apleca pentru a i se adresa, putea fi socotit un aliat.

– Günther, deocamdată merge treaba? s-a interesat el, arborând obișnuitul lui zâmbet abia schițat.

Întrebarea nu era lipsită de rost. În ecuație tocmai apăruse și Ian Lantern. Cu o seară în urmă, la un soi de căsătorie sub amenințarea armei patronată de însuși Axelrod, ei trei băuseră una mică într-o atmosferă de-a dreptul amicală la barul hotelului Four Seasons. Micuțul Lantern se arătase atât de britanic și de jenat de faptul că pescuise în apele lui Günther, dar și atât de sincer și deschis cu privire la ceea ce intenționa Londra să facă referitor la Issa, în cazul în care l-ar fi avut în mână – „și, cu toată onestitatea, Günther, nu ne-am lăcomit cu omul ăsta, sunt absolut *convins* că până la urmă am fi venit la voi și v-am fi spus: «Uitați, hai să ne unim în privința asta și să facem ceea ce faceți și voi»" –, încât Bachmann își dăduse seama că nu avusese niciodată încredere în Lantern.

Dar nu anticipase nicidecum să o vadă pe Martha, care apăruse în anticamera lui Arni Mohr pe urmele lui Lantern, de parcă el ar fi fost vestitorul în simbria ei, lucru probabil adevărat. Maiestuoasa Martha, formidabilul Număr Doi al Agenției din Berlin – numărul doi din numai Dumnezeu știa cât de mulți –, îmbrăcată ca Îngerul Morții în persoană, cu o rochie gen caftan din satin de culoare stacojie și încărcată de paiete negre. Și, furișându-se după Martha, atât de aproape pe urmele femeii, încât s-ar fi putut folosi de masivitatea ei pentru a se ascunde, s-a ivit nimeni altul decât Newton, zis și Newt, cel înalt de peste un metru optzeci, cândva șef adjunct al operațiunilor de la Ambasada SUA din Beirut și omolog al lui Bachmann de acolo, care, la vederea fostului său camarad de odinioară, a rupt rândurile și s-a repezit spre el, îmbrățișându-l și răcnind:

– Sfinte Sisoe, Günther, ultima oară când te-am văzut te relaxai în barul de la Commodore! Ce naiba *cauți* în Hamburg, omule?

Iar Bachmann, deși a glumit și a râs și, în general, s-a purtat ca un băiat de treabă, i-a adresat în gând lui Newton aceeași întrebare: Ce Dumnezeu caută la Hamburg șeful Biroului din Berlin al Agenției Centrale de Informații, CIA, dând buzna pe teritoriul lui? Cine îl invitase și de ce? Și, imediat ce Martha și Newton au plecat în căutarea altei prăzi, el, aprins și precipitat, i-a pus întrebarea lui Axelrod.

– Sunt observatori inofensivi. Calmează-te! Nici măcar nu am început.

– Ce anume vor să observe? Newt nu observă. El spintecă beregate!

– Îi interesează Abdullah. Consideră că individul a cofinanțat un atac împotriva unuia dintre complexele lor de sedii din Arabia Saudită, plus un alt atac eșuat împotriva unei baze americane de ascultare din Kuwait.

– Și ce dacă? La cât de puține știm, el ar fi putut cofinanța și acțiunea de la Turnurile Gemene. Noi încercăm să-l recrutăm, nu să-l judecăm. Cum de-au ajuns ăștia aici? Cine i-a informat de ședință?

– Cei de la Comisia Reunită. Cine credeai?

– *Cine* de acolo? Care componentă a Comisiei? Care dintre cele șase servicii de acolo? Vrei să spui că *Burgdorf* i-a anunțat? *Burgdorf* le-a servit *americanilor* operațiunea mea?

– Asta se cheamă consens, s-a răstit Axelrod, moment în care Martha a decis să se desprindă de lângă Arni Mohr și, ca un măreț transatlantic, s-a îndreptat spre ei, remarcându-l și pe Ian Lantern în siajul ei.

– Ia te uită, Günther Bachmann în carne și oase! a exclamat ea cu glas parcă amplificat de portavoce în comunicarea de la o navă la alta, ca și cum abia acum i-ar fi perceput prezența la orizont. De ce naiba încă stai întemnițat în codrii ăștia întunecați? a continuat ea, prinzându-l de mână și trăgându-l spre trupul ei masiv, ca și cum l-ar fi vrut doar pentru sine. L-ai întâlnit deja pe micuțul meu Ian? Bineînțeles că da! Ian e pudelul meu britanic. Îl plimb prin Charlottenburg în fiecare dimineață, nu-i așa, Ian?

– Cu religiozitate, a spus Lantern, apropiindu-se recunoscător de ea. Și mai și face curat după mine, a adăugat el, făcându-i cu ochiul noului său amic, Günther.

Axelrod se rupsese de grup. În partea cealaltă a încăperii, Burgdorf murmura ceva către satrapul său, doctorul Otto Keller, dar stând cu ochii pe Bachmann, prin urmare probabil că tocmai despre el discutând. S-ar cuveni ca oamenii Dreptei inflexibile să și arate conform doctrinei, însă, după părerea lui Bachmann, Burgdorf semăna, la cei

șaizeci de ani ai săi, cu un copil bosumflat și supărăcios, bombănind că frații lui se bucură de mai multă iubire maternă decât el. Ușile duble se deschiseseră. Cu pieptul bombat și cu brațele ținute respectuos în lături, Arni Mohr, impresarul artistic, își invita oaspeții la festin.

Deranjat de prezența americanilor, dar și descumpănit din această cauză, Bachmann și-a ocupat locul prestabilit de la capătul lungii mese de conferințe. Mohr îi acordase locul de onoare – ori acela era scaunul rezervat prostănacului? Adevărat, Bachmann era inițiatorul operațiunii și susținătorul ei: însă, dacă lucrurile ieșeau prost, tot el era și vinovatul. În ciuda luptelor interne care le precedau, deciziile Comisiei Reunite erau, printr-o politică de fier, colective, după cum ținuse Axelrod să îi reamintească. Oameni independenți precum Bachmann reprezentau surse de risc comun, dar și de profit, care trebuiau acceptate sau respinse prin consens. În lumina acestor informații, probabil că de aceea taberele rivale, conduse de Burgdorf și de Axelrod, păreau să fi strâns rândurile într-o linie de apărare, plasată la capătul celălalt al mesei, lăsându-i pe cei care depindeau de ele din punct de vedere birocratic să ocupe spațiul până la agresor.

Ca să accentueze rolul lor de observatori, Mohr pusese la dispoziția Marthei și a lui Newton o masă separată, doar a lor – dar, spre deplina consternare a lui Bachmann, cei doi deveniseră inexplicabil trei, prin apariția unei femei lată în umeri, trecută de patruzeci de ani, având dantură perfectă și păr lung, blond-cenușiu. Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, în scurtul răstimp de când îl îmbrățișase pe Bachmann, lunganului Newton îi crescuse și barba, ori poate că Bachmann nu remarcase asta în decursul acelui clinci: o țăcălie neagră perfect tunsă, un cioc cocoțat pe vârful bărbiei, exact unde Bachmann ar fi vrut să țintească lovitura de pumn, numai că Newton sigur l-ar fi doborât la pământ înainte de a apuca să-și plaseze directa.

Curtenitorul și dulcele Ian Lantern, deși străin, era cooptat ca participant. El fusese așezat la masa mare, dar într-un loc aflat suficient de aproape de cea a observatorilor încât să se poată adresa în șoaptă către Martha. În stânga lui Lantern stătea Burgdorf, dar la distanță, pentru că Burgdorf, fiind atât de spilcuit, de proaspăt și de atrăgător, nu suporta apropierea fizică a altuia. Două scaune mai

încolo de Burgdorf stăteau două femei obsedate de la Serviciul de prevenire a spălării banilor din Berlin. Vocația lor era să se îndrepte cu repeziciune spre o îmbătrânire prematură descâlcind ghicitori de genul: cum ar putea un transfer bancar de zece mii de dolari strânși cu bună-credință de o asociație musulmană caritabilă din Nürnberg să se transforme în cinci sute de litri de vopsea pentru păr într-un garaj secret din Barcelona.

În rest, figurile aranjate în fața lui Bachmann erau de gen ministerial sau mai rău: oameni de vârf de la Trezorerie; o femeie cu aspect funerar de la biroul Cancelarului; un șef de departament absurd de tânăr de la Serviciul Poliției Federale și fostul editor al Departamentului de știri străine al unui ziar berlinez, care era expert în zădărnicirea apariției unor articole cu conținut delicat.

Venise momentul ca Bachmann să înceapă? Mohr închisese ușa și o încuiase. Doctorul Keller a aruncat o privire încruntată înspre telefonul său mobil și apoi l-a vârât în buzunar. Lantern i-a aruncat zâmbetul lui curajos care părea să spună: „Dă-i drumul, Bachmann“. Iar Bachmann i-a dat drumul.

– Operațiunea FELIX, a anunțat el asistența. Înțeleg că toți cei prezenți au consultat materialul? Nu a fost nimeni privat de acest drept?

Nimeni nu fusese sărit. Toți s-au întors cu fața spre el.

– În acest caz, îl rog pe profesorul Aziz să ne prezinte profilul țintei noastre.

„Întâi atacă-i cu părerea lui Aziz, și lasă partea tare la urmă“, îl sfătuise Axelrod.

Bachmann îl iubise pe Aziz vreme de douăzeci de ani: când acesta fusese informatorul lui din Amman; când Aziz putrezise într-o închisoare tunisiană, rețeaua lui atârnând în ștreang, iar familia fiindu-i ascunsă; și în ziua când Aziz ieșise șchiopătând pe porțile închisorii, cu tălpile goale, chinuite de bătăi, urcând apoi în mașina Ambasadei Germane care îl aștepta pentru a-l duce la aeroport, în vederea stabilirii lui în Bavaria.

Și îl iubea pe Aziz și acum, când s-a deschis o ușă laterală, iar Maximilian a apărut pentru scurtă vreme, așa cum se stabilise, iar

silueta măruntă, cu aspect soldățesc, cu părul negru și mustață, purtând costum închis la culoare, a pătruns discret în sală, ocupându-și locul pe un podium ridicat de la capătul îndepărtat al mesei: Aziz, spionul recuperat, expertul principal al Comisiei Reunite în chestiuni legale de Jihad – și legate de acțiunile și cugetările fostului său coleg de studenție și prieten de pe vremea când se afla la Cairo, doctorul Abdullah.

Numai că Aziz nu-i spune Abdullah. Îl numește REPER, acesta fiind ciudatul nume codificat ales de Axelrod, ca o referire voalată la manualul spiritual al tuturor militanților islamici, denumit *Repere de-a lungul drumului*, scris de mentorul lor, Sayyed Qutub, în perioada cât ispășise o condamnare într-o închisoare egipteană. Vocea lui Aziz este gravă și marcată de durere.

– REPER este din toate punctele de vedere un om al lui Allah, începe el, asumându-și rol de avocat al apărării. Este un savant erudit și cât se poate de sincer. Este credincios dincolo de orice îndoială. Predică din convingere calea pașnică. Crede cu sinceritate că apelul la violență în răsturnarea guvernelor islamice corupte contrazice legea religioasă. A publicat recent o nouă traducere în germană a învățăturilor profetului Mahomed. Este o traducere excelentă. Nu cunosc alta mai bună. Trăiește simplu și mănâncă *miere.* (Nimeni nu râde.) Este un *consumator pătimaș de miere.* Printre musulmani, este cunoscut pentru pasiunea pe care o are față de *miere*. Musulmanilor le place să pună câte o pecete pe oameni. Așadar, el este un om al lui Allah, al cărții și al *mierii*. Însă, din păcate, în percepția noastră, el este și un om al atentatelor cu bombă. Acuzația nu este dovedită. Însă probele tind să devină convingătoare.

Bachmann furișează o privire grăbită spre cei din jurul mesei. Miere, Dumnezeu și bombe. Toți sunt cu ochii pe micuțul profesor cu aspect soldățesc, fost prieten al atentatorului consumator de miere.

– Până acum cinci ani purta costume făcute de comandă. Era un dandy. Dar, imediat ce a început să apară la televiziunea germană și să participe la dezbateri publice, a adoptat o ținută mai umilă. A dorit să devină cunoscut pentru modestie. Pentru stilul de viață abstinent. Aceasta e realitatea. Nu prea știu de ce a procedat astfel.

Nici publicul lui nu știa.

– REPER a luptat toată viața să aplaneze deosebirile sectare din cadrul Umma. Pentru acest aspect sunt de părere că merită admirat.

Ezită. Majoritatea celor prezenți, dar nu chiar toți, știu că, prin *Umma*, el se referă la comunitatea tuturor musulmanilor din întreaga lume.

– În activitatea lui de strângere de fonduri, REPER a făcut parte din consiliul de conducere al unor organizații de diverse orientări, unele amarnic de dușmănoase față de altele, în scopul de a promova și de a distribui *zakat*-ul, continuă Aziz, și se uită din nou întrebător la auditori. *Zakat*-ul reprezintă o cotă de doi virgulă cinci din câștigurile unui musulman care, în baza legii Shariat, trebuie să fie destinată unor cauze bune precum școli, spitale, asigurarea de hrană pentru cei săraci și nevoiași, burse pentru elevi sau studenți și *orfelinate*. Orfelinate musulmane. Acestea sunt marea lui iubire. Pentru orfanii musulmanilor, a declarat el, este dispus ca tot restul vieții să bată fața pământului, fără să știe de somn. Și trebuie să-l admirăm și pentru acest aspect. Islamul are mulți orfani. Iar REPER a fost el însuși orfan de la o vârstă fragedă: este produsul școlilor coranice, foarte, foarte stricte.

Însă exista și un dezavantaj în ceea ce privea dăruirea lui, lucru indicat de crisparea strecurată în vocea lui Aziz:

– *Orfelinatele*, vă sugerez eu, sunt unele dintre numeroasele puncte în care cauzele sociale și cele teroriste se întâlnesc în mod inevitabil. Orfelinatele sunt sanctuare pentru copiii celor morți. Printre morți se găsesc martiri, bărbați și femei care și-au dat viața apărând Islamul, fie pe câmpul de luptă, fie ca atentatori sinucigași. Nu e treaba donatorilor caritabili să se intereseze care a fost *forma* specifică de martiraj. Mă tem că, în acest context, legăturile cu promotorii terorismului sunt inevitabile.

Dacă ascultătorii ar fi murmurat un „Amin“ pios, Bachmann nu ar fi rămas defel surprins.

– REPER este *întreprinzător*, insistă profesorul Aziz, reluându-și rolul de avocat al apărării. În îndeplinirea misiunii vieții lui, el a văzut soarta nefericită a fraților și surorilor lui de origine musulmană în unele dintre cele mai cumplite locuri de pe planetă, ba aș spune chiar

că le-a vizitat pe cele mai odioase. În ultimii trei ani, riscându-și viața, a vizitat Fâșia Gaza, Bagdadul, Somalia, Yemenul, Ethiopia; de asemenea, Libanul, unde a trăit pe propria piele distrugerile provocate de israelieni în această țară. Dar asta mă tem că nu îl scuză.

Respiră profund, ca și cum, odată cu aerul din plămâni, și-ar umple făptura de curaj, deși, din câte ține minte Bachmann, curajul este ultimul lucru care îi lipsește lui Aziz.

– Trebuie să vă spun că, în aceste cazuri, deopotrivă pentru musulmani și nemusulmani, se ridică mereu aceeași întrebare: dacă probele convingătoare sunt corecte, un om ca REPER face puțin *bine* ca să facă *rău?* Ori face puțin *rău* ca să facă *bine?* După părerea mea, scopul lui REPER este de a face *bine* întotdeauna. Dacă ar fi întrebat despre apelul acceptabil la violență, el ar răspunde că, în abordarea problemei terorismului, trebuie să facem distincția între revolta legitimă împotriva ocupației pe de o parte, și, pe de alta, terorismul brut, pe care noi nu îl tolerăm. Carta Națiunilor Unite *permite* rezistența împotriva ocupației. Noi *împărtășim* acest principiu, la fel ca toți europenii liberali. *Totuși* – și Aziz pare deodată îngândurat –, *totuși,* din aceste cazuri – iar, în baza probelor convingătoare, REPER nu constituie o excepție – am învățat că oamenii *buni* acceptă puțin *rău* drept un element necesar al activității lor. Pentru unii, acest element s-ar ridica până la douăzeci la sută. Pentru alții, la doisprezece sau zece. Iar pentru alții, chiar mai puțin, să zicem cinci. Însă și cinci la sută poate fi extrem de rău, chiar dacă restul de nouăzeci și cinci la sută este foarte bun. Ei cunosc dezbaterile pro și contra. Însă în mintea lor – și se bate cu palma pe cap – ei consideră aceste dezbateri *nerezolvate*. Ei au un *loc* pentru terorism în minte, și acesta nu este un loc întru totul *negativ*. Ei îl socotesc – oare Aziz își consultă propria conștiință, ca și cum ar fi aceea a lui Abdullah? – drept un tribut *dureros, dar necesar* pentru măreața diversitate reprezentată de Umma. Din păcate, asta *nu* constituie o scuză. Însă constituie, îndrăznesc să sugerez, o *explicație*. Prin urmare, deși poate fi sigur în *mintea* lui de ceea ce consideră calea dreaptă, REPER nu poate merge atât de departe încât să le spună militanților în față că greșesc. Pentru că, în *inima* lui, nu este întru totul sigur. Acesta este paradoxul insolvabil

pe care îl trăiește, și nu este singurul într-o astfel de situație. Oare, nu *toți* credincioșii adevărați caută calea cea dreaptă? Iar poruncile Domnului nu sunt greu de înțeles? S-ar putea ca lui să-i displacă profund ceea ce fac militanții. Probabil că așa stau lucrurile. Dar cine este el ca să spună că ei sunt mai puțin pioși sau mai puțin îndrumați de Dumnezeu decât este el – presupunând în continuare că probele convingătoare ne conving pe noi?

Bachmann aruncă o privire spre Burgdorf, apoi, iute, spre Martha, pentru că marele spion american și așa-zisul Țar german al Informațiilor au aceeași căutătură, și se uită unul la celălalt. Este o căutătură lipsită de expresie, care nu semnalează nimic în afara existenței unei legături intime. Apoi, vigilentul Lantern vede și el căutătura respectivă și, străduindu-se să o împărtășească și el, se lasă pe spătarul scaunului până când ajunge cât poate de aproape de urechea purtând giuvaier a Marthei, șoptindu-i ceva ce nu produce nici o schimbare a trăsăturilor de pe fața ei.

Chiar dacă nu i-a scăpat acea interacțiune, Aziz se preface a nu o fi văzut.

– Trebuie de asemenea să analizăm și *această* posibilitate, continuă el. Anume că, datorită originii lui și a legăturilor care s-au născut din aceasta, REPER este sub *presiunea morală* a celor de o credință cu el. Se poate întâmpla așa ceva. Cooperarea lui nu este doar *asumată,* ci este *cerută*. „Dacă nu ne ajuți, înseamnă că ne trădezi.“ Probabil că REPER este supus și altor forme de coerciție. El are o fostă soție și copii dintr-o căsătorie anterioară, care acum trăiesc în Arabia Saudită. *Nu știm,* spune Aziz apăsat, cu o intensitate dureroasă. Nu vom ști *niciodată*. Pesemne că nici REPER nu va ști cum a ajuns ceea ce este – presupunând că *este* ceea ce este. Apoi vorbitorul își adună puterile pentru ceea ce sună a ultim apel către înțelegerea lor aproape imposibil de obținut. Poate că REPER *nu vrea* să știe – poate că sincer *nu* știe – unde ajunge acel cinci la sută. Mergând până la ultima verigă, probabil că *nimeni* nu știe. De pildă, o moschee are nevoie de un acoperiș nou. Un spital mai are nevoie de o aripă. Și, prin bunătatea milostivă a lui Allah, apare un intermediar care le dă banii necesari. Însă locurile cele mai sărace ale Islamului nu

sunt recunoscute pentru modul meticulos de a ține contabilitatea. Și, în acest fel, intermediarul poate păstra suficient de mult ca să cumpere explozivi pentru două centuri purtate de atentatori sinucigași. Aziz mai are de rostit un mesaj de final: Nouăzeci și cinci la sută din REPER știe și iubește ceea ce face. Însă cinci la sută nu vrea să știe și nici nu poate ști. Îmi pare rău.

„Pentru *ce* îți pare rău?“ își dorea Bachmann să-l întrebe.

– Și atunci ce este individul? se aude dintr-odată vocea unui bărbat lipsit de răbdare.

Este Burgdorf.

– Potrivit acțiunilor sale, Herr Burgdorf? Prin *efect,* vreți să spuneți? Presupunând că probele sunt corecte?

– Păi nu de asta ne ocupăm aici? După ce am făcut acea presupunere? Cu privire la acțiunile lui?

Burgdorf, bărbatul-copil îmbufnat, este renumit pentru faptul că urăște echivocul. „Michael, pune-mi la dispoziție consilieri cu o singură parte“, se afirmă că ar fi strigat el la Axelrod în cursul unei necuviincioase confruntări cu public. „Nu-mi mai aduce oameni care îmi spun: pe de altă parte, pe de altă parte!“

– REPER este un *pilon central,* Herr Burgdorf, recunoaște profesorul Aziz de pe podium. Nu atât prin esența a ceea ce face, cât prin detalii. O picătură furată aici, o mică diversiune dincolo – sumele nu sunt *mari*. Având în vedere nivelul la care funcționează acum terorismul, aceste sume nici nu trebuie să fie consistente. Câteva mii de dolari pot fi de ajuns. În locurile cele mai nefericite, totul se poate rezolva cu câteva sute. Iar dacă vorbim despre cei din mișcarea Hamas, chiar cu mai puțin.

Lasă impresia că vrea să mai spună câteva cuvinte. Poate că și-a adus aminte ce pagube făceau câteva sute de dolari. Însă Burgdorf îi retează vorba.

– Așadar, finanțează activitățile teroriste, replică el cu glas puternic, scoțând în evidență concluzia, pe înțelesul tuturor.

– Prin efecte, da, Herr Burgdorf. Dacă este adevărat ce credem noi. Nouăzeci și cinci la sută din el, nu. Nouăzeci și cinci la sută din ființa lui îi sprijină pe săracii, pe bolnavii și pe nevoiașii din Umma.

Însă cinci la sută din el finanțează terorismul. În mod conștient și cu ingeniozitate. Prin urmare este un om al răului. În asta constă tragedia lui.

Axelrod presimțise sosirea acestui moment și era pregătit să intervină.

– Profesore Aziz, nu cumva sugerezi altceva? Din ceea ce am înțeles eu printre rânduri – ținând cont de stimulentele potrivite, să spunem, și de convergența corespunzătoare de presiuni și de lipsă de noroc –, nu ești de acord că REPER ar reprezenta persoana ideală pentru recrutare în vederea realizării căii pașnice: la fel cum ai fost și dumneata, cu mulți ani în urmă, pe vremea când făceai parte din mișcarea Frăția Musulmană și sprijineai acțiunea directă?

Profesorul Aziz face o plecăciune de rămas-bun spre asistență și este condus afară. Fusese verificat în prealabil din punctul de vedere al securității – dar de ce să se riște? Urmărindu-l plecând, Bachmann surprinde replica pe care Martha o adresează intenționat prea tare către Lantern:

– Știi ceva, Ian? Eu aș merge pe acei cinci la sută fără să mai stau pe gânduri.

Plecarea lui Aziz a fost urmată de o mică furtună de activități lipsite de coordonare. Martha s-a ridicat, și-a umflat pânzele și a plutit până afară din sală cu telefonul la ureche, trăgându-i după ea pe Newton și pe blonda cu umeri masivi. Din câte se părea, Mohr își rezervase un birouaș din care agenția putea observa netulburată desfășurarea ostilităților. Burgdorf se aplecase către Keller, care nu se ridicase de pe scaun, și îi spunea ceva în șoaptă la ureche, fiecare privind însă în altă direcție. Iar Bachmann, străduindu-se să-și alunge neliniștile ce i se adunau în suflet, se ruga în forul său interior în limbajul Cantatei personale, pe care încă nu o prezentase publicului:

„Suntem spioni, nu polițiști. Noi nu ne arestăm țintele. Noi le cultivăm și le direcționăm spre ținte mai importante. Când identificăm o rețea, o punem sub urmărire, ascultăm tot ce se discută, o penetrăm și, treptat, o controlăm. Arestările au o valoare negativă. Ele distrug achiziții prețioase. Ele te întorc la planșa de lucru pentru a planifica

alte acțiuni, pentru a căuta altă rețea, a cărei valoare este pe jumătate față de aceea pe care tocmai ai distrus-o. Dacă Abdullah nu face parte din vreo rețea, eu personal îl voi face să devină membrul uneia. Dacă va fi nevoie, inventez o rețea strict pentru el. Am reușit asta și în trecut, și o asemenea metodă ar da roade și în cazul lui Abdullah, numai să mi se ofere posibilitatea. Amin".

În ghearele unei analiste de legendă, pe numele ei Frau Zimmermann, pe care Bachmann o cunoscuse în decursul scurtei ei vizite la ambasada din Beirut, REPER se metamorfozează din cărturarul religios, consumator de miere și cu slăbiciuni în proporție de cinci la sută într-un sângeros geniu finanțator al terorismului.

Pe un ecran aflat deasupra siluetei scunde a doamnei Zimmermann, au apărut niște diagrame semănând cu arbori genealogici, demonstrând care dintre organizațiile caritabile musulmane de renume aflate sub controlul lui REPER sunt considerate că apelează la tot felul de trucuri pentru a deturna bani și materiale către teroriști. Nu toate tranzacțiile lui de cinci la sută au caracter financiar. Năpăstuiții din Djibouti strigă disperați după o sută de tone de zahăr? Una dintre organizațiile caritabile ale lui REPER va face tot posibilul ca un transport să plece imediat în acea direcție. Totuși, în drum spre Djibouti, nava cu ajutoare face o escală întâmplătoare într-un port amărât, Berbera, aflat pe coasta nordică a Somaliei sfârtecate de război, pentru a descărca altă marfă, explică femeia, împungând iritată spre ecran cu arătătorul ca și cum ar vrea să alunge o insectă care nu-i dă pace.

Și se zvonește că în Berbera sunt descărcate din greșeală zece tone de zahăr. Ei, asta e, se mai întâmplă asemenea lucruri, fie că vorbim de Berbera, fie de Hamburg. Eroarea nu se descoperă decât după ce nava este din nou în larg. Iar când ea ajunge la destinația ei oficială, Djibouti, beneficiarii sunt atât de flămânzi și de recunoscători să primească nouăzeci de tone, încât nimeni nu se mai plânge de lipsa celor zece tone. Între timp, în Berbera, prin vânzarea celor zece tone de zahăr se cumpără detonatoare, mine terestre, arme ușoare

și lansatoare de rachete pentru militanții somalezi, al căror scop în viață este să răspândească groaza și să ucidă pentru nimica toată.

Cu toate acestea, cine poate arunca vina pe o organizație caritabilă onorabilă care, în bunătatea ei neîndoielnică, a furnizat zahăr oamenilor flămânzi din Djibouti? Și cine ar îndrăzni să îl învinovățească pe REPER, nouăzeci și cinci la sută cavaler pios al toleranței și bunei înțelegeri între oamenii de toate religiile?

Una dintre persoanele care îi găsesc vină este Frau Zimmermann.

Tot Frau Zimmermann face trimitere către dosarele FELIX pe care cei prezenți le au în față, dosare care pun la dispoziție explicațiile amănunțite ce stau la baza constatărilor făcute de ea. Între timp, pentru cei grei de cap, ea are la îndemână încă o diagramă, chiar mai simplă decât prima. Aceasta constă dintr-un arhipelag de filiale de bănci comerciale, mari și mici, răspândite pe tot globul. Unele sunt cunoscute, altele își au probabil sediul în vreo cocioabă din cine știe ce orășel de pe dealurile pakistaneze. Nimic nu le leagă între ele. Tot ce au acestea în comun este un punct luminos care se aprinde atunci când Frau Zimmermann își agită arătătorul spre ele, așa cum o doamnă scundă și furioasă își agită umbrela după autobuzul care tocmai a plecat din stație fără ea.

– Într-o bună zi, o sumă moderată de bani se plătește către această bancă, spune ea. Să presupunem că în Amsterdam. Să spunem, zece mii de euro. Un bărbat de treabă vine din stradă și efectuează plata. Iar banii rămân în această bancă. Pot fi pe numele unei persoane, sau unei firme, sau unei instituții, sau unei organizații caritabile. Însă nu se clintește. Rămâne pe numele norocosului deținător de cont. Poate vreme de șase luni. Sau chiar un an. Apoi, o săptămână mai târziu, ce să vezi, o sumă similară este plătită către *această* bancă, aflată la mii de kilometri depărtare; una din Karachi, să spunem. Și suma aceasta rămâne pe loc. Fără nici un telefon, fără transfer telegrafic. Depusă de un alt om de pe stradă. Până când, o lună mai târziu, aceeași sumă ajunge în cele din urmă *aici*, spune Frau Zimmermann, iar glasul îi devine pițigăiat de indignare.

Vârful arătătorului se reazemă pe partea de nord a Ciprului.

– În locul unde trebuia să ajungă de la bun început, plătită prin barter tacit, pe care, fără informații operative amănunțite, nici măcar nu putem spera să o depistăm. La fiecare oră se desfășoară nenumărate tranzacții de acest fel. Doar foarte puține finanțează acțiuni teroriste. Sursele combinate și datele computerizate ne indică uneori traseul: dar numai unidirecțional. Aici apare dilema. Dacă descoperim lanțul o dată, cine poate garanta că îl vom descoperi și cu altă ocazie? Data următoare s-ar putea ca lucrurile să se desfășoare cu totul altfel. În asta constă frumusețea sistemului. Cu excepția situației în care inițiatorul lanțului devine neglijent sau leneș și începe să se repete. Atunci se formează un șablon și, cu vremea, se pot emite anumite presupuneri. Ideal este să se identifice inițiatorul lanțului și prima lui verigă. REPER este un inițiator de lanț care s-a lenevit.

Un punctișor luminos arde deasupra orașului Nicosia. Indicatorul femeii îi administrează o lovitură acuzatoare, apoi rămâne fixat acolo.

– Transferurile invizibile se desfășoară la fel ca și decodificările, spune legendara Frau Zimmermann, reluându-și prezentarea într-o germană cu accent sudist și cu reflexe de învățătoare severă în voce: Repetiția este visul oricărui anchetator. În baza observațiilor realizate în decurs de trei ani în cazul acestei firme de transport maritim extrem de mărunte, care se ocupă de multă vreme de descărcarea din greșeală a unor alimente și a altor mărfuri în locuri dubioase și care nu se mai deranjează prea mult să le mai recupereze – și inofensivul nume de SEVEN FRIENDS NAVIGATION COMPANY se revarsă pe neașteptate cu litere roșii deasupra insulei, în timp ce vârful arătătorului rămâne hotărât pe locul lui – și în baza plăților de primă verigă efectuate de REPER în contul *acestei* organizații caritabile de la *această* bancă – Riadul se luminează, împreună cu numele băncii, atât în arabă, cât și în engleză – și a unei sume similare plătite *acestei* bănci – indicatorul se mută pe Paris – și a aceleiași sume intrate în *această* bancă – ne aflăm acum la Istanbul –, totul în conturi pe care de acum avem posibilitatea să le identificăm dinainte, atunci *noi* afirmăm că putem presupune cu îndreptățire amestecul lui REPER în finanțarea terorismului. Dacă REPER ar fi curat, avem convingerea că nu ar avea nici un contact direct cu această modestă companie de transport maritim. Însă el a

angajat personal compania în mai multe ocazii, deși era conștient – și poate tocmai *pentru că* e conștient – că aceasta a livrat mărfuri în alte locuri decât cele stabilite, și nu doar o dată. Nu reprezintă o probă. Însă, ca fundament al unei presupuneri, lucrurile sar în ochi.

În timp ce ecranul se retrage între grinzile tavanului, glasul meticulos al lui Frau Zimmermann este întrerupt de maiestuoasa voce ca amplificată de portavoce a Marthei, care se află în celălalt capăt al sălii.

– Charlotte, când vorbești de *presupuneri* îndreptățite – „de unde dracu' știe prenumele femeii?" se întreabă Bachmann; „și cum dracu' de a revenit aici fără ca eu să bag de seamă?" –, te referi cumva la *dovezi?* Face mișcarea pe care vrem noi să o facă – cea legată de prima verigă – și apoi avem *dovada?* O dovadă care să reziste într-un tribunal american?

Deranjată, Frau Zimmermann protestează, afirmând că o asemenea chestiune depășește competența ei, astfel că Axelrod preia îndemânatic ștafeta și continuă:

– Despre ce fel de tribunal vorbim aici, Martha? Despre tribunalele voastre militare care țin ședințele cu ușile închise sau despre cele de modă veche, în care acuzatul avea dreptul de a cunoaște ce i se punea în cârcă?

Câțiva dintre cei care se simt mai independenți pufnesc în râs. Ceilalți se prefac a nu fi auzit.

– Herr Bachmann, se rățoiește Burgdorf. Ai o propunere operativă. Să o auzim, te rog!

Omul care împarte apele nu înghite cu ușurință ideea ca niște nepricepuți să se holbeze peste umărul lui atunci când el își realizează actele miraculoase. Bachmann avea sensibilități de artist în ceea ce privea dezvăluirea procesului de creație. Cu toate acestea, s-a zbătut să își satisfacă publicul. În limbajul lipsit de pretenții al nespecialistului, menit să fie accesibil celor de la periferia meseriei de spion, el a expus argumentele care, cu sprijinul organizatoric și editorial al Ernei Frey și al lui Axelrod, alcătuiau miezul prezentării lui scrise întocmite în mare grabă. Scopul operativ, a explicat el, era de a face dovada vinovăției lui REPER, însă, în același timp, de a-i lăsa reputația și

influența nealterate și, pe termen lung, chiar sporite, păstrându-se intacte legăturile lui pe linie de acțiuni caritabile. Scopul era de a prelua acei cinci la sută ai săi și de a-l folosi pe el în calitate de element de legătură și de post de ascultare. În ciuda rezervelor pe care le avea, Bachmann s-a silit să folosească expresia „război împotriva terorismului". Prin urmare, prima mutare era și cea mai importantă: trebuia să-l compromită la modul absolut pe REPER, să-l facă să priceapă că este compromis, și să i se ofere apoi șansa de a rămâne un spirit conducător și distins pentru Umma, ori...

– Ori *ce anume,* Günther? Spune-ne, a intervenit Martha, observatorul inofensiv, întrerupându-l.

– Umilirea publică și posibila întemnițare.

– *Posibilă?*

Axelrod i-a sărit în ajutor.

– Martha, ne aflăm în Germania.

– Desigur. Suntem în Germania. Îl deferiți justiției și să spunem că aveți un caz beton. Cât riscă să capete? Să zicem șase ani, dintre care trei cu suspendare? Oameni buni, habar n-aveți ce înseamnă *închisoarea!* Cine îl va interoga?

Axelrod nu avea dubii în această privință.

– E pe teritoriu german, și va fi interogat în baza prevederilor legii germane. Asta, dacă refuză să se dea de partea noastră. Ar fi mult mai bine, totuși, dacă stă cuminte locului și colaborează cu noi. Noi considerăm că va fi de acord.

– De ce? E un terorist fanatic. Poate ar prefera să se sinucidă detonând o bombă.

Bachmann a revenit:

– Martha, nu așa îl cunoaștem pe acest om. Are familie, este așezat, respectat peste tot în Umma, admirat în Occident. Au trecut treizeci de ani de când a fost eliberat din închisoare. Noi nu-i cerem să devină trădător. Îi oferim o nouă definiție a fidelității. Îi întărim poziția pe care o are în prezent, îi promitem cetățenia germană, pe care a solicitat-o de vreo șase ori, fără a avea succes. De acord, poate că la început o să-l amenințăm. Dar acesta ar fi doar preludiul. După

aceea, ni-l facem prieten. „Vino de partea noastră și să conlucrăm creator pentru un Islam mai bun și mai moderat."

– Și ce-ar fi să i se ofere amnistia pentru actele teroriste din trecut? a sugerat Martha, de această dată părând să se alăture argumentației lui, nu contestând-o. O să-i propui și asta?

– Cu condiția să recunoască cinstit totul. Presupunând că Berlinul aprobă o asemenea acțiune. Drept componentă necesară a ofertei. Da.

Norul de ostilitate reciprocă se îndepărtase. Martha zâmbea cu gura până la urechi.

– La dracu', dragul meu Günther, câți ani ai? O sută cincizeci?

– O sută patruzeci și nouă, i-a răspuns Bachmann, făcându-i jocul.

– Și când mă gândesc că ultimul meu ideal mi-a fost răpit când aveam șaptesprezece ani și jumătate! a exclamat Martha, ceea ce a dat naștere unui hohot general de râs, condus de Ian Lantern.

Însă Bachmann era departe de a fi câștigat partida. O verificare discretă a expresiilor de pe fețele celor aflați la masa de conferințe confirma lucrul de care se temuse încă de la început: că perspectiva unei prietenii iubitoare cu o persoană care finanța terorismul nu era pe placul tuturor.

– Așadar, acum le oferim *cetățenie* dușmanilor noștri, a spus pe un ton acid un cunoscut hâtru de la Ministerul de Externe. Ne desfacem brațele primitoare, nu doar pentru REPER, care este un terorist de notorietate internațională, ci și pentru bunul nostru amic FELIX, un rus, criminal evadat, care are în cazier o mulțime de condamnări pentru acte de violență inspirate de credința lui musulmană. Ospitalitatea noastră față de criminalii de origine străină pare să fie nemărginită. Îl avem pe acest om la cheremul nostru, așa că îi oferim cetățenia germană drept element de convingere. Asta te face să te întrebi cât de departe trebuie să meargă bunăvoința noastră.

– Asta e pentru fată, a mârâit Bachmann, înroșindu-se la față.

– A, sigur! Doamna care e amestecată în acest caz. Uitasem.

– Fata nu ar fi conlucrat cu noi dacă nu i-am fi promis în mod solemn că FELIX va rămâne în libertate. Fără ea nu l-am fi înmuiat

deloc pe FELIX. Fata s-a împrietenit cu el, și tot ea l-a convins să meargă la REPER.

Dându-și seama că vorbele lui fuseseră întâmpinate cu o tăcere neîncrezătoare, dacă nu chiar de-a dreptul sceptică, Bachmann și-a vârât capul între umeri, luând un aer războinic.

– I-am dat fetei *cuvântul de onoare*. Cuvânt care niciodată nu se încalcă, atunci când este dat de ofițerul comandant agentului de teren. Așa a fost înțelegerea. Cu aprobarea Comisiei Reunite. (Ultimele cuvinte fuseseră adresate direct spre Burgdorf, în vreme ce Axelrod se încrunta stânjenit undeva în zare.) Ea îi este avocat, a continuat Bachmann, adresându-se de această dată tuturor celor din sală. În calitate de avocat al lui, ea are obligația de a face tot ce îi stă în putință pentru a-și proteja clientul. Cooperează pentru că i-am dat asigurări că în acest fel clientul ei va avea de câștigat. El va rămâne liber și va fi lăsat în pace, să studieze și să se roage, pentru că nici nu vrea altceva. De aceea ea joacă în echipa noastră.

– Ni s-a spus că este îndrăgostită de el, a intervenit același glas acid, deloc muncit de remușcări. Poate că întrebarea care se pune este: câtă iubire îi mai rămâne *pentru noi?*

Iar Bachmann, în ciuda unei priviri de avertisment din partea lui Axelrod, probabil că ar fi răspuns acelei împunsături în termeni pe care după aceea i-ar fi regretat, dacă Lantern, cu prezență de spirit, nu ar fi întrerupt momentul de tăcere, ca să dezamorseze situația:

– Ax, îmi dai voie să flutur stegulețul meu britanic în semn de pace? a spus el, alegându-l pe Axelrod drept țintă a glumei lui. Consider că *ar trebui* să evidențiez că, fără ajutorul unei anumite bănci britanice, foarte serioase, nu ar exista vreun FELIX care să moștenească banii tatălui său, și nici vreun REPER care să-l ajute să-i cheltuiască!

Însă hohotele de râs ce au urmat au fost cam nesigure, iar încordarea nu s-a risipit. Cu capul plecat, Martha se sfătuia cu Newton și cu misterioasa femeie blondă. Apoi, cu o mișcare bruscă, a ridicat capul.

– Günther. Ian. Ax. Ajunge. Vreau un răspuns la următoarea întrebare, vă rog! Voi chiar susțineți că puteți reuși manevra asta? Adică, Isuse, să vedem ce avem aici! O avocată zăpăcită, cu vederi liberale, aflată în pragul unei căderi nervoase. Un bancher britanic

pe jumătate mort, căruia îi sfârâie călcâiele după ea. Și un luptător pentru libertate pe jumătate cecen care fuge de justiția rusească, face avioane de hârtie, ascultă muzică și crede că într-o bună zi va ajunge doctor. Iar voi, băieți, chiar vă închipuiți că sunteți în stare să-i puneți pe toți laolaltă într-o cameră, iar ei îl vor convinge pe un islamist înveterat, priceput la acțiuni de spălare de bani și care și-a petrecut întreaga viață uitându-se peste umăr ca să vadă cine îl urmărește? Am priceput eu bine? Ori se-ntâmplă să mă fi prostit nițel?

Spre ușurarea lui Bachmann, de această dată, Axelrod a reușit să reacționeze cu tărie:

– Martha, în ceea ce îl privește pe REPER, FELIX nu apare chiar din senin. Dacă vei citi mai atent materialul, vei constata că i-am oferit o recomandare pe website-urile islamiste pe care le controlăm, iar oamenii de la transmisiuni m-au informat că eforturile noastre au dat roade. Notificarea suedezilor privind cererea de arestare și raportul poliției ruse ne-au fost și ele de folos. Website-uri de care nu am auzit niciodată au căzut în plasă și l-au adoptat drept mare luptător cecen și artist evadat. În momentul în care se vor întâlni, renumele lui FELIX va fi ajuns deja la multe urechi.

Cineva se interesa de procedura operativă. După ce REPER era compromis și izolat, câtă vreme putea Bachmann să-l rețină fără să stârnească îngrijorarea altora în privința dispariției lui?

Bachmann a răspuns că totul depindea de planurile pe care le avea REPER pentru acea seară. Timpul lucra împotriva lor. Fata și FELIX ajunseseră aproape la capătul puterilor.

Atenția celor prezenți s-a îndreptat apoi asupra lui Arni Mohr. Disperat să-și facă simțită prezența, el și-a descris vizita făcută cu o seară înainte la sediul central al poliției, unde, în fața unui grup select, prezentase o parte a operațiunii plănuite (că doar nu era să o divulge în totalitate, firește).

Ascultându-l, Bachmann s-a simțit cuprins de disperare, ce l-a copleșit ca o stare de rău. Poliția propusese plasarea de lunetiști în jurul băncii, în eventualitatea că REPER avea asupra sa o bombă pe care să o detoneze, a anunțat Mohr plin de mândrie.

Și cum trebuia să se presupună că REPER va veni înarmat, tot ei propuneau supravegherea întâlnirii cruciale de la Banca Brue Frères din toate cele cinci direcții: de pe malul Alster, din ambele laturi ale străzii și din ambele capete ale ei.

De asemenea, acoperișurile, a continuat Mohr. Planul lui măreț era de a închide accesul în zonă imediat ce REPER intra în bancă, și să o populeze cu propria versiune de persoane: oameni în mașini, pe biciclete și pe jos. Cu sprijinul poliției, toate casele și hotelurile din vecinătate vor fi evacuate.

Keller s-a declarat de acord.

Burgdorf nu a respins ideea.

Deși avea doar calitatea de observator, Martha s-a arătat încântată să-și exprime aprobarea.

Newton a spus că punea la dispoziție tot ce îi stătea în putere: jucărele, aparatură de vedere nocturnă, orice fel de nimic trebuincios.

Misterioasa femeie cu păr blond-cenușiu și-a exprimat încuviințarea cu un gest din cap, ținându-și buzele strânse și fără ca pe fața colțuroasă să-i apară vreo expresie.

Într-un efort de a mai tempera planul grandios al lui Mohr, Axelrod i-a atras atenția că măsurile de prevedere pe care le recomandau el și poliția nu trebuiau să lase urme, nici înainte, nici în timpul, nici după vizita lui REPER la Brue Frères. Dacă transpira ceva – către presă, către comunitatea musulmană care îl stima pe om atât de mult – se năruia orice speranță ca REPER să acționeze ca informator de mare valoare.

Și, da, a admis Axelrod, din partea lui, Arni Mohr putea fi prezent în persoană atunci când, din punct de vedere tehnic, REPER era arestat de poliție, dar numai dacă Bachmann socotea că arestarea ar fi de dorit ca mijloc de intimidare a lui înainte de a începe procesul de apropiere și de racolare. Era toată lumea de acord cu asta?

Cu excepția lui Bachmann, toți erau de acord. Brusc, ședința s-a încheiat. Juriul – sprijinit de observatori – se retrăgea pentru deliberări, iar Bachmann, pentru a câta oară, se putea întoarce la grajdurile lui și să aștepte.

– Bachmann, excelent lucrat, i-a spus Burgdorf, bătându-l pe umăr într-unul din rarele sale gesturi prin care permitea contact fizic.

Pentru urechea formată a lui Bachmann, lauda a sunat a necrolog.

Bachmann stătea la biroul lui cu capul în palme, în vreme ce, în fața lui, Erna Frey lucra metodic la computer.

– Cum se simte fata? a întrebat el.

– Cât de bine se poate în condițiile date.

– Și ce înseamnă binele ăsta?

– Atâta vreme cât crede că starea lui Issa e mai proastă decât a ei, rezistă.

– Bun.

– Oare?

Ce altceva putea spune Bachmann? Era vina lui că și Ernei îi căzuse fata cu tronc? Era vina Ernei? Se părea că toată lumea o plăcea, așadar, de ce să facă excepție tocmai Erna? Iubirea era ceva ce se putea duce pe picioare și totuși să-ți faci treaba.

În altă parte a grajdurilor, dispoziția era la fel de sumbră. Maximilian și Niki decriptau și verificau mesajele zilei, lucrând în loc să plece acasă. Însă nici o voce omenească nu a ajuns la urechile lui Bachmann, nici un hohot de râs ori vreo exclamație, fie dinspre analiștii aflați în biroul alăturat ori de la cei de la interceptări, cu biroul pe același coridor, și nici din partea micului grup de șoferi sau filori de la etajul de dedesubt.

Stând la fereastră și cuprins de un sentiment de *déjà-vu*, Bachmann a urmărit elicopterul oficial al lui Keller ridicându-se de la sol și pornind spre Köln, apoi pe al lui Burgdorf, decolând spre Berlin, împreună cu o cohortă de funcționari și cu Axelrod; ultima persoană care a urcat la bord a fost Martha, fără Newtonul ei sau blonda-cenușie.

Un șir de Mercedesuri negre se îndreptau spre poarta principală. Bariera s-a ridicat și a rămas astfel.

Telefonul criptat de pe biroul lui suna. A dus receptorul la ureche și a mormăit într-o doară: „Da, Michael“, „Nu, Michael“.

Erna Frey a rămas la computer.

Bachmann a spus apoi „La revedere, Michael“ și a închis. Erna Frey și-a văzut de treabă în continuare.

– Am primit, a spus Bachmann.

– Ce am primit?

– Undă verde. Cu anumite condiții. Putem acționa mai departe. Cât de curând posibil. Se tem că stăm pe un vulcan. Îl am la dispoziție primele opt ore.

– *Opt*. Nu nouă.

– Opt îmi ajung. Dacă nu înghite momeala după opt ore, Arni are dreptul să cheme poliția să-l aresteze.

– Și unde o să-l duci vreme de opt ore, dacă-mi dai voie să te întreb? La Atlantic? La Four Seasons?

– În apartamentul tău conspirativ de pe faleza portului.

– O să-l târâi până acolo de păr?

– Îl invit. Imediat ce iese din bancă. *Herr Doktor,* reprezint autoritățile germane și doresc să discutăm despre anumite tranzacții financiare ilegale pe care tocmai le-ai realizat.

– Și el ce va spune?

– O să fie deja în mașină. Poate spune orice poftește.

13

„Este catatonică.

Oamenii aceştia o aduc în pragul nebuniei.

Încă o astfel de săptămână, şi ea va avea o cădere ca şi Georgie, dacă nu cumva s-a şi întâmplat asta. Probabil că ea a crezut că şi eu sunt nebun.

Când ne-am întâlnit la Atlantic, eram bătrânelul Tommy Brue, vlăstarul decăzut, directorul ineficient al unei bănci şi bărbatul cu o căsnicie ratată, un balon în derivă.

În casa turcilor, am fost doar un pârţâit bătrân copleşit de vină care a vrut să se insinueze în viaţa ei cu ajutorul a cincizeci de mii de euro de care ea nici nu s-a atins.

Şi ce sunt acum, când conduc spre nord-vest cu regulamentara viteză de o sută treizeci de kilometri pe oră, cum prevăd indicatoarele rutiere? Sluga şantajată a corupătorilor defunctului meu tată, care se duce să-l ademenească pe un venerabil erudit musulman care este cinci la sută rău pentru a salva pielea băiatului pe care ea probabil îl iubeşte."

– Reacţionezi pur şi simplu la dorinţele unui alt client bogat, îl asigurase Lantern în cursul sesiunii de instruire, altfel înfierbântată, din seara precedentă, la respingătorul lui apartament conspirativ care puţea a clor de la piscina comună din curtea aflată şase etaje mai jos. În afară de latura mai întunecată a băncii tale, ceea ce explică motivul pentru care te arăţi deosebit de precaut. Şi eşti dispus să îl consulţi pe un manager de investiţii ales de el, nu are importanţă ce hram ar purta acesta, şi tu vei căpăta un comision gras, indiferent de modul

cum se împarte tortul, adăugase el, pe tonul plin de siguranță al unui șef de clasă miniatural de la școala publică pe care o frecventase Brue. Asta este situația ta bancară perfect normală.

– Potrivit regulilor mele, nu e.

– De asemenea, în lumina practicilor bancare normale, insistase Lantern, ignorând cu mărinimie acea impertinență, ți-ai asumat sarcina de a cerceta – în conformitate cu dorințele clientului tău, așa cum ți s-a transmis de către consilierul lui juridic – dacă domnul pe care urmează să-l vizitezi este corespunzător sau nu. Am rezumat corect totul?

– E un fel de rezumat, socot, replicase Brue, servindu-se fără a primi invitație cu o porție generoasă de scotch.

– Te vei dovedi șiret și obiectiv. Vei decide, în deplinătatea înțelepciunii tale profesionale, care este calea cea mai bună de urmat de către ambele părți: pentru clientul tău și pentru banca ta. Interesele înaltului domn musulman pe care îl consulți sunt o preocupare secundară pentru tine, dacă nu cumva îți sunt indiferente.

– Și, în deplinătatea înțelepciunii mele profesionale, voi decide că el este înaltul domn musulman potrivit pentru această treabă, spusese Brue, răspunzându-i cu aceeași monedă.

– Ei bine, nu se poate susține că ți se oferă prea multe posibilități, așa că va fi ușor să alegi, nu-i așa, Tommy? zisese Lantern, arborând un zâmbet de învingător.

Cu douăsprezece ore în urmă, și Mitzi avusese de comunicat o veste.

– Bernhard a devenit un nesuferit, spusese ea pe un ton indiferent, în vreme ce Brue era cufundat în lectura ziarului *Financial Times*. Îl părăsește Hildegard.

Brue sorbise din cafea, apoi își ștersese buzele cu șervetul. În jocurile pe care le practicau, prima regulă esențială era să nu se lase niciodată surprinși de nimic.

– Păi, atunci sunt sigur că *Hildegard* e nesuferita, răspunsese el.

– Hildegard a fost *întotdeauna* așa.

– Și atunci, ce a făcut sărmanul Bernhard ca să devină *atât* de nesuferit? întrebase Brue, luând partea bărbatului.

– Mi-a propus să ne căsătorim. Să te părăsesc și să divorțez, apoi să merg cu el la Sylt pe perioada verii, cât decidem unde să ne petrecem restul vieții, spusese ea pe un ton indignat. Îți *imaginezi*, să-mi împart bătrânețea cu Bernhard?

– Sincer să fiu, mi se pare greu să-mi imaginez că împarți *ceva* cu Bernhard.

– Iar Hildegard se gândește să te dea în judecată.

– *Pe mine?*

– Sau pe mine, care-i diferența? Pentru că i-am răpit bărbatul. Ea te crede bogat. Așa că tu va trebui să-l dai în judecată pe Bernhard, ca să-i închizi gura ei. O să-l întreb pe amicul tău, Westerheim, care e cel mai bun avocat.

– Hildegard s-a gândit ce tam-tam o să iasă?

– Dar ea adoră *tam-tamul!* Se simte grozav când are parte de publicitate. E cel mai vulgar lucru pe care l-am auzit.

– Și ai acceptat propunerea lui Bernhard?

– Reflectez asupra ei.

– Aha. Și cât de departe ai ajuns cu analiza?

– Tommy, nu prea cred că ne mai suntem de folos unul altuia.

– Tu și Bernhard?

– Tu și cu mine.

Cerul de deasupra peisajului rural neprimitor și întins era întunecat. Autostrada lucea ca sticla. Luminile farurilor mașinilor ce veneau din sens opus păreau să-l împungă. „Așadar, nu ne mai suntem de folos unul celuilalt. Bun. O să mă descurc și singur. O să vând banca atâta vreme cât mai am ce vinde, și o să-mi văd de viața mea. Poate o să dau chiar o fugă până în California, la nunta lui Georgie." Încă nu o anunțase pe Mitzi că avea să devină bunic, lucru care îl încânta. Probabil că nici nu-i va spune.

Oare Georgie îi dezvăluise secretul mamei ei? El așa spera. Sue se va simți în al nouălea cer. Doar rea de gură, incapabilă să muște, așa

era bătrâna Sue, după ce treceai peste partea ei mai fioroasă. Îi părea rău că nu-și dăduse seama de asta ceva mai de mult. Înainte de Mitzi, și nu după Mitzi. Acum însă nu se mai putea îndrepta situația. Mai ales că Sue o ducea foarte bine cu viticultorul ei italian. Un tip de treabă, din toate privințele. Probabil că vor numi o *cuvée*[1] după copil.

Apoi, până și scurta bucurie pe care o simțise s-a mistuit, parcă topindu-se în șoseaua udă, și gândurile i s-au îndreptat din nou spre Annabel, retrăindu-și furia protectoare față de ceea ce ajunsese ea în urma intervenției lor: mersul ca de robot, straneitatea absentă a vocii ei de băiețel de cor, atât de diferită față de fervoarea cu care îl asaltase în camera lui Melik: „Dacă banca dumneavoastră împuțită nu ar exista, domnule Brue, clientul meu nu s-ar afla aici!“

– Banca îți rămâne *datoare,* Frau Richter, a rostit el adresându-se parbrizului, maimuțărindu-și propria pompozitate. Și astfel, sunt încântat să o spun, banca e pe cale de a-și achita datoria.

„Banca te iubește, a continuat el în gând. Nu pentru a te poseda, ci pentru a te ajuta să-ți regăsești curajul, ca să poți trăi viața pe care, în mod evident, eu nu am reușit să o duc. Ești îndrăgostită de Issa, Annabel? Georgie l-ar iubi instantaneu. Te-ar iubi și pe tine. Și ți-ar spune să-mi porți de grijă, pentru că așa gândește Georgie. Fiecare ar trebui să poarte de grijă cuiva. Tocmai de aceea este ea atât de mult trădată. Are vreo *importanță* dacă te-ai îndrăgostit de Issa? *Iubire* în înțelesul din dicționar? În mod hotărât, nu. Contează că îl vei elibera.“

– Ce se întâmplă cu Annabel la încheierea acestei veselii? îl întrebase Brue pe Lantern în cadrul aceleiași instruiri îndelungi, în timp ce sorbea din scotch, nicidecum primul, iar Lantern își bea al nu știu câtelea pahar cu apă minerală. Fusese o zi de neuitat, chiar și potrivit standardelor lui Brue: la micul dejun, bomba lansată de Mitzi despre Bernhard. La birou, o revoltă în toată regula declanșată de cei de la sala de numărare a banilor în legătură cu lucrul pe ture în perioada sărbătorilor oficiale. Urmată de o discuție de o oră cu apreciatul lui avocat din Glasgow, care părea să nu mai fi auzit până atunci

[1] Tocitoare, butoi de fermentare a vinului (în lb. franceză, în orig.)

de divorțuri. Urmaseră două ore de mâncat nesănătos la restaurantul À la Carte, când se purtase cât se poate de spiritual și de amuzant întru binedispunerea a doi clienți bogați din Oldenburg, lipsiți însă complet de simțul umorului. Totul urmat de o mahmureală care abia acum se mai domolise.

– Lantern, ce se va întâmpla cu ea? repetase el întrebarea.

– Este o chestiune strict germană, Tommy, îi răspunsese Lantern cu un aer cumpănit, apelând încă o dată la vocea șefului de clasă. Din câte *bănuiesc* eu, o vor lăsa în pace. Atâta vreme cât nu-și scrie memoriile ori nu agită apele în alt mod.

– Regret, dar asta nu mă satisface.

– Ce anume?

– *Bănuiala* ta. Vreau asigurări ferme. În scris. Față de ea, cu copie pentru mine.

– Copie după *ce,* mai precis, Tommy? Cred că ești cam iritat. Poate c-ar trebui să lăsăm subiectul ăsta pentru altă dată.

– Cine spune că *va mai exista* o altă dată? Poate că nu va exista. Dacă îmi retrag implicarea. Ce părere ai? Ia spune?

– Ei, în acest caz, Tommy, Londra nu va mai avea de ales și va apela la anumite sancțiuni pe care le are în vedere pentru banca ta.

– Apelați, bătrâne, sfatul meu e s-o faceți! Bucurați-vă de ele din plin. Sunteți invitații mei. Deci Frères se duce pe apa sâmbetei. Dar pentru câtă vreme? Și cine să jelească? Cine?

În sfârșit discuția se încinsese. Asta trebuia să se fi întâmplat mai de mult, după părerea lui Brue. Fuseseră scoase cuțitele, și la luptă. Apoi continuase:

– Bănci se duc pe apa sâmbetei în fiecare zi. Mai ales cele vechi, ineficiente, cum este a mea. Nu același lucru se întâmplă cu voi, băieți, când operațiunea voastră de vis se duce-n bălării? Sunt în stare să miros o afacere importantă de la o poștă, iar asta este o afacere importantă. „Păcat de tânărul Ian: îl apreciam în mod deosebit. Să sperăm că-și va găsi o slujbă decentă.“ Baftă. Multă sănătate ție și tuturor celor care sunt cu tine în barcă.

Așteptase un „baftă“ drept răspuns, constatând cu mulțumire că nu îl primise.

– Tommy, spune-mi ce anume te-ar ajuta să-ți liniștești temerile, a zis Lantern, cu glasul monoton al unui robot telefonic.

– Pentru început, vreau să primesc Ordinul Imperiului Britanic. Un ceai cu regina. Și zece milioane de lire sterline compensație pentru că am transformat Banca Frères într-o spălătorie de bani pentru ruși.

– E o glumă, din câte îmi dau seama.

– A, absolut! O chestie de tot râsul, ca toată operațiunea asta! Mai am niște solicitări. De fapt, sunt niște elemente esențiale.

– Și care ar fi aceste solicitări, Tommy?

– *Numărul unu...* n-ar fi bine să notezi totul ori crezi că vei ține minte?

– O să le țin minte, pot să te asigur!

– O scrisoare oficială. Către Frau Annabel Richter, cu o copie pentru mine. Semnată și ștampilată de autoritatea germană competentă, mulțumindu-i fetei pentru colaborare și asigurând-o că împotriva ei nu se vor întreprinde acțiuni legale sau de altă natură. Asta pentru început, ai înțeles? Lucrurile esențiale urmează. Și, surprinzând expresia de îndoială a lui Lantern, adăugase: Lantern, nu mă joc! Vorbesc cât se poate de serios! Nimic de pe lumea asta nu mă va convinge să trec mâine pragul ușii lui Abdullah dacă nu mi se dă deplină satisfacție. *Numărul doi:* vreau să văd în avans pașaportul german nou-nouț al lui Issa Karpov, valabil din clipa când semnează în caseta rezervată pentru acest lucru. Vreau să-l am *în mână,* ca să i-l arăt lui Annabel, înainte de declanșarea ostilităților, drept probă de netăgăduit că, indiferent cine o manipulează, acesta își va respecta promisiunile și nu are pierderi de memorie. Ai priceput mesajul sau ai nevoie de lămuriri suplimentare?

– Acest lucru este de-a dreptul imposibil. Îmi ceri să mă adresez germanilor, să obțin pașaportul și să ți-l *împrumut?* Trăiești într-o lume a fanteziei absurde, domnule!

– Aiurea! Ăsta-i un jeg cu patalama, dacă-mi scuzi exprimarea brutală. Faci parte dintr-o meserie în care funcționează bagheta

magică. Flutură această baghetă, și vei vedea că nu este chiar atât de neînsemnată. Și să-ți mai spun ceva.

– Ce anume?

– Cu referire la acel pașaport.

– *Ce anume,* cu referire la acel pașaport?

– În meseria ta, pașapoartele nu valorează nici cât hârtia pe care sunt tipărite, din câte înțeleg eu. Ele pot fi falsificate, anulate, retrase sau impregnate cu mesaje de avertisment către autoritățile altor țări. Am dreptate?

– Așa, și?

– Dețin o garanție în ceea ce te privește. Te rog frumos să ții minte asta. Nu va expira odată cu data de emitere a pașaportului lui Issa. Dacă aflu cumva că i-ai jucat vreo festă, te voi da în vileag. Foarte gălăgios, răspicat și foarte insistent. Lantern, de la Ambasada Britanică din Berlin. Omul care lucrează în domeniul informațiilor secrete și își încalcă promisiunile. Iar până mă prinzi tu, va fi deja prea târziu, te asigur! Iar acum, o să mă duc acasă. Să mă suni după ce primești răspuns, eu sunt dispus să răspund la orice oră din zi și din noapte.

– Dar ce se-ntâmplă cu soția ta?

Chiar, ce se întâmpla cu ea? Stătea întins în pat, urmărind cum se legăna tavanul, și aștepta ca acesta să se îndrepte. Bilet de la Mitzi: „Conferință la vârf cu Bernhard".

Baftă pentru Mitzi. Toată lumea ar merita să participe la o conferință la vârf.

Se făcuse miezul nopții când îl sunase Lantern.

– Putem vorbi?

– Sunt singur, dacă asta te interesează.

Lantern își fluturase bagheta magică.

Brue a semnalizat dreapta și s-a uitat în oglinda retrovizoare. Se apropia de drumul secundar, iar cei doi bărbați din BMW-ul care mersese în urma

lui încă de când plecase de acasă nu-l slăbiseră câtuşi de puţin. „Cineva care să vegheze asupra ta“, aşa spusese Lantern, cu un rânjet pe faţă.

Orăşelul era o îngrămădeală de case de cărămidă roşie azvârlite pe nişte câmpuri înceţoşate. O biserică roşie, o gară de culoare roşie, un sediu de pompieri. Un şir de semibungalow-uri pe o latură a străzii principale. Pe cealaltă parte, o benzinărie şi clădirea din oţel şi sticlă a unei şcoli. În apropierea ei, un teren de fotbal, pe care în acel moment nu se desfăşura nici un meci.

Parcarea pe strada principală era interzisă, astfel că a intrat pe o stradă lăturalnică, după care a revenit pe jos. Filorii lui Lantern dispăruseră. Probabil beau câte o cafea la benzinărie, prefăcându-se a fi altceva decât erau.

Doi bărbaţi îndesaţi, cu aspect de arabi, purtând costume cafenii şi largi, stăteau pe trotuar şi-l urmăreau apropiindu-se. Cel mai vârstnic dintre ei îşi legăna mătăniile, cel tânăr fuma o ţigară gălbuie, puturoasă, după aspect. Bătrânul a făcut un pas către el, întinzând mâinile în faţă. La cincizeci de metri distanţă, doi poliţişti în uniformă au apărut din adăpostul oferit de un desiş ca să arunce o privire.

– Îmi permiteţi, domnule?

Brue i-a permis. Umeri, revere, subsuori, buzunare laterale, de la spate, coapse, vintre, pulpe, glezne, toate zonele corpului, erogene şi de alt fel. Şi, la insistenţele celui de-al doilea bărbat care îşi stinsese ţigara sub talpă, conţinutul buzunarelor de la piept. „E un stilou oarecare, spusese Lantern. Arată ca un stilou, scrie ca un stilou, ascultă ca un stilou. Dacă îl vor face bucăţi, tot a stilou obişnuit va arăta.“

Nu a fost făcut bucăţi.

Strălucirea subită a soarelui făcea locul să fie frumos. În grădina năpădită de verdeaţă din faţa casei, o femeie îmbrăcată în negru din cap până în picioare se odihnea într-un scaun pliant având un prunc în braţe. „Georgie, şapte luni de aici încolo.“ S-a deschis uşa de la intrare. Un băieţel cu o calotă pe cap şi purtând o robă albă s-a uitat pe după uşă. „Poate că Georgie va avea un băiat.“

– Fiţi bine-venit, domnule Brue, a rostit în engleză băieţelul, zâmbind cu gura până la urechi.

De pe verandă, Brue a pătruns direct în camera de zi. La picioarele lui, trei fetițe îmbrăcate în alb construiau o fermă din piese de Lego, în vreme ce pe ecranul televizorului lăsat fără sonor se vedeau domuri aurii și minarete. La picioarele scării stătea un tânăr cu barbă, purtând o cămașă lungă în dungi și pantaloni largi din bumbac.

– Domnule Brue, sunt Ismail, secretarul personal al doctorului Abdullah. Sunteți cât se poate de bine-venit, a zis el, ducând mâna dreaptă la inimă și apoi întinzându-i-o lui Brue.

Dacă cinci la sută din doctorul Abdullah era rău, așa cum susținuse sus și tare Lantern, atunci era vorba despre cinci la sută dintr-un foarte puțin. De statură mică, omul avea un aer patern, era chel, cu un aspect inofensiv, cu ochi strălucitori care clipeau des și sprâncene groase, și pășea parcă dansând. Ocolind grăbit biroul, i-a confiscat mâna lui Brue, prinzând-o în ambele palme și ținând-o prizonieră. Purta un costum negru, cămașă albă încheiată până la ultimul nasture și pantofi ușori, fără șireturi.

– Sunteți marele domn Brue, a spus el cu glas cântat, vorbind într-o engleză rapidă și foarte corectă. Domnule, numele dumneavoastră nu ne este necunoscut. Banca dumneavoastră a avut cândva legături arabe, nu tocmai bune, dar a avut. Poate ați uitat. Asta este una dintre marile probleme ale lumii moderne, înțelegeți? Uitarea. Victima nu uită *niciodată*. Întrebați-l pe un irlandez ce i-au făcut englezii în 1920[1] și îți va spune ziua și ora la care au fost uciși oamenii, precum și numele lor. Întrebați-l pe un iranian ce i-au făcut englezii în 1953[2]

[1] 21 noiembrie 1920, Duminica Însângerată – zi în care în cadrul Războiului Irlandez de Independență, trupele britanice au deschis focul la Dublin în timpul unui meci de fotbal gaelic și au ucis paisprezece civili, drept represalii pentru uciderea a paisprezece agenți și informatori britanici. Totodată, au fost uciși și militanți IRA aflați în închisoare, sub pretextul că ar fi încercat să evadeze. (n.tr.)

[1] Referire la boicotul, blocada navală și blocarea conturilor externe ale Iranului instituite de Anglia în perioada 1951–1953, când Iranul a dorit să naționalizeze producția de petrol, controlată până atunci de Anglia și de SUA. În 1953, CIA a organizat un complot în urma căruia prim-ministrul, suporter al naționalizării, a fost arestat; a urmat dictatura șahului Reza Pahlavi, detronat în urma Revoluției Iraniene din 1979. (n.tr.)

și vă va spune. Și copilul lui vă va spune. La fel și nepotul. Iar când și acesta va avea un copil, și acela vă va spune. Dar dacă veți întreba un englez... Doctorul Abdullah a înălțat din umeri, mimând neștiința. Chiar dacă a știut vreodată, a uitat. „Mergeți înainte! ne spuneți. Mergeți înainte! Uitați ce v-am făcut. Și mâine va fi o zi!“ Dar nu este, domnule Brue. (Încă îi ținea mâna captivă.) *Ziua de mâine* este rodul zilei de ieri, înțelegeți? Asta vreau să vă spun. Și a celei de *alaltăieri*. Să ignori istoria e ca și cum nu ai lua în seamă prezența lupului la ușa ta. Vă rog, luați loc! Sper că ați avut parte de o călătorie plăcută.

– Da, a fost frumos, mulțumesc.

– Ba nu a fost frumos, a plouat. Acum, pentru scurtă vreme, este soare. În viață, trebuie să vedem realitatea. L-ați cunoscut pe fiul meu Ismail, care îmi este secretar, da? Ea este Fatima, fiica mea. Anul viitor, în luna octombrie, dacă va voi Allah, Fatima își va începe studiile la London School of Economics, iar la vremea potrivită Ismail va merge pe urmele tatălui său, plecând la Cairo, iar eu mă voi simți mai singur, dar mândru. Aveți copii, domnule?

– O fiică.

– Atunci și dumneavoastră sunteți binecuvântat.

– Dar nu la fel de binecuvântat ca dumneavoastră, din câte văd! a spus Brue cu convingere.

Ca și fratele ei, Fatima era mai înaltă cu un cap decât tatăl ei. Avea o față lătăreață și frumoasă. *Hijab*-ul ei cafeniu îi cădea peste umeri ca o capă.

– Bună ziua, a spus ea și, plecându-și ochii, și-a dus mâna dreaptă la inimă în semn de salut.

– Americanii sunt mai răi decât dumneavoastră, britanicii, dar ei au o *scuză,* a continuat doctor Abdullah pe același ton vioi, îndrumându-l pe Brue spre fotoliul tapițat, luxuriant de moale, dedicat vizitatorilor, dar fără să-i elibereze încheietura mâinii. Scuza lor este *ignoranța*. Ei nu știu ce fac greșit. Însă dumneavoastră, englezii, știți prea bine. Știți asta de multă vreme. Și totuși, persistați în greșeală. Sper că nu vă deranjează o glumă. Mi s-a spus că umorul

mă va salva. Dar să nu mă socotiți cumva filosof, vă rog! Filosofia este pentru *dumneavoastră*, nu pentru mine. Eu sunt o autoritate religioasă, e adevărat. Dar filosofia este pentru laici și pentru cei fără de Dumnezeu. Partea noastră de lume este într-o stare jalnică, nu e nevoie să-mi spuneți asta. Mă întreb: cine se face vinovat pentru asta? În urmă cu o mie de ani, aveam în Cordoba mai multe spitale pe cap de locuitor decât au spaniolii astăzi. Doctorii noștri realizau operații pe care medicii de azi nici nu le pot visa. „Ce nu a mers, ne întrebăm noi. E de vină amestecul străin? Imperialismul rusesc? Ori laicizarea?“ Însă și noi, musulmanii, suntem de vină. Unii dintre noi ne-am pierdut credința. Nu am mai fost cu adevărat musulmani. Acolo am dat noi greș. Fatima, avem nevoie de ceai, te rog! Am fost un an la Cambridge. La Colegiul Caius. Dar cred că știți și asta. Cu apariția internetului și a televiziunii, nu mai există secrete. Însă informația nu înseamnă cunoaștere, atenție! Informația nu reprezintă nimic, e ceva amorf. Doar Dumnezeu o poate transforma în cunoaștere. Și prăjituri, Fatima, domnul Brue a condus de la Hambrug până aici, pe ploaie. Vă e prea cald ori prea frig, domnule? Să fiți sinceri față de noi. Suntem oameni ospitalieri, care se străduiesc să respecte poruncile lui Allah. Dorim să vă simțiți confortabil. Dacă ne aduceți bani, dorim să vă simțiți *foarte* confortabil! Cu cât mai confortabil, cu atât mai bine, așa spunem noi. Pe aici, domnule! Îngăduiți-mi să vă conduc în camera de consultări. Sunteți un om de treabă. Aveți o figură de om bun, așa spunem noi.

„În ce fel este cinci la sută rău?“ își zicea mânios Brue, în starea de agitație în care se afla. Când îi adresase întrebarea aceasta, Lantern refuzase să-i explice: *„Crede-mă pe cuvânt, Tommy! Cinci la sută e tot ce trebuie să știi tu“.* „Bine, atunci spune-mi cine *nu este* cinci la sută rău? s-a întrebat Brue, în timp ce, însoțit de toți membrii familiei, mergea alături de doctorul Abdullah pe un coridor îngust. Banca Brue Frères, cu investițiile sale suspecte, cu clienții săi dubioși și cu conturi lipițane? Plus folosirea influenței și a informațiilor secrete, atunci când putem să scăpăm neprinși? Eu aș zice că ajungem la cincisprezece la sută. Iar în ce-l privește pe galantul președinte și director

general, adică eu, despre ce vorbim? Am divorțat de o soție bună, am lăsat în urmă un copil pe care deprind să-l iubesc abia acum, când e prea târziu, am dat-o în bară în profesiunea mea, m-am căsătorit cu o ușuratică, iar acum ea mă leapădă: mi-aș acorda mai degrabă cincizeci la sută rău în loc de cinci.“

– Și ce face cu restul de nouăzeci și cinci la sută? îl întrebase el pe Lantern.

– *Opere caritabile*, venise răspunsul evaziv.

„Și eu ce fac cu partea mea de bine? La naiba cu toate! Dacă faci socotelile și te uiți ce iese sub linie, începi să te întrebi, care din noi este cu cinci la sută mai rău decât celălalt.“

– Gata, domnule, puteți să începeți! Fără nici o grabă, dar în engleză, vă rog! Pentru copii este cel mai important să învețe engleză cu orice prilej. Pe aici, vă rog, domnule! Vă mulțumesc!

Ajunseseră într-o odaie mai umilă, de cărturar, de unde se vedea grădina din spate. Unde nu existau cărți, zăreai caligrafie. Doctorul Abdullah s-a așezat la un pupitru simplu din lemn, aplecându-se în față, cu mâinile împreunate. Probabil că Fatima avea ceaiul gata pregătit, pentru că a sosit cu el imediat, împreună cu un platou cu prăjituri presărate cu zahăr. În urma ei, cu pași mărunți, a intrat băiețelul care îi deschisese ușa, însoțit de cea mai curajoasă dintre cele trei surori mai mici ale lui. Urcând treptele în urma lui Ismail, Brue simțise o picătură de sudoare alunecându-i pe partea dreaptă a coastelor, ca o insectă foarte rece. Însă acum, după ce se așezaseră, devenise calm și arborase un aer profesional. Se găsea în elementul lui. Repetase bine în minte instrucțiunile date de Lantern, și avea o treabă de rezolvat. Și undeva, mereu dinaintea lui, se afla Annabel.

– Doctor Abdullah. Iertați-mă, a început el, dând o nuanță de autoritate tonului.

– Dar ce este de iertat, domnule?

– Așa cum am menționat în discuția pe care am purtat-o la telefon, clientul meu insistă asupra unui grad deosebit de confidențialitate.

Situația lui este, în cel mai fericit caz, delicată. Consider că ar trebui să discutăm aceste probleme doar noi doi. Îmi pare rău!

– Dar nici nu v-ați propus să-mi comunicați numele lui, domnule Brue! Cum l-aș putea expune pe clientul dumneavoastră la vreun risc dacă nu știu cine este?

A murmurat câteva cuvinte în arabă. Fatima s-a ridicat și, fără să se uite spre Brue, a părăsit camera, urmată de copii și, în cele din urmă, de Ismail. Așteptând până când s-a închis ușa, Brue a scos din buzunar un plic nesigilat și l-a așezat pe pupitrul doctorului Abdullah.

– Ați bătut atâta drum ca să-mi scrieți? a întrebat doctorul Abdullah pe un ton amuzat.

Apoi, văzând expresia serioasă a lui Brue, a scos o pereche de ochelari zgâriați, pentru citit, a deschis plicul, a desfăcut foaia de hârtie și a examinat coloana de cifre bătute la mașină. După care și-a dat ochelarii jos, și-a trecut palma peste față și i-a pus la loc pe nas.

– Domnule Brue, asta-i o glumă, cumva?

– Una destul de costisitoare, nu credeți?

– Costisitoare pentru dumneavoastră?

– Pentru mine, personal, nu. Pentru banca mea, da. Nici unei bănci nu-i face plăcere să-și ia adio de la o sumă atât de mare.

Neconvins, doctorul Abdullah s-a uitat încă o dată la cifre.

– Nici eu nu sunt obișnuit să spun bun venit unor astfel de sume, domnule Brue! Ce să fac? Să zic *„mulțumesc“?* Să nu zic *„mulțumesc“?* Să zic *„da“?* Sunteți bancher, domnule. Eu sunt un biet cerșetor în numele lui Allah. Mi s-a răspuns la rugăciuni sau vă bateți joc de mine?

– Totuși, există anumite condiții, l-a prevenit Brue cu severitate, preferând să nu ia în seamă întrebarea.

– Sunt foarte încântat să le ascult. Cu cât mai multe condiții, cu atât mai bine. Aveți idee câți bani reușesc să strângă într-un an toate organizațiile mele caritabile în această emisferă?

– Absolut deloc.

– Și eu, care credeam că bancherii știu totul! O treime din suma aceasta, în cel mai bun caz. Mai curând un sfert din ea. Allah este milostiv.

Abdullah încă privea lung fila de hârtie de pe pupitrul lui, având mâinile așezate cu un aer posesiv de o parte și de alta a ei. În îndelungata lui carieră de bancher, Brue avusese ocazia privilegiată de a urmări bărbați și femei din toate păturile sociale trezindu-se deplin atunci când se confruntau cu mărimea noii lor bogății, abia descoperite. Dar niciodată nu văzuse o imagine mai elocventă a extazului inocent decât aceea pe care o înfățișa doctorul în acele momente.

– Nici nu aveți idee ce ar însemna o sumă atât de mare pentru oamenii mei, a spus el și, spre stânjeneala lui Brue, ochii i s-au umplut de lacrimi, determinându-l să îi închidă și să-și lase capul în jos. Însă când și-a ridicat din nou capul, vocea i-a răsunat ferm și la obiect: Îmi îngăduiți să întreb care este originea acestor bani? Cum a fost suma obținută... cum a ajuns ea în mâinile clientului dumneavoastră?

– În cea mai mare parte, acești bani au fost depuși în banca mea în decurs de un deceniu sau două.

– Dar banii nu provin din banca dumneavoastră.

– Evident că nu.

– Atunci, unde-și au *originea,* domnule Brue?

– Banii reprezintă o moștenire. După părerea clientului meu, au fost obținuți în mod dezonorant. Pe de altă parte, au acumulat dobândă, ceea ce înțeleg că ar contraveni legii islamice. Înainte de a face o solicitare de revendicare a acestor bani, clientul meu vrea să se asigure că acționează în concordanță cu credința.

– Ați spus că există condiții, domnule Brue.

– În rugămintea de a-i distribui averea printre instituțiile dumneavoastră caritabile, clientul meu dorește să i se acorde o atenție specială Ceceniei.

– Clientul dumneavoastră este cecen, domnule Brue?

Pe măsură ce tonul vocii i s-a îndulcit iarăși, în ochi i-a apărut o expresie de încordare, în jurul lor conturându-se riduri fine, ca și cum ar fi privit în direcția soarelui, în deșert.

– Clientul meu este foarte preocupat de soarta grea a oprimatului popor cecen, i-a replicat Brue, refuzând din nou să răspundă

la întrebare. Prioritatea lui de bază este de a le oferi medicamente și clinici.

– Avem multe organizații caritabile musulmane care își dedică activitatea acestui aspect important, domnule Brue, a spus doctorul Abdullah, ațintindu-și în continuare ochii mici și întunecați asupra lui Brue.

– Clientul meu speră ca într-o bună zi să devină și el medic. Ca să vindece suferințele la care au fost supuși cecenii.

– Doar Allah vindecă, domnule Brue. Omul doar îl asistă în actele sale. Ce vârstă are clientul dumneavoastră, dacă-mi permiteți să întreb? Este vorba de un om matur, de unul bătrân? Unul care să-și fi câștigat propria avere în sfere legitime?

– Indiferent de vârsta, sexul sau poziția sa socială, clientul meu este hotărât să studieze medicina și dorește să fie primul beneficiar al propriei generozități. În loc să folosească acești bani pe care îi socotește nu tocmai curați, el cere ca o organizație filantropică musulmană să-i finanțeze studiile de medicină aici, în Europa. Costul ar fi neglijabil în comparație cu donația pe care o face. Dar i-ar da liniștea faptului moral. El ar dori să primească îndrumări din partea dumneavoastră personal asupra tuturor acestor chestiuni. La Hamburg, la o dată și într-un loc care să fie stabilite de comun acord.

Privirea doctorului Abdullah a revenit asupra foii de hârtie din fața lui, după care s-a îndreptat spre Brue.

– Pot face apel la instinctele dumneavoastră, domnule Brue?

– Desigur.

– Îmi este limpede, sunteți un om onorabil. Amabil și de onoare. Nu prezintă importanță ce altceva sunteți. Creștin, evreu, nu-mi pasă. Numai că sunteți ceea ce păreți a fi. Ca și mine, sunteți tată. În plus, sunteți un om de lume.

– Așa îmi place să cred.

– Atunci, vă rog să-mi explicați de ce ar trebui să am încredere în dumneavoastră?

– De ce nu ar trebui să aveți încredere?

– Pentru că am un gust neplăcut în gură în legătură cu această minunată propunere.

„Nu duci pe nimeni la tăiere, spusese Lantern. Îi oferi ocazia de a acționa cinstit și de a realiza lucrul just. Așa că, nu ai de ce să-ți faci *mea culpa.* Peste un an, îți va fi recunoscător.“

– Dacă a apărut un gust neplăcut, nu eu sunt de vină, și nici clientul meu. Poate că are legătură cu felul în care au fost obținuți acei bani.

– Ați menționat asta.

– Clientul meu este perfect conștient de originea nefericită a banilor. A discutat acest lucru îndelung cu avocatul lui, iar dumneavoastră reprezentați soluția pe care au găsit-o împreună.

– Are un avocat?

– Da.

– Aici, în Germania?

Tirul de întrebări căpătase din nou o turnură mai directă, în fața căreia Brue s-a arătat recunoscător să răspundă.

– Da, desigur, a spus el cu însuflețire.

– Un avocat bun?

– Așa presupun. De vreme ce el a ales-o.

– Așadar, e o femeie. Ele sunt cele mai bune, așa se spune. Clientul dumneavoastră a fost sfătuit să aleagă această femeie-avocat?

– Presupun că da.

– Este musulmană?

– Va trebui să-i puneți această întrebare chiar ei.

– Domnule Brue, clientul dumneavoastră este un om care are încredere în alții, așa, ca mine?

„Doar atât îi spui, nimic mai mult, îl instruise Lantern. O fentă din gleznă, suficient cât să-l atragi, și te oprești la asta.“

– Doctor Abdullah, clientul meu a trăit experiențe tragice. Împotriva lui au fost făptuite multe nedreptăți. Și le-a suportat. A rezistat. Însă ele au lăsat cicatrici adânci asupra lui.

– Și, drept urmare?

– Drept urmare, a dat instrucțiuni băncii mele, prin avocatul său, ca acești bani mânjiți, cum îi socotește el, să fie transferați *direct* către organizații caritabile asupra cărora dumneavoastră și el veți conveni. În prezența lui și a dumneavoastră. Direct de la Brue Frères către destinatari. El nu dorește intermediari. Cunoaște faima dumneavoastră, v-a studiat scrierile și dorește îndrumarea pe care doar dumneavoastră i-o puteți oferi. Însă vrea să vadă tranzacțiile cu propriii ochi.

– Clientul dumneavoastră vorbește arabă?

– Iertați-mă, dar nu pot răspunde.

– Germană? Franceză? Engleză? Dacă este cecen, sigur vorbește rusa. Ori poate doar cecena?

– Indiferent ce limbă ar vorbi, vă asigur că vom găsi interpretul potrivit.

Cu un aer meditativ, doctorul Abdullah și-a trecut degetele peste hârtia din fața lui și, îndreptându-și privirea încă o dată spre Brue, a revenit la gândurile lui.

– Sunteți glumeț, s-a plâns el într-un târziu. Sunteți ca un om abia eliberat. De ce? Banca dumneavostră își ia rămas-bun de la o avere, iar dumneavoastră zâmbiți, ceea ce constituie un paradox. Să fie perfidul zâmbet englezesc?

– Poate că zâmbetul meu englezesc are o explicație.

– Atunci, probabil că explicația aceasta mă neliniștește.

– Clientul meu nu este singurul care socotește dezgustătoare originea acestor bani.

– Dar banii nu au miros, așa se spune. Mai ales pentru un bancher, adevărat?

– Cu toate acestea, consider că aș putea spune că banca mea scoate un mic oftat de ușurare.

– Într-un asemenea caz, moralitatea băncii merită toată admirația. Spuneți-mi altceva, vă rog.

– Dacă pot.

Acea unică picătură de sudoare revenise, însă acum pe cealaltă parte a coastelor.

– Există o *precipitare* în legătură cu această treabă. Care este motivul ei? Ce motor bizar ne mână, mai precis? Haideți, domnule! Suntem doi oameni cinstiți. Și suntem singuri.

– Clientul meu este în criză de timp. S-ar putea ca dintr-o clipă în alta să nu mai aibă posibilitatea de a autoriza aceste donații. Am nevoie cât mai curând de o listă a organizațiilor dumneavoastră caritabile și de o descriere a cauzelor pe care le slujesc ele. Voi transmite această listă către avocata lui, care o va prezenta clientului meu spre aprobare, și apoi vom putea încheia tranzacția.

Când Brue s-a ridicat să plece, doctorul Abdullah a redevenit o persoană energică și pusă pe șotii.

– Așadar, nu mi se oferă nici timp, nici posibilitatea de a alege, s-a plâns el pe un ton prefăcut acuzator, strângându-i mâna lui Brue cu ambele mâini și zâmbind șugubăț spre el.

– Nici mie, l-a aprobat Brue cu aceeași tentă umoristică și pe același ton de văicăreală. Pe cât mai curând, sper!

– În acest caz, domnule, vă doresc o călătorie cât se poate de sigură până acasă, în sânul familiei, cum se spune la noi. Allah fie cu dumneavoastră.

– Iar dumneavoastră să vă purtați de grijă, a spus Brue, cu aceeași căldură, în timp ce dădeau noroc în acel fel bizar.

Revenind la mașină, Brue a descoperit că sudoarea îi îmbibase toată cămașa și trasase o dungă umedă pe gulerul hainei. Când a ajuns pe autostradă, cei doi filori ai săi se instalaseră deja în spatele lui, rânjind ca niște idioți. Brue nu știa ce făcuse ca să îi distreze atât de mult. Și nici când se detestase cel mai mult pe sine.

De opt ore, de când Brue plecase din casa lui Abdullah, Erna Frey și Günther Bachmann abia dacă schimbaseră vreo vorbă, deși ședeau la doar câțiva centimetri depărtare unul de celălalt, în spatele șirului de monitoare ale lui Maximilian. Un ecran este conectat la centrul de interceptări din Berlin, un altul, la sistemul de supraveghere prin satelit, un al treilea e în legătură cu o echipă de filaj motorizat aparținându-i lui Arni Mohr alcătuită din cinci persoane.

La ora 15.48, într-o tăcere mormântală, ascultaseră cu ochii mijiți schimbul de replici dintre Brue și Abdullah, transmis de stiloul de ascultare plasat asupra lui Brue de către supraveghetorii lui Lantern, aflați în garajul situat peste drum, și retransmis către grajduri după criptare. Singura reacție a lui Bachmann fusese o bătaie tăcută din palme. Erna Frey nu reacționase în nici un fel.

La ora 17.10 sosise primul apel dintr-o serie de interceptări de apeluri telefonice făcute de la domiciliul lui Abdullah. O traducere simultană din arabă în germană se derula pe ecranul monitorului ce primea semnal de la Serviciul de interceptări. Pentru Bachmann, care vorbea arabă, traducerea era redundantă. Pentru Erna Frey și pentru majoritatea echipei lui Bachmann era utilă.

La fiecare convorbire, numele persoanei contactate apărea în partea de jos a ecranului. Un ecran paralel punea la dispoziție date personale și detalii privind convorbirea. Apelurile, șase în total, au fost făcute exclusiv către oameni respectabili care se ocupau cu strângerea de fonduri și funcționari importanți de la organizații caritabile, toți de origine musulmană. Potrivit comentariilor suplimentare oferite de specialiștii analiști, nici una dintre persoanele contactate nu se găsea în acel moment sub urmărire.

Mesajul către fiecare persoană apelată era identic: „Am dat de fonduri, frații mei, milostivul Allah, în infinita Lui dărnicie, ne-a socotit demni de un dar măreț, istoric“. O trăsătură caracteristică fiecărei discuții a fost că doctorul Abdullah pretindea – nu tocmai convingător – că se referă la un cadou american în orez, nu în dolari. Prin acest cod simplist, milioanele deveneau tone.

Potrivit comentariului suplimentar, motivația lui pentru a disimula ținea de precauție: nu dorea să stârnească nici măcar accidental pofta vreunui angajat local care s-ar fi putut întâmpla să asculte acea convorbire. O singură redare era suficientă pentru toate cele șase convorbiri:

„Douăsprezece *tone* și jumătate de cea mai bună calitate, dragul meu prieten – *tone americane* – ai priceput? – da, adevărat, *tone*. Fiecare bob e menit să fie distribuit credincioșilor. Da, da, nătăraule! *Tone!* Și-a pus oare Allah palmele lui iertătoare peste urechile tale neroade?

Există și condiții, pricepi? Nu multe, dar, cu toate astea, condiții. Mă mai asculți? Frații noștri oprimați din Cecenia primesc primul transport. Flămânzii lor vor fi primii pe care îi vom hrăni. Și vom instrui mai mulți medici, *Inshallah*. Nu e minunat? Și în Europa. Avem deja un candidat!“

Această convorbire se purtase cu un anume Shaykh Rashid Hassan, vechi prieten și fost coleg de studenție de-al lui Abdullah de la Cairo, care acum locuia în orășelul Weybridge, comitatul Surrey, Anglia. Poate că din același motiv fusese cea mai lungă și mai intimă convorbire. Cu toate acestea, se încheiase criptic, aspect remarcat de analiști:

„Fără îndoială că bunul nostru prieten te va căuta mai târziu ca să discute ce trebuie discutat“, promite Abdullah. Răspunsul este un mormăit evaziv.

La 19.42 apar primele imagini recepționate în direct:

Secvențe cu REPER ieșind de pe veranda casei, părând foarte european prin purtarea unei haine de ploaie Burberry și a unei șepci englezești. Este singur. Un automobil Volvo combi, de culoare neagră, așteaptă la poartă, având portiera din dreapta spate deschisă pentru a se urca.

Observație făcută de analiști: vehiculul este înmatriculat pe numele unei firme de închiriat mașini, deținute de niște turci, având sediul în Flensburg, oraș situat la o sută cincizeci de kilometri nord de Hamburg. Nu există date referitoare la activități ilegale desfășurate de această firmă sau de proprietarii ei.

Ajutat de garda lui de corp mai vârstnică, REPER se instalează pe bancheta din spate; bodyguardul ia loc apoi lângă șofer. Camera de supraveghere își schimbă direcția de filmare, așezându-se în spatele mașinii Volvo, pe care o urmează. „Oamenii pioși evită să conducă“, gândește Bachmann, urmărind garda de corp de pe scaunul din față, care se uită în oglinda retrovizoare, apoi în cea laterală.

Volvo-ul ajunge la autostradă, continuă spre nord-est cale de douăzeci, de patruzeci, de cincizeci și șapte de kilometri. Se lasă amurgul. Imaginea transmisă de aparatul de filmat capătă tenta

verzuie și neclară dată de lentilele pentru vedere nocturnă. În tot acest timp, garda de corp a continuat să privească ba în oglinda retrovizoare, ba în cea laterală. În momentul când automobilul trage într-un spațiu de odihnă, vigilența lui sporește.

Garda de corp iese din mașină și urinează, răstimp în care pare să verifice zona, căutând să depisteze orice prezență nedorită. Se uită direct în obiectivul camerei de filmare, probabil verificând vehiculul de supraveghere al oamenilor lui Mohr, parcat la aproximativ cincizeci de metri în spatele lui.

Revenind la automobil, garda de corp deschide portiera din spate și se adresează cuiva dinăuntru. REPER coboară și, ținându-și șapca să nu-i fie suflată de vânt de pe cap, înaintează către o cabină telefonică din sticlă, aflată la capătul estic al zonei de odihnă. Intră în cabină și introduce imediat o cartelă de credit pe care o are pregătită în mână. „Mare idiot“, gândește Bachmann. Dar poate că, la fel ca mașina Volvo, acea cartelă nu îi aparține lui REPER.

În timp ce REPER formează numărul, în partea de jos a unuia dintre monitoarele lui Maximilian apare un nume. Este același Shaykh Rashid Hassan, din Weybridge, pe care Abdullah îl sunase de acasă ceva mai devreme. Însă, între timp, se petrecuse ceva ciudat cu glasul lui REPER, după cum, cu oarecare întârziere și puțin desincronizat, Centrul de Interceptări din Berlin reușește să îl recepționeze.

La început, nici măcar Bachmann nu reușește să descâlcească înțelesul vorbelor pe care le aude. Ca să se lămurească, trebuie să apeleze la traducerea simultană ce apare pe ecranul aflat lângă ușă. REPER vorbește cu siguranță în arabă, dar folosind un dialect egiptean plin de colocvialisme despre care el probabil consideră că ar deruta pe orice individ care ar auzi, întâmplător sau nu, acel schimb de replici.

Dacă așa considerase, se înșelase. Indiferent cine ar fi fost persoana, traducătorul simultan se dovedește genial. Nici măcar nu ezită:

REPER: Shaykh Rashid la aparat?

RASHID: Da, sunt Rashid.

REPER: Sunt Faisal, vărul distinsului tău socru.

RASHID: Și?

REPER: Am un mesaj pentru el. I-l poți transmite?

RASHID: *(răspuns cu întârziere)* Pot. *Inshallah.*

REPER: A existat o întârziere în legătură cu livrarea de membre artificiale și de scaune cu rotile către spitalul fratelui tău din Mogadishu.

RASHID: Și ce-i cu asta?

REPER: Întârzierea va fi imediat îndreptată. După aceea, va putea să meargă fără nici o grijă în vacanță în Cipru. Poți să-i transmiți mesajul meu? Se va bucura.

RASHID: O să-i comunic socrului meu. *Inshallah*.

Shaykh Rashid închide.

14

– Frau Elli, a spus Brue, dând semnalul declanșării familiarului ritual.

– Domnule Tommy, i-a răspuns Frau Ellenberger, pregătindu-se pentru încă unul dintre obișnuitele lor schimburi de replici.

Dar se înșela. De această dată, Brue adoptase tonul directorului executiv:

– Frau Elli, mă bucur să te informez că începând cu această seară vom închide ultimul dintre conturile lipițane.

– Mă simt ușurată, domnule Tommy! Era și timpul.

– Îl voi primi pe solicitant astă-seară, după încheierea programului oficial. Aceasta este dorința lui expresă.

– În această seară nu am nici un program. Nu am nimic împotrivă să rămân după orele de lucru, i-a răspuns Frau Elli, cu o aviditate misterioasă.

Oare ținea cu orice preț să vadă cum dispărea și ultimul dintre conturile lipițane – ori să-l vadă pe fiul nelegitim al colonelului Grigori Borisovici Karpov?

– Îți mulțumesc, dar nu va fi nevoie, Frau Elli. Clientul insistă asupra confidențialității depline. Cu toate acestea, ți-aș rămâne recunoscător dacă ai dezgropa documentele trebuincioase și mi le-ai pune pe birou.

– Să înțeleg că solicitantul are o *cheie,* domnule Tommy?

– Potrivit avocatului său, are o cheie foarte potrivită. Iar noi avem *propria* cheie. Unde anume?

– În *oubliette,* domnule Tommy. În seiful din perete. Sub cifrul dublu.

– Lângă cutiile de valori?

– Lângă cutiile de valori.

– Mereu am crezut că politica noastră era de a ține cheile de la cutiile de valori cât mai departe de cutiile în sine.

– Asta era pe vremea regretatului domn Edward. La Hamburg, ați adoptat o politică mai permisivă.

– Ei bine, atunci poate ești bună și-mi eliberezi cheia.

– Va trebui să o rog pe casiera-șefă să mă însoțească.

– De ce?

– Ea păstrează al doilea cifru, domnule Tommy!

– A, desigur! Trebuie să-i spui despre ce este vorba?

– Nu, domnule Tommy.

– Atunci să nu-i spui. Și astăzi vom închide banca mai devreme. Aș vrea ca la ora trei, cel târziu, să nu se mai afle nici un angajat în sediu.

– Vă referiți la *toată lumea?*

– Toată lumea, în afară de mine, dacă nu te superi!

– Prea bine, domnule Tommy!

Însă mânia pe care o citise pe fața femeii îl tulburase, cu atât mai mult cu cât nu înțelegea motivul ei. La ora trei după-amiază banca se golise, așa cum dăduse el instrucțiuni, astfel că i-a putut telefona lui Lantern spre confirmare. După câteva minute, s-a auzit soneria. Aflat singur în clădire, Brue a coborât precaut până la parter și a văzut patru oameni în salopete albastre stând în prag, având în spatele lor, parcată în curtea băncii, o furgonetă albă ce se pretindea a aparține firmei Compania de Electricitate Trei Oceane din Lübeck. „În meseria noastră, lucru deloc surprinzător, îi numim gândaci cu antene“, se confesase Lantern, pregătindu-l pe Brue pentru invazia ce va urma.

Cel mai vârstnic dintre cei patru avea doi dinți din aur care îl făceau să semene cu un pirat.

– *Domnul* Brue? a întrebat el, arătându-și dinții sclipitori.

– Ce doriți?

– Avem programare să verificăm sistemul dumneavoastră, domnule, a spus omul, într-o engleză muncită.

– Atunci, intrați, i-a răspuns Brue iritat, în limba germană. Faceți ce aveți de făcut. Numai să nu stricați prea rău tencuiala, dacă nu vă supărați.

Îi spusese lui Lantern până obosise că banca gemea de camere video montate atât în exterior, cât și în interior. În cazul în care „gândacii cu antene“ ai lui Lantern aveau sarcina de a instala sisteme similare, nu puteau oare să adapteze cablajele existente? Însă acest lucru nu era suficient de bun pentru oamenii la care Lantern se referea acum drept „amicii noștri germani“. În următoarea oră, Brue a umblat neputincios de colo, colo, în vreme ce oamenii și-au văzut de treaba lor: holul, zona recepției, scara, sala computerelor care adăpostea casieria, secretariatul, grupurile sanitare, camera de valori, acea *oubliette*, pe care a trebuit să o descuie folosindu-se de setul personal de chei.

– Iar acum, vă rog, biroul dumneavoastră, domnule Brue. Dacă îmi permiteți, a spus bărbatul cu zâmbet aurit.

Brue și-a făcut de lucru la parter cât timp biroul i-a fost pângărit. Totuși, indiferent cât de mult a căutat eventuale daune, nu a găsit nicăieri vreo urmă a activității lor. Iar când și-a reluat în stăpânire propriul bârlog, totul părea neatins.

Cu expresii respectuoase lipsite de sens, oamenii au plecat, iar Brue, rămas din nou singur și resimțind brusc acea stare, s-a prăbușit în scaunul de la masa de lucru, neavând chef nici măcar să întindă mâna spre teancul de documente lipițane cu aspect îmbătrânit, pe care Frau Ellenberger i le lăsase acolo spre consultare.

Însă curând după aceea un cu totul alt Brue s-a afirmat cu tărie, n-avea importanță dacă era o versiune veche a sa ori una nouă. Era Brue redivivus. Traversând camera cu pași mari, ținându-și mâinile înfipte în buzunare, s-a uitat cu luare-aminte la tabloul original, pictat de mână, reprezentând arborele genealogic al familiei Brue care, vreme de treizeci și cinci de ani, fusese obiectul care îi atrăsese zilnic atenția asupra nepriceperii sale. „Să fi vârât prietenii noștri germani vreunul dintre microfoane îndărătul lui? A ajuns oare chiar mărețul fondator al băncii să-mi spioneze orice mișcare?

Ei bine, nu are decât. Peste câteva săptămâni, va spiona dintr-un tomberon.“

Răsucindu-se pe călcâie, a aruncat o privire aprigă prin birou: „Camera *mea,* masa de lucru a partenerului *meu,* portmantoul *meu,* cu haine croite de Randall’s din Glasgow, biblioteca *mea:* nu a tatei, nu a tatălui *său,* nici a străbunicului. Iar cărțile din bibliotecă, chiar dacă nu am deschis niciodată vreuna, tot ale mele sunt“. Și venise vreme ca ei să știe asta; sosise timpul să știe și el asta. „Pot face tot ce vreau cu ele. Să le ard sau să le vând, sau să le donez Dezmoșteniților Pământului.

Așa că, să-i roadă gândacii. Cum mi-au ros mie pereții, ha-ha!“

Și gândind această mică trivialitate – analizând-o atent și savurând-o –, a repetat-o cu voce tare, curtenitor și într-o engleză impecabilă, mai întâi spre beneficiul lui Lantern, apoi pentru amicii germani ai lui Lantern și, în cele din urmă, pentru toți ascultătorii lui de pretutindeni. Oare se activase instalarea microfoanelor? Îl durea în cot.

Apoi, cu mare grijă, s-a apucat să conceapă aranjarea scenei: „Issa va sta aici, Abdullah, acolo, iar eu o să mă fixez aici, la biroul meu“.

Dar Annabel?

„Annabel nu va fi trimisă într-o bancă din fundul clasei, nici gând! Asta nu se va întâmpla în casa mea. Este aici în calitate de oaspete al meu și va beneficia de tratamentul pe care *eu* consider că îl merită.“

Și, gândind asta, i-au căzut ochii pe fotoliul bunicului, ascuns în colțul cel mai întunecat, acolo unde îl exilase, un fotoliu hidos, sculptat excesiv și având însemnele neamului Brue pe coama spătarului, precum și tartanul familiei brodat pe tapițeria ștearsă de vreme. Târându-l afară din ascunzătoare, a aruncat pe șezutul lui câteva perne decorative și s-a tras un pas înapoi ca să-și admire opera: „Așa îi place ei să stea, perfect dreaptă, și cine îndrăznește s-o deranjeze din acea poziție o face pe riscul său“.

Drept ultimă tușă, s-a dus până la frigiderul dintr-un intrând, a adus câteva sticle de apă minerală plată și le-a așezat pe măsuța de cafea pentru ca în momentul sosirii ei acestea să fie la temperatura camerei. S-a gândit să-și toarne un scotch dacă tot trecuse la problema băuturilor, dar s-a abținut. Mai avea de rezolvat o ultimă

chestiune vitală înainte de desfășurarea întrevederii din acea seară, și aștepta cu nerăbdare momentul.

Brue insistase asupra hotelului Atlantic fără să precizeze vreun motiv. După ce făcuse o tură de recunoaștere, Lantern îi aprobase umil alegerea făcută. Ora stabilită era șapte, cea la care se întâlniseră el și Annabel prima oară. În lobby domneau aceleași mirosuri ca și atunci. Recepționerul de serviciu era tot Herr Schwarz. Dinspre bar răsuna același sunet ca și atunci. Același pianist cânta, nebăgat în seamă, melodii de iubire atunci când Brue a ocupat aceeași poziție sub aceleași picturi în ulei cu aspect comercial și a rămas cu ochii îndreptați spre aceleași uși batante.

Doar vremea se deosebea. Soarele de primăvară lumina străzile, eliberând trecătorii și făcându-i să pară mai înalți. Ori așa avea Brue impresia, poate pentru că se simțea el însuși mai liber și mai înalt.

Sosise devreme, însă Lantern și cei doi băieți ai săi ajunseseră acolo înaintea lui și stăteau ca trei mici oameni de afaceri între colțul lui Brue și ușile batante, probabil pentru a-l descuraja în caz că intenționa să fugă din acel loc cu pașaportul lui Issa. Dincolo de interval și la mică distanță de bucătăria localului se așezaseră cele două femei care se repeziseră să sară în ajutorul lui Annabel la restaurantul Louise. Cu figuri serioase, metodice și concentrate, prinse într-un dialog neconvingător în timp ce consultau o hartă a orașului, ele păreau pregătite să repete figura.

Annabel renunțase la rucsac.

Acesta a fost primul lucru pe care Brue l-a observat atunci când ea a pătruns pe ușile batante. Fără rucsac, pășind mai lent, fără bicicletă. Până la ușă fusese adusă de un Volvo de culoare nisipie, care nu era taxi, așadar probabil că mașina aparținea celor care o supravegheau.

La gât purta aceeași eșarfă pe care o avusese drept *hijab* la locuința Leylei. Fusta neagră și severă și bluza cu mânecă lungă, plus jacheta, au fost o mică surpriză pentru el. Aceste veșminte sugerau o avocată care fie se pregătea să apară în fața instanței, fie tocmai trecuse pe acolo, până când Brue și-a adus aminte că și el alesese costumul

de culoarea cea mai închisă pentru întâlnirea din acea seară cu doctorul Abdullah.

– Apă? a sugerat el grijuliu. Fără lămâie? La temperatura camerei? Combinația obișnuită?

– Da, vă rog, a spus ea, dar nu a zâmbit.

A comandat două ape, una pentru sine. Strângându-i mâna, și-a îngăduit doar o privire piezișă spre fața ei, temându-se de ceea ce ar putea vedea. Annabel arăta trasă la față și nedormită. Își ținea buzele strânse în încercarea de a-și păstra controlul.

– Și cred că ai și escortă aici, adevărat? a spus el, pe același ton jovial. Le-am putea trimite ceva de băut, dacă dorești. O sticlă de șampanie.

O înălțare din umeri gen Georgie.

Brue șarja în mod deliberat pentru a o impresiona. Juca rolul bufonului englez. Practica umorul într-un mod care nu se potrivea situației, dar era singura cale pe care o cunoștea. Era un cabotin bătrân, care o pregătea pe ea pentru marea reprezentație, și dorea să-i demonstreze că o iubea.

– Dacă bag bine de seamă, cred că nu beneficiezi de o protecție pe măsură, Annabel! Având în vedere ce valoare se pare că avem în ochii celor care ne manevrează. Văd că ai doar două bestii, în vreme ce eu am trei. Oamenii mei sunt acolo, dacă dorești să arunci o privire spre ei. (A făcut un gest ostentativ în direcția acestora.) Individul ăla tânăr și mai scund, cu costum, este creierul lor conducător. Lantern, așa îl cheamă. Ian Lantern, de la Ambasada Britanică din Berlin, poți verifica asta întrebându-l oricând pe ambasador. Ceilalți doi sunt... ei bine, ca să fiu sincer, un pic subdezvoltați mintal. Nu au prea multe în cap. Presupun că și tu ești dotată cu dispozitiv de ascultare, așa-i?

– Da.

Oare observase un început de zâmbet? Așa i s-a părut.

– Bun. Atunci suntem siguri de o audiență adecvată. Ori crezi cumva... mimând că fusese cuprins de un brusc atac de anxietate – ori crezi că oamenii tăi te aud doar pe *tine*, iar ai mei, doar pe *mine?* Nu, așa ceva este *imposibil*, adevărat? Nu sunt expert în electronică, dar ei nu pot fi pe *lungimi diferite de undă*. Sau este posibil? Brue s-a uitat

pe furiș peste umăr în stânga și în dreapta, prefăcându-se că verifică. Nu ar trebui să ne facem prea multe griji în privința lor, a continuat el, clătinând din cap în semn de reproș față de sine. La urma urmelor, *noi suntem* stelele în această seară. Ei sunt doar spectatori. Nu pot face altceva decât *să asculte,* a explicat el, fiind recompensat cu un zâmbet atât de încurajator, atât de deschis, încât a socotit asta drept o lume nouă, în care se putea desfăta.

– Ai la tine pașaportul lui, a spus ea, încă zâmbind. Mi-au spus că ai fost amabil.

– Ei, nu știu cât de amabil am fost, dar m-am gândit că ai dori să arunci o privire la el. Și cred că și eu *aș vrea* să îl văd. În zilele noastre, pur și simplu nu mai știi cu cine ai de a face. Din păcate, nu ți-l pot da. Pot doar să ți-l arăt, apoi i-l voi înapoia tânărului domn Lantern, aflat în dreapta noastră, care îl va da unuia dintre oamenii *tăi,* care apoi îl va *activa,* dacă aceasta este exprimarea potrivită, imediat ce clientul tău va face așa cum intenționează – și se dorește.

A întins pașaportul spre ea. Nu cu un gest ferit, ci oferindu-i pașaportul peste masă, cu o ostentație care a determinat membrii ambelor grupuri de supraveghetori să renunțe la orice pretenții că ar face altceva decât să stea cu ochii pe ei doi.

– Sau există variante în partea din care vii? a continuat el vesel. Constat că, în cazul acestor oameni, este vital să *comparăm versiunile*. Nu par să se lase dominați prea mult de sinceritate. Iată cum mi-au descris mie situația. Tu aduci clientul nostru la bancă, el dă instrucțiunile necesare, iar apoi este dus – *direct,* mi s-au dat asigurări – într-un loc a cărui adresă nu mi se permite să o cunosc, unde el va completa niște formulare în trei exemplare și i se va înmâna pașaportul german. Chiar acesta pe care îl avem aici, și care va căpăta imediat valabilitate. Se potrivesc versiunile? Ori ne confruntăm cu vreo problemă?

– Se potrivesc, a răspuns ea.

Annabel a luat pașaportul și l-a examinat. Întâi fotografia, apoi câteva ștampile de intrare și de ieșire cu aspect nevinovat, nici una nefiind prea recentă. Apoi data expirării, peste trei ani și șapte luni.

– Va trebui să-l însoțesc când va primi asta, a spus ea, încântându-l pe Brue prin hotărârea de care dădea dovadă, caracteristică lui Annabel, dar pe care el i-o recunoștea abia acum.

– Sigur că da. Ca avocat al lui, nu vei avea de ales.

– E bolnav. Are nevoie de odihnă.

– Desigur. Iar după seara aceasta, are la dispoziție tot timpul din lume, a spus Brue. Iar eu am un micuț document pentru tine *personal*. (A luat pașaportul din mâinile ei și a plasat un plic nesigilat în palma ei rămasă în așteptare.) Nu te deranja să verifici acum. Regret, nu e vreo bijuterie stânjenitoare. Doar un petic de hârtie. Dar te eliberează *și pe tine*. Nu vor exista acuzații din răzbunare sau ceva de genul acesta, cu condiția să nu procedezi astfel încă o dată, deși eu sper că așa vei face, firește. Și prin asta ți se mulțumește pentru faptul că *ai fost în aceeași barcă,* ca să spun așa. Mai apropiat de atât de o cerere în căsătorie nu se poate ajunge în meseria asta.

– Nu mă interesează să fiu eliberată.

– Ei bine, eu cred că ar trebui, i-a replicat el.

Însă, de această dată, el i-a vorbit în rusește, nu în germană, lucru care, spre încântarea lui, a provocat agitație în cele două tabere, aflate de o parte și de alta a intervalului. Capete s-au răsucit brusc, s-au consultat cu un aer disperat de la o masă la cealaltă: „Avem printre noi vreun cunoscător de rusă?" Judecând după expresiile nedumerite de pe fețele lor, nu aveau.

– Iar acum, pentru că suntem singuri preț de câteva minute sau cel puțin așa sper, a continuat Brue în rusa lui clasică, deprinsă la Paris, există două chestiuni personale și strict secrete pe care aș dori să le abordez cu tine. Îmi dai voie?

Spre bucuria lui, ca prin minune, ea s-a luminat la față.

– Vă dau voie, domnule Brue.

– Ai făcut referire la banca mea. Banca mea împuțită. Dacă ea nu ar fi existat, el nu ar fi fost aici. Ei bine, acum el e aici. Și poate rămâne aici, credem noi. Îți mai dorești ca el să nu fi venit?

– Nu.

– Mă simt ușurat. Mai doresc să știi că am o fiică pe care o iubesc foarte mult, pe nume Georgina. Eu îi spun Georgie. E copilul rezultat dintr-o căsătorie timpurie, pe care am contractat-o într-o perioadă din viață când nu înțelegeam natura căsniciei. Ori, fiindcă veni vorba, nu pricepeam natura iubirii. Eram imatur pentru căsătorie și imatur ca să devin tată. Acum nu mai este cazul. Georgie va avea un copil, iar eu voi învăța să fiu bunic.

– E minunat!

– Mulțumesc! Abia așteptam să spun asta cuiva, iar acum am avut ocazia, așa că sunt încântat. Georgie suferă de depresie. Nu am încredere în limbajul de acest fel, dar, în cazul ei, sunt convins că diagnosticul se potrivește suferinței ei. Georgie trebuie să trăiască *echilibrat*. Cred că acesta e termenul potrivit. Locuiește în California. Cu un scriitor. La un moment dat, ea a fost și anorexică. Arăta ca o pasăre gata să moară de foame. Nimeni nu putea face nimic. Era o poveste tristă. Iar divorțul nu a ajutat deloc la îmbunătățirea situației. Din fericire, ea a avut înțelepciunea să plece în America. S-a stabilit în California. Unde este și acum.

– Ai mai spus asta.

– Scuze. Ce vreau să zic e că în momentul ăsta se scaldă în ape limpezi. Am vorbit cu ea acum câteva seri. Câteodată, cu cât e mai mare distanța de la care telefonez, cu atât mi-e mai ușor să-mi dau seama dacă ea este fericită. A mai avut un copil, dar a murit. Cel de acum nu va avea aceeași soartă, sunt convins. Știu că va trăi. Dar mă îndepărtez de subiect. Iartă-mă, te rog! M-am gândit că, după ce se va termina afacerea asta, o să-mi rezerv ceva timp ca să dau o fugă pentru a o vedea. Poate chiar să stau acolo o vreme. Sincer să fiu, banca mea e pe ducă. Nu aș putea afirma că o să-i duc lipsa. Totul are un ciclu de viață. Și atunci m-am gândit: după ce ajung acolo și mă instalez cât de cât, iar tu îți limpezești situația de aici, ai putea veni să stai cu noi câteva zile – pe cheltuiala mea, evident. Poți veni cu cine dorești... și așa îi vei cunoaște pe Georgie și pe copilul ei. Dar și pe soțul ei, despre care sunt singur că e un ins înfiorător.

– Mi-ar face plăcere!

– Nu e nevoie să-mi dai răspunsul acum. Nu e ceva vital. Doar gândește-te. Asta e tot ce voiam să-ți spun. Iar acum putem reveni la limba germană, pentru ca publicul nostru să se mai liniștească.

– Voi veni, a spus ea, tot în rusă. Chiar aș fi încântată. Nu e nevoie să stau pe gânduri. Sunt convinsă că asta vreau.

– Excelent, a reluat el discuția, de astă dată în germană, consultându-și ceasul, ca și cum ar fi vrut să afle cu precizie cât timp lipsise de la masa de lucru. Mai am niște hârtii aici, iar asta ar fi lista dorințelor lui Abdullah pentru Cecenia. Are propuneri la modul general privind comunitatea musulmană în mare, dar aceasta este o listă prescurtată a recomandărilor lui pentru Cecenia. S-a gândit că probabil clientul nostru ar dori să-și arunce ochii peste această listă, înainte de a participa la discuție. Poate că asta va face ca timpul să treacă mai repede. Îmi dai voie să spun că abia aștept să vă văd pe amândoi la ora zece în seara asta?

– Vă dau voie, a spus ea. Desigur.

Apoi, cu o mișcare hotărâtă din cap pentru a sublinia cele spuse, s-a întors și a pornit cu pași rigizi spre ușile batante, unde însoțitorii ei erau deja în așteptare.

– Nu a fost vorba de o răzvrătire, Ian, l-a asigurat Brue pe Lantern, pe un ton degajat, în momentul când i-a întins pașaportul lui Issa. N-am făcut decât să îngăduim liberului nostru arbitru să facă o mică plimbare.

Era opt și jumătate când cele două femei au lăsat-o pe Annabel în fața clădirii de pe faleza portului, pentru ca ea să urce singură scara spre apartamentul din pod, socotind că se-ntâmpla pentru ultima oară: ultima oară când Issa îi era prizonier, iar ea, prizoniera lui, ultima oară când, stând la fereastra arcuită, vor mai asculta muzică rusească în lumina tremurătoare venind dinspre port, ultima oară când el îi va fi ca un copil pe care să-l hrănească și să-l binedispună, când îi va fi ca un amant de neatins, când îi va fi ca un tutore în durere insuportabilă și în speranță. Peste o oră avea să-l predea lui Brue și doctorului Abdullah. Peste o oră, Bachmann și Erna Frey vor căpăta ce-și doresc. Cu ajutorul lui Issa, vor salva mai multe vieți

nevinovate decât o putea face Sanctuarul într-o viață de om – însă în ce fel se puteau contabiliza cei neuciși?

– Acestea sunt recomandările doctorului Abdullah? a întrebat Issa, pe un ton oarecum imperios, în timp ce citea stând în lumina aruncată de becul aflat în mijlocul camerei.

– Câteva dintre ele. A plasat Cecenia în capul listei. Așa cum ai cerut tu.

– E înțelept. Organizația caritabilă pe care o numește aici este cunoscută bine în Cecenia. Am auzit de ea. Duce medicamente și bandaje la curajoșii luptători din munți, precum și anestezice. Vom sprijini această organizație caritabilă.

– Foarte bine.

– Dar mai întâi trebuie să salvăm copiii din Groznîi, a spus el, citind mai departe. Iar după aceea, văduvele. Tinerele femei care au fost pângărite fără vina lor nu vor fi pedepsite, ci, cu voia lui Allah, vor fi găzduite în cămine speciale. Chiar dacă există un semn de întrebare privind complicitatea lor, ele vor fi găzduite acolo. Asta mi-e dorința.

– Bine.

– Nici una nu va fi pedepsită, nici măcar de familia ei. Vom găsi persoane pricepute pentru a le îngriji pe aceste femei. (Apoi a dat o pagină.) Copiii martirilor vor fi avantajați, asta este voia lui Allah. Dar numai cu condiția ca părinții lor să nu fi ucis persoane nevinovate. Noi îi vom adăposti chiar dacă au omorât oameni nevinovați, lucru pe care Allah nu-l îngăduie. Annabel, ești de acord cu asta?

– Mi se pare extraordinar. Oarecum derutant, dar grozav, a spus ea, zâmbind.

– Și organizația *asta* caritabilă, și pe ea o admir. Nu am auzit de ea, dar o admir. Educația copiilor noștri a fost neglijată din cauza acestui război îndelungat pentru independență.

– Ce-ar fi să le bifezi pe acelea care îți plac? Nu ai un creion?

– Îmi plac toate. Și îmi placi și tu, Annabel!

A împăturit lista și și-a îndesat-o în buzunar.

„Nu mai vorbi așa, l-a rugat ea în gând, din locul ei, aflat la capătul celălalt al podului. Nu mă sili să-ți fac promisiuni. Nu te apuca să

zugrăvești acest vis pe care nu-l poți trăi. Nu mă simt suficient de tare pentru asta. *Oprește-te!*“

– După ce te vei converti la crezul lui Allah, care este religia mamei mele și a poporului meu, iar eu voi deveni un medic de vază, pregătit în Occident și având o mașină ca a domnului Brue, îmi voi dedica tot timpul pe care nu-l voi petrece la slujbă ca să te simți bine. Annabel, îți dau asigurări în privința asta! Când sarcina îți va permite, o să fii asistentă în spitalul meu. Am băgat de seamă că, atunci când nu ești din cale afară de severă, te arăți plină de compasiune. Dar mai întâi va trebui să urmezi un curs de calificare. Pregătirea de avocat nu e suficientă ca să devii asistentă medicală.

– Nu cred că este.

– Annabel, mă asculți? Te rog să te concentrezi!

– Doar mă uitam la ceas, atâta tot. Domnul Brue vrea ca noi să ajungem acolo înaintea doctorului Abdullah. Întâi va trebui să soliciți banii, chiar dacă nu vrei să-i accepți.

– Sunt conștient de asta, Annabel! M-am obișnuit cu astfel de chestiuni tehnice. Tocmai de aceea, limuzina lui va sosi să mă ia la momentul potrivit. La ceremonie vor veni și Melik, și Leyla?

– Nu. Ei sunt în Turcia.

– Asta mă întristează. Ei s-ar simți alinați dacă ar ști ce vreau să fac. O să le asigur copiilor noștri o educație vastă și cât mai variată. Dar nu în Cecenia, pentru că ar fi prea periculos. Întâi vor studia Coranul, iar după aceea, literatură și muzică. Vor aspira să deprindă cele Cinci Excelențe. Dacă nu vor fi în stare, nu vor fi pedepsiți. Îi vom iubi și ne vom ruga alături de ei de nenumărate ori. Eu, unul, nu mă pricep la etapele care sunt necesare pentru convertirea ta. După ce o să-mi fac o părere despre acest doctor Abdullah, ale cărui scrieri le respect, o să analizez pentru a vedea dacă este omul potrivit. Annabel, nu te-am insultat niciodată!

– Știu asta.

– Iar tu nu ai încercat să mă seduci. Au existat momente când m-am temut că ai fost gata de așa ceva. Cu toate acestea, ai reușit să te stăpânești.

– Cred că ar trebui să ne pregătim, nu?

– Să ascultăm Rahmaninov.

Traversând încăperea până spre fereastra arcuită, Issa a pornit CD-playerul. Sonorul era dat la volum mare, așa cum îi plăcea lui să asculte când era singur. Acordurile grave au răsunat cu ecou, răsfrânte de grinzile tavanului. Issa s-a întors spre fereastră, iar Annabel i-a urmărit silueta, cât timp el s-a îmbrăcat atent pentru acea călătorie. Jacheta din piele a lui Karsten nu îl mai atrăgea. A preferat să îmbrace vechiul pardesiu negru și să-și pună acoperământul din lână pe cap, atârnându-și desaga gălbuie de umăr.

– Hai, Annabel! Te rog să mă urmezi. O să te apăr eu. Așa e tradiția la noi.

Însă, odată ajuns la ușă, s-a oprit brusc și s-a uitat lung la ea, cu o sinceritate atât de dezamăgită, încât, vreme de o clipă, ea a crezut că el avea să o închidă din nou, ținând-o și pe ea prizonieră alături de el, ca să continue la nesfârșit viața pe care o împărtășiseră acolo, singuri în propria lor lume.

Și poate că, într-un fel, ea spera că așa se va întâmpla, însă el deja pornise să coboare treptele, așa că totul s-a dovedit a fi prea târziu. Erau așteptați de o limuzină lungă, de culoare neagră. Șoferul ținea deschisă portiera din dreapta spate. Era tânăr și blond, un bărbat la prima tinerețe. Annabel a urcat. Șoferul a așteptat ca Issa să o urmeze, dar acesta a refuzat. Drept urmare, tânărul blond a deschis portiera din dreapta față, iar Issa a urcat.

*

Brue a pornit în frunte către propriul sanctuar, urmat de Issa și de Annabel, care purta taiorul negru, tipic pentru orice avocată, și eșarfa. Issa, așa cum remarcase el îndată, era un personaj schimbat. Fugarul pios, de origine musulmană, se transformase în fiul milionar al unui colonel din Armata Roșie. După ce a pătruns în hol, s-a uitat încruntat și disprețuitor în jur, ca și cum interiorul nobil al băncii nu ar fi fost tocmai locul cu care era învățat. Așezându-se neinvitat pe fotoliul pe care Brue și-l dorise pentru Annabel, Issa și-a încrucișat brațele la piept și a pus picior peste picior, așteptând să i se vorbească, și, procedând astfel, a alungat-o pe Annabel spre coadă.

– Frau Richter, nu doriți să veniți ceva mai aproape de noi? a întrebat-o Brue, în limba rusă, singura limbă comună cunoscută de toți trei.

– Mulțumesc, domnule Brue, mă simt foarte bine, i-a răspuns ea, etalând zâmbetul pe care tocmai ce și-l regăsise.

– Atunci, voi începe, a anunțat Brue, străduindu-se să-și alunge dezamăgirea.

Și a început, în ciuda senzației bizare pe care o avea: aceea că se adresa unei săli aglomerate, nicidecum către două persoane care stăteau la mai puțin de doi metri de el. Ca reprezentant al Brue Frères, el l-a salutat în mod oficial, drept fiul unui vechi și fidel client al băncii, pe Issa – însă, cu mult tact, s-a abținut să exprime condoleanțe privind trecerea în neființă a clientului său.

Issa s-a crispat, dar a dat din cap în semn de încuviințare. Brue și-a dres glasul. În acele circumstanțe, a spus el, își propunea să păstreze procedurile oficiale la minimum. I se adusese la cunoștință de către avocatul lui Issa – cu o vagă plecăciune în direcția lui Annabel – că Issa își solicita moștenirea cu condiția ca, imediat după aceea, să poată dispune de ea și să o doneze unor organizații caritabile musulmane.

– Am fost informat de asemenea că, în acest scop, vă veți lăsa îndrumat de autoritatea religioasă a doctorului Abdullah, căruia i-am transmis instrucțiunile dumneavoastră. Doctorul Abdullah s-a declarat încântat să ni se alăture în scurt timp.

– Va fi vorba de îndrumarea lui Allah, l-a corectat Issa, cu un mârâit ursuz, neadresându-se lui Brue, ci brățării lui cu un minuscul Coran de aur, pe care o ținea între degete. Vorbim de voia lui Allah, domnule!

Scop în care – a continuat Brue, fără să se lase tulburat de intervenție –, în condiții normale, el i-ar solicita pretendentului să-și prezinte identitatea. Cu toate acestea – grație capacității de convingere dovedite de Frau Richter, a spus el cu emfază –, el era dispus să renunțe la orice formalități și să treacă neîntârziat la pretenții – și, adresându-se din nou lui Annabel –, dacă aceasta era dorința clientului ei.

– Aceasta este dorința mea, domnule! a exclamat Issa, înainte ca Annabel să apuce să deschidă gura. Cer acești bani pentru toți musulmanii! Îi cer pentru Cecenia!

– Ei bine, în acest caz, ar trebui să mă urmați, a spus Brue.

După care a ridicat o cheie micuță, inteligent modelată, din tăvița pe care o avea în față.

Ușa de la *oubliette* s-a deschis cu un scârțâit. După plecarea tehnicienilor, Brue activase doar unul dintre sistemele de protecție. Casetele de valori erau aliniate de-a lungul unui perete, toate fiind vopsite în verde-închis, având fiecare câte două găuri pentru cheie. Edward Amadeus, care adora să dea nume ridicole diverselor lucruri, numise acel perete porumbarul său. După știința lui Brue, unele dintre acele cutii de valori nu fuseseră deschise de cincizeci de ani. Probabil că ele nici nu aveau să mai fie deschise vreodată. S-a întors spre Annabel și a văzut că fața i se luminase, trădând o însuflețire precaută. Privindu-l drept în ochi, ea i-a întins scrisoarea adusă de Issa din partea lui Anatoli, având numărul casetei scris apăsat cu cerneală. Brue îl știa pe de rost. Cunoștea cutia și cu ochii închiși, deși conținutul îi era necunoscut: ceva mai îndoită și mai zgâriată decât vecinele ei, ea îi amintea de o ladă rusească de muniții. Inscripția de pe etichetă – un cartonaș gălbui și pătat, având cele patru colțuri prinse de o gheară miniaturală de fier – era scrisă de mâna pedantului Edward Amadeus: LIP – o linie oblică, numărul, iar apoi trimiterea: „nu se atinge fără aprobarea lui EAB“.

– Cheia dumneavoastră, domnule, v-aș ruga, i-a zis Brue lui Issa.

Punându-și din nou brățara la încheietura mâinii, Issa și-a desfăcut nasturii pardesiului lung și a căutat sub pieptul cămășii trăistuța din piele de căprioară. Slăbind-o la gură, a extras din ea cheia și i-a întins-o lui Brue.

– Mă tem, Issa, că *dumneata* trebuie să faci asta, i-a spus Brue cu un zâmbet patern. Am și eu una?

A ridicat cheia băncii pentru a o vedea Issa.

– Issa e primul? a întrebat Annabel, cu bucuria unui copil care participă la un joc de societate.

– Cred că așa este obiceiul, nu sunteți de acord, Frau Richter?

– Issa, fă ce te-a rugat domnul Brue. Vâră cheia în broască și răsucește-o.

Issa s-a apropiat de cutia de valori și a introdus cheia în încuietoarea din partea stângă. Însă, când a încercat să o răsucească, ea a rămas blocată. Iritat, a scos-o și a încercat-o în încuietoarea din dreapta. S-a răsucit. Issa s-a dat cu un pas înapoi. Brue s-a apropiat și, cu cheia băncii, a deschis încuietoarea din stânga. Apoi a făcut și el un pas în spate.

Stând alături, Brue și Annabel s-au uitat cum, cu o repulsie neascunsă, fiul colonelului Grigori Borisovici Karpov a intrat în posesia milioanelor agonisite pe căi ilegale de tatăl lui decedat, avere ținută la păstrare de regretatul Edward Amadeus, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, la cererea serviciilor britanice de informații. La prima vedere, caseta nu conținea mare lucru: un plic mare cerat, nesigilat, pe care nu era trecut nici un destinatar.

Mâinile subțiratice ale lui Issa tremurau. În lumina ce cădea de sus, figura lui redevenise cea a unui deținut, presărată de umbre și de adâncituri, surprinsă într-o expresie de dezgust. Folosindu-și arătătorul și degetul mare, a extras disprețuitor o bucată de hârtie gravată ce arăta ca o bancnotă de mari dimensiuni. Punând plicul la subsuoară ca pentru a-l refolosi cu o altă ocazie, a desfăcut documentul și, cu spatele întors spre Brue și spre Annabel, l-a examinat: dar mai curând ca pe un artefact decât cu scopul de a citi informațiile pe care le cuprindea, pentru că scrisul era în germană, nu în rusă.

– Poate că Frau Richter va face traducerea când urcăm în birou, a sugerat Brue cu glas molcom, după ce trecuse mai bine de un minut fără ca Issa să se clintească.

– Richter? a repetat Issa, ca și cum nu ar mai fi auzit acel nume până atunci.

– Annabel. Frau Richter. Avocata dumitale. Doamna căreia îi datorăm prezența dumitale aici în această seară, precum și multe alte lucruri, dacă îmi este permis să spun.

Revenind din sferele în care se pierduse, Issa i-a întins documentul lui Annabel, după care i-a înmânat și plicul.

– Aceștia sunt bani, Annabel?

– Vor fi, a spus ea.

Când au ajuns din nou la etaj, temându-se că Issa, confruntat cu realitatea fizică a monstruozității tatălui său, s-ar putea răzgândi, anulând totul, Brue a făcut un efort deosebit să pară degajat. Probabil împărtășind aceeași temere, Annabel s-a grăbit să îi imite purtarea. Cu vioiciune, i-a prezentat clientului ei termenii și condițiile obligațiunii la purtător, și l-a întrebat dacă avea de pus întrebări, la care Issa a ridicat din umeri în semn de acceptare confuză a situației. Nu avea de pus întrebări. Trebuia semnată o chitanță, iar Brue i-a înmânat-o lui Annabel, invitând-o să-i explice clientului ei ce rost avea acest lucru. Încet și răbdător, ea i-a spus lui Issa ce însemna *chitanța* aceea.

Însemna că, până îi ceda, banii erau ai lui. Dacă, la semnarea chitanței, dorea să se răzgândească, păstrând banii ori dându-le altă utilizare, avea toată libertatea de acțiune. Iar Brue și-a dat seama că, spunându-i aceste lucruri lui Issa, Annabel punea fidelitatea față de clientul ei deasupra fidelității față de mânuitorii și manipulatorii ei; și că aceasta era o chestiune de principiu pentru ea, dar și un act de mare curaj, riscând să pericliteze atingerea scopului pentru care fusese adusă acolo.

Însă Issa nu avea de gând să se răzgândească. Cu pixul tremurându-i în mâna dreaptă, cu degetele de la mâna stângă, strânse laolaltă, apăsate pe frunte, lanțul de aur zărindu-se printre ele, Issa a semnat chitanța cu o serie de trăsături furioase. Uitând pe moment de comportamentul față de un musulman, Annabel a întins mâna să îi ia pixul, atingându-i dosul palmei din greșeală. El s-a crispat, dar ea a reușit să-i ia pixul.

Administratorul fundației din Liechtenstein pregătise un raport financiar. În baza obligațiunii la purtător și prin semnarea chitanței, Issa devenea unicul proprietar al fundației. Așa cum îi transmisese Brue doctorului Abdullah, suma totală a activelor lui se ridica la douăsprezece milioane și jumătate de dolari americani; sau, așa cum preferase doctorul Abdullah să o descrie prietenului său din Weybridge, comitatul Surrey, douăsprezece tone și jumătate de orez american.

– Issa, a spus Annabel, încercând să-l scoată din transa în care căzuse.

Uitându-se țintă la obligațiune, Issa și-a trecut palmele peste obrajii supți, mișcându-și buzele într-o rugăciune tăcută. Iar Brue,

care cunoștea de mult toate micile semne legate de îmbogățirea neașteptată – sclipirea reținută de lăcomie, de triumf ori de ușurare –, le-a căutat în zadar pe fața lui Issa, tot astfel cum le căutase zadarnic și pe fața lui Abdullah: sau, dacă le-a văzut, le-a văzut întâi transmise către Annabel, apoi dispărând imediat ce apăruseră.

– Așadar, a spus el pe un ton vioi, presupunând că nu mai avem alte chestiuni de discutat, iată ce i-am sugerat doamnei Richter *să facem* –, lucru pe care l-am și *făcut* în mod provizoriu, sub rezerva aprobării dumitale, Issa. Pentru moment, vom trece întreaga sumă în contul băncii noastre, în așa fel încât ea să poată fi transferată *instantaneu,* telegrafic, beneficiarilor asupra cărora veți conveni dumneata și doctorul Abdullah, în lumina preocupărilor dumneavoastre etice și religioase. Întinzând brusc mâna stângă pentru a-și consulta fugar ceasul foarte scump, a adăugat: Peste șapte minute, să spunem. Ba chiar mai curând, dacă nu mă înșel.

Nu se înșela. În fața clădirii tocmai oprea un automobil. A urmat un schimb înăbușit de cuvinte în arabă. Șoferul și pasagerul își luau rămas-bun. Brue a surprins un *„Inshallah“,* și a recunoscut glasul doctorului Abdullah. A mai surprins un *„Salaam“* de la revedere. Mașina s-a îndepărtat, iar dinspre verandă s-a auzit zgomotul pașilor unei singure persoane.

– Frau Richter, iertați-mă un moment, a spus el cu un aer oficial și a coborât grăbit spre parter pentru următorul Act al reprezentației.

Arni Mohr era mândru de noua lui furgonetă de supraveghere, și se despărțise de ea doar cu condiția să fie plasată în afara zonei de interdicție pe care el și poliția o stabiliseră în jurul băncii lui Brue. În interiorul zonei: filorii lui Arni și lunetiștii poliției; în afara ei, furgoneta, Bachmann, echipa lui formată din doi oameni și un taxi de culoare crem, gol, încărcat de reclame. Acesta era târgul aprobat de Keller și de Burgdorf, contestat fără succes de Axelrod, și acceptat cu unele proteste de către Bachmann.

– Günther, nu mă pot lupta cu ei pentru orice amănunt nenorocit, îi spusese Axelrod cu mai multă disperare în glas decât și-ar fi dorit Bachmann să audă. Dacă va trebui să renunț la câțiva pioni pentru a

le lua regina, pe mine nu mă deranjează, adăugase el, reamintindu-și partidele de șah pe care le juca împotriva lui Bachmann în adăpostul antiaerian de la subsolul Ambasadei Germane din Beirut.

– Dar regina *este* a noastră, da? insistase Bachmann cu îngrijorare în glas.

– În condițiile descrise, da. Dacă reușești să-l duci pe REPER la casa ta conspirativă și dacă poți să discuți cu el chestiunile asupra cărora am convenit, și dacă el dă de înțeles că este dispus să conlucreze, e al nostru. Ți-am răspuns la întrebare?

„Nu, nu mi-ai răspuns.

Asta mă face să întreb de ce ai nevoie de trei de «dacă» pentru a spune «da».“

Asta nu explică prezența Marthei la ședință, și nici de ce l-a adus cu ea pe Newton, spintecătorul de beregate din Beirut.

Sau cine era blonda cu față ascuțită și cu umeri lați.

Ori de ce a fost adusă pe furiș în sala de ședință ca o marfă de contrabandă, după ce toată lumea se așezase, și de ce a fost scoasă tot pe ascuns după aceea, ca o târfă de hotel.

Și cum se face că Axelrod, care detesta prezența americană la fel de mult ca Bachmann, nu fusese în stare să împiedice aceste lucruri; și de ce Burgdorf trecuse totul cu vederea.“

Spre deosebire de celelalte mașini de același gen, furgoneta nu era concepută să arate ca o dubiță pentru mutări mobilier sau ca un microbuz de transport, sau ca un camion de mărfuri cu platforma închisă, ci ca o balenă cenușie care abia se mișca, servind pentru curățarea străzii, așa cum fusese folosită inițial, având în dotare toate elementele originale. În ciuda dimensiunilor, după cum îi plăcea lui Arni să se laude, era invizibilă. Nimeni nu ridica semne de întrebare în legătură cu prezența ei, mai ales la ore târzii din noapte, când se târâia prin zona centrală a orașului. Putea funcționa la fel de bine în mișcare, ca și în staționare. Putea patrula pe stradă cu trei kilometri pe oră și nimeni nu ar fi avut ce să-i reproșeze.

În privința locului de staționare, Bachmann alesese o zonă pustie aflată între malul lacului Alster și șoseaua principală, la doar jumătate de kilometru depărtare de banca lui Brue. Sub strălucirea oranj a

luminilor stradale, echipa lui putea admira prin parbriz un pâlc de castani și, prin fantele camuflate din spate, statuia de bronz înfățișând două fete care încercau la nesfârșit să-și înalțe zmeiele.

Spre deosebire de Mohr, Bachmann menținuse numărul oamenilor la minimum și simplificase pe cât posibil planul de acțiune. Pentru monitorizarea șirului de ecrane pe care apăreau imagini din diverse surse și din satelit, în afara lui Maximilian, o recrutase pe Niki, prietena lui inseparabilă, care vorbea fluent rusă și arabă. Ca să aibă sprijin în cazul în care apărea ceva neprevăzut, își plasase doi dintre agenții supraveghetori într-un Audi modificat, staționat puțin în afara zonei de interdicție, așteptând ordine. Atâta timp cât stătea în furgonetă, Bachmann avea să se ocupe singur de păstrarea legăturii cu Arni Mohr și cu Axelrod, aflat la Comisia Reunită din Berlin. O implorase pe Erna Frey să îl însoțească, dar ea refuzase încă o dată cu hotărâre să se lase convinsă.

– Sărmana copilă a primit de la mine toate relele ce se puteau, care-s mai multe decât și-a dat ea seama, îi răspunsese Erna. Și, conștientă de privirea lui fixă asupra ei, după o întârziere prelungită, Erna adăugase: Am mințit-o. Am spus că nu vom face asta. Am stabilit că nu-i vom divulga întregul adevăr, dar că va fi adevărat tot ce îi zicem.

– Și?

– Am mințit-o!

– Te repeți. În legătură cu ce?

– Cu Melik și cu Leyla.

– Și ce, mă rog, i-ai spus tu despre Melik și Leyla de e minciună?

– Günther, nu mă interoga!

– Ba te interoghez.

– Poate ai uitat că am un informator în tabăra lui Arni Mohr.

– A, jucătoarea de tenis! Nu am uitat. Ce implicare are ea în minciuna pe care i-ai spus-o lui Annabel în legătură cu Melik și Leyla?

– Annabel s-a arătat îngrijorată în privința lor. Era miezul nopții. A venit în camera mea și a vrut să-i dau asigurări că Melik și Leyla nu vor suferi pentru că i-au oferit adăpost lui Issa. Pentru că au fost

oameni de treabă și au procedat corect. A spus că îi visase. Dar cred că stătuse trează și-și făcuse griji.

– Și tu ce i-ai zis?

– Că se vor distra la nunta fiicei Leylei și se vor întoarce proaspeți și fericiți, iar Melik îi va învinge pe toți cei care vor urca în ring cu el, și Leyla își va găsi un nou soț, și că totul va fi minunat pentru ei până la adânci bătrâneți. A fost un basm.

– De ce a fost un basm?

– Arni Mohr și doctorul Keller din Köln au făcut recomandarea să li se retragă dreptul de reședință pe motiv că au încălcat condițiile acordării acesteia prin adăpostirea unui infractor islamist și pentru încurajarea acțiunilor militante în sânul comunității turce. Au propus informarea autorităților de la Ankara. Burgdorf este de acord, cu condiția ca reținerea lor în Turcia să nu se petreacă într-un mod care să pericliteze operațiunea REPER.

După care, în chip demonstrativ, își închisese computerul, încuiase documentele proprii în fișetul metalic și se dusese la apartamentul conspirativ de pe faleza portului ca să se pregătească pentru sosirea târzie din noapte a lui REPER.

Rămas singur și bolnav de furie, Bachmann i-a telefonat încă o dată lui Axelrod. Răspunsul a fost cât se poate de întristător, așa cum se temuse:

– Günther, pentru numele lui Dumnezeu! Câte bătălii vrei să duc aici, la acest nivel? Vrei cumva să dau buzna peste Burgdorf și să-i spun că i-am spionat pe protectori?

În ultimele două ore, informațiile operative se transmiseseră spre furgonetă într-un ritm constant, și toate sunau bine:

Turul făcut de REPER în noaptea precedentă fusese în mod evident o anomalie, pentru că, potrivit șablonului comportamental obișnuit, el nu se folosea de telefoane publice cu cartelă. Nici nu avea obiceiul de a-și lăsa casa, soția și copiii neprotejați pe durata nopții. În acea seară, își propusese să procedeze ca de obicei, apelând la serviciile unui inginer constructor pensionar, prieten îndatoritor și vecin: un palestinian pe nume Fuad, care nu avea bucurie mai mare în viață

decât aceea de a-i fi șofer marelui savant religios în deplasările lui și de a schimba idei profunde cu el. În seara precedentă, Fuad participase la o prelegere ținută la institutul cultural local. În acea seară era liber, iar cele două gărzi de corp ale lui REPER puteau rămâne de pază acasă, unde le era locul.

Însă unde avea să stea REPER peste noapte în Hamburg, după discuția de la bancă? Sau unde *credea* el că va sta? Dacă îl așteptau prieteni sau dacă își făcuse rezervare la un hotel, sau dacă își propusese să revină acasă în cursul nopții pentru a dormi în propriul pat, cele opt ore de care Bachmann dispunea pentru a le petrece în tovărășia lui se puteau reduce la trei, patru.

Însă, măcar în această privință, zeii le surâseseră uneltitorilor. REPER acceptase invitația de a dormi la domiciliul cumnatului lui Fuad, un iranian pe nume Cyrus, unde trăgea deseori, iar Cyrus îi pusese lui Fuad la dispoziție o cheie a casei, deoarece el și familia plecaseră în vizită la niște prieteni din Lübeck și nu aveau să se întoarcă decât a doua zi dimineață.

Lucru și mai favorabil, REPER avea să revină singur acolo după ce-și încheia treaba la bancă. Fuad se rugase de el să i se îngăduie să-l aștepte în afara băncii, însă REPER se dovedise de neclintit:

– Fuad, te rog să te duci imediat acasă la scumpul tău cumnat, apărat fie el de Allah, îl îndemnase el, telefonându-i de acasă. Dragul meu prieten, asta e o poruncă! Inima ta e prea mare, și nu-ți mai încape în piept. Dacă nu o să fii atent, Allah te va lua la sânul lui înainte de vreme. Eu o să chem un taxi direct de la bancă, nu-ți mai face griji!

Asta explica prezența taxiului parcat alături de furgonetă.

Asta explica fotografia-portret a lui Bachmann prinsă în celofan pe licența de funcționare a taxiului, aflată deasupra bordului mașinii.

Asta explica geaca umilă și șapca de marinar ce atârnau într-un cuier pe partea interioară a ușii furgonetei. Dacă totul mergea conform planului, avea să poarte acele obiecte de îmbrăcăminte când îl va duce pe răpitul REPER la casa conspirativă de pe faleză pentru a fi convertit cu forța la calea cea dreaptă.

– Până în zori, aș vrea să mi se împlinească trei dorințe, îi spusese Erna Frey, înainte de a ieși în chip demonstrativ din birou. Îl vreau pe REPER la cutie. Vreau ca FELIX și sărmana fată să fie eliberați în sălbăticie și mai vreau să te văd în tren, cu un bilet doar dus spre Berlin. La clasa a doua.

– Și pentru tine, ce vrei?

– Pensia și iahtul cu care să plec pe mare.

REPER trebuia să ajungă la Brue Frères la ora 22.00.

La ora 20.30, potrivit rapoartelor primite de la oamenii lui Mohr, Fuad mersese până la domiciliul lui REPER în mașina lui nou-nouță, un BMW 335i Coupé, mândria vieții sale. Se aflase prea târziu despre intenția de a fi folosită, astfel că nu se mai reușise instalarea de microfoane în interiorul ei.

La ieșirea din casă, REPER păruse a fi într-o dispoziție bună. Prin sfaturile date înainte de plecare, interceptate de microfoanele direcționale plasate peste drum, își îndemnase soția și familia să vegheze și să-L laude pe Allah. Ascultătorii au susținut că ar fi detectat „un sentiment aparte“ în vocea lui. Unul dintre ei a spus că suna a „premoniție“, un altul a afirmat că vorbea de parcă ar fi plecat „într-o călătorie lungă și nu știa dacă se va mai întoarce“.

La ora 21.14, cei care supravegheau din elicopter au raportat sosirea în siguranță a BMW-ului în suburbia de nord-vest a orașului, unde a oprit într-o parcare, probabil pentru rugăciune și pentru a mai trece timpul până la ora programată pentru sosirea lui REPER la bancă. Contrar obiceiului arab, REPER era recunoscut pentru obsesia lui de a fi punctual.

La 21.16 – așadar, două minute mai târziu –, filorii lui Bachmann au anunțat preluarea în siguranță a lui FELIX și Annabel pentru transportul până la banca lui Brue cu limuzina asupra căreia FELIX insistase și pe care Arni Mohr se arătase foarte încântat să o pună la dispoziție.

Din zona lui de interdicție, Mohr a confirmat sosirea în siguranță a celor doi. Acest lucru era absolut inutil, pentru că Bachmann

urmărise totul pe unul dintre ecranele lui Maximilian, însă Arni Mohr era recunoscut pentru dublarea măsurilor de siguranță.

La 21.29, Brue a aflat dintr-o sursă reprezentată de însuși Axelrod din Berlin că Ian Lantern reușise într-un fel sau altul să se insinueze în interiorul zonei de interdicție și parcase mașina în care se găsea într-o fundătură de unde avea o vedere panoramică asupra băncii, având un *pasager neidentificat* pe scaunul din față al Peugeotului său.

Îngrozit, dar deja prins de febra acțiunii operative, Bachmann și-a dat seama că nu avea rost să urle scandalizat. În schimb, l-a întrebat pe Axelrod pe telefonul criptat, pe un ton calm și măsurat, cine autorizase ca Lantern să participe la acea acțiune.

– Günther, la fel ca tine, are tot dreptul să se afle acolo, i-a atras atenția Axelrod.

– Se vede treaba că are mai multe drepturi decât mine.

– Tu ești preocupat de soarta fetei, iar el, de a bancherului.

Însă această explicație i s-a părut ilogică lui Bachmann. De acord, Lantern era cel care îl controla pe Brue. Dar era și pe poziții așa încât să îl țină de mână pe Brue și să-i servească drept sufleor în caz că făcea vreo gafă? Singura treabă care îi mai rămăsese de făcut, și despre care Bachmann avea cunoștință, era aceea de a-și aborda omul imediat ce se încheia întâlnirea, de a-i șterge sudoarea de pe frunte, de a-l descoase și de a-i spune ce grozav se comportase. Dar pentru asta *nu* era nevoie să bântuie pe acolo, ca un tată la maternitate, la doar o sută de metri de casa țintei. Și, pentru numele lui Dumnezeu, cine era pasagerul lui? Cum de ajunsese acea persoană să fie amestecată în acțiune?

Însă Axelrod închisese, iar Maximilian tocmai ridica mâna. Fuad, inginerul pensionar, îl lăsase pe REPER în fața Băncii Brue Frères.

15

În sanctuarul de la etaj al lui Tommy Brue, pregătirile pe care le făcuse dădeau în sfârșit roade. Atribuindu-i fotoliul bunicului său Stimatei Noastre Interprete, așa cum insista el să o numească pe Annabel, reușise să o plaseze în poziție centrală. Ea s-a așezat, stând așa cum își dorise el, dreaptă pe perne. În stânga ei luase loc Issa, iar în dreapta ei, doctorul Abdullalh, cu fața spre Brue, aflat la birou. Văzându-l, Issa redevenise un om schimbat, nesigur, sfios și derutat să descopere că nu avea un limbaj comun pe care să-l folosească pentru a se adresa noului său mentor. Doctorul Abdullah îl salutase mai întâi în arabă, apoi în franceză, în engleză și în germană, în ordine rapidă. A reușit chiar să rostească și câteva cuvinte în cecenă către Issa, care, vreme de o clipă, a fost sclipitor, apoi s-a uitat rușinat în pământ, cursivitatea vorbirii dispărându-i.

Față de ziua precedentă, și doctorul Abdullah îi părea un om schimbat lui Brue. Fiind el însuși agitat, Brue nu-și închipuise că Abdullah putea fi și mai neliniștit. Înaintând precaut spre Issa cu brațele ridicate pentru îmbrățișarea tipic arabă, păruse până în ultima clipă nesigur dacă să meargă până la capăt cu salutul. Exprimarea lui, după ce se oprise asupra germanei, în traducerea în rusă a lui Annabel, a evidențiat o politețe dublată de precauție, dar și de dorința de tatonare.

– Domnul Brue, bunul nostru prieten, refuză să-mi dezvăluie numele dumneavoastră, domnule. Și bine face. Sunteți domnul X, și eu nu pot ști de unde veniți. Însă noi doi nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt. Am sursele mele. Și dumneata ai surse, altfel nu l-ai fi trimis pe bancherul dumitale englez să mă examineze. Ei

bine, ceea ce ai auzit despre mine este adevărat, frate Issa! Înainte de toate, sunt un om al păcii. Asta nu înseamnă că stau deoparte în măreața noastră luptă. Nu iubesc violența, dar îi respect pe aceia care se întorc la noi de pe câmpul de bătălie. Aceia au văzut fumul luptei. La fel ca mine. Au fost torturați în numele Profetului și al lui Allah. Au fost bătuți și întemnițați, la fel ca mine, dar nu s-au recunoscut înfrânți. Violența nu a fost începută de ei. Ei sunt victimele violenței.

Așteptând răspuns, s-a uitat atent la Issa, examinând cu compasiune, dar și cu curiozitate efectul vorbelor lui. Însă Issa, după ce ascultase traducerea făcută de Annabel, s-a limitat să-și lase capul în piept.

– Așadar, va trebui să te cred, domnule, a continuat Abdullah. Asta mi-e îndatorirea în fața lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu dorește să ne înzestreze cu asemenea bogății, cine sunt eu, slujitorul Lui umil, să le refuz?

Însă apoi, exact cum Brue își amintea că se întâmplase și în ziua precedentă, glasul lui Abdullah a căpătat tărie, înăsprindu-se:

– Prin urmare, frate, fii atât de bun și spune-mi. Prin ce dărnicie a lui Allah, prin ce mijloace ingenioase ai reușit să rămâi liber în această țară? Cum se face că putem să stăm cu tine, să vorbim și să te atingem, când, potrivit unor informații care mi-au parvenit, pe internet și prin alte mijloace, jumătate din polițiștii pământului ar dori să te pună în fiare?

Issa s-a întors spre Annabel pentru traducere, apoi a revenit cu fața la Abdullah, în timp ce ea dădea răspunsul pe care Brue bănuia că i-l pregătiseră manipulatorii ei.

– Doctor Abdullah, în Germania, situația clientului meu este precară, a spus ea, mai întâi în germană, iar apoi, *sotto voce* și rezumativ, în rusă. Potrivit legii germane, el nu poate fi înapoiat unei țări unde se practică tortura sau se aplică pedeapsa cu moartea. Din păcate, este o lege pe care autoritățile germane, în conlucrare cu alte democrații occidentale, o ignoră deseori. Noi vom solicita totuși azil politic în Germania.

– *Vom solicita?* De când se află distinsul dumitale client în această țară?

– A fost bolnav, și abia acum își revine.

– Și între timp?

– Între timp, clientul meu este urmărit, apatrid și în mare pericol.

– Însă, prin îndurarea lui Allah, el se află printre noi, a obiectat doctorul Abdullah, încă neconvins.

– *Între timp* – a continuat Annabel cu fermitate – și până primim asigurări serioase din partea autorităților germane că clientul meu nu va fi expulzat în nici un caz către Turcia sau către Rusia, el refuză să se lase în mâinile acestora.

– Și în mâinile cui se află el *acum,* dacă-mi permiteți să întreb? a insistat doctorul Abdullah, mutându-și privirea dinspre Annabel spre Issa, apoi spre Brue și înapoi. El este o înșelătorie? Sau voi? *Sunteți cu toții* o înșelătorie? a spus el, făcând ochii roată. Eu sunt aici în slujba lui Allah. Nu am de ales. Dar în slujba cui sunteți *voi* aici? Vă adresez această întrebare din inimă: sunteți oameni buni sau v-ați pus în gând să mă distrugeți? Ați venit aici, într-un fel pe care eu nu-l înțeleg, ca să vă bateți joc de mine sau să mă umiliți? Dacă întrebarea mea vă jignește, vă cer iertare! Dar trăim vremuri cumplite.

Hotărât să sară în apărarea lui Annabel, Brue încă își alcătuia în minte răspunsul, însă ea i-a luat-o înainte, de această dată renunțând la traducere.

– Doctor Abdullah, a spus ea, cu un glas ce sugera fie mânia, fie disperarea.

– Da, doamnă?

– Clientul meu a venit aici astă-seară, asumându-și riscuri imense, pentru a dărui organizațiilor dumitale caritabile o sumă foarte mare de bani. El cere doar să poată oferi, iar dumneata să primești. Nu cere nimic în schimb...

– Allah îl va răsplăti.

–... în afara asigurării că i se va plăti costul studiilor la facultatea de medicină de către una dintre organizațiile caritabile pe care o înzestrează. Îi dai asigurarea aceasta ori îți propui să pui la îndoială intențiile lui?

– Cu voia lui Allah, i se va achita costul studiilor de medicină.

– El insistă totuși să păstrați într-un secret desăvârșit identitatea lui, situația lui de aici, din Germania, și sursa banilor pe care urmează

să îi predea organizațiilor caritabile. Acestea sunt condițiile lui. Dacă le onorați, la fel va proceda și el.

Doctorul Abdullah și-a îndreptat din nou privirea spre Issa: ochii hăituiți, fața suptă, cu pielea întinsă de durere și de derută, mâinile lungi și uscate de foame împreunate, pardesiul ros, acoperământul de cap din lână și barba scurtă.

Și, în timp ce se uita la Issa, privirea lui Abdullah s-a îmblânzit.

– Issa, fiule...

– Da, domnule.

– Am dreptate să cred că nu ai primit multe îndrumări privind marea noastră religie?

– Aveți dreptate, domnule! a exclamat răsunător Issa, pentru că, din cauza nerăbdării, vocea îi scăpase de sub control.

Însă ochii mici și aprinși ai lui Abdullah se opriseră asupra brățării pe care Issa o învârtea agitat printre degete.

– Issa, ornamentul pe care îl porți e din aur?

– Din cel mai bun aur, domnule, a răspuns el, aruncând o privire îngrijorată spre Annabel cât timp ea traducea.

– Iar cărticica legată de el este o reprezentare a Sfântului Coran?

Un gest afirmativ din cap al lui Issa, cu mult înainte ca Annabel să termine de tradus întrebarea.

– Și este numele lui Allah... cuvintele Lui sfinte sunt gravate pe paginile ei?

Răspunsul lui Issa i-a fost adresat numai lui Annabel, și doar după o tăcere lungă, urmând traducerii făcute de ea:

– Da, domnule.

– Și nu ți-a ajuns la urechi, Issa, că astfel de obiecte, și o astfel de etalare, fiind doar niște biete imitații ale unor practici evreiești și creștine – de exemplu, Steaua lui David din aur sau crucea creștină –, nu ne sunt îngăduite?

Chipul lui Issa s-a înnegurat. Bărbia i-a căzut în piept și s-a uitat lung la brățara din mâna sa.

Annabel i-a sărit în ajutor.

– A fost a mamei lui, a spus ea, fără să fie îndemnată de vreun cuvânt al clientului său. Asta era tradiția poporului și neamului ei.

Ignorând intervenția ei, ca și cum aceasta nici nu ar fi avut loc, Abdullah a continuat să reflecteze asupra gravității păcatului comis de Issa.

– Issa, pune-o înapoi la încheietură, a rostit el în cele din urmă. Și trage-ți mâneca peste ea, ca să nu mai fiu obligat să o văd.

După ce a ascultat traducerea lui Annabel și a așteptat până când porunca i-a fost îndeplinită, și-a reluat dăscăleala.

– Issa, există pe lume oameni pe care îi interesează doar *dunya*. Prin asta se înțeleg banii și starea materială în scurta viață pe care o avem aici, pe pământ. Și există pe lume oameni pe care nu-i interesează câtuși de puțin *dunya,* însă fac orice pentru *akhira,* prin care se înțelege viața eternă pe care o ducem după aceea, potrivit meritelor și eșecurilor noastre în ochii lui Allah. Viața noastră în *dunya* este perioada ce ne este acordată pentru semănat. În *akhira,* vom vedea care ne este recolta. Spune-mi, Issa, la ce renunți *tu,* și pentru cine?

Annabel abia a apucat să încheie traducerea, că Issa s-a și ridicat în picioare, strigând:

– Domnule! Te rog! Renunț la păcatele tatălui meu pentru Allah!

Stând ghemuit alături de Maximilian, ținându-și pumnii pe masa de lucru ce se întindea sub șirul de ecrane, Bachmann urmărise fiecare inflexiune a vocii și fiecare gest schimbat între cele patru personaje participante la reprezentație. Nimic din cele văzute la Issa nu îl luase prin surprindere: simțise că-l cunoștea încă de când pusese piciorul în Germania. O primă examinare a lui REPER îi arătase de asemenea ce se aștepta să vadă, ceea ce văzuse de nenumărate ori în reluări ale unor emisiuni de televiziune și în fotografii de presă însoțite de articole de fond omagiind spiritul, moderația și capacitatea de integrare a unuia dintre musulmanii de frunte din Germania: un bărbat trecut de floarea tinereții, alert, charismatic și inteligent, prins între imaginea lui cultivată de izolare și dorința de a se face cunoscut.

Cu toate acestea, pentru el, Annabel ocupase centrul scenei. Abilitatea ei de a jongla în cazul interogatoriului declanșat de Abdullah îl lăsase mut de admirație, și nu era singurul care gândea astfel. Maximilian rămăsese stană, cu mâinile în lături, încremenite

în plină mișcare, deasupra tastaturii, în vreme ce Niki se uita la ecran printre degete.

– Să ne ferească Dumnezeu de avocați, a spus într-un târziu în șoaptă Bachmann, vorbele lui fiind însoțite de râsul lor de ușurare. Nu v-am spus eu că are un talent înnăscut?

Și, în sinea lui, a adăugat: „Erna, merita să-ți vezi sărmana fată în acțiune".

Atmosfera din biroul lui Brue a rămas solemnă, dar, pentru Brue, era mai degrabă plicticoasă decât încordată. După ce descoperise golurile din educația religioasă a lui Issa, doctorul Abdullah îi ținea o prelegere despre caracterul organizațiilor caritabile de răspândire preponderent musulmană pe care le reprezenta, precum și despre sistemul prin care acestea erau finanțate. Brue se lăsase pe spătarul fotoliului de piele al directorului de bancă, ascultându-l cu un aer ce se voia plin de interes, în vreme ce admira traducerea realizată de Annabel.

Zakat-ul, continuase doctorul Abdullah fără să dea semne de oboseală, nu era definit în legea musulmană drept *taxă,* ci drept *act de slujire a lui Allah.*

– Este foarte corect, domnule, a murmurat Issa, atunci când Annabel a tradus.

Brue a arborat o expresie de aprobare pioasă.

– *Zakat*-ul este *inima darnică a Islamului,* a continuat metodic doctorul Abdullah, oprindu-se, pentru ca Annabel să poată traduce. Dăruirea unei părți din averea unui om este propovăduită de Allah și de Profet, pacea fie cu El.

– Dar eu voi da totul! a exclamat Issa, ridicându-se din nou în picioare, înainte de a auzi traducerea lui Annabel. Până la ultima *copeică,* domnule! Veți vedea! Voi renunța la tot! Pentru toți frații și toate surorile din Cecenia!

– Dar și pentru Umma, în general, pentru că toți facem parte dintr-o mare familie, i-a reamintit doctorul Abdullah, cu un aer răbdător.

– Domnule! Vă rog! Cecenii sunt familia mea! a strigat Issa, surprinzând-o pe Annabel în plin proces de traducere. Cecenia este mama mea!

– Totuși, întrucât în seara asta ne aflăm în Occident, Issa, a continuat doctorul Abdullah pe un ton hotărât, ca și cum nici nu ar fi auzit vorbele lui Issa, îngăduie-mi să te informez că, astăzi, mulți musulmani din Occident, în loc să dea *zakat*-ul unor prieteni personali sau rude de sânge, preferă să îl ofere numeroaselor noastre organizații caritabile islamice, pentru a fi distribuit în cadrul Umma, așa cum o impun nevoile. În acest sens înțeleg eu dorința ta.

A urmat o pauză, necesară pentru ca Annabel să poată traduce. Încă una, cât timp Issa a analizat vorbele lui Abdullah, stând cu capul plecat și cu sprâncenele unite în concentrare – făcând apoi semn că era de acord.

– Și, în baza acestei înțelegeri, a continuat Abdullah, ajungând în cele din urmă la subiect, am pregătit o listă a organizațiilor caritabile pe care le socotesc demne să beneficieze de generozitatea ta. Din câte pricep, ai primit această listă, Issa. Și ai selectat anumite nume. Este adevărat?

Era adevărat.

– Așadar, ai fost mulțumit de acea listă, Issa? Sau trebuie să-ți explic mai precis rolul organizațiilor caritabile pe care le-am recomandat?

Însă Issa ascultase îndeajuns.

– Domnule! a izbucnit el, sărind încă o dată în picioare. Doctore Abdullah! Fratele meu! Dă-mi asigurări într-o singură privință, te rog! Că dăm acești bani lui Allah și Ceceniei. Asta e tot ce vreau să aud! Sunt bani ai unor hoți, violatori și ucigași. Este un profit nemeritat din *riba!* E vorba de *haraam!* Sunt profituri scoase din alcool, carne de porc și pornografie! Nu sunt banii lui Allah! Sunt banii Satanei!

După ce a ascultat fără să i se clintească nici un mușchi pe față traducerea făcută de Annabel, ajutând-o în privința cuvintelor în arabă, Abdullah a dat un răspuns bine cumpănit:

– Dai banii pentru a împlini voia lui Allah, frate Issa. Ești înțelept și drept că dai acești bani, iar după ce îi vei da, vei fi liber să studiezi și să îl venerezi pe Allah în modestie și în castitate. Poate e adevărat că

acești bani au fost furați și folosiți pentru cămătărie și în alte scopuri interzise de legile lui Allah. Însă curând ei vor fi doar ai lui Allah, iar El va fi milostiv cu tine în ceea ce va veni după viața pământească, pentru că nimeni în afara lui Allah nu poate judeca felul în care vei fi răsplătit, dacă vei fi în rai sau în iad.

De acest moment a profitat Brue, care a reușit să intervină.

– Bine, a spus bancherul pe un ton alert, ridicându-se și el în picioare precum Issa. Îmi permit să vă sugerez să ne deplasăm până la biroul casieriei ca să ne încheiem tranzacția acolo? Presupunând că Frau Richter este de acord, firește!

Frau Richter s-a declarat de acord.

– Plecați acum, domnule? l-a întrebat Maximilian pe Bachmann, în momentul în care toți trei i-au văzut pe Brue și pe REPER îndreptându-se către ușă, urmați de Issa și de Annabel.

Prin asta, voia să spună: „E momentul să vă urcați în taxi, iar eu să îi anunț pe cei doi filori să vă urmeze în Audi?“

Bachmann și-a ațintit degetul mare spre ecranul care făcea legătura dintre furgonetă și Berlin.

– Nu dăm undă verde, a obiectat el și s-a străduit să schițeze un zâmbet strâmb la adresa încurcatelor căi ale birocraților din Berlin.

Nu exista undă verde definitivă, irevocabilă, de netăgăduit, iremediabilă. Nici din partea lui Burgdorf, nici a lui Axelrod și nici din partea gloatei de oameni prea siguri de ei, încostumați, rigizi, dezbinați și puși pe dezbinare, îndrumați doar de avocați. Asta voia el să spună. Oare juriul încă delibera? Comisia Reunită scotocea *chiar și acum* pe sub canapelele elegante de piele după o altă modalitate de a spune nu? Dezbăteau poate dacă acea parte de cinci la sută rău era suficient de rea ca să justifice zgândărirea sensibilităților și așa rănite ale moderatei noastre comunități musulmane?

„Eu vă ofer soluția salvatoare, pentru numele lui Dumnezeu! a răcnit el în gând către haita celorlalți. Faceți în felul meu, nimeni n-o să știe vreodată! Ori poate trebuie să dau pe față toată operațiunea asta și să plec la Berlin cu elicopterul, ca să vă explic, domnilor, ce înseamnă *cinci la sută rău* acolo, în lumea reală de care voi sunteți

atât de atent protejați: sânge ca la abator, trecând peste bombeurile pantofilor voștri, și cei sută la sută morți, împrăștiați în bucăți de câte cinci la sută pe un kilometru pătrat de piață publică?“

Însă cea mai neagră temere a lui era aceea pe care abia de îndrăznea să o exprime, până și față de sine: teama de Martha și de cei de teapa ei. Martha, care observă, dar nu participă, ca și cum doar acela ar fi rolul cu care s-ar mulțumi. Martha, care este sufletul-pereche neoconservator al lui Burgdorf. Martha, care râde în hohote de operațiunea FELIX, ca și cum aceasta ar fi vreun pretențios joc european de societate inițiat de o mână de diletanți liberali germani. Și-a imaginat-o în acele clipe în Berlin. Tăietorul de beregate Newton se afla oare alături de ea? Nu, el rămăsese în Hamburg, împreună cu blonda-cenușie. Și-a închipuit-o pe Martha în Sala de Operațiuni a Comisiei Reunite, spunându-i lui Burgdorf ce era bine pentru el dacă voia slujba cea mare. Spunându-i că oamenii de la Langley nu-și uită niciodată amicii.

– Nu avem undă verde, domnule, a confirmat Maximilian. Rămânem în așteptare până primim semnalul.

Ea îi era avocat și nu știa altceva decât pledoaria pe care și-o pregătise.

Iar pledoaria, impusă ei de situația disperată a lui Issa și întărită de Erna Frey, era de a-l aduce pe clientul său la masă, pentru ca el să semneze în privința banilor și apoi să-i obțină pașaportul și libertatea.

Nu era judecător, ca mama ei, nici un diplomat bigot ca tatăl ei. Era avocat, iar mandatul ei era Issa, și în pledoaria ei nu analiza dacă acest înțelept musulman blând avea dreptate sau greșea, dacă era nevinovat sau culpabil. Günther spusese că nu dorea să clintească nici un fir de păr din capul lui, iar ea îl crezuse. Sau cel puțin așa își spunea în gând în timp ce toți patru coborau frumoasa scară din marmură a băncii lui Brue, având-ul pe Brue în frunte și pe Abdullah urmându-l îndeaproape – de ce, dintr-odată, era atât de nesigur? –, Issa și Annabel venind în spatele lor.

Issa pășea aplecat spre spate, lăsându-și brațul drept în urmă pentru ca ea să-l prindă, însă doar de stofa pardesiului, numai atât. Ea a simțit căldura lui prin stofă, iar apoi a avut senzația că-i simte pulsul, dar probabil era doar pulsul ei.

– Ce *a făcut* Abdullah? o întrebase ea pe Erna Frey încă o dată la prânz, sperând că iminența acțiunii ar fi putut să-i dezlege limba.

– E o părticică dintr-o ambarcațiune mare și neîngrijită, draga mea, îi răspunsese în mod enigmatic Erna, împătimita de navigație. Seamănă puțin cu un cui spintecat. Iar dacă nu te pricepi cum stau lucrurile pe ambarcațiune, așa un cui e greu de găsit. Și este la fel de ușor de pierdut din nou.

Privind dincolo de Issa, Annabela a văzut calota albă tresăltând precar pe capul doctorului Abdullah, la șase trepte mai jos de ea: o mică parte dintr-o ambarcațiune neîngrijită.

Ușa casieriei stătea deschisă. Brue, tatăl Georginei, stătea deja în fața computerului. Se pricepea să lucreze la el? Dacă avea nevoie de ajutorul lui Annabel, urma să îl primească.

În furgonetă, Bachmann și echipa lui alcătuită din doi oameni au fost cuprinși de aceeași tăcere care coborâse și asupra grupului de patru persoane adunate în biroul casieriei. O cameră video plasată în peretele din capătul casieriei asigura imaginea panoramică, o a doua asigura un prim-plan al lui Brue aflat la tastatură, folosindu-se sârguincios de două degete pentru a scrie codurile și numerele de cont puse la dispoziție pe o hârtie de doctorul Abdullah, hârtie scanată de o a treia cameră video ascunsă în lampa de deasupra capului. Pe un ecran separat, transmisă de la Comisia din Berlin, aceeași listă era reprodusă în ritmul nesigur de scriere la computer al lui Brue. Organizațiile caritabile neincluse în grupul pe care doctorul Abdullah îl prezentase deja lui Issa spre aprobare erau evidențiate cu roșu.

– Michael, pentru numele lui Dumnezeu, s-a rugat Bachmann, aflat pe linie directă cu Axelrod. Dacă nu acum, atunci când?

– Günther, nu urca în taxi!

– L-am prins, ce naiba!? Ce mai așteaptă?

– Rămâi pe loc. Nu te apropia mai mult de bancă decât după ce îți dau eu personal acceptul. E un ordin!

Mai aproape, decât cine? Decât Arni Mohr? Decât Lantern și pasagerul lui neidentificat? Însă Axelrod închisese din nou înainte ca Bachmann să poată rosti întrebarea. Bachmann s-a uitat la ecrane, a surprins privirea lui Niki și și-a îndreptat ochii în altă parte. Ordin, așa spusese. Ordin de la cine? De la Axelrod? De la Burgdorf? De la Burgdorf căruia îi șoptește la ureche Martha ce să facă? Ori e un ordin dintr-un consens stabilit de o comisie care se războia cu ea însăși și trăia într-o capsulă în care mirosul de sânge cald nu pătrundea niciodată?

Brusc, și-a întors privirea spre Niki. Un telefon negru, straniu de demodat printre acele aparaturi, aflat pe un raft deasupra ecranelor suna, scoțând niște tonuri de apel neplăcute. Chipul lui Niki nu a tresărit deloc. Nu și-a ridicat sprâncenele întrebător spre el, nici nu l-a îmboldit, nici nu i s-a alăturat în starea de ezitare. A lăsat telefonul să sune și a așteptat un semn din partea lui. Bachmann a dat din cap spre ea: „Răspunde“. Ea a înclinat capul, așteptând cuvântul rostit.

– Răspunde, a spus el cu voce tare.

Ea a ridicat receptorul și a vorbit cu glas oficial, pe jumătate cântat, care a fost transmis apoi prin sistemul de amplificare al furgonetei.

– Hansa Taxi! Mulțumim că ați apelat la serviciile noastre. O comandă, unde, vă rog?

Părând mai relaxat decât fusese toată seara, Brue a precizat adresa băncii rar, ca pentru dictare.

– Un număr de telefon?

Brue i-a dat numărul.

– O secundă, vă rog! a spus Niki la fel de cântat și, după ce a făcut o pauză pentru a sugera că-și consulta computerul, și-a pus palma peste receptorul negru și a așteptat instrucțiuni din partea lui Bachmann.

El a analizat situația preț de o clipă. Apoi, ridicându-se, și-a cules șapca de marinar din cuierul aflat pe ușă și a aranjat-o pe cap. Și-a îmbrăcat geaca, întâi o mânecă, apoi cealaltă. După care a tras de revere, ca să i se așeze bine pe umeri.

– Spune-i că am plecat spre el, a zis Bachmann.

Niki a luat palma de pe receptor.

– În zece minute, a precizat ea, apoi a închis.

De la ușă, Bachmann a aruncat o ultimă privire spre ecrane.

– *Pornește,* atât, le-a spus lui Maximilian și lui Niki. Dacă primiți undă verde, atât trebuie să-mi spuneți. *Pornește.*

– Dar dacă nu vine? a întrebat Niki, în numele amândurora.

– Dacă nu vine, ce?

– Dacă nu primim undă verde.

– Atunci, nu spuneți nimic, nu-i așa?

Brue detesta să vadă biroul unde se afla casieria, cu jucăriile sale ultraperformante care îl umpleau din perete în perete, iar asta nu doar din pricina propriei incompetențe. Unul dintre momentele cele mai triste ale vieții lui fusese acela în care stătuse în fața unui foc de tabără în grădina lui din Viena, avându-le de o parte pe Sue, prima soție, și pe Georgie de cealaltă, urmărind cum faimosul clasor de cărți de vizită și index alfabetic al Băncii Brue Frères se făcea scrum. O altă bătălie pierdută. O altă parte a trecutului distrusă. „De acum înainte, vom fi ca toți ceilalți."

Doctorul Abdullah mirosea a pudră de talc pentru copii, a remarcat el în vreme ce tasta cu atenție un grup de cifre. Acasă la el nu băgase de seamă acel miros. Probabil că omul folosise o cantitate mai mare în acea seară. Oare Annabel observase? După ce vor termina treaba, o va întreba.

Cămașa albă și calota albă purtate de Abdullah străluceau orbitor în lumina șirurilor de becuri; cărturarul s-a aplecat spre Brue, atingându-l cu umărul, în timp ce, îndatoritor, îi arăta cu degetul ba un cod de sortare, ba suma de bani ce trebuia transferată electronic.

La drept vorbind, Brue socotea că Abdullah pătrunsese ceva cam mult în spațiul lui vital, lucru ce nu-i prea plăcea, mai ales când erau implicate contactul fizic, mirosul de pudră de talc și căldura din cameră. Însă bărbații arabi, așa citise Brue, nu se arătau deranjați: n-aveau nimic împotrivă să meargă pe stradă sau să stea în vreo cafenea ținându-se de mână, chiar dacă erau cei mai bărbătoși inși din cartier. Cu toate acestea, și-ar fi dorit ca

Abdullah să îl mai slăbească o idee, pentru că îi distrăgea atenția de la ceea ce făcea.

Ismail. De ce, dintr-odată, se gândea la Ismail? Poate pentru că și-a dorit mereu să îi poată oferi un frate lui Georgie. Acela, da băiat! „Dacă aș fi arătat așa la vârsta lui, aș fi stârnit senzație. Ori poate chiar *am arătat* așa, dar nu m-am priceput să creez senzație. Asta e." Fatima mergea la... unde spunea?... la Balliol?... London School of Economics, asta era. Georgie nu atinsese asemenea culmi. O fată cât se poate de sclipitoare, capabilă să citească pe oricine dintr-o străfulgerare, nimic nu trecea neobservat pentru ea, dar nu era genul de minte care să se lase educată. Era *născută* gata educată în multe privințe. Dar nu o persoană silitoare în sensul clasic, Georgie nu era așa.

Încă un damf de pudră de talc parfumată. Abdullah îl apăsa tot mai insistent cu umărul. „S-ar putea să mi se așeze în poală curând. Și toți ceilalți copii mici... trei, parcă, nu? Sau patru? Plus unul în grădină. Trebuie să fie ceva extraordinar să te înmulțești astfel. Să te înmulțești fără să gândești, practic. Dându-i înainte, înfăptuind voia lui Allah."

Degetul arătător al lui Abdullah mai coborâse câteva rânduri. O companie de transport maritim din Cipru. Ce naiba are *asta* de a face cu restul? Acum o bine cunoscută la nivel mondial organizație caritabilă musulmană cu sediul la Riad, iar în clipa următoare nu știu ce caraghioslâc de companie maritimă din Nicosia. Pe de o parte pentru a scăpa de apropierea lui Abdullah, iar pe de altă parte pentru a se convinge, Brue s-a răsucit spre Annabel.

– Asta este în regulă pentru voi doi? a întrebat el în germană. Nu am văzut să fie bifată. Tot ce am este suma. Cincizeci de mii de dolari SUA. The Seven Friends Navigation Company, Nicosia.

– Ah, această sumă va fi foarte importantă pentru cei afectați din Yemen, i-a explicat Abdullah lui Brue înainte ca Annabel să-l poată întreba pe Issa. În cazul în care clientul dumneavoastră dorește să distribuie ajutoare medicale în întreaga Umma, acesta este cel mai eficient mijloc de a-și realiza scopul.

Lăsându-și mâinile să se odihnească de o parte și de alta a tastaturii, Brue a ascultat traducerea lui Annabel în rusă:

– Doctorul Abdullah spune că poporul yemenit este foarte afectat de sărăcie. Această companie de transport maritim de încredere are o experiență îndelungată în asigurarea ajutorului necesar. Vrei să faci asta sau nu?

Issa a rămas pe gânduri, vrând să spună da, apoi nu, după care a ridicat din umeri. Apoi s-a luminat la față.

– În închisoarea din Turcia era un yemenit atât de bolnav, încât a murit. De acum înainte, nu se va mai întâmpla așa ceva. Fă-o, domnule Brue!

Ascultător, Brue a tastat datele de identificare ale companiei de transport maritim, iar în imaginație le-a urmat prin eter: întâi până la banca de clearing prin care Brue Frères era obligată să efectueze transferurile – în vremurile dinaintea apariției computerelor, numele de Brue ar fi fost suficient –, apoi la Ankara, după care la vreo bancă prăpădită turco-cipriotă din Nicosia, care probabil arăta ca o toaletă din fundul curții, pe pragul căreia se soreau o mulțime de câini râioși. Annabel l-a bătut pe umăr. Până în acel moment ea nu făcuse altceva decât să-i strângă mâna, fără a-l mai atinge în vreun alt fel.

– Acela e semnul pentru „și“. Dumneata ai pus o bară oblică.

– Da? Unde? Dumnezeule mare, așa e! Ce prostie! Mulțumesc!

A pus semnul pentru „și“. Își făcuse treaba. Paisprezece bănci nenorocite și o firmă maritimă de doi bani. Acum nu mai trebuia decât să apese ENTER.

– Am întocmit contractul, Frau Richter? a întrebat el cu un aer jovial, cu mâna deasupra tastaturii, ținând degetul mijlociu puțin depărtat de celelalte.

– Issa? a întrebat ea.

Issa a încuviințat absent din cap și a revenit la gândurile lui.

– Doctor Abdullah, nu sunt probleme?

– Nu, mulțumesc, firește că sunt cât se poate de satisfăcut.

Încă privind spre tasta ENTER, Brue s-a gândit ce gest ar trebui să facă și ce dispoziție ar trebui să exprime figura sa în momentul când o va apăsa.

Era el un bancher fericit pentru că se găsea pe punctul de a descărca douăsprezece milioane și jumătate de dolari dintre activele băncii lui? Nu tocmai.

Era oare fericit să facă un serviciu fiului moștenitor al unui client vechi al băncii?

Ori era cel mai fericit să o salveze pe Annabel dintr-o încurcătură cumplită și pe Issa de la o întemnițare nesfârșită, poate chiar de la ceva mai rău?

De fapt, ultima variantă era cea adevărată, însă, ca o măsură de siguranță, a abordat expresia potrivită unui consiliu de conducere și, în urma așteptatului său sentiment de ușurare, a apăsat tasta mai tare decât ar fi dorit.

„Uite așa dispare și ultimul cont lipițan. Adio, Edward Amadeus, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic! Și adio, Ian Lantern, și Dumnezeu să fie cu tine și cu toți cei pe care-i ai alături în barcă!“

Mai avea doar o îndatorire de îndeplinit.

– Doctor Abdullah. Permiteți-mi să chem un taxi pe cheltuiala băncii.

Și, fără să mai aștepte răspunsul amabilului doctor, a format numărul pe care Lantern i-l dăduse pentru acel moment anume.

Deplasându-se printre barierele invizibile pe care le plasase Mohr în zona de interdicție, trecând de mașini misterios de imune aflate la colțuri de stradă și pe lângă pietoni masivi, care nu aveau altă treabă decât să pară oameni inocenți, și pe lângă electricieni cu lămpi care trudeau neconvingător la branșamentele de derivație, Bachmann a parcat taxiul în curtea supraînălțată a Băncii Brue Frères, și-a ridicat gulerul gecii de lucru și, ca orice taximetrist care așteaptă, s-a apucat să asculte radioul și să se uite în gol prin parbriz – și ceva mai atent la panoul de navigație prin satelit, care licărea discret ceva mai jos de bordul mașinii. Avea imagine, dar, în ultima clipă, tehnicienii lui Mohr dăduseră chix și-l lăsaseră fără sunet.

Nici nu a apucat să parcheze taxiul, că filorii lui au oprit Audi-ul pe strada aflată la un nivel mai coborât. Se aflau acolo pentru neplăcuta eventualitate că REPER nu accepta ușor ideea de a fi răpit și dus la o destinație necunoscută. Cei doi aveau ordin strict, formulat cu toată hotărârea de Bachmann, să rămână în mașină până când îi chema el. Sub nici o formă nu trebuiau să îi încurce pe oamenii lui Mohr, sub pedeapsa excomunicării.

Bachmann a făcut o verificare vizuală discretă a caselor din susul și din josul străzii și a observat îngrozit două siluete neclare pe un acoperiș și alte două în gura unei fundături ce dădea spre malul lacului Binnen Alster. Imaginile mute de pe panoul de navigație îi înfățișau pe Annabel Richter și pe FELIX stând în hol, în vreme ce Brue l-a însoțit mai întâi pe REPER până la toaleta de la parter, după care s-a întors la etaj, pesemne în același scop ori poate pentru a lua o dușcă de ceva.

Pe ecran, Annabel și FELIX stau față în față, la aproape doi metri unul de altul și râd oarecum silit. Este prima oară când Bachmann o vede pe Annabel purtând eșarfă pe cap. Este prima oară când o vede râzând. FELIX își desface brațele, ridicându-le deasupra capului, și realizează un mic dans. Bachmann presupune că este un fragment dintr-un dans cecen. Annabel, purtând fustă lungă, îi devine o parteneră precaută. Dansul se încheie înainte de a fi început.

Bachmann a închis ochii, apoi i-a redeschis; se afla încă acolo, așteptând ultima undă verde, încă în directă subordine a lui Axelrod, însă Günther Bachmann era recunoscut pentru riscurile pe care și le asuma, lucru care nu avea să se schimbe vreodată. Omul de pe teren știe mai bine: Legea lui Bachmann. Dar de ce, de ce întârzierea asta, de ce, de ce? Cu excepția situației în care cei de la Berlin dădeau rasol – ceea ce, firește, era perfect posibil –, Abdullah era al naibii de compromis, iar operațiunea era un triumf. Și atunci, de ce nu cânta orchestra la volum maxim și de ce nu primea el undă verde când mai erau doar câteva minute până când trebuia să intervină?

A început să-i sune telefonul mobil. La celălalt capăt al firului era Niki, vorbind în numele lui Maximilian:

– Ordin scris. Tocmai a sosit.

– Citește-l, a spus Bachmann cu glas murmurat.

– „Proiect amânat. Părăsești acum zona și revii la Baza din Hamburg."

– Cine semnează, Niki?

– Comitetul de îndrumare al Comisiei Reunite. Simbolul tău apare la antet, al lor, în partea de jos.

– Fără nume?

– Fără, a confirmat Niki.

Așadar, o decizie luată în consens, singurul gen de hotărâre pe care o lua Comisia. Nu avea importanță cine trăsese sforile.

– Deci, *proiect,* adevărat? *Proiect* amânat? Nu amânare a *operațiunii?*

– În text apare doar proiect. Nu se face referire la operațiune.

– Și nimic despre FELIX?

– Nimic.

– Nici despre REPER?

– Nimic despre REPER. Ți-am transmis întregul mesaj.

A încercat să-l sune pe Axelrod pe mobil și i-a intrat căsuța vocală. A încercat linia directă cu Comisia Reunită, dar aceasta era ocupată. A încercat să discute cu centralista, și nu i-a răspuns nimeni. Pe ecranul din dreptul genunchilor lui, Brue se întoarce, coborând de la etaj. Acum, toți trei stau în hol, așteptând ca REPER să iasă de la toaletă.

„Proiect amânat", așa i se comunicase.

Pentru câtă vreme? Cinci minute sau pe vecie?

Axelrod fusese dus cu preșul. Fusese tras pe sfoară, însă îi îngăduiseră să emită ordinul, iar el, în mod intenționat, denaturase înțelesul lui, astfel încât Brue să-l poată interpreta anapoda.

„Nici o referire la REPER, nici o referire la FELIX, doar la proiect. Axelrod îmi spune să iau singur inițiativa. «Dacă poți interveni, fă-o, dar să nu declari că eu ți-am spus asta, ci doar că nu ai priceput mesajul. Nu vreau confirmare.»"

Issa, Annabel și Brue încă așteptau ca REPER să iasă de la toaletă; Bachmann făcea același lucru.

„Ce dracu' *face* acolo atâta vreme? Se pregătește pentru martiraj?" Bachmann și-a adus aminte de expresia de pe fața lui când a înaintat

spre Issa pentru a-l îmbrățișa pentru prima oară: „Îmi îmbrățișez un frate sau propria moarte?“ Mai văzuse aceeași expresie pe fețele demenților din Beirut înainte de a ieși ca să fie uciși.

„E afară. În cele din urmă, REPER a ieșit din toaletă. Poartă o haină de ploaie Burberry, dar nimic pe cap. A lăsat calota în toaletă ori a pus-o în geanta diplomat? Sau ne spune ceva? Afirmă ceea ce a gândit tot timpul: «Ridicați-mă. Am intrat cu bună știință în capcana pregătită de voi, pentru că în ce alt mod mi-aș putea găsi împăcarea cu Dumnezeu, așadar, luați-mă».“

REPER vine în fața lui Issa și ridică privirea spre el, într-o postură de adorare. Issa coboară ochii spre el și pare mirat. REPER întinde brațele și îl îmbrățișează cu căldură pe Issa, bătându-l pe umeri, ceea ce semnifică: *fiul meu*. REPER îl mângâie pe Issa pe față, îi prinde mâinile și le ține cu drăgălășenie la piept, pe când cei doi occidentali se uită de dincolo de granița diferențelor culturale. Issa se gândește, cam târziu, să mulțumească și să-și onoreze îndrumătorul și mentorul. Annabel Richter face traducerea. Totul se transformase într-o despărțire care a depășit limitele.

– Nici un cuvânt, Niki?

– Încremenire totală. Nici monitoarele nu merg, nimic.

„Așadar, sunt singur, ca întotdeauna. Omul de la fața locului știe cel mai bine. Ducă-se dracului cu toții!“

Însă, ca prin minune, ecranul lui Bachmann încă funcționează, chiar dacă nu are sunet. Holul este pustiu. Cei patru au dispărut. Tehnicienii lui Mohr dau o nouă lovitură. Nu există vreo imagine a holului de la intrare.

„Se deschide ușa principală de acces a băncii. Camerele video și ecranul sunt irelevante. În cele din urmă, vederea cu ochiul liber devine predominantă. Luminile peste măsură de intense declanșate de senzorii de prezență se revarsă peste trepte și peste pilonii înconjurători. Primul care iese este REPER. Pășește nesigur. Este cât se poate de speriat.

Și Issa a observat fragilitatea lui, de aceea pășește alături de el, ținând o mână sub brațul maestrului. Issa surâde fericit.

Aflată în spatele lui, Annabel zâmbește. În cele din urmă, simte adierea aerului proaspăt. Vede stelele. Chiar și luna. Annabel și Brue asigură ariergarda. Toată lumea, inclusiv Brue, zâmbește. Doar Abdullah pare nefericit, ceea ce, pentru mine este perfect. În primul rând, îi voi spune că temerile lui cele mai negre s-au adeverit, după care îi voi deveni cel mai bun prieten, și, de fapt, singurul prieten în caz de nevoie.

Se îndreaptă toți spre mine. Issa și Annabel îi vorbesc, iar el zâmbește vag, dar e nesigur ca o frunză care stă să cadă toamna."

Bachmann își înalță încet capul spre micul grup care se apropie de taxiul său, o interpretare artistică pe care a repetat-o. „Sunt un taximetrist hamburghez somnoros, încă o cursă și gata pentru noaptea asta."

Acum, Brue e în frunte. Brue, gentlemanul englez care merge în fața grupului pentru a-și conduce oaspeții care pleacă.

Cu șapca lui de marinar și cu geaca ponosită, Bachmann – care, cu doar cincisprezece secunde mai devreme a oprit sistemul de navigație prin satelit – își lasă geamul în jos și îi adresează lui Brue salutul nu tocmai politicos pe care orice șofer de taxi de noapte i l-ar arunca.

– Taxi pentru Brue Frères? întreabă Brue, pe un ton vesel, aplecându-se către geamul deschis de Bachmann și punând o mână pe mânerul de deschidere al portierei din spate. *Fantastic!* Și, întorcându-se către REPER, continuă în aceeași manieră însuflețită: Așadar, doctore, unde plecați, dacă-mi permiteți să vă întreb? Dacă vă duceți tocmai până acasă, e în regulă din punctul de vedere al băncii. Mi-aș dori ca toate afacerile băncii să se desfășoare într-o manieră atât de amicală, stimate domn.

Însă Abdullah nu are timp să-i răspundă ori, dacă a avut, Bachmann nu a mai apucat să-l audă. Un microbuz alb intrase cu mare viteză în curte, izbindu-se de taxiul lui Bachmann și răsucindu-l într-o parte, făcând să înflorească crăpături pe geamul lateral și îndoind spre interior portiera șoferului. Împroșcat cu cioburi de sticlă și azvârlit pe scaunul din dreapta, Bachmann a

văzut ca într-o filmare cu încetinitorul cum Brue sărea într-o parte pentru a se feri, cu haina costumului fluturând de parcă ar fi plutit pe apă. Reușind cu greu să se ridice în capul oaselor, Bachmann a zărit un Mercedes cu geamuri fumurii oprind imediat în spatele microbuzului și un al doilea Mercedes virând cu mare viteză și plasându-se exact în fața lui. Amețit de izbitură și de lumina orbitoare a farurilor, a văzut de parcă afară lucea soarele fața ascuțită și părul blond-cenușiu ale femeii așezate alături de șoferul mascat în primul automobil Mercedes, în clipa în care acesta a oprit cu scrâșnet de pneuri în spatele microbuzului.

Întâi, Annabel a crezut că visa, după care și-a dat seama că aceea era realitatea. A făcut un pas și a constatat că era singură. Și Abdullah încremenise pe loc și stătea cu labele mici ale picioarelor apropiate și întoarse către interior, privind dincolo de ea de-a lungul străzii. Dacă el nu ar fi fost un mare savant musulman, Annabel și-ar fi dat ascultare instinctelor și l-ar fi prins de antebraț, pentru că el începuse să se clatine și se temea să nu facă vreo criză de cine știe ce fel, prăbușindu-se la pământ.

Însă el nu s-a prăbușit.

Spre ușurarea ei, Abdullah s-a îndreptat de spate, doar ca să se uite din nou de-a lungul străzii cu o expresie îndurerată și îngrozită, expresia cuiva ale cărui cumplite temeri s-au adeverit. A mai observat că își retrăsese capul chel între umeri, într-o mișcare crispată de autoprotecție, ca și cum și-ar fi imaginat cum cineva începuse deja să-i care lovituri din spate, deși nu avea pe nimeni înapoia sa.

Annabel se uita deja peste Abdullah, către Issa, dorind să îi surprindă privirea și să îi transmită temerile sale, însă s-a trezit uitându-se dincolo de el, în direcția spre care își îndreptaseră ochii atât Issa, cât și Abdullah, iar ea a văzut în cele din urmă ceea ce vedeau și ei, deși imaginea aceea nu a îngrozit-o în măsura în care îl îngrozise pe Abdullah.

Adevărat, în cursul activității ei de la Sanctuar auzise povești relatate de oameni care fuseseră reținuți cu forța și de câțiva care fuseseră bătuți pentru a fi făcuți să se supună expulzării. Iar

amintirea lui Magomed făcând semn cu mâna de la geamul avionului care decola avea să-i rămână în suflet până la moarte.

Însă experiența sa în astfel de chestiuni se limita cam la atât, motiv pentru care mintea ei nu a reușit să înțeleagă imediat realitatea inimaginabilă, dar cât se poate de concretă: nu doar că întreaga curte devenise scena unui complex accident de circulație, în care erau implicate un taxi de culoare crem și două Mercedesuri cu geamuri fumurii, apărute ca din senin, însă microbuzul alb, cel care provocase accidentul, stătea acum cu o laterală spre ea, având ușile larg deschise, și patru, ba nu, cinci oameni cu cagule pe cap, salopete negre și pantofi sport coborau din el fără să se grăbească.

Și pentru că ea era atât de lentă la minte și nu pricepea, pentru acei indivizi a fost o joacă de copii. L-au luat pe sus pe Abdullah de lângă ea cu ușurința cu care i-ar fi smuls poșeta; în vreme ce Issa, mai inițiat în a percepe forța brută, s-a agățat de mentorul lui ca înecatul de un pai, cuprinzându-l cu brațele sale subțiri și lăsându-se în genunchi odată cu el, ca să îl protejeze.

Însă asta a ținut până când cei patru sau cinci mascați au format un cerc în jurul celor doi – un soi de *testudo*[1], după cum numeau romanii acea formație, așa ținea ea minte de la lecțiile de latină – și i-au târât până la microbuz, i-au azvârlit înăuntru, au sărit după ei, după care au închis ușile cu zgomot.

Annabel l-a văzut pe Brue ocolind-o în goană, venind din spate, și l-a auzit răcnind în engleză cât îl țineau plămânii după mascați, și s-a întrebat de ce striga tocmai în engleză. Apoi și-a adus aminte că mascații își adresaseră unii altora cuvinte, de fapt înjurături într-un ritm staccato, în engleză americană, ceea ce explica de ce Brue alesese engleza să strige la ei, deși, după câtă atenție îi acordau aceștia, ar fi putut foarte bine să nu-și răcească gura.

Și probabil că prezența lui Brue alături de ea i-a permis să-și adune mințile și să pornească în fugă, cât putea de repede, drept spre microbuzul care se pusese în mișcare, dorind să se așeze în fața lui,

---

[1] Termen militar latin, însemnând „țestoasă“, „carapace“ și desemnând o formație de atac în care scuturile protejau toate laturile grupului de luptători romani, inclusiv capetele acestora. (n.tr.)

dacă ar fi reușit să se strecoare printre botul lui strivit și un Mercedes care trăsese cu spatele până ce se lipise de el.

Trăgându-se afară pe ușa din dreapta a taxiului folosindu-se de brațul drept, Bachmann a fugit mai mult șchiopătând pe lângă microbuz, bătând cu pumnul mâinii tefere în peretele lui alb. Prăbușindu-se pe botul Mercedesului din frunte, s-a rostogolit peste capota motorului cu picioarele înainte, sub privirile indiferente ale celor doi bărbați purtând căști cu cagule aflați în scaunele din față. Microbuzul se îndepărta, ușile laterale lunecau pe șine ca să se închidă, dar, înainte de a se întâmpla asta, Bachmann a apucat să vadă în interior oameni mascați, în salopete și două trupuri întinse, cu mâinile și picioarele depărtate, stând cu fața în jos pe podea, la picioarele lor, unul într-un pardesiu lung, negru, și celălalt cu o haină de ploaie Burberry de culoare cafenie. A auzit țipete și și-a dat seama că erau ale lui Annabel, și a văzut că ea se prinsese de mânerul unei uși laterale și se lăsa târâtă în timp ce răcnea, în engleză: „Deschideți, deschideți, deschideți“, fără contenire.

Mercedesul urmăritor, cel cu șoferul mascat și blonda-cenușie cu trăsături colțuroase de pe scaunul din dreapta, trăsese alături de microbuz și încerca să o îndepărteze din cale, iar microbuzul accelera, dar Annabel continua să stea agățată de el, urlând: „Ticăloșilor, ticăloșilor“, tot în engleză. Apoi Bachmann a auzit-o strigând din nou: „O să te aduc înapoi!“ – dar în rusă, și a înțeles că de data aceasta se adresa lui Issa, nu răpitorilor lui. „O să te aduc înapoi, chiar dacă va fi ultimul...“ – și probabil că avea de gând să spună „dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viața asta“, dar în acel moment deja bătea cu brațele prin aer, pentru că o prinsese Brue și reușise să-i desprindă mâna de pe mânerul ușii microbuzului. Dar, chiar și atunci când Brue a așezat-o cu picioarele pe pământ, ea își ținea brațele întinse către microbuz, ca și cum se străduia să îl aducă înapoi.

Bachmann a coborât rampa ce ducea din curte către stradă, unde cei doi filori ai lui stăteau nemișcați în Audi, încă așteptând semnalul lui. Continuând să înainteze pe trotuar, a mers cum a putut până a

ajuns la fundătura unde zărise mașina de comandă a lui Arni Mohr. Aceasta dispăruse, dar Arni Mohr stătea pe trotuar, sub o lampă stradală, discutând cu Newton, cunoscutul lui Bachmann de pe vremea când fusese la Beirut. Alături de ei, așteptând să fie băgat în seamă, se afla micuțul Ian Lantern, zâmbind ca de obicei, așa că Bachmann a presupus că Newton fusese pasagerul neidentificat din mașina lui Lantern.

La apropierea lui Bachmann, Arni Mohr a arborat o expresie de detașare studiată și a simțit nevoia de a da un telefon care îi impunea să se îndepărteze, însă Newton, cu noua lui țăcălie neagră, a înaintat cu un aer afabil să-și întâmpine vechiul camarad.

– Ia te uită, *Günther Bachmann,* pentru numele lui Dumnezeu! Cum se face că ți-ai băgat nasul în oala cu lapte? Noi credeam că ești băiețelul ascultător al lui Mike Axelrod. Până la urmă, ți-a oferit Fratele Burgdorf un loc în primul rând la spectacol?

Însă când s-a apropiat mai mult de Bachmann și a văzut brațul sfărâmat și starea lui tulburată, dar și privirea sa sălbatică, acuzatoare, Newton și-a dat seama că făcuse o greșeală adresându-i-se astfel și s-a oprit brusc locului.

– Ascultă. Îmi pare rău de taxiul tău, înțelegi? Țopârlanii ăia de la Fermă[1] conduc ca dracu'. Hai, du-te să-ți îngrijești brațul! O să te ducă Ian la spital cu mașina lui. Acum. Ai înțeles, Ian? Ian spune că da. Hai, du-te!

– Unde îl duceți? a întrebat Bachmann.

– Pe Abdullah? Cui îi pasă? În vreo bortă din deșert, dacă ar fi după mine. *S-a făptuit dreptatea, domnule. Acum putem pleca acasă cu toții.*

Rostise aceste ultime cuvinte în engleză, dar, în starea de amețeală în care se găsea, mintea lui Bachmann nu a reușit să priceapă replica.

– *S-a făptuit?* a repetat el, parcă prostit. Ce s-a făptuit? Despre ce dreptate vorbești?

– Dreptatea *americană,* nătărăule! La care dreptate ți-era gândul? Dreptatea făcută cu pistolul, domnule! Nu aia din vorbe, ci *acest* fel de dreptate! Justiție, fără ceata de avocați care să răstoarne lucrurile

---

[1] Denumire colocvială a taberei militare Camp Peary din Virginia, aflată în subordinea Ministerului Apărării al SUA, considerată o bază de pregătire a CIA (n.tr.)

cu susu-n jos. Nu ai auzit de *arestare și extrădare extraordinare?* Ar cam fi timpul ca voi, nemții, să găsiți un termen pentru asta. Ai renunțat să mai vorbești sau ce e cu tine?

Bachmann continua să rămână tăcut, astfel că Newton a adăugat:

– Ochi pentru ochi, Günther! Justiția ca pedeapsă, bine? Abdullah a ucis *americani*. Noi numim asta păcat originar. Vrei să faci combinații operative cu ei, să te joci de-a spionajul? Du-te și găsește-ți pentru asta niște euro-pigmei.

– Eu te întrebam de Issa, a spus Bachmann.

– Issa a fost *imaterial*, omule, i-a replicat Newton, acum de-a dreptul înfuriat. Ai cui erau banii ăia, de fapt? Issa Karpov finanțează terorismul, și punct. Issa Karpov trimite bani unor oameni foarte răi. Tocmai a făcut-o! Du-te dracului, Günther! Ai priceput? Însă a avut senzația că nu fusese suficient de convingător: Ce părere ai de militanții ăia ceceni printre care s-a învârtit? Ia zi! Vrei cumva să-mi spui că sunt o mână de pisicuțe?

– E nevinovat.

– Prostii! Issa Karpov este complice sută la sută, iar peste două săptămâni, dacă va rezista atât de mult, o să recunoască asta. Acum piei din fața mea, că dau cu tine de pământ!

Stând în umbra înaltului american, Lantern părea să fie de acord cu vorbele sale.

Un vânticel rece venea dinspre lac, aducând miros de țiței din port. Annabel stătea în mijlocul curții, uitându-se pierdut în lungul străzii pe care se îndepărtase microbuzul. Brue era alături de ea. Eșarfa îi căzuse în jurul gâtului. Cu un aer absent, a ridicat-o înapoi pe cap și a reînnodat-o sub bărbie. Auzind zgomot de pași, Brue s-a răsucit și l-a văzut pe șoferul taxiului lovit șchiopătând greoi spre ei. Apoi s-a întors și Annabel, și l-a recunoscut ca fiind Günther Bachmann, omul care împărțea apele, stând la zece metri de ea, neîndrăznind să vină mai aproape. Ea l-a măsurat printre gene, apoi a clătinat din cap și a început să tremure. Brue și-a petrecut un braț pe după umerii ei, așa cum voise să facă de mult, însă în acele clipe se îndoia că ea își dădea seama de asta.

Autorul dorește să le mulțumească următorilor:

Lui Yassin Musharbash de la revista *Spiegel* online, pentru neobositele și dureroasele eforturi de documentare; lui Clive Stafford Smith, Saadiya Chaudary și Alexandra Zernova, de la organizația caritabilă britanică „Reprieve“[1], și lui Bernhard Docke[2] din Bremen pentru recomandările lor în materie de legislație; scriitorului și jurnalistului Michael Jürgs din Hamburg, pentru prezentările lui fructuoase și lectura atentă a variantelor de început; lui Helmuth Landwehr, fost bancher privat, pentru că m-a inițiat în șiretlicurile foștilor săi colegi mai puțin scrupuloși; Annei Harms și Annettei Heise de la flucht ● punkt[3], din Hamburg, pentru că mi-au permis să creez prin Sanctuarul de Nord o organizație fictivă, soră cu aceea a lor, populată de personal și de clienți fictivi; și scriitorului și expertului în probleme ale Orientului Mijlociu Said Aburish, pentru înțeleptele lui sugestii. Și Carlei Hornstein care, prin hazardul vieții, m-a făcut să pornesc în această călătorie și mi-a dat sfaturi și recomandări de neprețuit.

---

[1] Reprieve apelează la prevederile legii pentru a ajuta la înfăptuirea justiției și salvează vieți, începând cu persoane trecute pe lista de așteptare la pedeapsa capitală și până la cei din închisoarea Guantánamo Bay (n.a.)

[2] Bernhard Docke este reprezentantul *pro bono* al lui Murat Kurnaz, musulman german de origine turcă, închis în mod nedrept la Guantánamo Bay timp de patru ani și jumătate. (n.a.)

[3] flucht ● punkt asigură asistență juridică și de alte feluri celor care doresc azil și persoanelor apatride din regiunea Hamburgului. Ambele instituții sunt organizații caritabile înmatriculate. (n.a.)

biblioteca rao

FICŢIUNE

CLASICI

Charles Dickens . . . . David Copperfield (2 vol.)
Diderot . . . . Nepotul lui Rameau
Stendhal . . . . Mănăstirea din Parma
L.N. Tolstoi . . . . Cazacii și alte povestiri

CLASICI CONTEMPORANI

James Agee . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . Cântece ale inocenței
Charles Bukowski . . . . Povești despre nebunia obișnuită ◆ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Albert Camus . . . . Carnete ◆ Teatru ◆ Primul om
André Gide . . . . Falsificatorii de bani. Porumbelul ◆ Fructele pământului
William Faulkner . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții◆ Povestiri inedite
Michel Foucault . . . . Cuvintele și lucrurile
Witold Gombrowicz . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai
John O'Hara . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . Jocul cu mărgele de sticlă ◆ Knulp. Demian ◆ Siddhartha ◆ Călătorie spre Soare-Răsare ◆ Lupul de stepă ◆ Narcis și Gură-de-aur
John Irving . . . . Lumea văzută de Garp
Ilf și Petrov . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța
Thomas Mann . . . . Alteță regală ◆ Mărturisirile escrocului Felix Krull ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Doctor Faustus ◆ Casa Buddenbrook ◆ Muntele vrăjit
Gabriel García Márquez . . . . Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile ◆ Despre dragoste și alți demoni ◆ Generalul în labirintul său ◆ Un veac de singurătate ◆ Toamna patriarhului ◆ Vijelia ◆ Povestea târfelor mele triste ◆ Dragostea în vremea holerei ◆ Douăsprezece povestiri călătoare ◆ Cronica unei morți anunțate ◆ Ceas rău
Marcel Proust . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . Curierul de Sud. Zbor de noapte. ◆ Pământ al oamenilor ◆ Pilot de război
William Saroyan . . . . Comedia umană
Jean-Paul Sartre . . . . Cuvintele. Greața ◆ Teatru ◆ Zidul
Claude Simon . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele

John Steinbeck . . . . Pășunile Raiului ◆ Șoareci și oameni ◆ Fructele mâniei ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla
Stefan Zweig . . . . Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . Noaptea bastarzilor
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo

Cristian Gava . . . . Drumul spre fericire. Misterul testamentului
Dafin Mureșeanu . . . . Sosia
Adrian Onciu . . . . Cercul Kagan ◆ Afacerea Alzira
Dumitru Popescu . . . . Cândva, după izgonirea din Paradis...
Dinu Săraru . . . . Trilogia țărănească (3 vol.)
Alex Mihai Stoenescu . . . . Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE
David Baldacci . . . . Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel
Josh Bazell . . . . Târgul cu moartea
Dan Brown . . . . Codul lui da Vinci (ediție ilustrată) ◆ Îngeri și demoni (ediție ilustrată)
John le Carré . . . . Prietenie absolută
Richard Clarke . . . . Poarta scorpionului
Robin Cook . . . . Șocul
Clive Cussler . . . . Walhalla ◆ Odiseea troiană ◆ Șarpele ◆ Aurul albastru
Joseph Finder . . . . Puteri excepționale ◆ Paranoia
Colin Forbes . . . . Conspirația ◆ Rinocerul ◆ Valul ucigaș
Karin Fossum . . . . Nu privi înapoi!
David Gibbins . . . . Aurul cruciaților
Olivia Goldsmith . . . . Prețul libertății ◆ Viața după Billy
Javìer Gonzales . . . . A cincea coroană
John Grisham . . . . Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza
Jack Higgins . . . . Atac la președinte ◆ Răzbunarea
Jane Johnson . . . . Al zecelea dar
Dean Koontz . . . . Chipul ◆ În puterea nopții ◆ Trăiește noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd
Brad Meltzer . . . . Cartea sorții ◆ Milionarii
Nelson DeMille . . . . Căderea nopții
Jo Nesbo . . . . Fantoma trecutului
Jodi Picoult . . . . O viață de rezervă ◆ Dispariții
Mario Puzo . . . . Omerta
John Saul . . . . Casa de la răscruce ◆ Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coșmarul ◆ Vocile răului
Joscelyn Godwin & Guido Mina di Sospiro . . Cartea interzisă
Scarlett Thomas . . . . Sfârșitul domnului Y
J.R.R. Tolkien . . . . Copiii lui Hurin
Nicola Upson . . . . Un expert în crimă
Mark Winegardner . . . . Întoarcerea nașului ◆ Răzbunarea nașului

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
Su Tong . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
Chimamanda Ngozi Adichie . . . . Jumătate de soare galben
Aravind Adiga . . . . Tigrul Alb
Nikita Lalwani . . . . Harul
Javier Marias . . . . Inimă atât de albă
Azar Nafisi . . . . Citind *Lolita* în Teheran
Marius Serra . . . . Farsa
Patricia Wood . . . . Loterie

DRAMĂ
Kim Edwards . . . . Fiica tăcerii
Louise Erdrich . . . . Toba pictată
Alice Hoffman . . . . Al treilea Înger
Helen Oyeyemi . . . . Fiica lui Icar

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

Lan Samantha Chang . . . . Moștenire
Sophie Dahl . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine . . . . Cenușa unei iubiri
Rina Frank . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
Gloria Goldreich . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . Vieți în mozaic
Santa Montefiore . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . Fata sălbatică
Ambra Radaelli . . . . Casa de vacanță
Daniele Sallènave . . . . La Fraga
Lisa See . . . . Floare-de-Zăpadă și evantaiul secret
Heather Skyler . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

NONFICŢIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

Benedict al XVI-lea . . . . Isus din Nazaret
Grigore Arbore . . . . Libertatea fără democrație și „glonțul de aur“
Richard Bassett . . . . Spionul-șef al lui Hitler
Antony Beevor . . . . Stalingrad
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . Misterele istoriei ◆ Puterea ◆ Noua economie
Bill Clinton . . . . Arta de a dărui
Vasile Dâncu . . . . Patrie de unică folosință
Norman Davies . . . . Varșovia
Ioan Drăgan . . . . Comunicarea
Richard J. Evans . . . . Al Treilea Reich
John Lewis Gaddis . . . . Războiul Rece
Cristopher Hale . . . . Cruciada lui Himmler
Jonathan Harr . . . . Tabloul pierdut
Vittoria Haziel . . . . Patimile după Leonardo
Angela Lambert . . . . Viața irosită a Evei Braun
Vasile Maierean, Dan Dulciu . . . . O istorie a criptologiei românești
Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif . . . . . . Mongolia lui Cinghis Haan
M. Baigent & Ion Mihail Iosif . . . . *M*oștenirea mesianică ◆ Sângele sfânt și Sfântul Graal
Irène Mainguy . . . . Simbolurile masoneriei în mileniul III
Virgil Măgureanu . . . . Declinul sau apoteoza puterii? ◆ Sociologie politică ◆ De la regimul comunist, la regimul Iliescu
Ștefan Mâșu . . . . Revelațiile Ucenicului Mason ◆ De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie
Marian Nazat . . . . România oranj ◆ România târâș
Barack Obama . . . . Îndrăzneala de a spera
Sidney Pike . . . . CNN – Noi am schimbat lumea
Lynn Picknet & Clive Prince . . . . Giulgiul de la Torino ◆ Misterul templierilor
Lawrence Rees . . . . Auschwitz
Alex Mihai Stoenescu . . . . Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ◆ Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) ◆ Interviuri despre revoluție ◆ În sfârșit, adevărul
Frederick Taylor . . . . Dresda
Oreste Teodorescu . . . . Codul lui Oreste
Joyce Tyldesley . . . . Egipt
Dumitru Zamfir . . . . Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informații

MEDICINĂ
Aurelian Curin . . . . Reiki nontradițional
Vlad T. Popescu . . . . Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Carl Bernstein . . . . O femeie la putere
Benazir Bhutto . . . . Reconcilierea
Rodney Bolt . . . . Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
Gyles Brandreth . . . . Philip și Elisabeta – Portretul unei căsătorii
Edonde Charles-Roux . . . . Coco Chanel
Eric Clapton . . . . Autobiografie
Stanislao Dziwisz . . . . O viață cu Karol
Al Gore . . . . Asalt asupra rațiunii
Mireille Guiliano . . . . Franțuzoaicele nu se îngrașă
Julio Iglesias . . . . Între Paradis și Infern
Enrik Lauer . . . . Mozart și femeile
Gerd Langguth . . . . Angela Merkel
Ilie Năstase . . . . Mr Năstase (conține coliță filatelică)
Ioan Paul al II-lea . . . . Memorie și identitate
David Rockefeller . . . . Memorii
Emil Tocaci . . . . Ultimul protest
Roxana Valea . . . . Prin praf și vise
Kurt Vonnegut . . . . Un om fără de țară
Regina Maria a României . . . . Povestea vieții mele (3 vol.)

ESEISTICĂ
Mark Crick . . . . Supa lui Kafka
Ernesto Sábato . . . . Eseuri (vol. 1, 2)
Marius Tucă . . . . Astenii de buzunar ◆ Pamflete cu români

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România